

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. VII. c. 172. - IX.

ET AD VITAM HOMERI.

**Bayerische
Staatsbibliothek
München**

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θεσσαλοί δὲ ὑπὸ ἀναγκαίης etc.) Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quae tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Graeciae concilium legatos de comuni salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τοπρώτων μηδισαντες διέδειξαν, ἔτι οὐ σφιν ἤνδανε etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adiutis, placuisse memini, ὧς δὲ ἔδειξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. ὧς δὲ hoc fere modo lib. IX. 34. Sed coniecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διέδειξαν: amat enim Scriptor pro simplici δεικνύναι compositum illud ponere, I. 31, 16. 73, 18. II. 134, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδεικνύσθω recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet ὧς particula, quae in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero ὧς διέδειξε debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstravere, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti Herodot. T. VI. P. II.

quidem ea re, quae continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Graecorum concilium missis, cum eis mandatis quae mox commemorantur) *satis et perspicue ostenderunt: satis*, inquam *et perspicue*; nam composito verbo διαδίδαι paullo maior quaedam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere sibi *Aleuadarum* artificia, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[5. ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ etc.) Conf. c. 145. S.]

11. ἐν σκίπῳ τοῦ πολέμου) Male absentiam praepositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἔσαν ἐν σκίπῳ τοῦ πολέμου. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS.

17. οὐδεμὴν οἷοί τί ἐστι προφέρειν) Nec debetis, neque aequum erit; qualem dictionis usum explicuimus et excussimus antea. Nimium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰτρίην ἡμῖν οὐδεμὴν δίκαιοι ἐστι προφέρειν, nullam nobis culpam obiectare iure poteritis. Ἀναγκάειν sequentia defendunt: estque saepe verissimum, Κρείσσον οὐδὲν ἀνάγκης, Euripid. Alcest. vs. 965. WESS. — Similiter Reiskius: nullum vobis est ius et fas nos armis cogendi. Satis, puto, fuerat, non potestis nobis necessitatem imponere, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 5. τῆς Ἀχαΐης εἰς Ἄλωνα) Nomen urbis litera liberavit superflua Gronov. . Urbis incolae Ἀλέας dixit Demosthenes, more istius aevi scriptoribus usitato: sic legit Harpocr. ubi nostris in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλάττειν τοὺς Ἀλεῖς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, p. 205, 64. infra οἱ Ἀλεῖς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλέας dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 238. et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλωνα πολιορκουμένου: et p. 88, 1. Φαρσαλίους Ἄλωνα παρέδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλος in ἔλως fuit depravatum. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo redintegrari, si legatur: Ἀλέας - - - [Ἄλος] πόλις Θεσσαλική· οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς. VALCK.

10. ὅπλῃται συλλεγόντες) Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγῆναι. Alibi συλλεχθεῖς, συλλεχθῆναι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scripserit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem

normam. Contra apud *Demosthenem* uno loco praebent Editiones συλλεχθέντες, Codices vero συλλεγόντες: hoc iure *Pearsonus* alteri praetulit ad *Moer.* Att. p. 208. Aetate *Demosthenis* suaviores istas formas probabant Attici; asperiores aetate *Herodoti.* VALCK.

12. Εὐαίνετος ὁ Καρήνου) *Diodori* Συμτὸς est lib. XI. 2. perperam scriptus. *Polemarchi*, e quibus *Euaenetus*, [lin. 13.] Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud *Thucydid.* V. 66.; in civitate aliis, de quibus *Nic. Cragius* Reip. Spartan. lib. II. 14. inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: *Aldum* enim, particulam negantem omittentem, bene *H. Stephan.* ex Codicum consensione correxit. WESS.

16. ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου) *Venientes ab Alexandro* nuntii. Istius *Alexandri*, tanquam Φιλέλλης, sed huius inprimis beneficii, saepius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit *Herodoti* narrationem, ex *Damaste* diversa quaedam admiscens, inter Socraticas Epistolae 28. scriptor, adversus *Isocratem* ad *Philippum* datae: *Speusippum* auctorem dat *L. Allatii* haud absurda coniectura; cui quidpiam obmovisse *Pearsonum* in *Vind. Ignat.* aut *Bentleium* in *Diss. de Epist. Phalar.* non opinor: De *Isocrate*: *Debuerat*, inquit malevolus ille, τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ τῶν ἄλλων τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γενομένας εὐεργεσίας ἐξαγγέλλειν. Quod primum ille ponit beneficium; legatos *Alexander Darii* (hunc dicere, non *Xerxen* debebat) contrucidari iussit, haud sanequam ut Graecis gratificaretur, sed ut ulcisceretur iniuriam sibi suisque factam: ὕστερον δὲ, addit, στασιαζόντων (scribendum-ne πλησιαζόντων,) τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ἡμέτερον (leg. ὑμέτερον) Ἡράκλειον ἀπήντησαν Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν - - Θερταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνηύσαντος, ἀναζεύξαντες οἱ Ἕλληνες δι' Ἀλεξάνδρου ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τοι τούτων χρεὴν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμασίτην μαμῆσθαι τῶν εὐεργεσιῶν, sed et, secundum suam legem, *Artis oratoriae* Scriptorem; postrema, in istum olim sensum scripta, nigrae sunt loliginis plena, neque *Speusippo* disconveniunt. De *Heracléo* Macedoniae, deque *Heracléa*, in radicibus *Oetae* montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

17. συνεβούλευόν σφι ἀπαλλάσσεσθαι) Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolae xxviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: ὅτερον δὲ στασιαζόντων (πελαζόντων) τῶν βαρβάρων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ὑμέτερον Ἡράκλειον ἀπήντησαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλέου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μινύσαντος, ἀναζεύξαντες οἱ Ἕλληνες δι' Ἀλεξάνδρον ἐσώθησαν. In quis, postulante re, ἡμέτερον Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλέου, prava ab Allatio relicta. Valckenarii non dispar coniectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 5. οὕτω δὲ ἐμῆδισαν προθύμως) Tum vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Suidas habet in Ἐμῆδισαν: μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Θεσσαλοὶ ἐμῆδισαν, δέσαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τεμπῶν. [conf. Zonarae Lex. p. 707. ubi perperam ἐμῆδισαν.] sed quae praebet in Ἀγχοτέρως, Kiiustero non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. [175, 5.] petita: στεινότερη ἐφαίνετο καὶ ἀγχοτέρη ἢ ἐσβολή. In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἐσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. Ms. initio cap. 174. Αὕτω ἐγένετο ἢ ἐς Θεσσαλίην ἐσβολή: ubi vulgatur στρατιή, scribi debet στρατηγή. VALCK. — Vocab. ἐσβολή, quum nullo in cōd. msto vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex coniectura ab H. Stephano in ora suae editionis positum pro mendoso στρατιή, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γὰρ. quam ille lectionibus marginalibus praemittere solet, non semper γράφεται, sed subinde nihil aliud nisi γράφει, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λεχθέντα ὑπ' Ἀλεξάνδρου) Quod hic margo dat Stephani, ἐξ Ἀλεξάνδρου, illud, a correctoribus non exspectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodoteum. τρέπων τῷ εἰρημένῳ ἐξ Ὀτάνεος est lib. III. c. 71. τὸ ποιῆν ἐξ Ψαμμίτιχου, II. 151. τὸ προσταχθῆν ἐκ τοῦ Κύρου, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. [1, 41.] p. 511., puer --- ex paedagogo se vellicari respondit. Passivis ex frequenter sic adiungunt Tragici: in Tragoediis, quae supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Εἰ δ' ἡμελήθη ἐκ θεῶν. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearceio revocatum non sceret, ut puto, Io. Toupius,

Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix, 30. ἐκ Κίρκης συνοφροβούμενος. Τῆν. Faber bene correxit in Κίρκης: prout Plutarch, etiam dederat T. II. p. 52, v. sed non illa socios Ulyssis fecit συνοφροβούς, verum συνὼν μὲν ἔχιν κεφαλὰς, φωνήν τε, δίμους τε: scribamus itaque totidem literis, συνοφροβούμενους. VALCK. — Revertit Herodoto adsueta dictio ἐξ Ἀλεξανδρέων. Talis lib. III. 71. τρέψω τῷ εἰρημένῳ ἐξ Ὀράνους, et sine numero aliae. WESS. — Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Toup. S.

11. γῆς τῆς Ἰσθμιαῖώτιδος ἐπὶ Ἀρτεμίσιον) Non obliviscor Φοιτᾶν --- ἐπ' ὕδαρ ἐπὶ τὴν Ἐννεάκροντον libri VI. c. 137., nec huius libri c. 173. καὶ ἀπένετο ἐς τὰ Τίμπτια ἐς τὴν Ἰσβολὴν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς etc.) haud gemina. Iure Masti praepositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰσθμιαῖώτιδος τὰς παραβλαστίας κώμας lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. WESS. — Quae Histiaeotis hic ionica nominis formā Herodoto, communi vero Graecorum sermone Hestiaeotis vocatur, septemtrionalis est Euboeae regio; Artemisium. extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianae templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰσθμιαῖωτις, Thessaliae, supra memorata est lib. I. c. 56, 15. S.

13. τὰ κατ' ἐτέρους) Literas aliquot, quae repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὥστε πυνθάνεσθαι τὰ κατ' ἐκατέρους ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex Msto repertam etiam Vallae Latina monstrant. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CLXXVI. 12 seqq. Τῶν δὲ Θερμοπυλίων etc.) Accuratissima haec loci pictura, nulli, nec Livianae lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX, p. 655. [p. 428. ed. Cas.] concedens. Ὡ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρα, καὶ πάγους Οἶτας περιναυταῖοντες culte ad accolae chorus Trachin. Sophocl. vs. 642. WESS.

13. ὅρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκρημνον) ὑψηλόν, quod additur, in marginem libenter reiicerem. Recte iunguntur οὖρεα ὑψηλὰ καὶ ἄβατα, c. 198. sed ὅρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκρημνον, esse ὑψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111, ἀποκρήμνοισι οὖρεσι, ἔνθα πρόσβαινεν ἀνθρώπων

οὐδεμίην εἶναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσα ὀνομάζεται καὶ τετάρτη. Secundum Appian. Syr. [c. 17.] p. 157. τῇ μὲν θάλασσᾳ τραχεῖα καὶ ἀλίμενος, τῇ δὲ ἔλος ἄβατον τε καὶ βαρυστῶδες. Loca usque ad mare invia palustri limo et voraginibus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, calidae aquae in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus appellatur. conf. Strabo IX. p. 655. v. et Casaub. [ad p. 428. suae ed.] Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

15 seq. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρους καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι) Excitans ista, χύτρας praebet Eustath. in Dionys. vs. 437. alterum Pausan. IV. [c. 35.] pag. 369 seq. memorans τὴν κολυμβήθραν, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι χύτρους γυναικείους. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Meliensium, cellas aegrotantibus accommodas hic construi curavit, ut suspicor ex Philostr. in eius vita p. 551. τὰς ἐν Θερμοπύλαις κολυμβήθρας memorante τοῖς νοσοῦσι παιωνίους. Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana κολυμβήθρα, πέντε στοὰς ἔχουσα. VALCK. — Imprudentis audaciae Editor Genev. ob χύτρας, contra Porti sui admonitionem inculcatas, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est; quae citra dubium si foret, manebit temerarius contra tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina, in quam calidae hae influunt aquae, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι χύτρους γυναικείους. WESS.

18 seq. καὶ τό γε τοπαλαῖον) Stare nequit ista Medicei lectio, [quam recipere non dubitaverat Gron.] ni sic paululum adiuvetur, καὶ τῷ δὲ τὸ παλαιὸν πύλαι ἐπῆσαν: quae Koenii est suspicio. VALCK. — τό γε τοπαλαῖον doctissimi viri D'Orvillius ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censuerunt. WESS. — Vide Var. Lect. S.

21. οἰκήσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα) Interrogationes Gronovianas non intelligo, nedum falsissimam et absurdissimam esse in Geographia veterem participii formam. Cur quaeso οἰκήσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα Thessali, antea Aeolidis terrae habitatores, (ita enim Latina [Gronovii, vitiosum οἰκήσαντες imperite arripientis] habebant) in Thesprotos abierunt, indeque reduces Phocensibus vastitatem atque eversionem

machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, *Thessalos ex Thesprotis*, unde erant, *habitatam terram Aeolidem ivisse*, quam deinde possederunt? Nihil. *Palmerius*, veteris Graeciae adprime peritus, hanc verborum sententiam lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum *Aeolis* sit illa regio, quam *Thessali* deinceps possessione tenuerunt. *Clare Diodorus* lib. IV. 67. de *Bocoto*, καταντήσας εἰς τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θετταλίαν καλουμένην. Sine cuiusquam proinde invidia redire vulgata cum *Vallae* Latinis potuit. WESS. — Recte enim *Valla* interpretatus erat, ex quo illi ex *Thesprotis* terram *Aeolidem* iere habitatum, quam nunc possident. S.

CAP. CLXXVII. 3. ὅτι οὔτε πλήθει --- ταύτῃ) Acutissimus *Gish. Koenius* in literis ad me datis ad h. l. „*Alii forte*, scribit, *dudum viderunt legi debere τῇ --- ταύτῃ*. Hoc ipsum *Vallae* codex habuit, qui vertit, *ubi --- ibi*. ἢ --- ταύτῃ, *Polyaenus* p. 333. §. 12. et p. 252. §. 2. „*Reiskio* ὅπῃ venit in mentem. Mihi iam olim etiam placuit nostratis illud: τῇ οὔτε πλήθει ἔξουσι χρεῖσθαι οἱ βάεβαροι, οὔτε ἰσχυρῶ, ταύτῃ. *Angustias quaerebant ne multitudine circumirentur*: [*Corn. Nep. II. 3.*] et hoc *Themistoclis* fuisse videtur consilium. Apud *Thucyd.* p. 180, 41. [lib. III. c. 23.] pro ὅ, τι scriberem ὅπῃ: sed *Herodoteum* est τῇ: pro ἢ χρώμεν. *Schol. in Sophocl. Ai. vs. 826.* τὸ ἢ ἐπιβήματα (ἀποδιδόται) πρὸς τὸ ταύτῃ. VALCK. — Nec apud *Thucyd.* l. c. nec hic apud *Nostrum* ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. ἀνέμοισι εὐχισθαι) Vatis tale responsum, ὦ Διελφοὶ λίττισθ' ἀνέμους, καὶ λώϊον ἔσται, in *Clement. Alex. Stromat. VI. pag. 753.* [pag. 454. ed. *Sylburg. Lugd. Bat. 1616.*] adiungentis hanc in rem, βωμόν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀραγούς αὐτοὺς ἔσχον. In ambiguo autem haeret, utrum μεγίστους ἢ μεγάλους reliquerit *Herodotus*. WESS. — Eruditione sua multiplici saepe sapienter usus ad Gentiles confutandos, *Clemens Alex.* verba nobis oraculi *Delphici* servavit *Strom. VI. p. 753.* Διελφοί, εἰρξον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσαντος, ἀνειπούσης τῆς Πυθίας, ὦ Διελφοί, λίττισθ' ἀνέμους, καὶ λώϊον ἔσται, βωμόν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀραγούς αὐτοὺς ἔσχον. Oraculum eiusdem sententiae acceperunt *Athenienses*: vid. c. 189. Quos facere voluit, et revera reddidit, indignante *Platone*, ναυ-

τικούς Themistocles, his effata talia facile Delphis comparavit: Δεινός γάρ ἔπειν πλοῦτος ἔς τε τὰ βατὰ. VALCK.

10 seq. βαμὸν τι ἀπέδεξαν ἐν Θυίῃς) *Aram Delphi ventis statuisse dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, ἐν Θυίῃς: forte, prope Thyiae fanum? in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templa: sunt autem usitatissima, ἐν Διονύσου ἐν Ἀσκληπιοῦ ἐν Θειμοφόρου ἐν Ἀρτέμιδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II. [cap. 32 extr.] p. 189. Σαρῶνια κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἄγουσι. Graece non dicitur κατὰ ἔτος ἐν, quotannis. Pausaniae sicut aliis est κατ' ἔτος et κατ' ἔτος ἕκαστον: aut hoc latet in ἐν, aut scribi poterit κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτέμιδος ἑορτὴν ἄγουσι, circa aedem Dianae quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK. — Ἀπέδεξαν Scriptorem male, [non ἀπέδξαντο,] supra conmonstratum lib. V. 89. Ἐν Θυίῃς, videlicet τιμένει aut χώρω, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen, Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. WESS. — Τὸ τῆς Θυίης τέμενος continuo deinde memoratur, unde hic locus (ὁ χώρος οὗτος) nomen invenerit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἢ Θυίη, adeoque ἐν Θυίῃ veram esse scripturam. S.*

CAP. CLXXX. 4 seq. διαδέξιον ποιούμενοι τὸν εἶλον) *Ex formae praestantia illius, quem primum Graecorum ceperant, laetum omen captantes. In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur Aem. Portus interpretatus in Διαδέξιος, vicina pertractans in Ἐπαύροιο. Διαδέξιόν τι ποιῆσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία δεξιόν) idem videtur, quod saepius dicitur οἰωνόν τι θίσθαι vel ποιῆσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὅρνιθα μὲν τόνδ' (imo τὸδ') αἴσιον ποιούμεθα, Τὸ σὸν γε χρηστόν, καὶ λόγων εὐφημίαν. VALCK.*

7. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιο) *Forsan autem et ex nomine (Λέοντος, Leonis) fructum quandam perciperit; ut nempe peius cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐπαύροισθαι, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Graec. Idem in usu significans Ἀπολαύειν pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. cap. 2.] p. 101. Egregium Democriti dictum*

dāt Stobaeus in Eclogis Canteri p. 205., 'ΑΘ' ὦν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα. Qui saepe Clementis Alex. libellum ingeniosissimum, Quis dives salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostrae formulae virorum clarorum censor Combefisius, pag. 937, 5., posuit perperam, ὅπως ἂν - - ἐπαύρουντο τὰ τῆς ἐλπίδος: eiiciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰώνων ἀγαθῶν ἐπαύρασθαι, scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK. — Vallae mala olim Latina, ex Porti indicio iam bona. Fructum nominis sui Leo caedem abstulit. Verissime Democritus: 'ΑΘ' ὦν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα; malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. vs. 476. Τίς αἰρίαν σχῶν ἥς ἐπαυροῖμιν ἐγώ; cuius ego culpam lucrem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS,

CAP. CLXXXI. 5. ἐς ὃ κατεκρεουργήθη) Si Iorum sermonis ὑπουργός, Λυκόργος, vice aliorum ὑπουργός, Λυκοῦργος, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo iure κατεκρεουργήθη Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis haud aversatus Cambletem descripserat τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακρεουργήσαντα καταΦαγεῖν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. D. Philo Iud., Iosephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidae Αἰθεροβατεῖν, in huiusmodi lancinata membrorum scissura κρεουργηθῆναι maluerunt. WESS. — Radium Pythes aemulatus Cynaegiri; quem Pythen sive Pytheam κατακοπέντα dixit VIII. 92. Usus hic verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Ὑψ. Sect. xxxi., ὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νιῆς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη. Cambletem Lydorum Regem πολυφάγον uxorem suam noctu κατακρεουργήσαντα καταΦαγεῖν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. D. τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὸν διασπάσαντες est in Herodot. III. c. 13. Ἀγραιμῖν similiter adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychii: Ἀγραιμῖν, κατακόπτειν Εὐριπίδης Πηλεΐδην. Διηγήμακην est Αναξανδριδαί apud Athen. X. p. 455. F. ὁ κρεουργός, sive lanius, olim dicebatur ἀγραιμός: quod pro μάγειρος restituendum ex Msto Xenophonit. Κυρ. Παιδ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol. pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βίβλος χεῖρας ἀγραιμῶν φυγῶν; fragmentum videtur perditae tragoediae. VALCK.

12. ἐκπαλλεόμενοι) Adhaeserunt librarii tanquam ad scopulum, ἐκπλαγεόμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an *Hesychii* exemplo, Ἐκπλαγοόμεναι, ἐκπληττόμεναι? sed habeant sibi. Non sperno, quod *Aeschylus*, *Euripides*, *Dionysius Halic.* atque alii approbaverunt. Par discordia in *Hippocratis* ἐκπαλλώς, *Erotiano* teste p. 50. Ed. *Eustachii*. ἐκπλαγώς ex arbitratu fictum. *WESS.* — ἐκπάλλως, puto, et dein ἐκπλαγώς scribere *Vir* doctiss. voluerat. *Erotiani* testimonium in *Franzii* editione *Glossariorum* (*Lipsiae* 1780.) reperire mihi non contigit. *S.*

CAP. CLXXXII. 2. Φέρμος) *Atheniensis* ille suum nomen Φέρμος recuperabit; cui *Graecis* auribus barbarum dederant quibus suae aetatis *Firmi* notiores erant. *VALCK.* — Mendosum Φέρμος tenuerat *Gronov.* *S.* — *Attico* civi patrium [imo, proprium] nomen Φέρμος rediit, quale Φορμίων et Φόρμις *Pausaniae* lib. V. 27. Namque Φέρμος, nec doctis latuit, latinae civitatis est. *WESS.*

8. πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν) *Aklinum* Περσῶν optime *H. Steph.* in exilium egit; si qui insuper διὰ πυρσῶν maluerint, uti *Arch.*, poterunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam *Θρυκυρίας* attinet rationem, de ea post *Bonav. Vulcanii* ad *Auctor. Περί Κόσμου* p. 207. et *Stanleii* in *Aeschylī Agam.* vs. 1. diligentem curam nihil adiungo, nihil etiam de speculatoribus, ἡμεροδόμοις, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a *Turnebo* *Advers.* XXVII. 7. et *Dukero* ad *Livii* lib. XXXI, 24. illustratis. *WESS.* — Genuinum est παρὰ πυρσῶν, et *Vallae* lectum: περὶ Περσῶν, et διὰ πυρσῶν, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur παρὰ ἐπὶ τῶν ἐμφύχων: *Homerus* tamen etiam scribit Πάρ νηῶν ἀνιόντες, Ἰλ. ξ'. vs. 28. Vulgo verbis μαθεῖν, πυνθίσθαι, ἀκούειν, similibusque succedit παρὰ, iuncta tamen ἐμφύχοις. Ἐπὶ ἀψύχου posuit *Antiphon* pag. 112, 12., αὐτῷ ἐξουσία ἦν σαφῶς εἶδέναι παρὰ τῆς βασάνου. Sicut *Soph.* habet πομπῶσι, pro διὰ πομπῶν, *Antig.* vs. 170. sic *Herod.* IX. cap. 3. πυρσοῖσι - - ἰδόμεναι βασιλεὶ δηλώσειν. In bello *Graeci* quoque πυρσοῖς utebantur sive φιλοῖς seu πολέμοις: saepe meminerunt *Tactici*. Περί πυρσῶν qui egerint ubi indicantur a *Leopardo* *Emend.* V. c. xi.; eadem emendatur operā *Suidas*, in quo tum legebatur περὶ Περσῶν, quae hic apud *Herodot.* est *Aldina* lectio. *VALCK.* — Παρὰ πυρσῶν,

ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. τὸ δὲ ἔρμα σφί παρηγήτατο etc.) Scribi Cl. de Pauw voluit, ἐς τὸ δὲ ἔρμα: quod si schedae iuberent, ferri posset. [Si ἱ; adiectum voluisset Herodotus, non ἱ; τὸ δὲ scripturus fuerat, sed ἐς δὲ τὸ ἔρμα.] Sed παρηγήσασθαι his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut praecundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: τὸ δὲ ἔρμα σφί παρηγήτατο ἐὼν ἐν πόρει μάλιστα πάντων κύριον: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in traiectu praecipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari; saxum, quod intenditur, negligi: taceo, πάντων κύριον saxum inconmode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. WESS. — Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5 seq.) ὥς σφί τὸ ἐμποδὼν ἐγγόνες καθάρων. S.

11. μεταξὺ Κασθαναίης) Arch. Κασταναίης urbis nomen vulgatus edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto faciunt. Videndus Steph. Byz. et Holsteinius ibi. WESS.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἐκίστων etc.) Sermonis hanc stribiliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐκίστων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quae Pavii opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex praecedente εὐρίσκω pendere, quae nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἐθνίων ἕμιλον multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitatam secum trahebat. WESS. — Nulla hic sermonis stribligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbaverunt viros, utique a verbo εὐρίσκω pendent, quod e superiori formula, ὡς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὐρίσκω, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 7. et passim alibi monui. Quo vero

clarius pateat orationis gressus, commodius fortasse tolletur levis illa distinctio, quam inter ὁμιλον et ἰόντα interserui. Immo vero, quod pro ἰόντα ὁμιλον, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. ὁμιλον ἰόντα edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recordor, amare Nostrum eiusmodi traiectionem verborum qualem hic alii praeferunt codices; adeoque ἰόντα ὁμιλον restitutum velim auctori. S.]

[8. ἐπιβάτεον) De propugnatoribus sive militibus classiaris sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a *Wess.* monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9 seq.) nominantur ducenti ἐπιχώριοι ἐπιβάται, non debebunt, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautae et remiges. In quaque triremium Atticarumrad Salaminem, teste *Plutarcho*, (in *Themist.* p. 119. B.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus quatuor sagittarii, reliqui graviter armati. (Conf. *Potter* *Archaeol. Graec.* lib. III. c. 18.) In Persicis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 15. et 186, 5. in universo τῶν μαχίμων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

13. προσθήσω δ' ἔτι τούτῳ) Sic recte scribitur in marg. *Steph.* ut infra hoc cap. προσθήσω δ' ἔτι τούτοις - - - πληθεύσας διτμυρίους ἄνδρας. Nostro loco ποιήσας (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt *Codd.*) ἀν' ὀγδώκοντα ἄνδρας ἐνέιναι, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. Ποιῆσαι, pro τίθεναι, ponere, fingere, [sumere,] similiter adhibetur *Demostheni* c. *Leptin.* p. 279, 36., εἰς τῶν ξένων ἀτελεῖς, δέκα θήσω - - - καὶ μὴν τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰς πέντε ἢ θξ' οὐκ οὖν ἀμφοτέρων ἐκκαίδεκα ποιήσωμεν αὐτοὺς εἴκοσιν: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, *Cicero*, ubi vulgatur facinus, de *Nat. Deor.* I. c. 30. Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. *Cicero* ad *Fam.* I. Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. *Tuscul.* III. 18. fac sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὴ Graecis adhibentur in eundem usum: *Eurip.* *Med.* 386., Καὶ δὴ τεθναῖσι· τίς με δέξεται πόλις; sed sint sane mortui. *Helena* vs. 465. Καὶ δὴ παρῆκιν: Fac sane eum con-

cessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione 'Αναβ. V. p. 214, 21. Ποῶ δ' ὑμᾶς (scrib. ποῶ δὴ ὑμᾶς) ἔκπαττο-
θίτης - - ὑπ' ἰμοῦ ἦκιν εἰς Φᾶσιν· καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνουμιν εἰς τὴν
χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὴ σφας ποῶν ἴτους ἱκίνοῦς
ἀνακ. VALCK.

26. πλῆθος συντάμινον) Nihil hoc verius esse, praemis-
sa declarant. Certissimum praeterea [lin. 28.] καὶ δεκάς
ex computatione, quam καὶ δεκάδες δύο manifesto violant,
praecedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit.
WESS. — Colligitur sane universa ista summa 2317610
ex summis particularibus ante positis. Confiunt enim

1207 × 200 (lin. 3 seqq. huius cap.) . . .	241400
1207 × 30 (lin. 8 seqq.)	36210
5000 × 80 (lin. 13 seqq.)	240000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 18 seqq.)	517610
His accedunt pedites (lin. 21. coll. c. 60.) . .	1700000
equites (lin. 22. coll. c. 87.)	80000
camelis et curribus vecti (ibid.)	20000

Unde prodit copiarum ex Asia transducta-
rum summa, quae hic subducitur 2317610

Iam his porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 120 × 200 (cap. 185, 1 seqq.)	24000
et terrestres copiae ex eisdem regionibus (c. 185, 7 seqq.)	300000

Unde hominum armatorum (in quorum qui-
dem numero etiam remiges comprehenduntur)
prodit summa (cap. 185, 55.) 2641610

Qui numerus duplicatus dat hominum summam
5283220 cap. 186, memoratam. Conf. c. 103, 19 seq. ibi-
que notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δόκησιν δὲ δεῖ λέγειν) Ingratis-
sima vocum est δὲ δὴ δεῖ copulatio atque adhaesio, soli ac-
cepta Med. ferenda: nam Pass. δὴ, scribentis lapsu, ex δεῖ,
(uti saepius haec permutantur) venit. Prudenter Lichas
Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεταί δόκησιν εἰπεῖν, καὶ ἀκριβῶσαι
λέγειν, Trachin. vs. 432. WESS:

7. δις μύριοι) Hactenus in numeris constans duravit consensio. Nunc τρισμύριοι Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nautae, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabunt viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratione bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi aequabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἐβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denum millium, summamque 5303220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Choenicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctione non adiuvatur. WESS.

9. Βρύγαι) Ibidem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius. Φρύγαι Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni Βρύγαι fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. [cap. 39.] p. 743i eosdem Φρύγας ἐκ Φρυγῶν ἐπανελθόντας dicit. Vid. supra cap. 73. WESS. — Apud Appian. Βρύγας nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 8. προδοῦναι τὰ ῥέθρα τῶν ποταμῶν ἐν ἡμῶν). Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budaei de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister ποταμῶν ἔστιν ὧν, Pass. stabilit, et manus Herodoteae videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucyd. III. 92. aliisque ea formula. WESS. — Varia lectio duplex est in marg. Ed. Steph. ἔστι τῶν, et ἔστι ὧν. Ubi Thomas Magist. in Προέδωκεν, citans Herodotea, habet ἔστιν ὧν, hoc quin ab Herodoti mansit vix dubitat Oudendorpius: doctissimo viro placuit, quod saepe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Aeliano de Nat. An. XVII. c. 19. pro (ὀρεῖθων) ἔστιν ὧν. Hic illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum

poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil huius generis ex *Herodoto*; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallar. Verum illud contendo, neque *ἰνίων*, neque *ἔστιν ὦν*, hic congruere. Graece dicitur, *ἔνιοι τῶν ποταμῶν*, non item *οἱ ποταμοὶ ἔνιοι*. *Herodotum* ego scripsisse puto, *προδιδύναι τὰ πέρατα τῶν ποταμῶν*: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adiecta voce *ἰνίων* vel *ἔστιν ὦν*. Recte *Thomas* *Προδιδύναι* hic interpretatur *ὑποδύναι καταπλέναι τῷ στρατοπέδῳ*. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia *τοσαύτας μνημίδας*: hac potestate activa verbum usurparunt *Aristophanes*, *Xenophon*, *Demosthenes*, aliique. VALCK. — Vide *Var. Lect.* nec fere dubitabis puto de veritate scripturae *ἔστι τῶν*: cuius formulae in locum, Ionibus propriae, alii *ἔστιν ὦν*, alii magis etiam communem *ἰνίων* substituerunt. S.

10-14. *ὁ χόινικα πρῶν ἔκκτρες* etc.) Detegendus calculi error est, a *Budaeo* et *Io. Laurenbergio* Otii Sorani p. 5. perspectus. Si choenices quadraginta octo medimnum, quod *Pollux*, *Harpocraton*, atque hoc de grege alii asseverant, absolverint, patet medimnum tritici in milites *xviii.* erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu *Xerxis* merentium; 5296320. fuisse capita; atqui recensentur duntaxat 5283220; superant ergo choenices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedae *Arch.* nos trahunt, omnem militantium ad 5303220 turbam, deerit diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quae minime fallax *Cl. Askew* adnotatio, tot choenices ad eam summam desiderantur. Liquet calculi error; ubi commissus, non item. WESS. — Videtur ipse *Herodotus* in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies choenix requirebatur, qui est quadragesima octava pars medimni; requirebantur pro 5283220 hominibus quotidie medimni 110067 cum 4 choenicibus; ut subiectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5283220 \overline{) 48} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110067} \\ (4 \end{array}$$

Iam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. *πρόκροσσαι ὀριζομεναι ἐς πόντον*) Loci sententiam Portus bene vestigavit. *Πρόκροσσαι* naves, quarum prorae ponto obversae erant, cum reliquae stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. ε'. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Eleganter Agathoeles Babylonius, καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν (Pytharchum tyrannum) ἰσχυρόμενοι, πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κέντρον: summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen. lib. I. p. 30. A. WESS. — De isto vocabulo, cuius propria vis minime in liquido est, iam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspicuum videtur, non satis esse quod naves *πρόκροσσαι* Wess. cum Porto intelligit quarum prorae ponto obversae erant: nam et, quae proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec Suidae interpretatio (*Πρόκροσσαι ἄλλη ἐπ' ἄλλη*) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, ἄλλαι ἐπ' ἐκείνης. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua *πρόκροσσαι* νῆας apud Homerum veteres Critici *κλιμακῆδόν locatas* interpretantur; quod gallice par *échelons* diceret, latine equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli aequilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videndumque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur *πρόκροσσοι* impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facto cuneo irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. *πρόκροσσαι* a Reiskio esse expositum. „*Πρόκροσσοι*, ait, dicuntur res omnes seriatim et per gradus porrectae et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gradus scalarum ad plani inclinati modum positarum.“ S.

8. τῆς θαλάσσης ζεάσης) Longini κατόπτομον elegantissimae dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad aestuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis *fervere mare, fervor maris*, ita κύματα Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. β. ἐπὶ πολὺ μεταωρισθέντα καὶ ἀναζίσσονται: et Liban. T. II. p. 516. c. ἐν ζέοντι τῷ κλάδων, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaque Hellespontias dictus [lin. 10.] Atticae regioni marisque Aegaei insulis gravis et damnosus accidebat, Aristotele Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Iucunda sunt Aristidis in tempestatis ἐκφράσει ad Arginusas, ἄρτι μὲν --- ὠδινεν ἡ θάλασσα, καὶ κατίβαινεν Ἑλλησποντίας λαμπρές, apud Hermogenem Form. Orat. I. 5. p. 280. WESS.

[15. ὅσας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίας ἔλαβι) In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. μεταρσίας pro ἐπιμαρσίας accipiens, obliquas in latinis nostris posui, pro eo quod recte Gronov. dederat, *quas naves ventus in alto nactus est*: pariterque iam olim H. Stephanus, quum Valla minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse *altum tenentes*. S.]

16. πρὸς Ἴπνοῦς καλομένους) Adumbravit hinc sua Strabo lib. IX. p. 675. d. [p. 443. β. ed. Cas.] sed praeter alia, ὃ δ' ἐς Ἴπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεῖς: ubi eam varietatem librariis inputandam monuit Vir magnus. Favet Geographo aliquantulum πρὸς Ἴπνους Vindob., neque omnino tamen. WESS. — Ἴπνοῦντα habet nupera Strabonis editio Lipsiensis, praeceuntibus nonnullis codicibus. S.

17. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα) Ex Codd. decernendum, αὐτὴν scripserit, an ἀκτὴν, an ἄκρην τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis saepius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδος ἀκτῆς meminit Noster c. 183. et 191. Aliis ἄκρα ἐν Μαγνησίᾳ dicitur Σηπιάς: vid. Clar. Wess. ad Diod. T. I. p. 413. [lib. XI. c. 12.] et Cellar. Geogr. Ant. T. I. p. 870. Hic narrata spectans Clemens Alex. Strom. VI. p. 753, 36. (οἱ ἄνεμοι) πνεύσαντες, inquit, ἰβρωμένως περὶ τὴν Σηπιάδα ἄκρην συνέτριψαν πᾶσαν τὴν παρασκευὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem observabantur Straboni IX. p. 675. c. d. ubi Xerxis στόλος partim dicitur ventis εἰς Ἴπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεῖς: sic vocasse locum videtur Strabo: Hero-

dotus, quod *Casaub.* monuit, *naves* partim scribit delatas πρὸς Ἰπνοὺς καλεσμένους τοὺς ἐν Πηλίῳ. *Pelii montis Ἰπνοὶ* apte dici potuerunt, instar *similium*, Ἰπνοεὺς vel Ἰπνεῦς. VALCK.

19. ἦν τε τοῦ etc.) Dederat Scriptor accuratissimus: ἦν τε τὸ τοῦ χειμῶνος χεῖμα ἀφόρητον: duae hic quoque literae sunt a vicinis absorptae, quas postulat sermonis genius. Contra χεῖμα πολλὸν νεῶν et similia recte scripta leguntur in huius Ed. p. 319. n. 22. [VIII. 43, 18.] Sed p. 252, 87. [III. 109, 14.] πολλὸν τι χεῖμα τῶν τέκνων: ut *Xenoph.* p. 23, 25. σφενδονητῶν πάμπολύ τι χεῖμα. ἀπειρόν τι χεῖμα νοσημάτων, *Dionys. Halic.* II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χειμῶνος χεῖμα, comparandum cum *Aristophaneis*: τὸ χεῖμα τῶν νυκτῶν· τὸ χεῖμα τῶν κόπων· τὸ χρ. τοῦ πλακοῦντος. Ἀσκητικὸν τὸ χεῖμα τοῦ νοσήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 4. τὸν Γαμβρόν ἐπικούρον καλέσασθαι) Oraculo iussi, *Boream* intellexerunt Athenienses, qui κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὀρεΐθυιαν Ἐρεχθέως, *Schol. in Soph. Antig.* 978. atque adeo generum *Erechthei*, *Erechthidarumque* affinem: *Suidas* videatur in *Γαμβρός*, qui in voc. Ἀφίται oraculo *Deum* iussisse scribit, ἀνέμῳ συγγενεῖ θύειν· εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται (ὁ Βορέας) διὰ τὴν Ὀρεΐθυιαν. Ubi dicitur *Themistocles Aristidi* T. III. p. 349. στησάμενος τὴν ναυμαχίαν κατιόντος τοῦ πνεύματος: *Schol. Ms.* οὕτω φησὶν ἔστησαν τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχειν Βορέαν ὀπισθεν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσαις ὀξείως ἐπέλθοι· τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἐραστὴς ἐν (ὦν) Ὀρεΐθυίᾳ - - - συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις· τούτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ μέμνηται. Ob opem sibi latam *Boreae* sacellum ad *Ilissum* sacrarunt Athenienses iuxta *Herodotum*: [lin 16 seq.] neque tamen illud valde frequentatum aestimes e *Phaedro* *Platonis* p. 129. ubi ignorantem locum *Phaedro*, e quo puellam rapuerit *Boreas*, digito demonstrans *Socrates*, καὶ που τίς, αἶτ, ἐστὶ βωμός αὐτόθι Βορέου. vid. *Meurs. Att.* II. c. 5. Secundum *Pausan.* II. p. 138. in monte *Sicyoniae* βωμός ἐστιν ἀνέμων: et in foro *Coroneae*, lib. IX. p. 778. *Megalopolitae* apud eundem VIII. p. 673. θεῶν οὐδενός Βορέαν ὑστερον ἄγουσιν ἐς τιμὴν. VALCK.

6. κατὰ δὴ τὸ κῆδος τοῦτο) *Pausanias* hinc, *Boream* Atheniensibus διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀπολέται τὰς πολλὰς, prodidit lib. I. 19. p. 45. Proximum

ὡς φάτις ὤρμηται [lin. 7.] relinquo. Quod si multitudinis numero φάτις haberetur, alienum ὤρμηται haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

14. οὐκ ἔχω εἶπαι) Cautè satis. Βοριασμῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Aelian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Praeterea Delphis ex responso Apollinis Persicae classis damnum arcescebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps [lin. 16. pro ἀπειθόντις] ἀπειθόντος, nempe ἔρξω, pingatur, [aut ἀπειθόντων, scil. βαρβάρων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,] urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίων οὐκ ἰλάσσονας) De numero fractarum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

8. χρύσια ἄφατα χρήματα) Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam mallem vocem χρύσια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλὰ τι ἄφατα καὶ χρήματα περιβάλετο: tum aliarum rerum affatim tum nummorum sibi comparavit. καὶ χρήματα praebet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρήματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) invecum sit nescio: illud video, Herodoteos omnes coniunctivam illam particulam ignorare. Χρήματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, iam saepius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρυσὰ χρήματα legi, nullā interiectā coniunctivā particulā. S.

10 seq. ἢ γὰρ τις καὶ τοῦτο (τοῦτον placet ex marg. Steph.) ἄχαρις συμφορὴ λυπεῖσα παιδοκτόνος. Haec si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, nam angebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδοκτόνος: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quaerentem locum, ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμινокλέους παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. b. Lapsus in minutis Palmerius se obiecit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anihm. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυπεῖσα παιδοφόνος) Arbitror τοῦτον praestare. ἰλύπει τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφείας ἰλύπει lib. IX. 49. Plutarchi Codices [apud quem quidem τοῦτον

legitur in plerisque editionibus,] eodem tendunt. [Qui τούτω huc invexerunt, ad verbum ἤν retulerant hunc dativum: rectius vero iuncta intelliguntur ἤν λυπεῦσα.] Quam autem vellem, ab his ille vellicandis manum abstinuisset: malignitatis profecto dum *Herodotum* proterve arcessit, eiusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδοκτόνος eius συμφορῇ, ut *Aminocles παιδοφόνις*, sive, *caedis liberorum*, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἀχαρίς συμφορῇ παιδοφόνος, *ingratam calamitatem, liberos occidentem*, unice exprimit; quae quidem *Aminoclem*, aliqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbem, contristabat. Confer vindicias *Herodoto* a Nob. *Palmerio* paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. WESS. — *Plutarchum Reiskius* (loco a *Valck.* citato) contra *Palmerium* hactenus defendit, non ut malignitatis patrocinium suscipiat, qua *Herodoti* hac in re commemoranda consilium interpretatur *Chaeronensis Polyhistor*; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis *Herodoti* Ἀχαρίς συμφορῇ παιδοφόνις, sive (ut apud *Plut.* legitur) παιδοκτόνις. „Ego quidem, ait, nullus dubito ex *Herodoti* „verbis hoc efficere, *liberorum Aminoclis* aliquem patris manibus, quacunque demum caussa vel ratione, periisse.“ In quo quidem verissime iudicasse mihi videtur *Lipsiensis* ille olim praeceptor meus, Vir optimus doctissimusque. Quisquis citra praeiudicatam opinionem *Nostri* verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 10 seq. item III. 50, 1 seq. coll. cum c. 52, 16. consideraverit, de veritate huius interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [7. ἐντομά τε ποιεῦντες) De ista formula vide ad II. 119, 10. notata. S.]

7 seq. καταίδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ Μάγοι) Nulla in schedis variatio. Qui morbosa haec putant, aut γονηήσι, *praestigiis*, aut χοῆσι, *libationibus*, quamquam haesitantes, uti *Cl. Reiskius*, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, *Cl. de Pauw*, καταίδοντες γόησι — — οἱ μάγοι, *incantantes ventum eum praestigiatoribus*, vertit, hoc uno anxius, quod *magi* ab *incantatoribus* distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter *Persas* honoratiores, sub se γόητας, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non infitias ibo; opinatus, ne nihil dixisse videar,

καταιδόντες γόησι idem esse ac γόοις, h. e. sacro quodam ululatu, unde ipsi γόητις nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suus olim usus; sicuti ἱερόμοις lib. II. 119. Non nescio, γόην alibi haud inveniri; quam tamen ex γόω formari potuisse, quis neget? Restaret καταιδὼν tertio nexum casui, nisi Portus id cum καταγελᾶν similis apud Herodotum structurae composuisset. Atque hoc si improbetur, τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀναφῇ κείτῳ. WESS. — Dativus τῷ ἀνέμῳ est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. [Vide ad VII. 9, 5, notata.] Ingeniose Reiskius tentabat χοῳσι: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris vs. 1337. Ἀνωλόλυξε, καὶ κατῆδε βόεβαρα Μίλην, μαγνέον: ululatu barbarico magicos cantus (Seneca Med. 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum μαγνέον, illinc alienum. Κατῆδον, occinere, iuxta Budaeum, Herodotus posuit pro incantare. Filiam inactatam putabat ad ventum sedandum Aeschyli Clytaemnestra in Agam. vs. 1427. ἱππὸν ὀρηκίων ἀνημάτων, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἱππῶδες ἱπᾶδες, Pausan. II. [c. 12.] p. 138. VALCK. — Wesselingii coniecturam γόοις probat Schneider in Lexic. crit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis γόησι cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum mss̄ti item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adiecerit. Nostra quidem membrana F. quae plerumque alioquin, ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόησι, quod et Pavius probavit, et nos cum Schaeff. edidimus: nec vero hoc ego cum praestigiatoribus, sed per praestigiatōres latine reddendum censeam. Fuerint autem forsā γόητις classis quaedam Magorum. S.

10. ἐκόπασε) Nullum Longini ἐκκόπασε in schedis patrocium adipiscitur: Scholiastes praeterea San-German. ἀνεμος ἐκόπασε hinc excerpsit. Abydenus, τρίτη δὲ ἡμέρῃ ἐπὶ τε ὧν ἐκόπασε tempestas eluvionis caussa, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Aelian. apud Suidam voc. Ἑστέριον: οἱ δὲ ἀνεμοὶ παραχρῆμα ἐκόπασαν καὶ τὸ κῆμα ἐστέριθη: quo de genere alia I. Iac. Wetsten. ad Matth. c. XIV, 32. WESS.

Ibid. ἡ αὐτὸς ἰθέλων ἐκόπασε) *Aut sponte sua velut lassus conquievit ventus.* Tanquam ἄσμινον τὸ Κοπίδσας (ἐκόπασε legisse videtur) καὶ ἰδιωτικὸν hic notavit Longinus π. Ψ. XLII, 2. Legitur in Ev. Matth. XIV, vs. 32. ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et Wetstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut ἰδιωτικὰς, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quaerenda praeque disciplinae magnificentia. VALCK.

CAP. CXCII. 9. ἐνκυλόχεον, Ποσειδῶνος σαρτήρος etc.) Vallae Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium aede? Solum Σαρτήρος Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quae et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Praest. Num. p. 416. abstulit, occasio. WESS.

CAP. CXCIII. 1 seq. ὡς ἐπαύσατο τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κύμα ἴστροωτο) Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., Ἡρόδοτος ὠδὴν φράζων φησὶν, ἐπαύσατο (sic Ἐκόπασιν reddidit Hesych.) ἄνεμος, καὶ τ. κ. ἴστρο. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Iobi xxx, 27. vid. St. Bergler in Alciph. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. *Fluctus. - - simul ac ventus posuit, sternuntur et conflaccescunt, et mox fluctus esse desinunt.* κύματα οὐκ ἔτι σὶν κύματα, aequore nempe pacato. *Stratum aequor attigit* I. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. vs. 213. *vulgata: Solve ratem; Venus, orta mari, mare praestat amanti: me iudice recte diceretur, mare praestet aequor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Aeolus egressu, praestatque nepotibus aequor; id est ἀκύμονα Πόντου τῆθις νῶτα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Slichtenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. vs. 16. auso Venus ipsa favebit; sternet et aequoreas aequore nata vias.* VALCK.

8. ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλεον ἐς Αἶαν) Dum ad aureum vellus petendum Aeam navigabant: id enim semper notat in talibus ἐπὶ: ἐπὶ τὸ κῶας, ἐπὶ τὸ νάχος πλεῦσαι. Poëtis μετὰ: Theocrit.

XIII. 16. Ἄλλ', ὅτε τοι χρύσειον ἔπλεε μετὰ κῶας Ἰήτων Αἰονίδας, αἰ-δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο. *Lecti iuvenes, Argivae robora pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm. LXIII. 5. Theocrito praeivit aliisque Homerus Od. d. 184.* Πλέων - - Ἐς Τεμίσην μετὰ χαλκόν: id est, ἐκίθηεν ἀπάξων χαλκόν. In Theocriti Παιδικαῖς: βαῖνη - - - πίδα (id est μετὰ) Κέρβερον. Apud Xenoph. Ἀγαθ. VI. p. 220, 31., ἔνθα λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆναι. Aristoph. Βατρ. vs. 111. ἦνικ' ἄλδεις ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Meminit peninsulae Diodorus XIV. p. 666, 3., ὅπου Φασὶν Ἡρακλῆα τὸν ἐξ ἄδου Κέρβερον ἀναγαγεῖν. Corrigatur Herodoto nostro tributis libellus de Vita Hom. p. 561, 36. [c. 17, 10.] ἐς δὲ τὴν Ἐρυθραίην τινὲς ἐπὶ ξύλον παρεσκευάζοντο πλεῖν: male vulgatum, nuper etiam Londini, ἐπὶ ξύλου. In his ἐπὶ cum ἐς ponuntur ut nostro loco, et semper apud accuratiores, solos ferme dignos, quorum phrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 13. ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανάς. (ut ἐς τυγχισμὸν, p. 406, 94.) παρέπεμψαν τῶν νῶν τινὰς ἐς Ἀσίην. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 337, 2. πέμπουσιν - - ἄνδρας ἐς Παγασάς ἐπὶ σῖτον: p. 260, 19. πέμψας τριήρεις ἐς Λακεδαιμόνα ἐπὶ χρήματα: paulo post legitur, ἔπεμψα χρήματα ἄξοντάς. Aristoph. Ἑκκ. 814. Ἔπειτ' ἐχώρου ἐς ἀγορὰν ἐπ' ἀλφίτα. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste praepositionis ἐπὶ usus, quam quidem eodem modo, eadem etiam lineā ad quam ista tam late disputantur, positam habemus, ἐπ' ὕδωρ πεμφθέντα, aquatum missum. S.

10. ἐπὶ τούτου δὲ τῷ χώρῳ οὖνομα γέγονε Ἀφείτα) Sexcenties talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror Medic. silentium, nī tamen excerptis oculi aberrarunt, ἐπὶ, huic debitum loco, sequentibus, ubi omnes alii ἐν τούτῳ, tribuentes. Fieri id potuit. Ego Codicibus non reluctor, Αφῆταςque praetereo, notissimas Apollonii Rh. lib. I. 591. Strabonis, aliorumque explicationibus. WESS. — De ἐπὶ τούτου vide Var. Lect. S.

CAP. CXCIV. 4. ἔπεισον ἐς τοὺς πολεμίους) Elegi simplex verbum. Ἐπιπίπτειν vim plerumque, quae hic nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. [Sed peraptum huic loco ἐσέπεισον.] Visum quoque [lin. 6.] verius Θασμασίον nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore Graecia Θασμασίον titulus descendat. WESS.

8. βασιδικῶν δικαστίων) Vide supra, lib. III. 14, 31. Ὅτι, [ante ὁ Σανδώκης,] Codicum de sententia inprobum, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit [lin. 10.] λογιζόμενος. Restitutum autem fuit εὐρέ οἱ, ad nexum sermonis opportunum, atque ob εὐρῶν δὲ pro Scriptoris adsuetudine necessarium, tum quoque ex Persicae huius clementiae declaratione lib. I. cap. 137. WESS.

10. λογιζόμενος ὁ Δαρείος πλέω ἀγαθὰ) Revocarem antiquam lectionem. Reputans, ἀναλογιζόμενος ὁ Δαρείος, [at in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,] εὐρέ οἱ πλέω ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πεποιτημένας εἰς οἶκον τὸν βασιλικῶν. Antiquae videlicet Persarum legi Darius libenter obsecundavit; de qua, laudata I. 137., quaedam notata sunt in lib. VI. c. 30. sed praeter Brissonium citari debebat Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Iac. Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. Haec, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox [lin. 12 seq.] intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερα ἢ σοφώτερα εἰργασμένος εἶη: sic enim omnino legendum, reiecta lectione Flor. [Vide Var. Lect.] Paulo post [lin. 16.] commodè mihi Vir doctus emendasse videtur, ἔμελλε οὐ τὸ δεύτερον διαφυγῶν περιέσσεσθαι: et, ὡς γὰρ σφεας εἶδεν προσπλέοντας οἱ Ἕλληνες. VALCK. — Ad διαφυγῶν ἔσσεσθαι caute Reiskius adnotaverat: „Forte περιέσσεσθαι.“ Speciosa utique coniectura, quam miror ne ullius quidem msti codicis auctoritate firmatam reperiri. Praeterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de more ad I. 37, 7. post Wesselingium nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hīc habemus, [lin. 16.] διαφυγῶν ἔσσεσθαι pro διαφεύξεν non memini alibi mihi observatam. S.

17. προσπλέοντας) Nescio cur προσπαλέοντας, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtruserint? Quod boni commatis schedae liberaliter donant, Pavius, Reiskius, alique iure laudarunt. WESS.

CAP. CXCVI. [4 seq. ἰσθιβληκῶς ἢν τριταῖος) δευτεραῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectione, significat: cui significatui hīc non esse locus videtur. Potest vero τριταῖος perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adiectum verbum in

plusquamperfecto tempore (ἰσθιβλακώς ἦν) priorem notionem hīc indicare visum erat. S.]

9. Ὀνέχωνος) Tzetzae in Lycophr. va. 1424. Ὀνέχων, commentanti de Ilisso et Macandro, a Xerxis exercitu potando exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quae alios in amnes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπείχρησε τῇ στρατιῇ [lin. 10.] non turbo, quantumvis ἀντίχρησι tali in re cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδ' ἀπείχρησε τῇ στρατιῇ - - - πινόμενος. Quod enim hīc accessit τὸ μέτρον, ex tacito κατὰ pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium Dil. Thucydid. p. 127. WESS. — Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXCVII. 4. Ἀφύστριου Διδός) Suum Iupiter recuperabit Αφύστριου nomen, indicatum in Dissi. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Αφύστριου Διδός) Habet suum sibi cognomen Iupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Αφύστριον Iovem in Phrixi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Bacchum Αφύστριον Etymologus. Mox [lin. 5.] μετέπειτα δ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. VII. 8, 8. S.

7 seqq. δς ἀν' ἡ τοῦ γένος τ. πρεσβύτ. etc.) Primum, quod sequitur τοῦτου, in τοῦτον leniter flectendum censeo: τοῦτον ἐπιτάξαντις ἔργισθαι. Verbo ἐπιτάξαι, sicut verbo καλεῖσθαι, quartus etiam casus adiungitur infinitivo sequente. [τοῦτω meliores libri dedere.] Deinde, ut locus detur istis, Ἀἴτιον δὲ καλεῖται τὸ πρυτανήιον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei non immemor moris, puto tamen praecedere debere mentionem λήϊτον: hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox πρυτανήιον, Herodotum hac ratione scripsisse iam olim suspicatus: δς ἀν' ἡ τοῦ γένος τοῦτου πρεσβυτάτης, τοῦτον ἐπιτάξαντις ἔργισθαι τοῦ λήϊτου αὐτοῖ Φυλακῶς ἔχονσι. Ἀἴτιον δὲ καλεῖται τὸ πρυτανήιον οἱ Ἀχαιοί. Quod esset populi, publicum, sive publicum, τὸ δημόσιον, pro diversa pronuntiatione vocis λαφός, λεώς, λῆός, dixerunt veteres, λῆϊτον· λῆϊτον· λῆϊτον· λῆϊτον· et λῆϊτον. Horum primum suis in libris saepius invenisse Grammaticos, Hesychiana monstrant, quae Küsterus et Eruditiss. noster Dav. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: Αἰῶ-

τον, τὸ ἀρχαῖον Λαίρον, πρυτανεῖον Λαίραν, τῶν δημοσίων τόπων. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Graeciae civitatum prytaneis luculenta est Is. Casauboni Dissertatio Animadv. in Athen. XV. c. 19. [Vide Animadv. in Athenaeum T. VIII. nuperae editionis p. 356 seq.] Inventis Casauboni quaedam addiderunt alii. VALCK.

8. τοῦ τῷ ἐπιτάξαντες) Pravum τούτου erat. Interpres Apollonii Rh. II. 655. in suam usque aetatem valuisse scribit, ἵνα τῶν Φοῖβου ἀποτόνων εἰσιέναι εἰς τὸ πρυτανεῖον καὶ θύειν τῇ εἰρημένῳ Διὶ, h. e. Δαφυστίῳ, discrepans ab Herodoto, et de victima tacens, quam humanam fuisse viæ duces Xerxem condocerant, adfirmatque Plato in Minoë p. 315. c. καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἐκγονοί, οἷας θυσίας θύουσιν Ἕλληνες ὄντες: namque victimas eum eiusmodi indicare, quae de crudelibus Carthaginiensium aris et inmolatis ibi Saturno liberis fuerunt praescripta, patefaciunt. WESS.

11. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Abbas Melolus, Reiskius, Abreschius ὡς τ' ἔτι πρὸς τούτοις voces recte ordinant. Frequens πρὸς δ' ἔτι τούτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. Ὡς continuat narrationem τῶν κατηγμένων, cuius initium, ὡς Ἀθάμας, tum ὡς ἐκ Θεοπροπίου, porro ὡς τ' ἔτι πρὸς τούτοις, et in sequentibus similiter. Iam ἐσελθόντες Arch., [lin. 14.] loco ἐστέλλοντο, cum Cl. Pario repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur inviti ad simile supplicium. Hoc docebant οἱ κατηγόμενοι regem. WESS.

11 et seqq. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Intelligere haec se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτῳ, p. 20, 43. [I. 41, 9.] Hoc nusquam apud Herodotum: frequentissime legerat πρὸς τούτοις, praeterea, πρὸς τούτοις λέγουσι I. 65. πρὸς τε τούτοις [ibid. et cap.] 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἔτι τούτοις III. 65. πρὸς τε τούτοις ἔτι I. 99. ἔτι πρὸς τούτοις etiam apud alios. Scripserat et hic Herod. ὥστε, [immo divisus vocibus ὡς τε] ἔτι πρὸς τούτοις, (nempe ἔλεγον,) πολλοὶ ἤδη τῶν μελλόντων θύσεσθαι δέσαντες οἴχοντο etc. In proximis [lin. 14.] nimis diu haesit ἐστέλλαντο: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit Arch. lectam Vallae, ἣν ἀλίσκωνται ἐσελθόντες εἰς τὸ πρυτανεῖον: haec enim sic ex usu verbi ἀλίσκωνται coniungi debent; ut et sequen-

ῥα, [lin. 15.] ὡς δύναι τε ἐξηγίοντο στῆμμασι πᾶς πυκασθεῖς: totus infulis coopertus. Στεφάνοις πυκασθεῖς Euripidis est in Alc. 796. et vs. 832. καὶ στεφάνοις πυκασθεῖς. Κάρη στεφάνοις πυκασσάντες praebebat oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theocr. II. 153. καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκασθάν. Εἰκόνισμα κισσῶ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθῖν est in epigramm. Anthologiae ineditae Phalaeci. Phrizi filio quale datur hic nomen, Κυρίσσωρος, [lin. 17.] dederat et Apollon. Rhod. II. 1159. Genuino Κυρίσσωρος modulus reluctatur in versu. VALCK.

[15. Quod ista, στῆμμασι πᾶς πυκασθεῖς, vulgo cum Valla vertunt *toto corpore coronis* (aut *infulis*, ut Gronov.) *coopertus*; aut (ut Valck.) *totus infulis coopertus*; id per se quidem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur *totus* aut *toto corpore* coronis aut infulis ornatus miser homo dicatur. Ad haec, quamvis frequenter a plurali numero ad singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλί-σχωνται ἐσελθόντες, δύναι τε στῆμμασι πυκασθεῖς. Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἕκαστος, quilibet, quisquis caeteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine, recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

17. Κυρίσσωρον Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsique Apollonio vs. 1159. Κυρίσσωρος, Straboni lib. XII. pag. 820. [pag. 544 extr. ed. Cas.] Κύττωρος, sine ulla mendii suspitione, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premittitur. Κύττωρος quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. [at mssoti quidem Apollodori Κυρίσσωρος praeferunt.] Ceterum Athamas, ut καθαυμός regionis, arae fuit admotus, iam iam immolandus, at commodum liberatus a Cytissoro superveniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Athamante, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis Nub. vs. 256. WESS.

CAP. CXCVIII. 6 seq. ἄβατα περιελθεῖ) Mallem cum Reiskio ἄβατα, τὰ περιελθεῖ. Scripsi ex schedis Μηλίδα γῆν, quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII. 31. In Stephan. Byz. Μηλίδας, ἡ χώρα. Sophocles Μηλίδας λίμνας dixit, Trachin. vs. 642. Iustae insuper Τρηχινίαι πέτραι ex titulo Sophocleae fabulae, atque ob γῆν Τρηχινίην cap. 199. et 201., aliaque. WESS.

9. *Σπερχειός*) Speciem Ionicam *Σπερχήϊος* praefert, uti ἀνθραπήϊος, βασιλῆϊος, πρυτανήϊον, et similia, quae spreta non sunt, nec nunc sperni oportet. *Σπερχειός* passim, et *Spercheos* Latinis, significante ad *Lucanum* lib. VI. 367. Fr. *Oudendorpio*. WESS.

12 seq. Δύρας, τὸν μυθεύοντα βοηθόντα Ἡρακλεί καιομένῳ ἀναφανῆναι) Ad λόγος ἐστὶ commodum μυθεύονται adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam dat margo Steph. τὸν βοηθόντα τῷ Ἡρακλεί καιομένῳ λόγος ἐστὶ ἀναφανῆναι. Valla: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῇ λόγος τὸν Τυφῶ κεκρύφθαι: c. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ: VII. 129. τὴν Θισσαλὴν λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quae perpauca duntaxat attigit, λέγεται ponere solet *Thucydides*; quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quae prostant in fine p. 221. [lib. III. c. 88.] νομίζουσι δὲ etc. quo libenter referrem Scholion e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὠβελισμένα οὐδενὶ τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε Θουκυδίδου εἶναι. Nostro loco *Dyras* fertur auxilio venisse Herculi καιομένῳ, in summo scilicet *Oetae* montis cacumine, cuius illinc ducta nomina suo more tractavit *Hemsterh.* in *Lucian.* p. 112. [Tim. c. 7.] *Straboni* IX. p. 655. c. [p. 428. ed. Cas.] memoratur Δύρας, ὃν φασὶν ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἡρακλέους σβίσσαι πυρᾶν. VALCK. — Ista, τὸν μυθεύοντα etc. integra reliquissem, ni Codices *Herodoteam* obtulissent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ. Tales in *Porti* penu plures. *Strabonem* haec ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, *Casaubonus* docuit. WESS.

CAP. CXCIX. 5 seq. τοῦ δὲ οὐρεος --- ἐστὶ διασφαῖξ) Hinc *Strabo* IX. p. 656. A. [p. 428. c.] πρὸς μεσημβρίαν τῆς Τραχίνος Φησὶν Ἡρόδοτος εἶναι βαθύαν διασφαῖνα: hinc illum sequentia quoque sumsisse monuit *Casaub.* Fluminis *Μέλανος* ex c. 198. meminit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 414. Φοίνικας etiam *Strabo* ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 5. ἀμαξιτὸς γὰρ μὴ μόνη δίδμηται) Non sane necessaria μὴ. Supra enim μόνη ἀμαξιτὸς c. 176. Sed in huiusmodi positionibus variatur. Illud autem δίδμηται, primā fronte in τέτμηται eruditi viri coniecturā abibat,

quod in muniendis id viis usurpetur, et τετμημένοι sint ἴδοι lib. IV. 136. Recte vero abiicit. Ὅδον τὴν ἰδαίμαν legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, *construens vias*, II. 673., et *instructio viae publicae et pontium stratarumque Legis* VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. WESS.

8. κώμη τί ἐστι τῇ εὐνομα Ἀθήλῃ κίτται) In his verbis aut τὸ ἴστι aut τὸ κίτται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀθήλῃ: et τὸ κίτται omisit haec excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κίτται: lib IV. 184. ἀλίσσι γάρ σφι ἴστι Ἀλκωντες εὐνομα, ἐνὶ δὲ ἐκαστῷ αὐτίων εὐνομα οὐδὲν κίτται. VALCK.

10 seq. χωρὲς περὶ αὐτὴν εὐρύς etc.) Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti aetate urbem hic Pylaeam, cuius Plutarch. T. II. p. 409. A. meminerit, fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor Cererem Amphictyonidem non diversam a Pylaea esse. Δημητρί τῇ Πυλαίᾳ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδαίματο, Callimachus Epigr. XLI., templi eius conditorem ostendens Acrisium. Eadem Ceres ab Erotiano in Πύλαι memoratur. WESS. — Circa vicum Anthelen spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυονίδος. Δήμητρος etiam ἱερὸν commemorat Strabo p. 656. c. [pag. 429. ed. Cas.] ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἰτέλουν οἱ Ἀμφικτυόνες. Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν σύννοδον Πυλαίαν ἐκάλεον --- ἔθνον δὲ Δήμητρι οἱ Πυλαγόροι. Suspicio istius Cereris Πυλαίας templum intelligendum in Callim. Epigr. XLI. Δήμητρι τῇ Πυλαίᾳ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδαίματο: nam sic dictam Cererem liquet ex Erotiano: Πύλας Τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἔδρευται: quibus usus est in eam rem solis Io. Meursius Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 9. Φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου) Specimen nimii laboris Φερόντων τόπων ταύτης in coniectura docti viri est. Intelligi χωρίων aut τόπων adparet. Φέρειν ἐπὶ θαλάσσης aut θάλασσαν, Φέρειν εἰς τὴν μεσόγειαν, de locis, quae fecerunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, saepe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli incommodum τὸ, ἄνδε turbæ. WESS. — Viros Herodoteo

adsuetos stylo turbare non debuerat τὸ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adiectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim iuncta intelligi debent φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου; (quemadmodum ne loco quidem a *Wess.* citato IV. 99, 9 seq. φέρουσαν ἐπὶ θαλάσσης legitur, sed ἐπὶ θαλάσσαν in accusativo casu:) sed iunguntur πρὸς νότον φερόντων, sicut paulo ante πρὸς βορῆν ἐχόντων. Caeterum ista τὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Graecos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quae inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. *S.*

CAP. CCII. 1 seqq. "Ἔσαν δὲ οἷδε Ἑλλήνων etc.) Eosdem ubi Graeciae populos ex *Herodoto* recenset *Pausan.* X. [cap. 20.] pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas venisse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sedeas, ex *Herodoto* summam tantum colligas hominum 5200.; ex *Pausania* vero 11200. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Λοκροὺς, αἶτ, τοὺς ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Κυνημίδι Ἡρόδοτος μὲν οὐχ ὑπήγαγεν εἰς ἀριθμὸν, ἀλλ' ἀφικέσθαι σφῶς ἀπὸ πασῶν ἔφη τῶν πόλεων. *Herodoteum* est πανστρατιῇ. [cap. CCIII, 2.] Sed in hac recensione nonnihil est adiuvandus *Pausanias*: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν ἑπτακόσιοι· ἐκ δὲ Θεσπίας καὶ Θηβῶν τετρακόσιοι: populares, sed hostes acerrimi, non bene iunguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Boeoti. In plerasque civitates Boeotiae Thebani exercebant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce ἐκ transposità, cum Nostro *Pausanias*, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν, ἑπτακόσιοι ἐκ Θεσπίας, καὶ ἐκ Θηβῶν τετρακόσιοι. *Herodotus*: ἀπὸ δὲ Βοιωτῶν (παῖσαν) Θεσπιῶν τε ἑπτακόσιοι, καὶ Θηβαίων τετρακόσιοι. Reliquis stationem deserentibus, cum Lacedaemoniis (iuxta *Herod.* cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, Θεσπιεῖς δὲ ἐκόντες μάλιστα. Secundum *Diodor.* XI. cap. 9. Leonidas Θεσπιεῖς μόνους παρακατέσχε. Eiusdem *Diodori* XI. cap. 4., si rite exigatur, numerus Graecorum in univsum, qui cum Leonida ad tutandum introitum Graeciae narrantur profecti, non multum discrepat ab *Herodoteo*;

vicinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; Μηλίων enim nomen τῷ Μηλιαίων substituentum cum *Wess.* Ceterum quae laus ab aliis constanter tribuitur *Thespiensibus*, illam dat libertatis amantissimis Plataeënsibus *Auctor* orat. c. Neaer. inter *Demosthenes* pag. 740. Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν --- μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παραταξάμενοι τῷ βαρβάρῳ ἐπιόντι συναπώλοντο. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Plataeënses, quam Leonidam et Lacedaemonios. VALCK.

3 seqq. καὶ Μαντινίων χίλιοι etc.) Laudem auferunt veteres schedae. Accedit *Pausanias* manifesto lib. X. 20., eundem Graecorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e Thespiensibus et Thebanis cccc. arcessens, cum illi Boeotis dcc. accesserint. *Herodotum* praeterea ait, Locros Epicnemidios in catalogum nominatum non addidisse, sed ὑπὸ πατρῶν πόλειαν Locros venisse, Nostri πανστρατιῇ [CAP. CCIII. 2.] explicans: venisse vero, si quid suspicioni detur, ad sex capitum millia; cuius coniectionis causam subdit, me iudice, vagam et incertam; sequeretur sane, Locros ista ad Thermopylas excursionem conglobatam Graecorum multitudinem longe exsuperasse. *Diodorus* non plus mille annumerat lib. XI. 4., *Strabo* μετ' ὀλίγων ait τῶν ὁμόρων τοῖς τόποις Leonidam has fauces defendisse, lib. IX. pag. 656. B. WESS.

CAP. CCIII. 9. εἶναι δὲ θνητὸν οὐδένα) Frequenter a numero singulari transeunt ad pluralem; hic tamen cum *Koenio* legendum puto, θνητῶν οὐδένα, ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοις αὐτίαν μέγιστα. *Euripides* in *Antiope*: τῶν πολλῶν βροτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat *Herodot.* [lin. 10.] τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινόμενον οὐ συνιμίσχθη. *Euripidis* ex Aeolo sententia nobilis perplacuit Philosophis et *Platoni*: Οὐκ ἂν γίνοντο χαρὶς ἐσθλὰ καὶ κακὰ, Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti *Plato* ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque. *A. Gellius* ex *Chrysippo*, Noct. Att. VI. c. 1. quod ex *Epitome Lactantii* p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 8. In Leonidae stemmate nihil adeo
Herodot. T. VI. P. II. C

desiderem, nisi ut Δορυάγου convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου) Pausanias, Plutarchus, et quos Io. Meursius Regn. Lacedaem. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; praeterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartae ruinas a Cl. Fourmontio eruti, haec inscriptio:

ΤΑΔΕΚΛΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΔΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ.

Provulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera iusto auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἡγίου, sicuti praeclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4 seq. Δωρίδος - - - τελευτήσαντος ἐν Σπάρτῃ) Vide lib. V. c. 42-46. S.]

9. τοὺς κατιστιῶτας τρηκοσίους) Omnes militari aetate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μὲν τε καὶ καθιστηκύντα, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει καθιστῶτας dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eamdem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suae edit.) pro eo quod in Vallae Latinis erat delegerat trecentos e primoribus viros, τοὺς κατιστιῶτας constantis aetatis viros interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum delectis trecentis compositis viris in latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, praeter alia testimonia, ad Cebetis Tab. (cap. iv. nostrae edit.) provocari, ubi ἐστὶ γυνὴ καθιστηκύνια τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive composito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14, 10. ubi θάλασσα καθιστηκύνια, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in latina nostra versione secutus, adiectum τοῦς articulum (quem obstare huic interpretationi Larcherus

censuit) non tam ad κατιστιῶτας, quam ad τριηκοσίους referendum putavi, quo nempe designarentur iidem illi trecenti, quos cap. 202, 2. iam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατιστιῶτας pro ἐν ἡλικίᾳ κατιστιῶτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret quaerere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari aetate? An ergo, quibus hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari aetate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo οἱ κατιστιῶται proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam Valla prudens intellexerat) notabile aliquod genus civium Spartanorum, certum quoddam (ut Schulzius ait) et quasi omnibus notum agmen, significari. Atque hic praeclara eminet Larcheri opera, qui eruditā disputatione, in Notis tum ad hunc locum, tum ad VIII. 124, 12 seq. institutā, perquam probabile fecit, intelligendos esse trecentos ex honestioribus civibus Spartanos, qui (licet equis non uterentur teste Strab. X. 421 seq.) Equites nominabantur, regemque ad bellum proficiscentem comitabantur, et in acie ei praesto erant, coll. Thucyd. V. 72. iam, quod ipsum verbum τοὺς κατιστιῶτας idem Larcherus interpretatur le corps fixe et permanent, quasi latine diceretur stabile et perpetuum agmen; id quidem minus convenire videtur cum eo quod hic legimus, selegisse regem hos trecentos; nam si stabile et perpetuum agmen, constansque illa cohors fuisset, delectui non fuerat locus, et ἀναλαβὼν, non ἐκλεγεσθαι, dicturus Scriptor erat. Quare superest ut intelligamus, Equitum, qui nominabantur Spartaе, multo maiorem fuisse numerum quam trecentorum; ex lege vero et instituto civitatis, Regem ad bellum profecturum de illo numero trecentos sibi comites selegisse, et quidem (quod ex hoc loco discimus) patresfamilias, quibus domi liberi essent. Itaque τοὺς κατιστιῶτας τριηκοσίους recte cum Schulzio simpliciter latine reddemus constitutos illos (nempe lege constitutos) trecentos viros, sive legitimum numerum trecentorum virorum. S.

217. ἀλλοφρονίῳ) Auctore Diodoro XI. 4. scissi in fa-

ctiones Thebani ἀπὸ τῆς ἐτέρας μερίδος quadringentos misere; quod an ex hac male sumta voce, an aliunde acceptum prodiderit, non novi. Acriter hic *Plutarchus* insurgit, Malign. Herod. p. 867. A., *Leontiadem* Thebanorum ad *Thermopylas* ducem fuisse, testibus *Aristophane* et *Nicandro* negitans. Eos equidem Scriptores revereri soleo, sed tanto aetate seniores an valide Herodotea dissipare potuerint, apud me dubium manet, atque hoc magis, quod *Leontidae* filiiue eius *Eurymachi* *Herodotus* aevum proxime attigerit, et utrumque probe, ut cap. 233. innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 5. Κάρνεα γὰρ σφι ἦν ἔμποδόν) Maligne Nostrum, ut solet, criminatur *Plutarch.* T. II. pag. 873. E. nam remorabantur illa saepius expeditiones suscipiendas; et natura bellicosos *Lacedaemonios* ab incepto tamen retardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*; quos dies festos libentius ante agebant domi, quam alibi tractarent bellica: vid. *Thucydid.* V. 75. 76. et cap. 54. ubi Schol. τοῦ Καρνείου, (αἰτ, μνηός) πολλὰς ἔχοντος ἱερὰς ἡμέρας, οὐκ ἰσχυροῦτο: his ineptulus quis interiecerat ista: ἡ καὶ πάσας ἱερὰς μᾶλλον. Attigit in Κάρνεα P. *Castellanus*: plura de festo τῶν Καρνείων, (quod nomen pro Καρίων ponendum in Schol. ad *Aristoph.* Ὀρν. vs. 11.) *Lacedaemoniis* horumque colonis cum aliis *Doriensibus* communi, dederunt *Meursius*, *Spanhemius*, et *Duker*. Athenis iterum occupatis a *Mardonio*, ab auxilio laborantibus ferendo *Lacedaemonios* *Hyacinthia* remorabantur, *Herod.* IX. 6., quod turpiter domi manentibus acerbe obiiiciunt Athenienses ibid. c. 11. ὑμεῖς μὲν, ὧ Λακεδαιμόνιοι, αὐτοῦ τῇδε μένοντες, Τακινθία τε ἀγίτε καὶ παίξετε, καταπροδόντες τοὺς συμμάχους. In *Messenicis* *Pausanias* [c. 19. lib. IV.] p. 326., quadraginta dierum pactas narrat cum *Messeniiis* inducias, hac addita ratione: ἰσχυροὶ γὰρ τὰ Τακινθία. Eadem formā loquendi *Lacon Theocriti* V. vs. 83. αἰτ, τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφίρπει: est enim ἔρπει *Dorice* idem ac ἐλθεῖν. VALCK.

9. ἦν γὰρ κατὰ τὸ ὅλυνμπιάς -- συμπεισούσα) Anni aestas erat media, τῆς ὥρης μέσον μέρος lib. VIII. 12., in quam et *Spartanorum* *Carnia* et *Olympias* LXXV. incurrebant. *Carnia* illos, ludi *Olympici* ceteros ex *Peloponneso* ac *Græcia*, hosti ne obviam cuncti irent, inpediebant. Res ad

Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfugae ex ea clade Arcades, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Graecis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidae nece, ubi Carnia et Olympia praeterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque haec de tempore. Ceterum *ἰενώντο* et *διενώντο* [lin. 8. et 12.] pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique *ἰένωντο* et *διένωντο*, Sylburgio accurate docente ad *Clenardi Grammat.* p. 473. Supra lib. I. 77. *ἰένωντο*. WESS.

CAP. CCVII. 6. Δοκῶν περισπερχέοντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ) Ut centies alibi, hic quoque literae ΘΕ in EO fuerunt, ut puto, depravatae. Corrigo, *περισπερχθῆναι*: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi succensuissent Phocenses et Loeri; neque mirum; vid. Diodor. Sic. XI. c. 4. *Περὶθύμως ἔχοντα* dixit Herod. II. 162. *κάτὰ θυμῶνάς* VII. 39. *Σπερχθῆναι τῇ γνώμῃ* accipi potest, ut *ἀθυμίῃ τοῖς γυγνημένοις, ἀχθεθῆναι τινὶ πράγματι*, etc. Iam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, *σπερχθῆναι*, sed *σπερχεσθαι* et *σπερχθῆναι*. Quaedam leguntur adscripta ad Herod. V. 33. *ἰσπερχετο* τῷ Ἀρισταγόρῃ, Aristagorae succensuit. In Callim. Hymn. in Delum vs. 60. Latonae Iuno dicitur *Σπερχομένη* μέγα δὲ τε καὶ οὐ φάτον: id est *περισπερχομένη*. Hesychius: *Σπέρξομαι, ὁ γισθῆσμαι. Ἐσπερξάμην, ὠργίσθην*. Phavorin. *Σπερχθῆς* ἀντὶ τοῦ θυμῶνός καὶ παραχθῆς λέγουσιν Ἴωνες: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, *Σπερχθῆς παρ' Ἡροδότῃ ἀντὶ τοῦ παραχθῆς, θυμῶνός*. Horum prius, obivium et in gloss. *Herodot.* pertinet ad I. 32., ubi conturbatus Croesus dicitur *σπερχθῆς*: posterius, *θυμῶνός*, mea sententia hunc spectat locum. Excerptantes ex Herodoto aliisque verba, saepe praefixas omisere praepositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librariorum ut Ionicae formae nobis non debent adnumerari. VALCK. — *Σπερχθῆναι* nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum *περισπερχής* est, a verbo *περισπέρχομαι* derivatum, quidni ab eodem vocab. *περισπερχής* legitime formari potuerit verbum *περισπερχέω* idem valens ac *πε-*

ρισπερχής εἰμι? ut λυσιτελῶ, λυσιτελής εἰμι: ἀσειβῶ, ἀσειβής εἰμι: ἀσελγῶ, ἀσελγής εἰμι. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, de communi horum consilio --- decrevit, illam notionem verbo ἐψηφίζετο subiectam putavi, quum praesertim mox adiiciatur ταῦτα βουλευομένων σφέων. S.

CAP. CCVIII. 2. ἰδέσθαι ὁκόσοι τέ εἰσι) Gronoviana censura his infestior fuit, ut ὅσοι τέ εἰσι valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcumque cognito, (καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνθανε dicetur brevi,) ad regem revertit. WESS.

Ibid. ἰδέσθαι ὅσοι τέ εἰσι) Redibit, opinor, melior lectio, ἰδέσθαι ὁκόσοι τε εἶεν καὶ ὅ, τι ποιοῖεν. [In εἰσι haud male consentiunt libri: satis iam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.] Sequentia Suidas hinc habet in Ἀλιτμίνοι. Paulo post [lin. 6.] ut genuina placet lectio Flor. ὡς δὲ προσέλασε ὁ ἱππεύς πρὸς τὸ στρατόπεδον, prae vulgata ἐς τὸ στρατ. Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. [V. 65.] loco τῆς πρὸς reciperem ex Msstis τὸ ὕδωρ ἐξέτρεπεν ἐς τὴν Μαντινικὴν, ut apud Herod. ἐκτρέψαι τοῦ ποταμοῦ τὸ κίεθρον ἐς etc. p. 75, 6. 92, 24. [I. 186. II. 11.] Quid ista duo distent vel haec monstrant Thucyd. eadem p. πρὸς τὸ Ἡράκλειον πάλιν ἐς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες. Xenoph. Ἑλλ. lib. V. p. 328, 6., ἐς τὸ προάσκειον καὶ ἐς αὐτὰς τὰς πύλας ἤλαυνον: vs. 8. ἕως πρὸς αὐτὸ κατεδίωξε τὸ τεῖχος. VALCK.

7. πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον) Duo postrema si viderentur ex proximo versu male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὐ more Nostrum elegantioribus usitate hac ratione collocasse: ἰθνηϊτό τε καὶ κατώρα τὸ πᾶν μὲν οὐ τοὺς γὰρ ἴσω --- οὐκ οἶά τι ἦν κατιδέσθαι ὁ δὲ τοὺς ἔξω ἐμάνθανε. Prae reliquis adamavit hanc scribendi formam Xenophon: in Symp. pag. 512, 12, ὠρχομένη μὲν οὐ (οὐ γὰρ πάποτε τοῦτ' ἐμάνθον) ἐχειρονόμον δέ. Scripserat in Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 36., δασὺς δένδρεσι, παχίσιοι μὲν οὐ πυκνοῖς δέ: de fluvio p. 193, 10. οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν οὐ καλὸς δέ: prout recte suis in exemplaribus legisse Demetrium, qui dicitur Phalereus, iudicabat Muretus; quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad istam normam legi poterit in Ephesio Xenoph. III. p. 46., Φάρμακον, θανάσιμον μὲν οὐχ, ὑπνωτικὸν δέ. Anti-

phon p. 139, 9. ἀπολομένους μὲν οὐ κινδυνεύσαντας δέ. Videant harum rerum studiosi, recte-ne correxerim *Philostratum*, sic legendo quae prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., ἱρῶσι δ' αὐταί, (αἱ Ἑμπουταί) καὶ ἀφροδισίων μὲν οὐ σαρκῶν δέ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπίνων, ἱρῶσι: καὶ πιαίνουσι (vid. pag. 333. F.) τοῖς Ἀφροδισίοις, οὓς ἂν ἰθὺς δαίτῃσθαι. VALCK.

13. τὰς κόμας κτενιζομένους) Ex vetere lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedaem. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. [p. 467. ed. Cas.] καὶ τοὺς περὶ Λαωνίδα κτενιζομένους. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. B. ἐκάθητο ἀσκαῦντες τὰς κόμας: olim quoque Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. C., nam, quod nunc legitur, Λακεδαιμονίους ὄρας ἐν Θερμοπύλαις ἡκτιζομένους, veriturque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti alias monui, refingendum. WESS. — Huc respicit, quod Casaubonum non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. B. Lacedaemonii, οἳ μόνι τῶν Ἑλλήνων ἑμμελλον διχασθαι βασιλεία, τριακίσιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἐκάθητο ἀσκαῦντες τὰς κόμας. Libanius T. II. p. 489. C. Λακεδαιμονίους ὄρας ἐν Θερμοπύλαις κτενιζομένους, καὶ μετὰ τὴν Φρενίδα τῶν τρηχῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐξεργασμένους etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedaemonios, ἐπεὶ μάλιστα κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contemptores, ad finem usque vitae custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Io. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

16. ἀλογίης τε ἐνικύρησι πολλῆς) Plerique Lexicorum conditores, ne Thesauri quidem excepto, citant ἀλογίης ἐνικύρησι, memores, credo, cap. 218. ἐνικύρησαν στρατῷ, simillimumve in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 82.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίῃσι ἐνικύρησι. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis κυρήσαι, sicuti ἐντυχόντις lib. IV. 19. Verterat autem dictionem Portus in Suida suo, magnamque sui contemtionem offendit, invito Kusterō substituentequē, apud eos soluta omnia deprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, ἐν ἀλογίῃ ἔχειν, ἐν ἀλογίῃ ποιῆσθαι, quorum in contemtu perpetuus usus. WESS.

Ibid. ἀλογίης τε ἐνκύρησι) In his apud Suidam in Ἀλογία similiter scriptis graviter lapsus est L. Kiisterus; sententia quid postulare vidit Portus ibid. et in Lex. Ion. voc. Ἀλογία. Phrasin Herodoti per καταφρονήσθαι interpretatur Strabo p. 716. A. Si sincerum est ἐνκύρησι, cum amico meo scribendum ἀλογία τε ἐνκύρησι πολλῇ: qua passim verbum illud adhibetur structura Herodoto ceterisque. Vid. huius Ed. pag. 141. n. 98. [Adnot. ad II. 82.] et corrigatur in Epimenidis epistola apud Diog. Laërt. I. 113., αἱ δὲ πη ἐπ' ἀλατείᾳ (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἐγκύρουντί τοι τοὶ τήνω φίλοι. Sed nec Graece dicitur καταφρονήσαι ἐντυχίῳ, pro contemni, neque Ionice ἀλογία ἐγκυῆσαι. Emendandum censeo ἀλογίης τε ἐκύρησι πολλῆς: id est ἄγαν καταφρονήθη. Contemptus Nostro dicitur ἀλογία: contemnere, certe ὀλγωμεῖν, et ἐν ὀλιγωρίᾳ τι ποιῆσθαι, apud Herod. est ἐν ἀλογίᾳ τι ἔχειν vel ποιῆσθαι. Iam vero, sicut τυχεῖν ἐπαίνου, laudem consequi, idem est ac laudari; τυχεῖν κατηγορίας, accusari; ita τυχεῖν vel κυρεῖν ἀλογίης, contemni, vel negligi, ὀλγωμεῖσθαι. Sepeliri Herodoto dicitur ταφῆς κυρῆσαι II. 156. contumeliose tractari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμῆς κυρῆσαι VII. 158., ubi ad Graecos Gelon, ἀτιμῆς, αἶτ, πρὸς ὑμέων κυρῆσας οὐκ ὁμοιώσμαι ὑμῖν. Hinc paulum diversa sunt Sophoclea Elect. 855. Antig. 882. Philoct. 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9. γέλωτά με ἔθεν) Tale irati Cambysis; αἰτάρ τοι ὑμεῖς γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε, lib. III. 29., et quiritantis lobi c. xvii, 6. ἔθεν δὲ με θρύλλημα ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἀπείβην αὐτοῖς γέλως. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλευῖν με ποιῶ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, Aeschryonis Philaenis. [apud Athen. VIII. p. 335. c.] WESS. 16. τὰς κεφαλὰς κοσμέονται) Mirum ni suum singuli hi Spartiatæ habuerint εἶλωτα, qui herilem tum comam ornaret; sed ne mulieres quidem Spartanæ, libenter ἀνδρῶδες, suas habebant, ut aliae mulierculæ Graecæ, ὀρνατρίδες et κομμωτρίδες. Censeo equidem non sane muliebriter ὀρνατὰν, sed bene peram et viriliter nitidam Spartanos praelio paratos habuisse comam, tanquam palaestritas, λυπαρῆς ἔθνεσσι παλαίστρας, Theocr. Eid. II. 51. Χρισαμίνοισι ἀνδρῶσι παρ' Εὐρώτῃσι λείτροις, Eid. XVIII. 22. quo forte respiciens

Ovid. Heroic. XVI. 148. *More tuæ gentis nitida dum nuda palaestra Ludis.* Hue ducunt N. Cragio et E. Spanhemio iam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. n. de Lacedæmoniis: *καλίστα πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχυρότερον τὴν πόλιν, λιπαρὰν τε φαίνεσθαι καὶ διακεκριμένην*: bene interpreta, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non *κοσμίεται*, sed ab auctore *σμίεται* scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμίεται. Habet ad hanc meam coniecturam apta quaedam ill. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. Lav. vs. 32. *λιπαρὸν σμασάμενα πλόκαμον*: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμάται. Vallæ *ornatur* indicat ibi pravam lectionem *κοσμίεται*: genuinam esse *σμίεται*, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. *σμησάμενοι τὰς κεφαλὰς* est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58. [Adnot. ad III. 148.] VALCK. — Conferri possunt quæ ad Gregor. Dial. ion. §. 15. Koenius adnotavit. S.

19. *χεῖρας ἀνταειρόμενον*) Non repudio Arch. *ἀνταειράμενον*, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgeo. Magis multo mihi ridet eiusdem et Vallæ, *πρὸς βασιλὴν τε καλλίστην τῶν Ἑλλήνων* (sive *ἐν Ἑλλ.*) *προσφ.*, καὶ ἄνδρας ἀρίστους. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim *καλλίστη πόλιν* [lin. 20.] ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἄνδρες ἄριστοι accedunt? Qui aliter sentient, nihil his præscribitur. WESS.

24. *ἐμοὶ χρᾶσθαι*) Id est *χεῖρ*. H. Steph. de me ut mendace, atque adeo pessimo, *statue*; nam et Persis αἰσχιστον τὸ ψεύδεσθαι *νομίζεται*, lib. I. c. 138. VALCK.

25. *ἢ μὴ ταῦτά τοι ἐνβῇ* etc.) Vocem Herodoti ex marg. Steph. reci perem in contextum: *ἢ μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐνβῇ τῇ ἐγὼ λέγω*, ista nisi isthoc tibi modo eveniant quo dico. οὐ ταῦτα ταύτῃ sic iunguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragici apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. adnotare debueram, scripturam istam ταῦτά τοι ταύτῃ cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. ταῦτά τοι ταύτῃ ἐνβῇ) Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensio; ταύτῃ ad eum fere

modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ὡς ἐγὼ *Arch.* et *Vind.* Scholiastae debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. WESS.

CAP. CCX. 1 seq. Τέσσερας μὲν δὴ παρεξῆκε ἡμέρας) Hoc significat, *quatrimum praeterlabi passus est*; ut παρεῖκεν est *intromisit*, vel *sivit ingredi*. Videatur *Portus* in *Παρίνοισι*. Lib. III. 146. *auxiliares*, *portis patefactis*, ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας, *emisit in Persas*: verti non debebat *egreditur*. VALCK.

8 seq. καὶ οὐκ ἀπέλαυνον καὶ περ μεγάλας προσπαύοντες) Iustius ἀπέλαυνον: [quam ἀπελάυνοντο.] Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ παντοίως προσβάλλοντες ἀπήλαυνον ὀπίσω: et cap. 212. Medi alii, iique recentes, inpressionem faciebant, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim προσπαύειν *ingruendi*, quod *Vallae* visum, notione gaudet. WESS. — Quum ἀπελάυνοντο ante ed. *Wess.* legeretur, si simpliciter *abierunt* aut *se receperunt* intelligatur, iustius utique ἀπέλαυνον iudicari debebat; quamquam lib. V. c. 94, 1. Ἰππὶρ δὲ ἐνθεῦτιν ἀπελαυνόμενῳ, *Vallae* versionem, *Hippias* inde *profectus*, nullā adiectā censurā *Wesselingius* etiam tenuit. Sed, verum si quaerimus, passivo ἀπελαυνόμενος paulo diversior subiecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, *Hippiae* - - *profecto*, rectius ponetur *Hippiae* - - *reieto*, aut *cum repulsa dimisso*; hic vero, loco eius quod equidem posui *se recepere*, rectius fuerit *repellebantur*, *repelli se passi sunt*; aut, quod cum *Gronovio* ipse etiam *Wess.* dederat, *depellebantur*. Quod ἀπέλαυνον hic *Arch.* et *Vind.* praeferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectionum est, qui simpliciter *abierunt*, *se receperunt*, intellexerat. S.

11. ὅτι πολλοὶ μὲν ἀνθρώποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες) Quia proxima praecesserunt, δῆλον δ' ἐποίησαν - - οὐκ ἥμισυ αὐτῶ βασιλείῃ, scripsisse *Nostrum* suspicabatur doctiss. G. Koen, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι οἱ εἶεν. Eleganti coniecturae favet, praeter *Xerxis* dictum lib. VIII. c. 88., et *Frontinus* IV. 2, 9. *Xerxes* hocse *deceptum* aiebat, quod multos quidem homines haberet; (ὅτι - - οἱ εἶεν) viros autem nullos: nam, ut *Wesselingio*, mihi quoque scripsisse videtur *Frontinus*. Similibus quibusdam ista subiiciuntur apud *Eustath.* in *Il.* ε'. p. 537, 49. [p. 668. ed. Rom.] τὸ μέντοι, (ὅτι excidit)

πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἰεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες, σιμνότερον τῶν προή-
θέντων. Qui Graecis ἄνδρες, in talibus viri dicuntur Latinis.
Quintilian. Declam. p. 758. Illi vero fortes et viri fuerunt.
Apud Livium XXVII. 13. concio dimissa fatentium, iure ac
merito sese increpitos; neque illo die virum quemquam in acie
Romana fuisse praeter unum ducem. Arcades Lycopeden
μόνον ἄνδρα ἠγούντο, Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 25. Apud
Philosophos quidem ἄνθρωπος et homo saepe ponuntur in
laude, velut in senario Comici, 'Ὡς χάριν ἔστ' ἄνθρωπος,
ἰὼν ἄνθρωπος ἦ, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam,
si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic
aliquid aeris tanquam homines, non tanquam homini, Herodis
Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto,
ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos usus. De C.
Mario Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo,
maiores ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dice-
bat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων ἑαυτῷ δαῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν.
Xenophon in Hierone p. 553, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι
μόνον νομιζόμενοι. Apud eundem Ἑλλ. VII. p. 363, 21. qui
fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit πρὸς τοὺς
μυρίους, (ad commune gentis concilium,) ὅτι βασιλεὺς ἀργακόπους
καὶ ὄψοποιούς καὶ οἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχει· (atque
adeo πολλοὺς ἀνθρώπους) ἄνδρας δὲ, οἱ μάχονται· ἂν Ἑλλήσι, πάν-
τη τῶν οὐκ ἂν ἴφη δύνασθαι ἰδεῖν. VALCK.

11 seq. ἐγένετο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμέρας) δι' ἡμέρας, tota die
dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι' ἔτος, toto
anno lib. II. 22. Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ in
Harpocracione. WESS.

CAP. CCXI. 8. δόρασι βραχυτέροιςι χρεώμενοι) Ni-
hil referet, sive vulgatum maneat, seu μικροτέροιςι
probetur. Unice pravum est Vallae et Eton. μακροτέροιςι,
longioribus, contrariumque c. 61. Diodorus, praelium
lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negli-
git, non item eorundem clypeos breves et peltas. Iam
πλήθει χρῆσθαι cur [a Gron. πλήσιι praeferente] tanto-
pere taxetur, non equidem exputo. WESS.

13. βῶν τι καὶ πατάγῃ) Persici hoc moris erat. βῶν τι καὶ
πατάγῃ χρεώμενοι ex aula erumpunt magorum interfecto-
res lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur
Homericum Τρῶες μὲν κλαγγὴν τ' ἰσπῆν τ' ἴσαν Iliad. I'. princeps.
WESS.

CAP. CCXII. 8 seq. καὶ ἐν μέρει ἕκαστοι ἰμάχοντο) Latina, in suo quisque loco, ferri non possunt. Ἐν μέρει et ἐν τῷ μέρει, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop. vs. 179. ἅπαντες αὐτὴν δακρυόησας ἐν μέρει, cuncti per vices etc. Eleganter post Budaeum dictionem Iac. Gronovius illustravit ad Arrian. Ἀναβ. III. 26. p. 142. WESS.

CAP. CCXIII. 1. ὅ, τι χηρέσαιτο τῷ etc.) Ex Codicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequeretur Arch. scriptionem, Nostro non insuetam, neque aliis in Perizonii Adnot. ad Aeliani Var. I. 32. Vulgatum plures ostentabant schedae lib. V. 12. estque, ut alios praeteream, Aeschinis Or. in Ctesiph. p. 66. ἀπερῶν δ' ὅ, τι χηρέσαιτο αὐτῷ. WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. ἔφρασε τι τὴν ἀτραπὸν) Xerxi semitam indicavit Persique monstravit Ephialtes Meliensis sive Trachinius, de quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. In excerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliadæ et Timapherni. Iudice Pausania III. p. 214. ne Graeciam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν διὰ τῆς Οἰτῆς τείνουσιν περιπαγῶν τὴν μετὰ Ἰδάρου στρατιὰν ὁ Τραχίνιος κυκλώσασθαι σφισι τοὺς Ἕλληνας παρέσχε. Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstrata semita profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatisque viam in Graeciam Heracleotae patefecerunt et Aenianes apud Pausan. X. p. 852.; ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἰτῆς μία μὲν ἢ ὑπὲρ Τραχίνος, - - ἑτέρα δὲ ἢ διὰ τῆς Αἰνειαίων, οὐδεῦσαι στρατῷ βίων, δι' ἧς καὶ Ἰδάρης ποτὶ Μῆδος κατὰ νότου τοῖς περὶ Λεωνίδην ἐπέθετο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. [cap. 18.] p. 158. VALCK.

7 seq. ὑπὸ τῶν πυλαγόρων τῶν Ἀμφ. etc.) Voces τῶν Ἀμφικτύωνων εἰς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων ex scholio Cl. Reiskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretamento non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc ab eo. Pylagorae legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylaeam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Aeschines propterea in Ctesiph. p. 71. οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτύονες συνελθόντες εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μιᾶς πόλεως. Nec dissimilia Libanius Orat.

in Aeschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in coetum, quem Ἐκκλησίαν vocabant, praeter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrarum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἑκκλησίαν debemus Aeschini dicto loco. Ego in priore ob conspiracyonem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖσι ὀπίσθιι λόγοισι de Epialtae nece, eiusque auctore Athenada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ.) Infra [c. 214, 7.] memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγόροι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγόροι: erant quidem οἱ Πυλαγόροι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγόροι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγόροι dicerentur prae ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγόροι, οἱ προϊστάτες Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἢ οἱ πεμπομένοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὥστε καὶ ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόροις, καὶ τοῖς συνδροῖς τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερῆς Κλινναγόρου, ἱερηνῆς Πυλαίας. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόροις καὶ τοῖς συνδροῖς τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quae mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Graecae antiquitatis, praesertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebricosa. VALCK. — Conf. mox ad c. 214, 7. S.

CAP. CCXIV, 6. τῷ δὲ χρηὶ σταθμώσασθαι) Hoc potius esse, [quam τῷδε,] non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cuius non est, in Stob. Sermon. XXVIII. p. 197. ἀνδρα δὲ οὐκ ἔστι δαξιδὸν γνώμη σταθμωσάμενον ἀθεῆσαι. WESS.

7. Qui hic Πυλαγόροι ex Codicibus, extra dubii stant aleam: modo enim πυλαγόροι, modo πυλαγόροι hi legati. Aeschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγόρους τοὺς εἰσαὶ πυλαγοοῦντας, iungitque τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ἱερομνήμονας. Libanius utramque vocis flexionem Or. in Aeschin. p. 699. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πυλαγόροι ex Hesychio [hac voce, et voc. Ἀμφικτυόνες] noti. WESS. —

Quod si altera terminatio placuisset *Herodoto*, paulo ante non *Πυλαγόρων* fuerat scripturus, sed *Πυλαγορέων*. S.

11. εἰδείη μὲν γὰρ ᾧ καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς) Post *Aldi* *Camerarii*que aetatem operarum negligentia μὴ ob simile insectae vocis principium excidit. *Herodoto* qui deinde curam inpenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate coecos potius duces, quam *Aldum*, *Vallam*, et *Mstos* sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, *Pavius* et *Reiskius*, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. *Herodotus* suum sibi rediisse laetabitur. WESS. — Quod poscit sententia, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset *Meliensis*, ex *Mstis* et aliunde revocabitur: vid. Diss. *Herod. P. Wessel.* p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καίπερ οὐκ ᾧ Μηλιεύς: sed et rarius illud *Herodoteum* est, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. *Philostat.* p. 186, 5. πῶς, εἶπεν, ὅγε μὴ μάντις ᾧν: p. 494. οὐ καὶ δέουσι τοὺς μὴ Πέρσας Πέρσαι μάγοι, ἢ μὴ ὁ βασιλεὺς ἔφη: scribendum φῆ, nisi *Rex* iusserit. *Tatian.* ad *Graec.* p. 14. ὅτι μὴ θιὸς ᾧν τοῦτ' ὅπερ ἔλεγεν εἶναι κατεψεύδετο. Non inventum est quod [lin. 12.] sequitur: εἰ τῇ χώρῃ πολλὰ ὠμῶς ληκῶς εἴη. Lib. VII. c. 26. διαβάαντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὠμίλησαν τῇ *Φρυγίῃ*: neque illud protritum *Ecphantae* apud *Stobaeum* p. 333, 29. βασιλῆα --- ὠμίλησαντα: sic *Regem* vocat: in *Editis* legitur βασιλῆα --- ὁμ. *Spondanus* interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὁμιλεῖν similiter dictum ut apud *Thucyd.* ὠμιλημέναι τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 4. περὶ λύχων ἀφάς) Ἀφάς λύχων. hinc *Suidas* excerptit. Noctis designatur initium. *Philostat.* de *Vit. Apoll.* VII. 15. χρὴ περὶ λύχων ἀφάς εἰς τὸν Ῥωμαίων λιμένα ἀφείναι. *Diodor.* XIX. 31. τῆς ὥρας οὕσης περὶ λύχων ἀφάς: ubi notat *P. Wess.* Pro prima face legitur et λύχων ἡμῶν: vid. *Io. Brodae* Miscell. IV. c. 33. *Intempesta nocte* *Sophoclis Ajax* egressus tentorio, dicitur exiisse vs. 285. ἄπρας νυκτὸς ἡνίχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: id est, ut legitur e *Schol.* apud *Suidam*, ὅτι ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. *Ez. Spanhem.* *stellas* intelligit ad *Callim.* *Hymn.* in *Del.* vs. 303. Quales illic intelligi debeant λαμπτήρες, aestimare liceat ex observatis *Is. Casaub.* in *Athen.* p. 995. VALCK.

— Vide Animadverss. in *Athen.* T. VIII. nuperae edit. p. 562 seq. Uno vocabulo *λυχναλίαν* Cephisodorus dixit, teste *Athenaeo* lib. XV. p. 702. b. S.

8. *κατεδίδεκε*) Propter *Aldinum κατεδίδεκε* H. *Stephanus*, videnda esse quae alibi scripserat, lectores monuerat. *Gronovius* vero: *Quis ille angulus, ubi Stephanus mussitaverit de hoc non intelligendo loco, ut iubeat videre, quae alibi dixerit? Dixerat ad Plutarchi Theseum* p. 5. Ed: *Bryani*, *δαίμονας* descendere ex *δαίω* apud *Herodotum*; qui composito *κατεδίδεκε*, quod inde est, utatur pro *cognita erat* seu *conperta*, adposueratque haec *Nostri*. Profecto, modo schedarum stabiliretur *κατεδίδεκε* imperio, haud inficete: namque in verbo nihil praeter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen iniuriâ, cum talia se passim dent. Quae quidem non eo scripsi, ut *κατεδίδεκε* improbare velim, sed ut ingentibus *Stephani* meritis gratia perseveret. *WESS.* — Fortasse *καταδίδεκε* neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis *Arch.* scriptura, quae ex duabus scripturis, *καταδίδεκε* et *κατεδίδεκε*, imperite iunctis nata videtur. *Mirror* vero, ad haec quae continuo subiiciuntur, *ἰούσα οὐδὲν χρηστὴ Μελιεύσι*, nihil a *Viris doctis* adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quae hic agitur, sententia est, quam *Wess.* cum *Gron.* his verbis (quae *Graecis* quidem accurate videri poterant respondere) expressit: *et ex tanto tempore monstratus est* (ille *trames*) *nihil utilis Meliensibus*: nisi istud *nihil utilis* tali quadam ratione accipiatur, quali nos interpretati sumus, iam olim, *quemadmodum etiam tunc, calbe illo male usos esse Malienses*. Prorsus extra oleas hic vagatus *Valla*, *ἐκτός οὐ* pro *ἐκ τῆς πόλεως* legens, et *κατεδίδεκε* (puto) pro *κατεδίδεκε*, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: *Extrinsecus nihil admodum praeceptus transitus erat: quum nihil esset utilis Maliensibus.* S.

CAP. CCXVI. 5. *κατὰ τὴν Ἀλπην* ὅν *πόλιν*) Oscitanter *Steph. Byz.*, conversâ *Alpeno* hinc in *Locrorum metropolim*, *Herodotum* legisse, *L. Holstenii* iusta animadversio est. *πρώτη τῶν Λευκῶν πρὸς τῶν Μελιέων* *prima*, non dignitate, sed situ erat. *WESS.* — Eodem iudice *Holstenio*, cui alii adsentiuntur docti viri, non differt haec *Ἀλπηνός πόλις* ab ea quae *κώμη*, *Ἀλπηνοὶ οὐνομά*, supra cap. 176 extr. nominabatur, et nude *Ἀλπηνοὶ* infra cap. 229. S.

7. κατὰ Μελάμπυγον -- λίθον) Mallem cum P. Leopardi Emend. VIII. 1. κατὰ Μελάμπυγου -- λίθον: Hercules enim Μελάμπυγος titulus, ex causa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidae et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidis. De Cercopibus [lin. 8.] iidem complura, quae missa facio. Angustum tramitem ad Diodor. XI. 8. explicare memini. WESS. — De Cercopibus fraudulentis consuli posse Suidam in Ἀγορὰ Κερκώπων et in voc. Ὀμήρος monuit Schulzius. S.

CAP. CCXVIII. 2. ἀναβαίνοντες γὰρ ἐλάνθανον) Idem accidit aevo recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brennus ἐποιεῖτο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἀτραπῶς, apud Pausan. lib. X. [c. 22.] p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν Φωκίων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀτραπῇ τὴν Φρουράν, οὐ πρότερον ἐπιόντες οἱ βαρβαροὶ παρέσχοντο αἴσθησιν, πρὶν ἢ πλησίον ἐγγόνεσσαν: ut apud Herod. c. 212. Phocenses ἐς τὸ εὖρος ἐτάχθησαν, φυλάξοντες τὴν ἀτραπὸν. VALCK.

[5. ἀνά τε ἔδραμον οἱ Φωκίαις) Perperam Valla, Phocenses recurrerunt; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accoururent: nec tamen vim propriam verbi expressit. Ἀναδραμεῖν h. l. sicuti III. 78, 4. est ἀναστῆναι καὶ δραμεῖν, (vel προσδραμεῖν), surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in sententiam ἀνά τε ἔδραμον III. 78. prosiluerunt interpretatus sum; quod et hic tenere potueram, ubi nunc, strepulus excitavit eos ut ad arma concurrerent. S.]

8. οὐδὲν σφι φανήσεσθαι ἀντίκρουν) Pro vetere οὐδὲν α σφι consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. Aldinum ἐνικήμεσαν στρατῷ bene vir doctus ad eius editionis, quae inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. WESS.

14. Φεύγοντες ἐπὶ τοῦ εὖρους τὸν κόρυμβον) Haec hinc attingit Eustath. in Dionys. vs. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἔξοχῆς ὀρεινῆς Κόρυμβον adhiberi. Aesch. Pers. 660. ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Schol. ἐπὶ τὴν ἄκραν ἔξοχὴν καὶ περιωπὴν τοῦ τόφου. Vid. Perizon. in Aelian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quae nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Graeci πάντα τὰ μετώρα καὶ εἰς ὑψος ἀνατίοντα κόρυμβους λέγουσι, Hesychius. Hic montis cacumen;

in Aeschyli Pers. vs. 661. *summa tumuli pars*, ἡ δὲ ἐπ' αἶψον κέρυμβον ὄχθον. Ceterum ἐπιστάμηναι in Vallae Latinis gnari: melius credentes: nam gnaros fuisse, non monstrant sequentia. WESS.

17. Φωκίων Persae μὲν οὐδὲνα λόγον ἱστοῦντο: et postea, spre-
tis Phocensibus, Brennus cum suis recta Delphos petiit,
VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μαιστίας)
Est, cui πρῶτος, sine urgente tamen caussa, placet. Illud
Arch. [lin. 3.] ἅμα οἱ, sibi pariter et illis, [ubi rectius alii
ἅμα ἡοῖ] verum quidem praefert, sed non aequat ampli-
tudinem vulgati, ipsum tempus signantis. Quae deinceps
[lin. 6.] de transfugis, ad unum Tyrastiadem, domo Cuma-
num, Diodorus lib. XI. 8. adstringit. WESS.

3. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτόμαλοι) Scribendum ἐπὶ δὲ, deinde vero.
Vallae deinde, non in postquam deformari, sed attendenti
monstrare debebat veram scriptionem, ἐπὶ δὲ, quod com-
mode succedit post πρῶτον μὲν. Exempla quaerenti dabunt
Portus in 'Επὶ δὲ, et L. Bos. Obs. Crit. p. 15. Eustath. in 'Ιλ.
α. p. 123, 6. τὸ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ,
καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸς τούτοις. VALCK.
— Imprudenti mihi accidit, ut ἔπειτα καὶ, quod sua
de coniectura Schaeferus ediderat, propagari paterer in no-
strum exemplum. Ad ἐπὶ δὲ, quod ante Schaeferus exhibe-
bant editiones omnes, nihil varietatis e Msstis adnotatum
est, in nostra vero membr. F. ἐπεὶ δὲ sic cum duobus ac-
centibus pictum video. Adsentior vero doctissimo Valcke-
nario, et ἐπὶ δὲ καὶ rescriptum velim. S.

10. οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο) Caeteros Graecos, ut Herodotus,
ἀπαλλαξίοντας nobis sistit Diodor. Siculus lib. XI. c. 9. et
duraturam sibi suisque Spartiatis laudem cupientis Leonida-
e consilium, Nostro memoratum cap. seq. Apud Iustin.
II. c. 11., hortatur socios, recedant, et se ad meliora patriae
tempora reseruent; sibi cum Spartanis fortunam experiendam.
Forsan scripserat Orosius p. 111, 3. [lib. II. c. 9.] sibi vero
cum Spartanis suis aleam [ubi vulgo aliam sortem] esse sub-
eundam. VALCK.

CAP. CCXX. 5. μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλείστος εἰμι)
Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ πλείστος γνώμῃν εἰμί: ubi Gro-
nov. Hoc eodem ducit, casu ex defectu praepositionis dis-
Herodot. T. VI. P. II.

crepans. [τῇ γνώμῃ, quod hic est, idem valet ac γνώμην absque artic. I. 120, 20.] Congruit Sophocleum Oed. Tyr. vs. 565. καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευματι. Itaque πιστὸς εἰμι in Ask., [quod ignorant alii,] etsi κτύποις πιστὸς Aeschyl. Prometh. vs. 915., παραδιόρθωσις est. Quid autem ὄχλος Arch. sibi velit, profiteor, me non nosse. WESS. — Imperitus puto homo ad πλείστος supplendum vocab. ὄχλος existimaverat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ) Sensus claret; rarissimā formā loquendi significatur, quod usitata magis dicere-tur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ προστίθεμαι, vel τίθεμαι. Neu-tiquam tamen tentari debebat sincerum πλείστος. Qua hic structura, Astyages I. 120. καὶ αὐτός, ὃ μάγοι, ταύτῃ πλείστος γνώμην εἰμι, — — — ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: illic pro τῇ γνώμῃ, vulga-tum ex Codicibus γνώμην: idem hic etiammitterem, aut, quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τὴν γνώμην πλείστος εἰμι, Λεωνίδην — — — κελύσαι. Lucian. in Demosth. En-com. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλείων εἰμι τὴν γνώμην πρὸς Ὅμη-ρου τετάχθαι: etsi magis fert animus ab Homero stare. Quae proxima sequuntur, in tractandis Herodoteis solita sibi malevolentia Plutarchus excerpit T. II. p. 865. v. VALCK.

10. ἐκέχρηστο) Nihil habet ἐκέχρηστο, cur sperni de-beat: caussam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex con-spiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca [lin. 15.] ἀπολείσθαι locum occupavit veterem. WESS.

10 seq. ἐκέχρηστο — — — τοῖσι Σπαρτιήται) Iustinus II. c. 11, 8. Initio huius belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi qui-dem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibue-runt, quibus responsum fuerat, ἀνέμοισι εὐχισθαι, Herod. VII. 178. At in istis Iustini non sane Delphi sunt sciscitan-tes, verum Lacedaemonii, quorum praecesserat mentio: his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) respon-sum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita lo-qui Iustin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus; (Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat: cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

16. ἐνερχόροιο) Spatiosae et choris aptae; neque enim, quae Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio in-

dicatur. Εὐρύχορος Κόρινθος in Epigr. 424., εὐρύχορος Τρύλα Epigr. 441. collection. *Cephalae*, ad eundem modum. Plura Cl. Taylor in *Demosthen.* Midian. p. 105. [in Reiskii Apparatu ad Demosth. Vol. I. p. 591.] *Sequentis principium versus* [lin. 17. ubi vulgo plene, ἄστν ἱρικυδῆς] considerandum ac si *H μέγα ἄστν ἱρικυδῆς foret, aut *H μέγα ἄστ' ἱρικυδῆς, qua illud forma *Camerarius* inter Epigrammata, iuncta Theocrito olim, exprimi curavit. Porro ὅτ' ἀνδράσι Περσείδῃσι, patronymico ex Περσεύς, gentis satore, c. 150. et VI. 54., cultius *Pavius* habet. WESS. — Lubens equidem *diaeretica puncta* vocabulo Περσείδῃσι imponenda admittam. Caeterum de Homérico epitheto εὐρύχορος consuli possunt Poëtae interpretes. S.

19. πενήσσει βασιλῆϊ) Tale Poëtae ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στεῖλαι Ἀχαιοὶ Iliad. Δ'. 384., loco Τυδεία, de quo *Etymolog.* in Πηλεΐς. Servare tamen βασιλῆα, modo postrema contraheretur, in promptu fuerat. WESS. — Ut hic ante Gronovii Ed. βασιλῆα φθίμενον, sic vulgatur in *Eusebianis* ex *Oenomaio* excerptis, Praep. Ev. V. p. 219. Πενήσσει βασιλῆα φθίμε: ubi pro dactylo paeon est prius; ut in oraculi versu secundo, *H μέγα [ἄστν ἱρ]. Vitium, ut illic occultari potest elisione vocalis ε, hic tegit lectio Med. βασιλῆ φθίμ. In *Scymni Chii* praefat. Perieg. vs. 59. τὸν Ἀπέλλωνα τὸν Διδυμῆ λέγω, corrigit Is. Voss. ad *Melae* I. cap. 17, 3. Talia nonnulla dedit *Homerus*. Ἰλ. δ'. 384. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στεῖλαι Ἀχαιοί: etc. In *Euripidis* vulgatur *Alcesti* vs. 24. Ἦδη δὲ τὸν δὲ Θάνατον εἰσορῶ πύλας Ἰερῇ θανόντων. VALCK.

20. Οὐ γὰρ τὸν ταύρων optime Paris B., nempe *Xerxem*, quippe *Iovis robore valide instructum*, uti subditur. WESS.

23. βουλόμενος κλέος καταθέσθαι μοῦνον) Ut *Thebanos* suos tueretur, haec excitans *Plutarchus* de *Herod.* Malign. p. 865. e. rectius legisse videtur μούγων Σπαρτιῶν: et mox, ἢ τῇσι γνώμῃσι διανεχθέντας. Adfirmat τὸ μούνων *Herodotea* prope modum interpretatus *Diodorus* XI. c. 9. Λεωνίδης, --- φιλοτιμούμενος αὐτῷ τε δόξαν περιθεῖναι μεγάλην καὶ τοῖς Σπαρτιάταις, προσέταξε τοὺς μὲν ἄλλους Ἑλληνας ἅπαντας ἀπίεσαι, καὶ σώζειν ἑαυτούς, --- αὐτοὺς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἔφησε δεῖν μένειν. VALCK.

CAP. CCXXI. 1 - 3. Μαρτύριον --- οὐκ ἐλάχιστον τοῦτου πέρι γίγαναι) Nexa his οὐ γὰρ μούνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ, Scho-

liastae nimis officioso transcribo. Abunde erat, ὅτι καὶ τὸν etc., monstrantque schedarum plures. WESS. — Sufficere haec utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii Mssti cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti stylo debuit videri. S.

4. Μεγιστήν (τὴν τὸν Ἀκαρνήνα) Megistiam Acarnanem Graeci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi docte Olearius. Θεμιστίας Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto Tzetzen Chil. X. vs. 685., multa perperam et stolide miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. WESS. — Egregii vatis, qui fati praescius, tamen Οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπῆν, ut est in Simonidis epigr. cap. 228. [Anal. Brunckii T. I. p. 131. n.° xxxi.] nomen latebat apud Suidam in Ἀγαμαι et in Ἀκαρνήνα. verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὸν δὲ Ἀκαρνήνα Μεγιστίαν Suidae restituendum vidit G. Olearius; et Aeliano, [Nat. Anim. VIII. 5.] quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius adfirmavit. De Acarnane Megistia, praeter cetera, falsa quoque nobis narrat Io. Tzetzes Chil. X. vs. 685. etc. in hunc transferens et in Laconas, quae de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt haec ex ineditis Schol. in Aristidis Panathen.: λέγουσιν ὅτι μάντις τις τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν ὅτι, ἐὰν μείνωμεν τελευτῶμεν καὶ ὁμῶς ἡγήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν. Si legitur, ut puto, in Cod. Ms. Petri Burm. ἡγήσαντο, mihi ἡγήσαντο aeque videtur inusitatum ac ἤρησα: corrigerem, καὶ ὁμῶς ἡρήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν: nempe εἴλοντο, vel προεἴλοντο, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praeoptarunt. Utrumque est ex optimorum scriptorum usu: pervulgatum quidem ἡρήσαντο μὴ, alterum, noluerunt, sed, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 620, 84., similesque vid. in lib. VII. c. 104. notata: Schol. in Eurip. Phoen. p. 791, 4., ἀπέτρεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνά οἶδου, τῇ δὲ Ἥρᾳ μάλλον τῇ γαμιστόλῳ θύειν: videlicet ἐπέτρεπεν. VALCK.

5 seq. τοῦτον ἅπαντα ἐκ τῶν ἱρῶν τὰ μέλλοντα σφί ἐκβαλεῖν (εἰπόντα) Koenius suo Herodotum more scripsisse suspicabatur τοῦτον, εἰπαντα --- ἐκβαλεῖν ἅπαντα: cui favet eleganti coniecturae Mediceus codex. VALCK. — Secutus

cupide sum Mastos libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermonis quoque nexus nihil desiderat uberius. WESS. — Nempe ἅπαντα ab imperitiis nonnullis librariis in ἅπαντα fuerat mutatum: post ἐκβαίνειν vero nullus codex mstus aut εἰπόντα aut ἅπαντα agnoscit. Venetus Editor, in principio ἅπαντα legens, in fine εἰπόντα sua de coniectura adiecit. S.

8. οὐκ ἀπελίσπειτο) Videtur οὐκ ἀπελίσπει ex Arch. probius. Deinceps c. 222. ἀπολοπόντις Λεωνίδην: et lib. VIII. 63. Plutarchus tamen Virt. Mulier. p. 261. c. τῆς δὲ Ἐρυθρῆς καὶ ἀπολιπομένης, ἀλλ' ἔπειθαι -- βουλομένης, οὐδὲ ἡ μήτηρ, -- καίπερ. οὐσα πρὸς βύτις, ἀπελίσπειτο. At in huiusmodi verborum formis, etsi saepe inconsulta, ingens est librarium inconstantia. WESS. — Est vero etiam apud Xenoph. ἀπολείπεισθαί τινος, discedere ab aliquo, Cyrop. I. 6, 21. III. 1, 42. et saepius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2 seq. Θεσπιδίς δὲ καὶ Θηβαῖος) Hic de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p. 865: ut haec quoque criminationis suae quadam specie non destituatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespienses narrat Diodor. Siculus T. I. p. 410, 46. [lib. XI. c. 9.] ubi notat vir eximius. Herodoti Thebanis Mycenaeos octuaginta substituit Pausanias X. [c. 20.] p. 846., et II. [c. 16.] pag. 146., ubi, Μυκηνᾶῖοι, inquit, πέμπουσιν εἰς Θερμοπύλας ὀγδοήκοντα ἄνδρας, οἱ Λακεδαιμονίους μετέσχον τοῦ ἔργου. VALCK.

5. κατέχει γὰρ σφείας Λεωνίδης) Cavillatorem audi Plutarchum: adeo insaniisse negat Leoniden, ὥστε κατέχειν ἐν ὁμήρων λόγῳ τοῖς τριακοσίοις τοὺς τετρακοσίους ὅπλα ἔχοντας, ut trecentis suis quadringentos Thebanos armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisse, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quae inanem fulemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum Leonida fuere, verissime in Prolegom. respondente Ioach. Camerario. Nam praeter septingentos Thespienses, Spartano regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cincti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum Hilotas traherent, teste Scriptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna Hilotarum haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII.

25. patescit. Quid ad haec malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 8. ὡς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔχοντα ποιούμενοι) Leonidae quod fertur decantatum dictum, aut minus congruum iudicavit *Herodotus* huius diei gloriae personae-ve, aut excogitatum demum fuit post eius aetatem, sicut alia non pauca: nam alibi legerat *Seneca*, quod Suasor. II. pag. 18. putabat etiam apud *Herodotum* esse, οὕτως ἀριστᾶτε, ὡς ἐν ἄδου δειπνήτοντες. [Conf. *Diodor. Sic. XI. 9.* et ibi *Wess.*] Romana maiestate condignum dictum tribuni militum, qui se quadringentis secum morituris ducem offerebat consuli, nobis custodivit *A. Gellius Noct. Att. III. 7.*, Ego hanc tibi et reipublicae animam do, etc. praeterea *M. Catonis* verba memoratu dignissima, virum illum excellentem iure comparantis cum *Leonida*. Periiit nobis et illa pars *Livii*, qua praeclarum illud facinus *Herodotea* suavitate narraverat. VALCK.

9. ἐς τὸ εὐρύτατον) Sive hoc, seu εὐρύτερον legatur, par trecentorum audacia: malim posterius, tanta Codicum conspiratione nixum. Quod adhaerescit, [lin. 10.] τὸ μὲν γὰρ ἔρυμα etc., pertinet ad superiores dies. Scriptum si fuisset, τὸ μὲν γὰρ ἔρυμα τοῦ τῆχος ἐφυλάσσειτο ἀνὰ τὰς περὶ τὰς ἡμέρας, οἱ δὲ ὑπεξιώντες etc., sententia fuisset clarior, *Pavio* observante. WESS.

12. τότε δὲ συμμίσγοντες ἔξω τῶν στεινῶν) Falsum itaque quod *Plutarcho* Noster scripsisse perhibetur T. II. p. 866. Α. πεισὶν πάντας εἰπὼν ἐν τοῖς στεινῇς περὶ τὸν κολωνόν. Huc enim postea demum superstites se receperunt Spartiatae, quum iam *Leonidas* aliiue multi cecidissent, postquam Persas quater in fugam verterant: tum demum cap. 225. ἔζοντο ἐπὶ τὸν κολωνόν πάντες ἁλῆς οἱ ἄλλοι, πλὴν Θηβαίων. Faciendum tamen foret *Leonidae* ceterorumque laudem hic imminutam, si verum esset, quod alios sequutus auctores tradidit *Plutarchus*, captis armis noctu Spartiatas cum duce suo castra irrupisse hostilia, ipsumque Regis petiisse praetorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in ipsius potissimum sede morituros, ut loquitur *Iustinus*; quem sequitur *Orosius* II. c. 9. Νύκτωρ, inquit *Plutarchus*, ἀναστάντες ἐβάδιζον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν σκηνὴν ὀλίγου δεῖν βασιλείως, ὡς ἐκείνους αὐτὸν ἀποκτενεῦντες, καὶ περὶ ἐκείνων τεθηζόμενοι: conf. *Diodor. XI. c. 10.*, et ibi *Clar. Wess.* Cur hic

potius crederemus, quam Herodoto? quum illa praesertim narratio fidem superet, multaque mentiantur in historia Graeci. VALCK.

21. παραχρῆμαίνοι τε καὶ ἀτίοντες) Laurentii ingruentes et sese infruentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Bos Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, suffecit. Dubito de priore: belle memini lib. IV. 159. Vallae παραχρῆμαίνοις fuisse contemptores, sed aptavit isthic, quae erant disiuncta: namque καὶ παραχρῆμαίνοι διεφθάρησαν his consimiliter ponuntur de pugnantibus, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parcunt, ac εὖν παραχρῆμαίνοι in hostes ingruunt, quae et Porti doctrina. Posterius ingruentes ex ἀτίοντες Arch. fluxit; quo quidem, si tamen iidem Ionibus ac ἀτίοντες, nihil accommodatius. Ἄτιοντες, ὀρμῶντες, πιδῶντες, Hesychio, Suidae [voc. Ἄττει] et hac de familia aliis. Non diffeor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vereri ocepi, ut exempla Diss. Herod. p. 88. quaestioni faciant satis. [Et ista profecto rectius ἄτιοντες et ἄττει scribentur: sunt enim ex ἀτίοντες et ἄττει contracta.] Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀτίοντες sive ἀρίζοντες scribentem: nam quae in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non feriunt admodum. Homeri enim ἀτίοντα Iliad. γ'. 332. explicant interpretes ἀτιμάζοντα, Hesychius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ὀλγοφρονιστοῦντα, ἀφροτιστοῦντα, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suae salutis rationem ducentes sistet; tumque παραχρῆμαίνοι τε καὶ ἀτίοντες aptissime nexi procedent. Diodorus simili in re, ἀφειδᾶς ἐχρῶντο τοῖς ἰδίαις σώμασιν εἰς κοινὴν σωτηρίαν, XIII. 60. et ἀφειδῆν τῆς ψυχῆς ἕνεκα νίκης, XII. 62. WESS. — Notavit ad hunc locum Reiskius: „Cogitavi „aliquando λυτρίοντες, ionice pro λυτῶντες: sed nunc placet vulgatae adquietere, atque interpretari furentes, rabiosi.“ Haud dubie a Poëta mutuatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. γ'. 332. interpretes, et instar omnium immortalem Heynium; qui hunc ipsum etiam Nostri locum expendens, istud καὶ ἀτίοντες verissime interpretatur et tamquam attoniti, mente capti. Quem ibi Valckenarium nominavit Vir doctissimus, eius loco Wesselingius erat nominandus, cuius quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIV. 4 seq. ἱεροὶ μετ' αὐτοῦ ὀνομαστοὶ (Σπαρτιητίων) ὀνόμαστοι ex dialecti ritu. [sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.] Accessio vocabulorum ex *Med.* laudatore (quod minime mirandum) utitur Gronovio, fluxae tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐκ ὀνομαστοί, distincti a trecentis, quorum omnium sese accepisse nomina ait? An Helotae? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, saepe inter simillimas posita voces supina librariorum socordia praetervideri et negligi. At coniurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, paene supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e *Medic.* non posse videntur. **WESS.** — Ob vocem ὀνομαστοί repetitam, media quaedam facile, fateor, potuerunt excidere; si tamen aliis etiam absunt Codicibus, *Vallae* non lecta, neque ego desiderarem ex *Med.* vulgata: ex hac lectione *Med. Koenius* forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἱεροὶ μετ' αὐτοῦ πολλοὶ τε καὶ ὀνομαστοὶ Σπαρτιητίων. *Spartiatatum*, qui cum *Leonida* ceciderunt, ἰγὼ, inquit *Noster*, ὡς ἀνδρῶν ἀξίων γενομένων ἐπυθόμην τὰ ὀνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἀξίων, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpatam: ad ἀνδρῶν γενομένων, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἀξίων. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsitan enotaverat ex columna in illorum memoriam Spartaee erecta. *Pausan.* III. [c. 14.] pag. 240. Κεῖται καὶ στήλη πατρόθεν τὰ ὀνόματα ἔχουσα οἱ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπέμειναν: cui etiam pag. 237. [c. 12.] μῆμα memoratur (τοῖς) λόγου μάλιστα ἀξίως μαχέσασθαι μετὰ δὴ αὐτὸν δοκοῦσι Λεωνίδην. **VALCK.** — Vocab. ἀξίων lin. 6. communi consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime praecedentibus intelligi ὀνομασθῆναι ἀξιοί, memoratu digni. Insulsum autem adsumendum, πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ ὀνομαστοί, quod, a *Gron.* receptum, in suum etiam exemplum propagari *Wess.* passus est, praeter codicem *Med.* nullus alius vetus liber agnoscit; nam et *no-*ster *F.* illud ignorat, quem in *Var. Lect.* nominare neglexeram: in codd. quidem *Pb.* et *Pd.* eadem verba paullo inferius legi, sed aequè inutiliter inserta, ibidem adnotavi. *S.*

9. Nomina filiorum *Darii*, Ἀβροκόμης et Τριπράνης, ex gen-

filii sermone ad Graecorum morem esse deflexa Nob. Palmerius Exercitat. p. 38. monuit. WESS.

13. τὸν οἶκον πάντα τὸν ἰαυτοῦ ἰπιδῶκε) Insuper dedit omnia bona sua. Isthac aetate Vallam in scopulum incidisse non sane mirum est. Veteris usus, ab Homero ducti, in Attico foro vulgati, saepius interpretes immemores οἶκος domum interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel universae significantur facultates. Ammonius: Οἶκος λέγεται ἢ πᾶσα οὐσία. Xenoph. in Oeconom. p. 486, 3. ἢ οἰκονομία ἐπιστήμη ἰφαίνεται, ἢ οἶκος δύναται αὖτε ἄνθρωποι. Οἶκος δ' ἡμῶν ἰφαίνεται, ὅπερ κτήσις ἢ σύμπασα. Praeivit Homerus, cui saepe proci Penelopes dicuntur ἰδοντας et κατίδοντας οἶκον Ὀδυσσεύς, bona comedentes Ulyssis; qualia commodum admovit Wetsten. Ev. Matth. xxiii, 14. Nusquam, quantum recorder, in hunc sensum οἰκίαν veteres, saepissime ponunt οἶκον, prae ceteris Xenophon, et Isaeus; sed et Thucydides, Antiphon, Lysias, Isocrates, Demosthenes, quique ad horum se student normam componere Sophistae. Dedit nonnulla Des. Heraldus in Salm. Obs. ad Ius A. et R. pag. 217. De multis ad Herodotea haec accedunt proxima Gadaetae Xenophontis, Κυρ. Παιδ. V. p. 82, 5. nemo est ὅτῳ ἐγὼ ἀπ' ἐμοῦ φύντι καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον. Isocratis de Pericle p. 184. B. τὸν μὲν οἶκον ἑλάττω τὸν ἰαυτοῦ κατέλιπον, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat. Isaei pag. 82, 2., ἢ μάταια ἢ ἐμὰ ἐν (lege ἐπὶ) παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπίκληρος ἐγένετο. Demosthen. c. Phaen. pag. 598, 34., δὴ οἶκον λειτουργούντων κατελεγεμόμενος: ante dixerat §. 31., δὴ οὐσίας κατελούμενον. VALCK. — Notabilis utique vocabuli οἶκος usus: at nihil impedire videtur, quo minus latinum domus, graeco οἶκος respondens, in huiusmodi orationis connexionione eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ) Partem veri vidit vir optimus L. Bos, Obs. Crit. p. 59., post μαχόμενοι nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte Gronov. etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto Noster orationem redordiri: vocula requiritur quae haec et illa connectat: adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: Ἐξέτω τε δὴ δύο ἀδελφεοὶ ἐνθαῦτα πίπτονται μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνιδεῦ Περσίων καὶ Λακεδαιμονίων ὄπισθός ἐγένετο πολλός, ἐς δ' τοῦτόν τε ἀρετῇ οἱ Ἕλληνες ὑπεξείρυσαν. Ad postre-

ma Reiskius: *Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio.* Sed, qualia scribit Reiskius in *Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502.*, suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus! istiusmodi convitia hac aetate *ferimus, non reprehendimus.* Hic quaenam tandem est *ἐνταῖον*? Persarum manibus ereptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatae; sed hi, *vincendo fatigati, vim hostium, αὐτὸν ὅν ἐρχομένων, non sustinuerunt*, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persisque adeo victoribus Leonidae regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. [In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius praeteriit.] Secundum fictum *Plutarch. T. II. p. 306. v.* [in libello qui *Paralbela* inscribitur] ex Leonidae cadavere Persa *τίμνει τὴν καρδίαν, καὶ εὖρε δασύαν*: verbis mutatis illinc rem narrat eandem *Stobaeus p. 92, 5.*; utrique citantur *Aristidae Persica*, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam *Aristides Milesius*: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. [Reiskius] fatebitur, *cunctante stylo elaborata* veterum scripta paulo esse consideratius contrectanda. VALCK. — Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit *Valckenarius*, adnotare equidem in *Var. Lect.* debueram, in *Editis ante Wess.* et in *Mssis* sic constitutam distinctamque esse orationem: *πίπτουσι μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου. Περίων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὄψισμός etc.* Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc *μαχόμενοι* scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi *ὄψισμός* ex Pa. et quod ex uno Pd. *Larcherus* adnotavit, post *μαχόμενοι* in illo incisam esse orationem, post *Λεωνίδου* non esse interpunctam. Ut olim alii, sic et *Valla* legerat, interpretatusque erat: Hi duo *Xerxis fratres super cadavere Leonidae pugnantes occubere*, adeo vehementi Persarum *Lacedaemoniorumque conflictu*, ut Graeci etc. Atque in eadem ratione adquiescere fortasse debueramus. Primus *Gronovius* suspicatus erat, post *μαχόμενοι* forsan interpungendam fuisse orationem, ut verba *ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ etc.* ad sequentia referrentur: eam-

dem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, Ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου etc. Nihilo minus *Wesselingius* post μαχεόμενοι quidem interpunxit orationem, proxime sequentia verò verba intacta reliquit, nullam in Notis super hoc loco dubitationem significans, at in latina tamen versione coniunctivam adiiciens particulam: *Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubuerunt; a deo que vehemens de cadavere Leonidae fuit Persarum Lacedaemoniorumque confictus* etc. Post hunc *Schaeferus*, tenens post μαχεόμενοι interpunctionem, ante ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ, καὶ particulam ex coniect. adiecit; quae particula ex *Schaeferiana* editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditiorem mihi nunc videri *Valckenarii* rationem, in eandem cum *Schaefero* sententiam ὑπὲρ τε τοῦ νεκροῦ corrigentis. Potuerit vero nihilo minus deinde post Περσέων eadem τε particula suum locum tueri. S.

4. ὑπερεξέβυσαν) Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem ὑπεξέβυσαν, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantibus Persis Spartanos Leonidae corpus. Nam, quod illi Xerxes deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quaeritur. Porro [lin. 7.] ἐπεραιοῦτο τὸ νεῖκος ex *Pass.* legitimum puto. Νεῖκος de bello et pugnae contentione c. 158. alibique. Geminus ferme lib. IX. 101. ἐνθεῦτεν ἤδη ἐπεραιοῦτο τὸ πρῆγμα. *WESS.* — ὑπεξέβυσαν lin. 4. cum *Schaefer.* ex edd. ante *Gron.* revocavi. Codex *Med.* autem cum *Pass.* Ask. et uno ex *Paris.* non ὑπεξέβυσαν dabat, ut in nostra *Var. Lect.* perperam scriptum, sed ὑπερεξέβυσαν: quod ego quidem librario- rum errori adscribendum puto, *Wesselingius* vero a *Gronov.* receptum in contextu tenuit: quibuscum noster etiam cod. *F.* fere consentit, qui non, ut in *Var. Lect.* dixi, ὑπεξέβυσαν, sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverto) ὑπερεξέβυσαν praefert. S.

10. ὁ δὲ κολωνός ἐστὶ etc.) Parendum fuit scriptis libris. *Plutarchi* editiones Κολωνόν ostentant, sicuti et *Aldus*, quasi proprium nomen. Prope eum collem Λεωνίδου σῆμα apud *Philostratum* *Vit. Apoll.* lib. IV. 25.; verius *Noster*. Adde

Simonidae Epigramma Anthol. III. 5. p. 296. WESS. — Vide Anal. Brunckii T. I. p. 132. num. xxxv. S.

12 seqq. *μαχαίρησι, τοῖσι αὐτίαν etc.*) *Tan. Fabri* coniecturas acerbius taxari animadverto, addique contextui haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optionem reliquit liberam, qua, praesertim cum *Longinus* praeiret, utendum censui. Namque ex eo advocatum, et princeps editio et *Mssti*, teste *Cl. Zach. Pearce*, offerunt, prorsus *Herodoteis*, uti vulgari iussi, concordans. Hoc amplius, καὶ χερσὶ καὶ στόματι a sequente κατέχωνσαν punctuatione separavi, eiusdem *Longini*, cui στόμασι μάχασθαι mera hyperbola, ductu. *Cicero* *Laconici* in eo genere quidpiam observavit, adolescentum greges, inque *Tuscul. Disput. V. 27.*, *Lacedaemone* vidimus ipsi, incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, unguibus, morsu denique. Quod itaque his aptum haerebat, κατέχωνσαν οἱ βαρβαροὶ βάλλοντες, barbaros manibus oribusque defensantes sese *Spartiatas* iaculis obruisse et quasi contumulasse, cultissime pingit. Grande oppido κατακχεῶσθαι βίλεσιν, eodem *Longino* monitore. Hinc *Aristides T. II. pag. 190.* κατεχώσθησαν ὑπὸ τῶν βαρβάρων: *Philostratus Vit. Apoll. IV. 23.* ἐπὶ τὸν κολωνόν, ἐφ' οὗ λέγονται Λακεδαιμόνιοι περιχωσθῆναι τοῖς τοξίσματι: *Libanius Or. XXXV. p. 690. A.* ὡς δὲ πολλοῖς ἐλέγους καταχώσας τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Πύλῳ, ubi *Morellus* nihil vidit. *WESS.*

12-15. ἀλεξομένους μαχαίρησι etc.) Quod, postea temere reiectum, olim placuerat *T. Fabro*, mihiq̄ venerat in mentem, hoc a Codicibus subministratum (*Diss. Herod. pag. 123.*) revocabitur in contextum, sic, ut puto, collocandum: ἀλεξομένους μαχαίρησι (τοῖσι αὐτίαν ἐτύγχανον ἔτι περιεῦσαι,) καὶ χερσὶ καὶ στόματι, κατέχωνσαν οἱ βαρβαροὶ βάλλοντες. In his ista, καὶ χερσὶ καὶ στόματι, ab interpretibus *Longini, Fabri, Dacierio, Tollio*, variis tentata coniecturis, unus recte ceperat *Boileavius*, ut accipienda docuit *I. c. Clar. Wesseling.* Τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur *lib. VIII. c. 89.*, αἳτε γὰρ νῦν ἐπιστάμενοι, τοῖσι αἱ νῆες διεφθεύροντο, --- ἐς τὴν Σαλαμῖνα διένειον. Sed haec, τοῖσι αὐτίαν ἐτύγχανον περιεῦσαι, nempe αἱ μάχαιραι, apte respondent ad ista *c. 223.*, δόρατα μὲν νυν τοῖσι πλείοσι αὐτίαν τήνικαυτα ἐτύγχανον καταγόντα ἦδη, οἱ δὲ τοῖσι ξίφεσι διεργάζοντο τοὺς Πέρσας: pro

more videlicet istius aevi, quo, *hastâ fractâ, gladiis utebantur*. VALCK. — Olim, quum imperite iuncta legerentur verba καὶ χεῖρὶ καὶ στόματι κατέχουσιν οἱ βάρβαροι, Val-
la intellexerat barbaros, et manibus et vocibus incessen-
tes Spartanos; Gronovius vero, et manibus et mucroni-
bus. S.

CAP. CCXXVI. 5 seq. ὡς --- τὸν ἥλιον --- ἀπο-
κρύπτουσι) Sagittis Persarum solem obscurari solere: sic opti-
me Valerius Maxim. Herodoteum interpretatur ἀποκρύπτουσι
lib. III. c. 7. fin. Aliter Cicero Tusculan. I. 42. ubi de hoc
egit Spartani dicto Davis. Pauca dederant viri Docti ad
Frontin. IV. c. 5, 13. Proxima [lin. 7.] τοσοῦτό τι πλῆθος
(τὸ πλῆθος saltem scribendum,) αὐτῶν εἶναι: illa, nec mi-
ror, maluisset omissa Iac. Tollius ad Longin. p. 223. [Equi-
dem nec invitum illa suum locum passum sum: nec
τὸ articulum pro τὴν requisivi.] Unicum hoc tantum Die-
necis Spartani dictum Noster retulit, nullum Leonidae
vel aliorum de trecentis istis: feruntur tamen plura, et
sane digna seculorum memoriâ; quorum omissionem non
adeo negligentiae Plutarchus imputat, quam malevolen-
tiae T. II. p. 866. c. n. et, ne quis minima diceret historio-
cum intacta praetermisisse, ὁ δὲ, inquit, τὴν Ἀμάσιδος ἀπο-
ψόφῃσιν etc. qualia dum nequeunt negari, vellem equi-
dem nec dici potuisse. VALCK.

7. τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτῶν εἶναι) Eustathium arbitreris
hic aut superius ἥθος invenisse: καὶ σημειῶσαι, scribit, ὅτι
τὸ παρ' Ἡροδότῃ νῆθος βελών, ὑφ' ᾧ ὡς ὑπὸ σκιᾷ ἐχρην μάχε-
σθαι, συγγενῶς ἔχει τῇ Ὀμηρικῇ ταύτῃ λέξει Iliad. Θ'. 159. Id
si vere reperit, adcommodum utique fuisset. Ego vero ex
scriptorum exemplarium taciturnitate addubito, vacil-
lantique eius memoriae adscribo. Cicero, non Trachinium
quendam, sed Persen hostem in colloquio haec dixisse glo-
riantem Tusc. Disp. I. 42. adfirmans, notatur a Pet: Vi-
ctorio Var. Lect. lib. XXVII. 9., quem et Davisium adi.
WESS. — Ad vocab. πλῆθος quod adtinet, nisi con-
sentirent (quoad quidem novimus) codices, facile crederes
variandi caussa nunc h. l. νῆθος scripsisse Herodotum, et
sedem nominis, cui peropportunos hic locus erat, inter-
pretamentum occupasse. Sic quidem Νῆθος Hesychius cum
Scholiastis Homeri et Euripidis πλῆθος interpretatur: conf.
Weistien. ad Epist. ad Ebraeos c. XII, 1. S.

CAP. CCXXVIII. 3 seqq. ἐπιγυγραπται γράμματα etc.) Ubi duo leguntur de his tribus epigrammata priora, Anthol. III. c. 5. [Anthol. H. Steph. p. 200. Anal. Brunck. T. I. pag. 131 seq.] plura sequuntur εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας scripta: quod illic est 24. Εἰ τὸ καλῶς θήσκειν etc. Simonidi tribuitur in Scholiis ineditis in Aristidis Panathen. Sed magnificum Simonidis ad lyram cantatum ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων [Anal. Br. T. I. p. 123 seq. num. xv.] nobis custodivit Diodorus Siculus XI. c. 11., ipsemet exquisitis laudibus fortissimos viros dignatus. Variabant sorte Codices [lin. 9.] in Epigr. secundo: legitur apud Strabon. IX. p. 656. [pag. 429. ed. Cas.] Ὡ ξὶν ἀπάγγελον: apud alios ut vulgatur apud Herodot. Mihi non displicet quod est in marg. Ed. Steph. Ὡ ξὶν ἀγγέλλειν Λακιδαιμονίους: convertit Latine Cicero Tusculan. I. 42: ubi notat Davis. In secundo versu [lin. 10.] alteri longe praestat Herodotea lectio: τοῖς κείνων ῥήμασι πιστόμενοι: alludit Poëta Lycurgi τοῖς καλουμέναις ῥήταις. VALCK.

9. ἀγγέλλειν) Frequens ἀπαρεμφάτων usus, et schedae id securum et verum praestant. Adsimile c. 110. ἐμοὶ χρᾶσθαι ὡς ἀνδρὶ ψεύτῃ, in me ut mendacem consule. Latina Tullii, Dum sanctis patriae legibus obsequimur, bona sunt, sed ex Simonidae, ut ille censuit, πειθόμενοι νομίμοις. In vulgato, alludente ad Spartanorum Ῥήτας, omnes acquiescunt Codd. cum Suida. WESS.

CAP. CCXXIX. 5 seq. εἰς τὸ ἔσχατον) Adstipulor Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 12., hoc laudanti. Alia in re superius c. 107. ἀλλὰ διεκατέριε' εἰς τὸ ἔσχατον. Diodorus, Polybius, Agatharchides etc., invitis tamen Grammaticis, de morboris ἰσχύως ἔχειν et διακείσθαι. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἐσχάτως. WESS.

Ibid. ὀφθαλμίωντες εἰς τὸ μέγιστον) Ἐς τὸ ἔσχατον legendum decernit Ios. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: praebet illud margo Steph. lectum quoque Vallae, neque tamen non reperiuntur εἰς τὸ μέγιστον, et εἰς τὰ μέγιστα: permutanturque phrases, τὰ ἔσχατα ἀσεβεῖν, et τὰ μέγιστα ἀσεβεῖν. In malis tamen vitisve ponere malunt εἰς ταῦσχατον πρὸς τοῦσχατον' ἐπ' ἔσχατον: ἡνίκα μὲν εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχίδαμον, est in Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Pla-

to Gorgia p. 496. A. νοσῖ που ἄνθρωπος ὀφθαλμούς, ὃ ὄνομα ὀφθαλμία: de coecitate posuit Aristoph. in prima ed. Pluti vs. 115. Ταύτης ἀπαλλάξιν τε τῆς ὀφθαλμίας: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῆς συμφορῆς ταύτης σε παύσειν, ἥς ἔχεις: sive, ἢ σ' ἔχει. Timocles Athenaei VI. p. 223. c. Ὀφθαλμῶ τες; ἰσὶ Φινίδαί τυφλοί. VALCK.

14. λειποψυχίοντα) Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucyd. λειποψυχήν sumi etiam pro ignavum esse; illuc potuissent referri quae Wasseus alienissimo loco posuit p. 245. n. 43. [ad lib. IV. c. 13.] Τῇ ἐν ψυχῇ opposita ignavia dicitur etiam ἀψυχία: animi deliquium, aliis λειποψυχία, Ionice vocabatur ἀψυχίη: forsitan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto est λειποψυχίαν. Coniecissee se scribit aliquando Reiskius διλοψυχίοντα. Poni saltem debuerat φιλοψυχίοντα: hoc si praeberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam aetate usitatum. Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. Ἄλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν. Μηδὲ φιλοψυχεῖτ', ἀνδράσι μαρναμένοι. Ex Homericis expressum insigne Theopompī dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εἰ γὰρ ἦν τὸν κίνδυνον τὸν παρόντα διαφυγόντας αἰδεῖως διδόνει τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, οὐκ ἂν ἦν θάυμαστόν ἐφιλοψυχεῖν: attigit eximius Ier. Markland. in Lysiae p. 44, 4. et Ioannis Ev. XII, 25. ubi plurima collegit Wetsten. VALCK. — Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

14 seq. Εἰ μὲν νυν ἦν μόνον etc.) Versavit hunc locum Reiskius, vitii, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam invenire se negat, in promptu erit, modo [pro ἀλογήσαντα, quod Gronovio placuerat,] ἀλογήσαντα, h. e. ὀφθαλμίωντα; oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλογήσας, praeceptorum contemtor Leonidae, Spartam redux, sine poena abiisset? Non sieriit Lycurgus nec militaris disciplina, apud Aelianum in Suidae Κάκη. Oculorum morbus obtentui, cur praelio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογία. Quod Portus ἀλγίῃ semel excitavit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret ἀλγίῃ, sine comite positum, de morbo doloreque oculorum, ni ὀφθαλμίωντι; Eurytus et Aristodemus in hac quaestione praecessissent. WESS.

CAP. CCXXXI. 3. οὔτε οἱ πῦρ οὐδὲς ἔναυε) Frequens inter Graecos olim abominandi flagitiosos et infames genus. Id Lycurgo in Aristogit. p. 106. μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε συσσιτεῖν μηδὲνα, μήτε θυσιῶν τῶν γενομένων κοινωνεῖν. Et enucleatius atque amplius Demostheni Or. I. in Aristogit. p. 490., μὴ πυρὸς, μὴ λύχνου, μὴ ποτοῦ, μὴ βρωτοῦ, μηδὲνα μηδενὸς τούτῳ κοινωνεῖν, μηδὲ λαμβάειν, μηδ' αὐτὸν τούτῳ διδόναι. Atque hac aversatione Athenienses ulti Socratis fuerunt accusatores, ὡς μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε, uti Spartani Aristodemum, ἀποκρίνεσθαι πυνθανομένοις in Plut. T. II. p. 538. A. Sed talia privo Attici iudicio et odio, Spartae lex eā infamiae notā τοὺς τρέσαντας, sive fugaces, atque ἐν μάχῃ καταδειλιάσαντας, adspergebat apud eundem, Apophthegm. p. 191. B. Estque hinc Aristodemus ὁ Τρέσας Aeliano de Anim. lib. IV. 1. et Suid. in Λυκούργος. Confer lib. IX. 70. WESS. — Cui publicitus inusta fuerat nota turpitudinis, (Ἀτιμοῦνται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμία: Ammon.) huic πῦρ οὐδὲς ἔναυε Σπαρτιητίων, οὔτε διαλέγετο. Veteres verbum adhibuerunt Ἐναύειν veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud Suidam, in Ἐναύειν, Polybii locus, et Scriptoris incerti de Callixeno loquentis, ex historia Graeca notissimo; sed in huius loco scribendum: μήτε ἔδατος ἰκοινώνουν αὐτῶ, μήτε πῦρ ἐναύειν ἐβούλοντο. Atque id ipsum verbum in Attici Buzygis fuisse videtur execrationibus. Diphili parasitus apud Athen. VI. p. 239. A. Ἄγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς ὅτι ἐστὶν, εἴ τις μὴ Φράσει ὀρθῶς ὁδόν, ἢ πῦρ ἐναύσει, [fors. ἢ πῦρ μὴ ἑαύσει] ἢ διαφθερεῖ ἔδαρ. Cicero de Off. III. c. 13. Quid est aliud erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Saepius ἀραι memorantur: ἀραι Βουζύγιοι, huius legis additae, non video cur prae aliis publicae dicerentur: in voce publicis nomen forte latet Buzygis antiquissimi legislatoris: velut in transcurso S. Petitus illius facit mentionem ultimo commentario in Leges Atticas. Buzygis leges, velut a natura praescriptas humanitati, omnium paene primas collocassem. Vetuit etiam alteri facere, quod sibi quis fieri nolle; vetuit et περιορᾶν ἄταφον σῶμα. Schol. in Soph. Antig. 262. Βουζύγης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περιορᾶν ἄταφον σῶμα. Aliam Βουζύγειον ἀράν, Buzygis execrationem, ubi laudaverat Clemens Alexand. Strom. II. p. 503, 17.

[p. 308. ed. Lugd. Bat. 1616.] latet nomen in Βουζύγιον: quod non intellexit interpres. VALCK. — Quem hic ex reconditae eruditionis suae penu *Buzygen* nobis produxit Vir longe doctissimus, de eo praeter auctores ab ipso citatos consuli *Hesychius* in Βουζύγης potest et qui ibi alii a doctis interpretibus laudantur. Quod autem *Ciceroni* l. c. pro publicis restituendum *Buzygis* nomen suspicatus est idem admirabilis ipa indagandis sanandisque corruptis veterum scriptorum locis artifex, illi coniecturae speciem praesertim conciliare videri poterant ea quae in Proverbiorum e Vatic. Biblioth. Appendice-Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: Βουζύγης: ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρῶμεν: id recte latine redditum, *Buzyges* (scil. dicitur) *de multa imprecantibus*. Tum vero, quae consequuntur Interpreti non intellecta: ὁ γὰρ Βουζύγης Ἀθήνησιν ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον, ἀλλὰ τε πολλὰ ἀρῶται, καὶ τοῖς μὴ κοινωνοῦσι κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρός, ἢ μὴ ὑποφαίνουσιν ὁδὸν πλανωμένοις: haec nonnihil partim defecta partim corrupta esse adparet. Supplendum ὁ τὰ ἱερὸν ἄροτρον ἄγων, aut ex *Hesychio* legendum ὁ τὸν ἱερὸν ἄροτρον ἐπιτελῶν, et, pro ἀρῶται, ἀρᾶται scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed haec quidem nihil ad *Herodotum*. S.

4. ὁ τρίτος (Ἀριστόδημος) Hinc memoratur *Aeliano* de *Nat. An.* IV. c. 1. fin. Τῶν τρεσάντων qui dicebantur *Spartae*, *Tyrtaeus* iam meminit in *Stobaei* Flor. *Grotii* p. 191., Τρεσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶτ' ἀπόλωλ' ἀρετῇ. vid. *Io. Meurs.* Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam redit in praecordia virtus; ut huic etiam evenit *Aristodemo*; nam, cum apud *Plataeas* strenue pugnasset, ὁ ἄτιμος factus est iterum, ut ante fuerat, ἐπίτιμος. *Spartae* quoque si ἄτιμοι liberabantur infamia: vid. *Clar. Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 372. [ad lib. XIX. c. 70.] *Spartanorum* ingenio congrua narrat *Xenophon* de *Republ. Lacedaem.* p. 398, 19. Qui nobis *Aristodemum* memorat, et *Pantiten*, [CAP. CCXXXII, 3.] si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat *Plutarch.* T. II. p. 866. c. Horum unus, epistolam *Spartam* deferre iussus, dixisse fertur *Leonidae*: μαχατὰς τοῖς, οὐκ ἀγγελιαφόρος, εἰπόμεναι: sive potius, οὐ κέρυξ, ἀλλὰ μαχατὰς, ἀκολούθηκα: ut ferme legitur p. 225.

E. VALCK.

Herodot. T. VI. P. II.

E

CAP. CCXXXIII. 1 seqq. *Oi δὲ Θηβαῖοι etc.*). Quae de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. D. E. et p. 867. A. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum fuisse, sequutus Aristophanem Bocotum et Nioandrum Colophonium. Huius Leontiadae filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. [lin. 18 seqq.] a Plataeensibus interfectam; quod, quinquaginta circiter annis postquam haec evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

8. *λέγοντες τὸν ἀλθίστατον τῶν λόγων*) Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quae Scriptor dolo malo celavit, improbo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quae silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Graecis sese seiunxerint; neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Possunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eaque expeditu operosae, quibus veritas non exstinguitur. Nam, inprudenter mentiri Herodotum de stigmatibus et Leontiada, cuius filio aequalis fuit, ceterisque Thebanis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

20. *ἀνδρῶν Θηβαίων τετρακοσίων*) Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, *ὀλίγω πλείους τετρακοσίων*, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Nec Eurymachi, *ἀνδρὸς Θηβαίων δυνατωτάτου*, quae principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 10. *ἐν τῇ Λακεδαίμονι*) Sic optime ex membranis Cl. Gronovius. Nec male c. 235. *ἐπὶ τὴν Λακεδαίμονα χώραν* exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedaemonem esse et dici, notum nimis est. Aeliani Var. XII. 43. *ἐν Λακεδαίμονι Μώβαντες ἱκαλοῦντο*, bene scripti Codices *ἐν Λακεδαίμονι*. WESS.

Ibid. *ἔστι ἐν τῇ Λακεδαίμονι Σπάρτη*) Parum puto referre, utrum Λακεδαίμονι probetur, an Λακεδαίμονι: dummodo regio Laconica intelligatur per Λακεδαίμονα. Λακεδαίμονα χώραν dixit cap. sequenti. Multo mihi maioris videtur

momenti ex his Herodotei Demarati manifesta Spartiatae inter et Lacedaemonios differentia; veteribus illa nonnumquam, sed a recentioribus saepenumero neglecta. Lacedaemoniorum in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem Spartam cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem Lacedaemonios egregios esse bellatores, sed qui non possint ad Spartanos aequiparari. Penes Spartanos erat imperium, quod exercebant in Laconicae civitates ceteras, sive τοὺς ἐν τῶν περιουσίδων πόλιν. Erant illi quidem dicebanturque Λακεδαιμόνιοι: sed non, contra, aliarum Laconicae civitatum incolae dicebantur olim Spartani vel Spartiatae; his ubicunque opponuntur αἱ περίσται, sive αἱ Λακεδαιμόνιοι, quinam sint intelligendi, clarum est ex his Herodoti. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quae hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

16. ἔχουσιν αὐτῶν τὰς διεξόδους) Zopyrus, ἐπιστάμαι δ' αὐτῷ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, lib. III. 156. Quod Galeus autem [lin. 17.] ex Arch. βασιλεὺς τοῦτων γινόμενος, dolendum est in illo non inveniri. Valla expressit, ex codice an coniectura incertum, satis alioqui adcommodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 6. Χίλων) Parum refert, Χίλων legatur, an Χίλων, ex causa ad lib. I. 59. exposita: posterius, de quo Sosip. Charisius Grammat. lib. I. p. 78., malui. Prudens Chilonis, πρόνοισιν περὶ τοῦ μέλλοντος λογισμῶν καταληπτῆν hac tenus arbitrati, de Cytheris effatum, hinc Diogenes Laërtius I. 72. in hortos suos derivavit: nam quae de Nicia, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque ora Laconicae ex ea infestante, Thucydidi debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 5. ἐνδεκόμενον λόγους) Aldi istud qui mutatum iverunt, nullam ad Herodotum iniierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. οὐ γὰρ δὴ ἐκινῶ γε ἐνδεέχομαι. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἐνεδέκετο τοὺς λόγους. Postmodum [lin. 9.] in ἐπὶ τῇσι παρεούσῃσι τύχησι nisi ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

5. τ. ὧν τις γενικυγήσας) Tollendum puto litteram male

repetitam, scribendumque, τῷ νῆς: Tu, τῷ, cui naves quadringentae naufragio perierunt, si --- ἄλλας τριημερίας ἀποπλέουσιν. [τῷ recepit Bork. At τῷ, tenent libri omnes: idque ea ratione, quae est a Wess. exposita, locum suum tueri commode potest.] Quod praecessit, [lin. 7.] τρέπουσι τοῦτοις χρώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι: istiusmodi moribus, vel isthoc ingenio solent esse Graeci: me iudice, non potuit illud inverti, scribique, χαίροντες χρώμενοι: neque adeo ab Antiphane apud Athen. IV. p. 169. f. χαίροντες ὀνομάζουσιν: sed scribi debuit χαίρουσιν ὀνομάζοντες, ut recte vulgarunt viri docti in Poll. X. 106. [et sic nunc legitur in nupera Athenaei editione.] Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus, alterum non admittit; atque hic Graece doctissimum Is. Casaubonum memoria fefellit. VALCK. — His adde quae de isto usu verbi χαίρειν Hermannus ad Viger. Adnot. 207. enucleatius disputavit. S.

18. γνώμην ἔχει) Suspicionem docti viri [Reiskii] liber Arch. stabilit. Ἐχω ex Ask., cum Achaemenis ad regem oratio instituitur, suadentis desiderio haud respondet: pristinum vero ἔχω much minus, nexum sermonis manifesto turbans. Ἀντιπόλεμοι supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. WESS.

23. τῷμα ἀνιῶνται) Singularis in miranda hac verbi forma exemplarium scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνιῶσθαι, illo scilicet, quod ex ἀνά atque ἰᾶσθαι coaluit, reponuntque ἀκίονται. Contra ea Portus, ἀνά nullam vim addere verbo adseverat, atque ἀνιῶσθαι tantum valere, ac ἰᾶσθαι: cuius opinionis nullum, nisi fallax ancipiti in suspitione, fundamentum. Optime τῷμα ἰᾶσθαι, βλάβην ἰᾶσθαι, et similia usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato et secto τῷμα ἀνιῶνται scribatur? Sic Ionicum erit, loco futuri ἰῶνται, cuiusmodi lib. III. 53. δοκίαν μιν μάλιστα ταύτην ἀνιῶσθαι, pro πείσθαι, ac plura in Porti promptuario et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et varie versanti, lenissima haec vocis visa medicina fuit, nescio an aliis. WESS. — Equidem cum Schaef. et Schneid. (Lexic crit. voc. Ἀνιόμαι) in vulgato adquiescendum putavi. Ut latine non modo sarcire, sed et resarcire dicimus; utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et reme-

diari dixerunt: sic graece non modo *ιδιομαι*, sed et *ανιδιομαι* (ionice *ανιδομαι*) nec ita male dici potuisse videtur. S.

CAP. CCXXXVII. [9. *δυσμενής τῇ σιγῇ*] Vix usquam alibi sic *τῇ σιγῇ* adiecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμενής κη* (vel *κη*) *σιγῇ* scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud Stobaeum quoque non modo in Gesnerianis editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. οὐδ' αὖν συμβουλευομένου) Quod Poëta, nimium ne crede colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro Celeb. [Gronovio] οὐδὲ ἔν' repugnant genius sermonis et Codicum caterva. Illud autem [lin. 12.] *ξίνοις* --- ἐπὶ τῷ μισθωτάτῳ neminem, Herodoto certe familiarem, morari debebat. Euripides Orest. 232. *Δυσάρεστον οἱ νοσούντες, ἀπορίας ὑπό.* Verum operae in talibus coacervandis taedet. WESS.

15. *ἔχεισθαι τινα*) Inmigravit in pleraque Lexica *Περίχεσθαι*, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis Herodoti nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 373. addita negatione, οὐ *περίχεσθαι*, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: *καλεῖσθαι ἔχεισθαι*, iubeo abstinere. οἱ Αἰγυπτῆται ἔσχοντο τῆς ἀγώνης, ab illo abducendo abstinerunt, lib. VI. 85. Homerus saepe, cuius versus, a Cl. Gesnero ad Luciani Syr. D. cap. 22. memoratos, praetermitto. WESS.

CAP. CCXXXVIII. 1 seq. *διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Λεωνίδῳ*) Ex Mastis iuncta haec procedunt: praepositio *πρὶ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut Gronov. bene) accesserat. *Διὰ τῶν νεκρῶν*, praeter [vel, inter] mortuos Leonidenque. Ita lib. I. 199. *δι' ὧν οἱ ξίνοι διεξιόντες ἐκλέγονται*, praeter quas mulierculas transeuntes eligunt. Graeci Interpretes Ezech. xvi, 8. *καὶ διήλθεν διὰ σοῦ.* Aristaenetus lib. I. Epist. 13. *τῆς ποδουμένης ἐκ τ' αὐτομάτου παρουσίας διὰ τοῦ μαιράμιου.* Talium in Graecis uberrima messis. WESS.

[10. οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἔπολεον etc.) Haec si cum VII. 36, 1. conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἔπολεον τοῖσι προσέειπε αὐτῇ ἡ ἄχαρις τιμή. S.]

CAP. CCXXXIX. [1. Ἀντιμὶ δὲ ἐκείνῳ τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπε.) Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quae superius (cap. 220.) dixerat, et ibi dictis nonnihil adiicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum πρότερον valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro praepositum frequenter iam observavimus. S.]

[5. ἐνύθορτο δὲ τρώπῳ θωμασίῳ) Haec verba in latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda haec sunt: Resciverant autem mirabili quadam ratione. Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriae nuncium illum acceperunt Lacedaemonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuncium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

11. ἐν Σούσαις) Unice verum, et iure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ παραλθὼν εἰς Σούσαν, verum contra schedas. H. Stephanus consimilem ibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis eius scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. WESS.

14 seqq. δελτίον διπτύχον λαβὼν etc.) Ex hac narratiuncula voces aliquot excerpserit Suidas; primum in Ἐξέκνησεν, quod interpretatur ἐξέκοψεν, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησεν: adpositis Herodoteis: ubi recte iam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriore esse scripturam ἐξέκνησεν, neque significari, abscidit ceram, sed abrasit. Deinde Suidas in Ἐπίτηξεν ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐπίτηξεν: sed hoc etiam male reddidit per ἐλέαινον, λαῖον ἐποίησεν. Herodoti Demaratus, sumptis tabellis bipticiis, earum ceram erasit, (ἐξέκνησεν) cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἐπίτηξεν τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, sive ἐπακέρωσεν, quod habet in eadem re Polyae. II. c. 20. Herodoteum illud Aeneae restituendum arbitror in Poliorcet., inter veteribus excogitados occultos scribendi modos hunc nonum enarranti, p. 1701. [ed. Gron. quae pag. 462. ed. Ernest.] ἤδη δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐνξύλῳ γράψας κηρὸν ἐπίθηκε (scribendum ἐπίτηξεν:) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνέγραψεν: huc rectius Herodotea magnus interpres retulisset, quam ad modum decimum.

Ut *Aeneas*, simpliciter *Orosius* II. c. 9. *bellum*, quod *Xerxes* per quinquennium instruxit, *Demaratus* - - per tabellas primum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἐπίτηξίς legisse videtur apud *Aeneam*, e cuius libro *Poliorcetico* multa transcripsit in suos *Cestos* *Iul. Africanus* c. 53., ἄλλοι πάλιν ἐν τῷ τῆς δέλτου ξύλῳ γράψαντες κηρὸν ἐπίτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἔγραφαν· εἴτα ὅτε ἤλθε παρὸν δὴ τὸν κηρὸν ἱκκνήσας, καὶ ἀναγνούς ὁμοιοτρόπως ἀντιπίσσειεν. Corrigendum, ὅτι ἤλθε παρ' ὃν διῆ, τὸν κηρὸν ἱκκνήσας. His *Africani* inemendatis usus est *Is. Voss.* ad *Iustin.* II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens *Iustinum* emendantis *Eliæ Boherelli* coniecturam, *Tan. Faber* scribendum vidit ἱκκνήσας. Hoc quoque verbum restituendum videtur in *Epigramm. Crinagoræ Antholog. ined.* *Reiskio* partim vulgatæ, Ep. 478., Αἰετοῦ ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον ὄξύ, - - Ἦν τι λάβη μένον μεταδόρπιον ἐγγὺς ὀδόντων, Κινῆσαι πρὸ κέντρω ἐπιστάμενον: sed illud κινῆσαι parum iuvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκκνήσαι, eradere. VALCK. — Emendationem *Viri doctissimi* adoptavit *Brunck.* *Analect.* T. II. p. 141. S.

15. τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε) Sumserunt hinc *Iustinus* lib. II. 10. et *Polyæn.* II. 10. Geminam occultæ scripturæ fraudem *Aeneas Poliorcet.* c. 31. exponens, ἱκκνήσας τὸν κηρὸν nunc præfert, loco ἱκκνήσας. *Iulius* vero *Africanus Cest.* c. 53., ἱκκνήσας τὸν κηρὸν, utcumque adiutus a viro docto ad *Iustinum.* WESS.

22. Λεωνίδαω δὲ γυνή) *Iustinus*, hærentibus in coniectura vitia, soror regis *Leonidæ* consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim *Leonidæ* *Gorgo* non fuit, sed υἱορ, filia *Cleomenis*, lib. V. 48. Ἐπίθιτο bene rediit, operarum negligentia post *Aldi Camerarii*que curas depravatum. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. Οἱ δὲ Ἑλλήνων ἐς τὸν ναυτικόν στρατὸν ταχθέντες) Referuntur haec ad ea quae lib. VII. cap. 202. dicta sunt: Ἔσαν δὲ οἷδε Ἑλλήνων οἱ ὑπομένοντες τὸν Πέρσῃ ἐν ταύτῳ τῷ χώρῳ: nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175 extr.) ad Thermopylas copiae Graecorum pedestres oppositae sunt Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Iam, postquam quae ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

[2. Ἀθηναῖοι μὲν νέας παρεχ. ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) Ad Artemisium Atheniensibus fuere naves CXXVII. Ad has quum dein accessissent LIII. aliae, (cap. 14.) completus est numerus navium CLXX., quibus eosdem ad Salaminem pugnassee ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adicias xx. illas, quae mox lin. 6 seq. memorantur, prodit summa ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenienses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos in Themist. cap. 3. S.]

4. Πλαταιῖς - - συνεπλήρου) Antiquae versionis corrector [Gronovius]: quas (naves) Plataeenses propugnatoribus instruxerunt. Debuerant haec paulo tractari cogitativius, atque ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites nautaeque, sive propugnatores et socii navales efficiebant τὰ πληρώματα, quae dicuntur. Plataeenses, ἀβάλαστοι, inter Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed propugnatores. De Plataeensibus Demosthenes, sive auctor Or. c. Neaer. p. 740. [pag. 1377. ed. Reisk.] ἰμβάντες εἰς τὰς ἡμετέρας τριήρεις, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἰκεία σκάφη οὐχ ὑπῆρχε, συνεναυμά-

χον ἡμῖν ἐπὶ τῇ Ἀρτιμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. [c. 1.] p. 712., ἡς τὰς ναῦς ἐτόλμησαν μετὰ Ἀθηναίων ἰσθῆναι. VALCK. — Τὸ πλήρωμα, *socii navales*, saepius quidem *remiges et panteae* intelliguntur, diversi a τοῖς ἐπιβάταις, *propugnatoribus*: non numquàm vero utrique simul πλήρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipsae naves cum hominibus, quibus instructae sunt, πλήρωμα apud Nostrum VIII. 43, 2. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συμπλήρουν non modo de *propugnatoribus*, sed et de *remigibus*, quos Plataeenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debebat: licet enim mari non adsueti fuerint Plataeenses, haud aegre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam praestare potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gronposui *propugnatoribus*, rectius forsàn dicturus fueram hominibus (vel viris) compleverant. Sic mox lin. 7. ἐπλήρουν, de remigibus simul et de *propugnatoribus*. S.

9. Λακεδαιμόνιοι δὲ δέκα) Atheniensium moderationem, quae fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistae decem istas naves saepe Lacedaemoniis obiecerunt. Vere Isocrat. in Panathen. p. 242 seq. Σπαρτιάται - - εἰς τὴν ναυμαχίαν - - δέκα μόνον συνεβάλοντο τριήρεις· οἱ δὲ πατέρες ἡμῶν - - κρείττους ναῦς παρέσχον καὶ μείζω δύναμιν ἐχούσας, ἢ σύμπαντες οἱ κινδυνύσαντες. Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Epaminondas Diodori XV. cap. 78. Ἀθηναῖους, αἰτ., ἐν τῇ πρὸς Πέρσην πολέμῳ διακοσίας ναῦς ἰδίᾳ πληροῦντας Λακεδαιμονίοις δέκα ναῦς παρεχομένοις ὑποτιτάχθαι: sic recte Reiskius emendat vulgata, διακοσίαις ναυὶ διαπληρ. Si navium classis fuit trecentarum, ut Aeschylo dicitur in Pers. vs. 339., καὶ γὰρ Ἑλλᾶσιν μὲν ἦν Ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα Νεῶν, ex vero propemodum Aristidae dicuntur Athenienses τῶν συμπασῶν τριήρων τῷ δυνάμει μόνον πληροῦντες. Fuerunt enim horum naves iuxta Herod. CLXXX.; hoc quidem loco memorantur tantum CLXXVII.; sed ὀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν, cap. 44.; accesserant scilicet ad priores naves LIII.; vid. cap. 14. et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 4. notata. Eosdem vero Lacedaemonios ad Salaminem sedecim habuisse naves tradit Noster c. 43, 2. S.

10. Στυρίεις) *Arch.* Στυρίεις patrono possunt uti *Eustathio*, cui ἰθνηκὸν Στυριεύς ad *Homer.* p. 281, 12. [p. 212, 49. ed. Bas.] At Στυρίεις *Thucydidi* lib. VII. 57., ubi *Wasse* et *Holsten.* ad *Stephani Byz.* Στύρα. Iustius erit καὶ Κεῖροι: [lin. 11.] nam sic insulae *Ceae* cives *Thucydidi* d. l., *Lysiae* in *Harpocratonis* Κεῖροι, (unde *Suidas* Κίους, quomodo Κίσι hic prius et cap. 46., mutata, quae frequens corruptela, diphthongo) *Diodoro* lib. IV. 82. etc. *WESS.*

12. ἐπιβώθειον) Ionicam praestant speciem *Βωθίοντες*, vice *Βονθοῦντες*, *Hezychii*; ἀνεμοὶ θεοῖσι *Βωθίοντες* *Abydeni* in *Praep. Evang. Eusebii* lib. IX. 14. p. 416., *Nostri* *Βωθήσαντες* VIII. 72., et ἅπας ἰβώθης IX. 23., aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, rediturum c. 14. et c. 45. scriptis exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem *Eustath.* ad *Poët.* p. 288, 16. [p. 218, 11. ed. Bas.] attigit, τὸ ἐπιβωτῶν ex *Herodoto* in medium collocans; volens, quod censeo, ἐπιβώθειον. Nusquam ἐπιβωτῶν in *Musis*. *WESS.*

CAP. II. [2. ὡς τὸ πλῆθος ἱκαστοι etc.) *Lubens Schaefero* accessissem, ὅσον τι πλῆθος scribenti, si vel unus vetus codex hoc praevisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.]

4 seq. διηκόσια καὶ ἑβδ. καὶ μία) Ratio constat. *Diodorus*, diversiore nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps *Εὐρυβιάδα* [lin. 6.] sermonis indoli ex *Vind.* redonavi. Atque ita *Edd.* repraesentant c. 58. et 61. *WESS.*

CAP. III. 6-8. Στάσις γὰρ ἑμφυλός etc.) Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc *Choricius Orat.* in *Summum Ducem* cap. 11. *Biblioth. Gr. Fabricii* lib. V. 31. [T. VIII.] pag. 869. Ὅσον γὰρ εἰρήνη, φθὶν, *Herodotus*, πρασιτέρα πολέμου, τοσούτω πόλεμος ἔφιν στάσις ἡμερώτερος. Quanto, inquit ille, pax bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne mera sententiae παραδιόρθωσις est? *WESS.*

10 seq. ὡσάμεινοι τὸν Πέρσέα) Sic scribendum. [Nempe, quia rariorem istam nominis formam plures libri praeferre; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus

in usitatiorē formam Πέρην consentiunt.] In proximis, περί γῆς ἐκείνου frustra legi malebat *Galeus*, qui saepe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰνδὸν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiae pars maxima unius imperio Xerxis subiecta recte dicitur ἡ ἐκείνου. Satis erat dixisse, [lin. 12.] τὴν Πανστανίῳ ὑβριν προΐσχύμεναι, ut hoc illudve praetexere dicitur προΐσχεσθαι τι: sed scribere Noster maluit πρὸ φασιν προΐσχεσθαι, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

11. περί τῆς ἐκείνου etc.) Alleverat docta manus Aldinae meae γῆς δηλονότι; satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (κατίσχυον) ἐς τὴν ἰωῦτῶν: et cap. 106. Φειδῶν ἐς τὴν ἰωῦτοῦ. Egregia magni *Casauboni* disputatio περί τῆς ἡγεμονίης Spartanorum et Atheniensium ad *Polyb.* lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

12 seq. ἀπέιλοντο τὴν ἡγεμονίην τοὺς Λακεδαιμονίους) Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς διεκόντας αὐτὸν ἀπαιρῶνται. Est ista verbi ἀφαιρῆσθαι structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαιρῶν et ἀποστριφῶν similiter usurpantibus. Ista *Thomae Mag.*, nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota *Clar. Oudendorp.* pag. 130., Ἀφαιρῶμαι οἱ δέκα μοι μετὰ αἰτιάτικῆς (sic leg.) ἀμφοῖν καὶ τοῦ πρῶτου καὶ τοῦ προσώπου μόνον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, Ol. lxxv. 4. Athenienses tum temporis dicuntur *Thucydidi* I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἐκόντων τῶν συμμάχων, διὰ τὸ Πανστανίου μῖσος. Spartani quidem *Pausaniae*, Περσίζοντες, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Graecos aequitas potissimum movit *Aristidis*: *Corn. Nepos* in *Arist.* c. 2. vid. et *Diodor.* XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et *Pausaniae* vitia, *Aristidis* autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁμῆς ἀποκλῖναι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χωρὶς πυνδόνου παραλαβεῖν τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν: rectius dixisset *Diodorus* τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περί ἀρχῆς, de imperio, necdum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. *Is. Casaub.* in *Polyb.* p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίην Athenienses apud *Herod.* ἀπέιλοντο τοὺς Λακεδαιμονίους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IV. [1. οὗτοι οἱ καὶ ἐκ' Ἀφριμέσιον etc.) Quae-

renti mihi quid esset quod *Schaeferum* induxerit ut praeter librorum auctoritatem ὡς loco καὶ poneret, occurreret, recordatum esse Virum doctissimum, particulam καὶ in vetustis libris eo subinde scripturae compendio pingi, quod pro ὡς facile accipi posset; unde nonnumquam temere inter se permutatae reperiuntur duae istae particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequenter librariorum aut Editorum lapsum; sic persuasum habeo, hic recte suo loco καὶ particulam stare. De conexione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem haec, quae hoc loco leguntur, ad ea quae lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θερμοπύλῃσι Ἕλληνες, - - - καταβρώδοντες; ἐβουλεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς: sic nunc, Τότε δὲ οὗτοι οἱ καὶ ἐπ' Ἀρτεμίσιον Ἑλλήνων ἀπικόμενοι, - - - καταβρώδῃσαντες, δρησμόν ἐβούλευον. S.]

4 seq. παρὰ δόξαν - - - ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδόκειον) Necesse non videtur ut duae voces παρὰ δόξαν ob sequentia avellantur. Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. I. cap. 79. WESS.

5. δρησμόν ἐβουλεύοντο) Schedarum ἐβούλευον redibit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit *Plutarchus*, ipsique Eubotenses in proximis. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

9. τοὺς οἰκέτας ὑπικθίωνται) Verissima *Thomae Magistri* observatio est, οἰκέτας non tantum mancipia, uti *Gronov.* maluit, sed omnes domesticos, (sic *Valla*;) sive πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Plataeenses πρὸς ἐκκομιδὴν ἐτράποντο τῶν οἰκετῶν, non servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, cap. 44. Hinc c. 106. τοὺς οἰκέτας Scriptor τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα explicat ipse. Iunge c. 142. et 144. WESS.

5 seqq. καταβρώδῃσαντες, δρησμόν ἐβούλευον) Haec et quae sequuntur [lin. 11. et seqq.] de xxx talentis, in istaurbatione rerum forsitan excusanda, viris tamen Graecorum principibus non valde honorifica, minime miror displicuisse *Plutarcho* T. II. p. 867. B. Si vera sunt, ut esse videntur, veracis historici laudem meretur *Herodotus*: verisimillima reddit aliunde nota viri maximi *Themistoclis* avaritia, quae summa saepius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in *Themistocle Plutarch.* T. I. p. 115., Παράγοντα

nobis commemorat, qui pecuniam ex Euboea detulerit ad Themistoclem. *Aristides* in *Themist.* T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λόγων, ἐπρίατο: in *Scholio*, quod *Iebbius* edidit T. II. p. 190. absurde vox τριάκοντα his ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in *Cod. Clar. Burmann.* in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3 seq. ὡς παρ' ἰωῦ τοῦ δῆθεν διδούς) Firmant *D'Orvillii* ad *Charit.* lib. VI. 1. suspicionem schedae. *Superius* lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἰωῦ τοῦ διδόντα ἄλλα, de suo alia donantem, et lib. VII. 29: τὰς τετρακοσίας μυριάδας - - ἀποπλήσω παρ' ἰμεωῦ τοῦ, de meo aere. Culte *Aristides* T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπειθε λόγων, *Themistocles*, ἐπρίατο: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. WESS.

5. ἥσπαιρε μῶνος) Distrahit hoc verbum interpretes. *Eustathius* ita: Ἡρόδοτος δὲ πρὶν καὶ τὸ θερμότερον σπένδειν καὶ οἶον ἀνασκιρτᾶν καὶ πάντῃ προθυμεῖσθαι, ἀσπαίρειν ἔφη. *Vallae* placuit reluctandi significatus, fortasse ob *Homereum* Ἡσπαιρ', ὡς ὄρε βοῦς. [*Iliad.* v. 571.] *Portus* vertit palpitabat prae metu: quem quidem ob memoratum antea Graecorum metum, et *Adimanti* deiectionem ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si *Eustathium* sequare, promptus ad fugam *Adimanti* animus intelligendus erit. Vide *Porphyrrii* ad *Iliad.* N. 443. scholia a *Cl. Valckenario* edita. WESS. — Vide *Adnot.* proxime sequentem. S.

Ibid. ἥσπαιρε μῶνος) Solus reluctabatur, optime vertit *Valla*: aliis usitato more posuerat Noster ἥσπαιρον IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo *Grammatici* plerique silent. *Suidae* satis erat in Ἑσπαιρεν excitasse *Herodotea*: quum olim in excerpando vocem φάμενος omisisset, absurdam nobis dedit *Eustathius* interpretationem in *Iliad.* Γ'. pag. 316, 4., Ἡρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ θερμότερον σπένδειν καὶ οἶον ἀνασκιρτᾶν, καὶ πάντῃ προθυμεῖσθαι Ἀσπαίρειν ἔφη· εἰπὼν, Ἀδείμαντος ἥσπαιρε μῶνος ἀποπλεύσεισθαι. Cupiebat ille quidem *Isthmum* versus abire; sed et, dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere *Themistocli* et *Eurybiadi*, unus omnium *Adimantus*, iuxta *Herodotum*, adhuc obluctabatur, ἥσπαιρε μῶνος. Nihil est in *Hesychii* interpretamentis, quod huc pertineat; in quo idcirco

miror legi Ἡσκαίρειν, ἰσκαίρεα, quod non videtur usu fuisse receptum Ἀσκαίρειν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σκαίρειν, αἶτ, et ἀσκαίρειν itidem dicuntur, ut ἀσπαίρειν et σπαίρειν: sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad Ἰλ. v. 443. de verbis agens Σπαίρειν et Σκαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν τὸ δὲ Σκαίρειν οὐκ ἔτι μετὰ τοῦ α. [Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villoisono editis p. 321.] Ut σπαρίζειν et ἀσπαρίζειν, sic usu viguerunt σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. ἐπὶ τοῖς Φιλιππικαῖς πολέμοις ἐπισκαίρειν ἢ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἔτι ἱσκαίρειν ἢ Ἑλλάς: moribunda velut Graeciae libertas pedes adhuc iactabat et obluctabatur morti. Ἀσκαίρειν veteres, et Atticistae scribebant recentiores; Σπαίρειν Plutarchus aliique istiusmodi Scriptores. Egregie Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. [lib. III. c. 22.] sed non ἀσπαίρόντων, at σπαίρόντων efformare debuerat ex ἐσπαίρόντων; ut recte ἰφάλλωνται in σφάλλωνται mutavit pag. 192, 99. In Stobaeo Gesneri p. 593, 28., Iunco senex titubans non ἰφαλλόμενος, verum dici debuit σφαλλόμενος: apud eundem p. 147, 33. pro ὡς τὸ μ. δ. si leniter emendetur ᾤτο μὲν δῖν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἐπιδὰς καὶ παιδίας, attentus mecum corriget in σπονδὰς καὶ παιδίας, seria et iocos. In Stobaeo huius quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne saeris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formae qua in vetustis libris literae Σ et Ε pinguntur. VALCK.

12. Οὗτοί τε δὴ πληγέντες δώροισι) Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam rarae labefactas manere vestis, Herodoteis perconmode locum dedit. Addebam, quod propius est, ex Themistii Or. II. p. 26. Α. ὁ μὲν γὰρ ἐπεὶ δὲ τοῖς πεντήκοντα ἅμα ταλάντοις οὐκ ἔτρωσε οὐδ' ἐκαμψε τὸν Καλχηδόνιον Ξενοκράτην: hic enim postquam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis; nec factum muto. WESS. — Ut noster ms. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πληγέντες, nec πάντες) agnoscit:

neutram certe expressit; nam, quod scribit, *Istis pecunia corruptis*, postremo verbo graecum ἀναπεπισμένοι reddidit. S.

CAP. VI. [3. περί δέλην πρωΐην) Circa diluculum scripserat *Valla*, idque cum Gron. tenuit *Wess.* et absque notatione dimisit: itaque ne *Larcherus* quidem dubitavit sua in versione *au point du jour* ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quae continuo hic subiecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Δέλην πρωΐαν esse horam pomeridianam, uno ore *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, *Grammatici* omnes, profitentur. S.]

10. μηδὲ πυρφόρον --- περιγίεσθαι) Prima, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversae, mentio. [Vide *Suid.* in Οὐδὲ πυρφόρος, *Zenob.* Cent. V. 34. *Diogenian.* VII. 15.] Talem πυρφόρον in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quae ab eo agenda, accurate *Xenophon* de Rep. Lacedaem. p. 688. descripsit. Qui quidem πυρφόρος, etsi Graeciae more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuncium (μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι *Diodor.* XI. 23.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo Critici ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1386. ubi a *Valckenario* advocatis paroemiae explanatoribus adiungi Scholiastes poterit ad *Gregor. Naz. Stel.* II. p. 92. Iam quod vir *Celeb.* de *Medic.* monet, πλέειν cum hac parte et περιπλέειν scribere, eadem aliis consuetudo. Contra *Arch.* et *Vind.*, Ionismi hac et sequente *Musa* tenaciores, πλώειν, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. *WESS.*

CAP. VIII. 3. Συλλίης Σκιωναῖος) *Laurentius Scyllias* quidam *Sicyonius*, deceptus praviore libri sui scriptura, quae in *Codd.* obvia saepe. Vide ad *Diodor.* XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille *Pausaniae* et *Plinio* Σύλλης, *Scyllis*, *Poëtae Apollonio* [*Apollonidae*] Σύλλος *Anthol.* lib. I. 96. [*Anal. Brunck.* T. II. p. 136. num. xvi.] sed de *Brodaei* coniectura Σύλλης. In *Athenaeo* tamen lib. VII. p. 296. f. *Hydne*, quae *Pausaniae* *Cyana*, Σύλλου τοῦ Σκιωναίου filia. Plura de eo post *Brodaei* diligentem curam *Kühnius* ad *Polluc.* VII. 137. *WESS.* — Conf. omnino *Iacobs Animadv.* in *Anthol.* T. II. P. I. p. 363. S.

Ibid. Συλλίης Σκιωναῖος, δῦτης) Qui urinantur, Corpo-

raque immergunt undis, -- Exportantque maris praedas, et rapta profundo Naufragia, Manilio V. vs. 432., Atticis potius dicuntur iuxta Poll. VII. 137. κολυμβηταί, δυνάμενοι. ὁ γὰρ δύτης, ait, ὑπελές· εἴρηκε δ' αὐτὸ Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σκυλλίου. Legitur ibi de Scyllia Scionaeo docta I. Kühnii nota: Pollucis verba bene iam tractaverat Salmas. in Solin. pag. 1146. Artis ille suae peritissimus Scyllias filiam Cyanen eandem docuit: Pausan. X. [cap. 19.] p. 842., ὁ Σκιωναῖος Σκύλλης καταδύναι καὶ ἐς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πάσης ἔχει φήμην· ἰδιδάξατο δὲ Κυάναν τὴν θυγατέρα δύεσθαι: imo vero filiam pater οὐκ ἰδιδάξατο τὴν τέχνην, ἀλλ' ἰδιδάξεν αὐτός. Una tantum omissa litera turpiter deformatum puellae nomen suo nitori restituetur, si pro TANHHC scribatur KTANHHC in his Athenaei VII. p. 296. F. Αἰσχυρίων ὁ Σάμιος ἐν τινὶ τῶν ἰάμβων Κυάνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακλυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. [Ῥδης praeferre vetustissimos optimosque Athenaei codices, docui Animadv. T. IV. p. 200.] Non sane mirum si puellam Deus amaverit vetulus in mare se demergentem, qui juvenis olim fuerat κολυμβητής, ἐν τούτῳ ὑπερφέρων πάντων κολυμβητῶν, ut scribit Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 28. In Anthol. I. 69. Ep. 1., Σκύλλας pro Σκύλλος scribendum putabat Io. Brodaeus; sequor ego Io. Kühnii iudicium, in talibus etiam exercitati. VALCK.

8. οὐ γὰρ οἱ παρέσχε) Enotatum a Galeo ex codice Eton. ἀλλ' εὖπω καιρὸς παρέσχε, scholion redolet. Non ita Noster. Ecce tibi lib. IV. 140. παρέχει ἄν σφι, licuisset illis, et huius libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quae de urinatores in proximis disputantur, nemo temere inprobaverit. WESS.

Ibid. οὐ γὰρ οἱ παρέσχε) Herodoteum hoc Porti satis adfirmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quam praebet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post [lin. 15.] rectum est εἰκελα. In fine Cap. [lin. 18-20.] Scyllias ἰσήμεναι τοῖσι στρατηγοῖσι τὴν τε ναυγίην, ὡς γένοιτο, καὶ τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν περὶ Εὐβοίαν. In his pro ναυγίην Reiskius ναυμαχίην putabat legendum, ut Scyllias praelium navale imminere indicaverit. Hoc illi iam poverant, simul atque indicasset τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν. Ego ναυγίην omnino retinendum arbitror. Persicae classis naufragium Graecis quidem significaverant speculatores, secundum VII.

192.; sed, quantum hac Persae tempestate perdidissent, unus omnium optime noverat Scyllias, quo tum urinatores fuerant usi ad pretiosa quaedam recuperanda: Scyllias itaque, praeter id quod instabat, Graecis etiam ἰσήμεν τὴν ναυήνιν ὅση ἐγένετο, quantum fuisset illud naufragium. Sic libenter vulgata corrigerem. Sophocleum est: Ὅρᾳς Ὀδυσσεὺ τὴν θειῶν ἰσχύον ὅση. VALCK. — At eandem fere in sententiam bene habet vulgatum, ὡς γένοιτο, quale fuerit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum habuerit; nempe haec ille Graecis omnia particulatim renunciavit. S.

CAP. IX. 8. ἀπόπειραν αὐτῶν ποιήσασθαι) Nihil aliud ac ἀποπειρᾶσθαι αὐτῶν, quod, cum tentamenti gratia quid agitur, Nostri more frequens Procopio Menandroque. Neque discrepat multum ἀνάπειραν et διάπειραν ποιῆσθαι, quoties periculum fit peritiae nautarum militumque ante pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII. 8. exemplorum est affatim. WESS.

CAP. X. 7. Πλωύσας) Vetus πλωύσας de sententia Porti Ionum habet formam ex πλωίω, cuius nullum novit simile. Contra ἄριστα πλωύσας Scriptor probavit c. 22. et 42. Proximum καταφρονήσαντες ταῦτα [lin. 8.] innuere non adeo contentum, sed considerationem, videtur: etsi enim aspernatio haud afuerit, consilium Persarum spectandum est. Καταφρονεῖν gemina potestate animadvertimus lib. I. 66., gavisum vero laxiore apud Ionas usu, etiam citra contemptum, Hippocratis haec Morb. Sacr. p. 309. de somniantē declarabunt: ἐκόταν δὲ ἐπύρεται καὶ καταφρονήσῃ, καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἀποσκεδασθῇ εἰς τὰς φλέβας τὰς προειρημένας, πίπτανται: ubi vero evigilaverit et mentis usum receperit: a qua quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus est transitus. Plura ex Medicorum patre Foësius. WESS. — Conf. Adnot. ad l. 59, 18. S.

8. ἐκυκλοῦντο αὐτοὺς) αὐτοὺς ob codicum consensum elegi. WESS. — Αὐτοὺς, quod in marg. posuit Steph. merito probavit in Thes. Ling. Gr. T. II. pag. 504. D. Sed quia legitur infra c. 16., ἐκυκλεύοντο ὡς περιλάβουιν αὐτοὺς, quod me iudice defendi nequit, et hic et illic scribi malim ἐκυκλεῖντο, quia hanc Noster adamavit scribendi formam in talibus etiam, quae Iones aliter vulgo pronuncia-

bant. *φειδου*, *parce*, scribitur et *φειδεν*: sed *pareum*, τὸν φειδόμενον, Eusebius Stobaei mihi dixisse videtur *φειδούμενον*: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., οἱ πλείους τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον φιλούμενοι: corrige *φειδούμενοι*: his enim *φειδωλοῖς* opponuntur *περὶ τὰ δι' ἀναλίσκοντες*. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobaei ἀξιούσι, ut apud Nostrum praeter cetera *δικαιούν*. VALCK.

CAP. XI. [4-6. ἔργον εἶχοντο, ἐν ὀλίγῳ περ ἀπολαμφθέντες, καὶ κατὰ στόμα. Ἐνταῦθα τριήκοντα νέας αἰρέουσι.] Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e Mstis adfertur. Vallae latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: mox triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit *Wess.* eandemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum καὶ κατὰ στόμα ad ἀπολαμφθέντες retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc seiunxerint. Ego, in graeco exemplo eandem cum his rationem secutus, suspicatus eram post κατὰ στόμα verbum aliquod aut nonnulla verba intercidis in eam sententiam, quam in latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam commodè Larcherus his verbis expresserat: *Au second signal ils les attaquèrent de front, et prirent trente vaisseaux.* Iam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post στόμα non distingui orationem, sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στόμα ἐνταῦθα τριήκοντα νέας αἰρέουσι, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eandem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὓς μὲν γὰρ ἤδισαν ἐπομένους αὐτοῖς, οὓς δὲ κατὰ τὸ στόμα προσεδόκων ἀπαντήσιν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cxv.) αὐτὸς ἐβιάζετο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν: cui opponitur κατὰ νῶτον τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι: sic enim ibidem, κατὰ νῶτον, pro vitioso καταροῖν τοῦ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgredebantur naves hostiles, δέκπλουν facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum na-

viam in hostiles iuxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

8-10, πρώτος δὲ Ἑλλήνων - - - Λυκομήδης Αἰσχροῦ) *Lycomedes* hunc etiam honorem contribuit *Plutarch.* in *Themist.* p. 119. F. [at ibi de pugna ad Salaminem agit *Plutarch.*] qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus Aminia et Sosicle, Xerxis fratrem Ariamenem, in suam navem insilientem, in mare praecipitantibus: eorum alterum *Scholiasta* quoque memorat *Aristidis* in *ed.* ubi in *Panathen.* T. I. p. 244. navale praelium auspicati πρώτοι dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρώτος, Ἀθηναῖος, ἐνέβαλε Περσικῇ νηϊ, καὶ ἐνστάτην ὁ ἔμβολος: hic *Socles*; apud *Plutarch.* scribitur Σωσικλῆς. Corinthius contra *Sosicles* *Herodoto* V. 92. *Socles* dicitur, ut *Plutarcho* T. II. pag. 860, F. sic in duobus *Herodoti* Codicibus: vid. huius *Ed.* p. 418. [lib. V. c. 92.] Ceterum patri *Lycomedis* nomen datur in *Edd.* *Herodoti* Αἰσχροῦ: in *Med. Cod.* Αἰσχροῦ. Sic in omnibus si forte *Codd.* scriberetur, omnibus Codicibus usus esset *Atticus* anteponendus: Attica fuerunt nomina Χαίρας, Δημίας, Ταυρίας, Αἰσχροῦ. VALCK.

(9 seq. Λυκομήδης Αἰσchr.) *Plutarchum* *Themist.* p. 119. F. si audimus, *Lycomedes* navali ad Salaminem praelio primus hostilem navem interceptit, et captae παράσημα *Apolini* consecravit. Sed non audio. Patris-ne eius nomen Αἰσχροῦ fuerit, an Αἰσχροῖος, ex dialecto bene *Valckenarius* decernit. WESS.

11. ἑτεροαλκίως ἀγωνιζομένους) *Libro* IX. c. 102. ἑτεροαλκία μάχην dixit, ut *Homerus* μάχης ἑτεροαλκία νίκη. Quando victis virtus redibat in praecordia, tum, qui se putabant victores, νίκη reportasse dicuntur ἑτεροαλκία. Veteres sequuntur in hac voce *Sophistae*; praeter alios *Aelianus* apud *Suidam* in Ἀρτιμώρητος. *Aeliani* verba, quae illic leguntur, ni fallor, in libro περὶ Προνοίας illa praecesserant proxima, quae sine auctoris nomine prostant apud *Suid.* in voc. Ἀπωλύτων. Ex eodem opere *Aeliani* perduto, praeter nota iam omnibus, fragmenta leguntur apud *Suid.* plurima; ex. gr. in Ἀλώμενος, ὁ δὲ Θεοσύλης etc. Porti turpis error corrigi debuerat a *Küstero*, scribique Θεοσύλης, non *Theosylas*, sed sacrilegus; qui sic dicitur *Aeliano* bis in *Var. Hist.* et apud *Suidam* in Ἀνέστους: ὁ δὲ τοῦς Θεοσύλας ἀπέκτανε. VALCK.

CAP. XII. 3 seq. οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια) Πίνακες τε νεῶν καὶ σώματα φρωτῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero recentiores fractae navis tabulas, τὰς σανίδας vocant et, ναυήγια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur *Vallae naufragia*; in summis undis natantes tabulas et eiectas εἰς τὰς Ἀφείας, sic vocantis more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt *Aeschylea* in Pers. vs. 421., ubi θάλασσα dicitur Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν: in eiusdem Agamemn. vs. 668. pingitur ἀνθεὺν πύλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἱερπίων, et navium fragmentis, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdi sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. B. (χερσὶν ἔλβον ἔχω) κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἰαγός, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυήγιον, (τὰ τῆς μέθης ναυήγια dixit Clem. Alex. Paed. II. pag. 179, 29.) οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλιν ἀπταῖς. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. locum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attigit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, Χερσὶν ἔχων κολοβοῦ κύλικος τρύφος: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. F. πίνειν ἐκ κεραμέων κολοβῶν: alibi, κύπελλον ὧτα συντεθλασμένον. Venustissimus est Virgilii versus: Et gravis attrita pendebat cantharus ansa. VALCK.

4. ἐξεφορέοντο) Dialectus id ratum habet. Διαφορέεσθαι, προσφορέειν, ἐσφορέεσθαι, et eius modi alia, saepe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφείας, ad Stephani Byz., cui ὀξύτονεῖται, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et saepe arbitrarium. Ἐς οἷα κακὰ [lin. 8.] luce ex Valckenarii ad Phoeniss. vs. 1633. observatis adspergi possunt. WESS.

CAP. XIII. 4 seq. τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι) Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τηλικούτου πάθους ἀνοήτων, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἄχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. [triste et funestum.] Talis ἄχαρις συμφορὴ λυπιῦσα, VII. 290. et καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν, ibid. c. 52., aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta. WESS. — Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρι sic saepius adhibetur Herodoto,

lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc *Arriano*, aliisque: vid. *Diogen. Laërt.* I. 54. *Phalar.* Epist. 89. Filiae cum patre concubitus ἄχαρι καὶ ἄθισμον ἔργον dicitur *Antonin. Liber.* cap. 34. ἄχαρις συμφορῇ παιδοκτόνος est in *Herod.* VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τέλος ἄχαρι, ut τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον. notaverit *Longinus π. Τψ. xliii.* pag. 222. Non nescio, *Longinum* veterum vocabulis, quae potissimum spectat, sua saepe quaedam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δραστ. vel ἀρασσεμένους ἐξεδέχετο τέλος ἄχαρι: cui satis erat notasse τὸ τέλος ἄχαρι. *Longini* observatis saepe sunt interiecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videmus quid sentiat *Eruditiss. Toupius*, cuius elegantissimi Critici *Longinum* et reliquas in *Suidam* Emendationes cupide exspectamus. *VALCK.* — Ἐκβρασσεμένους edidit *Toup.* nulla ad h. l. adiecta adnotatione. *S.*

8 seq. ἐποιετό τε πᾶν ὑπὸ Θεοῦ, ὅπως etc.) Hinc *Diodori* XI. 13. ὥστε δοκεῖν τὸ Θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἢα τοῦ etc. Ex *Arch.* enotatum τὸ περιεὶν stare non potest, quippe legitimi corruptela. [conf. *Valck.* Adnot. ad VIII. 5, 5.] Κοῖλα τῆς Εὐβοίης [lin. 6. et 10.] *Coela* potius, quam *cava*, *Livii* exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. sinus *Euboeicus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis, ubi *Dukerus* praeclare, et *Valckenarius* lib. VI. 100. *WESS.*

8. ἐποιετό τε πᾶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ) Oblatum a *Codd.* recipere ἐποιετό τε τὸ πᾶν ὑπὸ Θεοῦ: nam, qua sede posuit *Gron.* articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. ἔλαβε ἐκ Θεοῦ νέμεσις μεγάλη *Κροῖσον*, similibusque. *Herodoti* hoc in loco sententiam expressit imitando *Diodor.* *Siculus*, tempestatem, quae *Persarum* naves fregit, *providae* quoque *Dei*, *Graecis* faventis, curae contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὥστε δοκεῖν τὸ Θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἢα, τοῦ πλήθους τῶν βαρβαρικῶν νεῶν ταπεινωθέντος, ἀντίπαλος ἢ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γένηται, καὶ πρὸς τὰς ναυμαχίας ἀξιοχρεως. Fecit id omne *Deus* iuxta *Herod.* ὅπως ἂν ἐξισωθείη τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικόν. Eleganter, ut solet, *Isocr.* ad *Philipp.* p. 90. b. πόλεις dixit ὡμαλισμέναις ὑπὸ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἐπανιστῶν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους, *Thucyd.* [VIII. 57.] pag. 539, 98. Quam hic dat *Herod.* rationem, noverat *Atticis* potius ingenii placituram, quam si su-

perbiam dixisset Persicam ab arrogantiae humanae vindice sic castigatam depressamque; alias saepe memorans ultorem superbiorum Deum. Frequenter Noster ἀνθρώπινά μοι δοκεῖ ἀμαρτυρεῖν. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀτρέμας τε εἶχον) Sive hoc seu aliorum ἀτρέμα adsciscatur, sententia eadem: malui pristinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Aristoph. vs. 260. Restituto autem ἐπιβώθειον [lin. 4.] ob dicta c. 1. nemo non favebit. WESS.

Ibid. ἀτρέμα τε εἶχον) Ex uno Codice non mutassem ante vulgatum: semel versu coactus εἴχ' ἀτρέμα scripsit Homer. quod tamen Aristophani aequae ac alterum εἴχ' ἀτρέμας usurpatur, aliisque. VALCK.

9. τὴν αὐτὴν ὥρην) Laurentii observata eadem hora valde L. Allatio, ὥρης pro diei XII. parte usum priscis vindicanti, succurreret, si Latina sine impedimento procederent. At quae eadem illa hora? Utique illud tempus, quo Atticae naves auxiliatum accesserunt, nunciusque perditarum Persicarum. Non negabo, Graecis Herodoti aevo diei in XII. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud ex lib. II. 109. Τὴν τὰμὲν ὥρην et τὴν αὐτὴν ὥρην de stato aut eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Is. Casaubonum in Athen. I. 1. p. 3. WESS. — Vidē Animadv. in Athen. T. I. p. 18. nuperae editionis. Equidem cum Larchero φυλάξαντες τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diei tempore, quod pridie, accipiendum putavi, respici nempe cap. 9, 6. ubi δείλῃν ὁρίων γινομένην τῆς ἡμέρας φυλάξαντες. S.

CAP. XV. 1. δεινόν τι ποιούμενοι) Lenissima mihi vera videtur doctissimi G. Koenii correctio legentis δεινόν τι ποιούμενοι. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum autem respuere ratio locutionis, e qua alibi etiam τι sustuli, facile natum e litera vicina. VALCK. — Valckenario obsecutus Borheck δεινόν τι edidit. Et sic quidem edd. et mssti V. 42, 7. δεινόν τι ποιούμενος καὶ etc. At nec τι particula utique h. l. desiderabatur, et τι libri omnes agnoscunt, sicut V. 33, 9. et 87, 10. S.

2. οὕτω σφί οὐλόγας λυμαίνεσθαι) Nihil ad nexum proderit, hoc, an οὕτω σφί εἰς, probetur. Λυμαίνεσθαι utroque strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apost.

νῆπ, 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato [*lin.* 6.] τὰς αὐτὰς ταύτας ἡμέρας τὰς τε ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. Ἀργεῖους δὲ, τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον πίμπαντας καὶ τούτους etc. consimilem in modum. WESS. — Peropportunitum inprimis illud est τὰς τε ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. monere neglexeram. Nunc ipsam illam et particulam in contextum receptam velim, ut sit τὰς τε ναυμαχίας — καὶ τὰς πιζομαχίας. S.

7 seqq. ἦν δὲ πᾶς ὁ ἄγων etc.) Studium Graecorum in Euripi et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutuatus est. WESS.

CAP. XVI. 8 seq. αὐτὸς ὑπ' ἰωῦτοῦ ἔπιπτε etc.) Augustias enim Themistocles (inter Euboeam continentemque terram) quaesiverat, ne multitudo navium circumiretur, quae neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK.

9. περιπιπτοῦσι πρὸς ἀλλήλους) Qui praepositionem insuper habuit Arch. scriba, ἀλλήλοις fortasse, non inmemor similium (quorum data quaedam lib. I. 108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exemplā, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. WESS. — ἀλλήλοις Reiskius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1 seqq. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίᾳ etc.) Ad haec comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13., iuxta quem ἀρσπεύσαι ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ναυμαχίαις φησὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν Ἀθηναίους, παρὰ δὲ τοῖς βαρβάροις Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperdito celebraverat τὸ καλὸν Ἀρtemisium, ὃν παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο φαεινὰν κρητὶδ' ἐλευθερίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. B. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310. ad Artemisium δυοῖν ναυμαχίαις δύο ἴσῃσι τρόπαια, — — ὡς φησι Πίνδαρος, κρητὶδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλόμενος. VALCK.

5. Κλεινὴς ὁ Ἀλκιβιάδης) Cliniam Plutarchus princ. Vitae Alcibiad. ἰδιοστόλῳ τριήρει ad Artemisium magna laude depugnasse itidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv, 1. apud Diodorum XIV. 10., annos circiter quadraginta na-

tus, teste *Corn. Nepote* in *Alcib.* c. 10. Vidit ergo primam lucem sub auspicia Olymp. LXXXIII., patre sexagenario maiore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paullo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbus est Alcibiades, κατελείφθη ὀρφανός, in *Isocrat.* Or. de Bigis p. 352. Quod ibidem autem paternus eius proavus, πρόπαππος, Alcibiades perhibetur, Cliniae pater, id veritati pugnat. Πάππος erat πρὸς πατρός, sicuti docte *Henr. Valesius* Emend. lib. IV. c. 1., cui iunge notata *Io. Taylorio* ad *Demosth.* Midian. p. 191. [in *Reiskii* Appar. T. I. pag. 623 seq.] WESS.

Ibid. Κλεινίης ὁ Ἀλκιβιάδew) *Alcibiadis*, qui cum ceteris Pisistratidas eiecerat ex Attica, filius *Clinias*; pater Alcibiadis vitis et virtutibus suis maxime nobilitati; huius, inquam, pater, illius iuxta *Herodotum* filius, Κλεινίας, ἰδιοστόλῃ τριήρει περὶ Ἀρtemίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν: ut scribit *Plutarch.* initio *Alcib.* T. I. pag. 191. Concinunt ista *Herodoteis*. Alcibiades antiquior, eiectus ostracismo, (vid. *Andoc.* p. 33. et *Markland.* ad *Lys.* pag. 291, 3. Ἀλκιβιάδου τοῦ πάλαι scripserat, opinor, *Plato* in *Euthyd.* p. 275. A.) dum *Io. Meursio* videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam haesit *Herodoti* loco, Att. Lect. lib. VI. c. 12. Verum nimis saepe vir literatissimus festinans, quae ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. *Meursii* correxit errores ea de re agens accuratius *H. Valesius* Em. IV. c. 1. ubi quaedam aliter scripta leguntur, quam ex eius collectaneis erant publicata in *Notas Mauss.* ad *Harp.* p. 214, 215. *Valesii* sententiam *Dukerus* adprobat ad *Thucyd.* VIII. c. 6. Supersunt etiam in hac parte veteris historiae difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio remove. Quae supra posui de *Clinia* *Herodoteo*, haec sequuntur apud *Plutarchum* proxima: ὕστερον δὲ Βοιωτοῖς μαχόμενος περὶ Κορωνεῖαν ἀπέθανε. *Platonis* *Socrates* (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ἐν Κορωνείᾳ - - καὶ ὁ σὸς πατήρ Κλεινίας ἐτελεύτησεν. Hinc *Isocratem* feliciter emendavit *Ti. Hemsterhusius*; amico *Wesselingius* adstipulatur ad *Hieroeli* *Synecd.* pag. 644.

et ad Diodor. T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem digerenti venit idem in mentem *Valesio*; qui, ad *Harp.* pag. 215. *Isocratem* citans, eundem illum tantum respicere potuit *Isocratis* locum. Hoc itaque certum est, in praelio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illic Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud praelium multis annis ante bellum *Peloponnesiacum*, ut vere scribit *Dukerus* ad *Thucydid.* I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno demum XII. aequalem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit *Thucyd.* lib. V. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir iuvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, ἀνὴρ ἡλικίᾳ ἔτι τότε ὢν νέος. *Eduardo Simsono*, ad A. M. 5562., hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur *Alcibiades*. Iam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, *Simsonus*; quodque retulit is in A. M. 5571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id iuveni potius congruit annos quindecim, quam puero novem annos nato. Sic triginta circiter annos natus prodiret in publicum apud *Thucyd.* V. 43., neque ante id aetatis licebat Athenis δημογεγεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre mediam aetatem dudum praetergresso: nam hic *Herodoto* narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, paedagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia iuvenis aliisque erudiretur. Praeceptorem puer habuisse fertur Σώφιλον, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud *Athen.* XII. p. 525. A. De Sophilo praeceptore vid. illius vitae Scriptor in *Plutarchi* T. II. p. 852. B. *Philostratus* in *Antiph.* p. 498. Σώφιλος καὶ τὸν τοῦ Κλεινίου ἐπαίδευσε: sic saepius ad Artemisium praecipue nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non minus genere (de quo *Palmer.* egit in *Exercit.* p. 632, 33.) superbum saepenumero ludit *Socrates*, et in *Platonis* T. II. p. 105. A. ἐγὼ, αἶτ, δὴ σοὶ γε ἐρῶ, ὃ φίλε παῖ Κλεινίου καὶ Δεινομάχης. De hoc clarissimo isthac aetate iuvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud qui-

dem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse *Lacaenam*. Ad huius mentionem *Thucydidem* scripsisse recordor VIII. c. 6., *Endii*, *Alcibiadae Laconis filii*, *Atheniensem* istius temporis *Alcibiaden* πατρικὸν ἐς τὰ μάλιστα fuisse ξένον ὄθεν, addit, καὶ τοῦνομα Λακωνικὸν ἢ οἰκίαν αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχεν. Hoc quidem, more satis usitato, quo liberis hospitum vel amicorum indebant nomina: hinc *Timonis adulator Luciani* p. 168., τὸν οἶόν ἐπὶ τῷ σφ' ὀνόματι τίμωνα ὠνόμακα. *Scholiasten Thucyd.* ad l. c. erroris insimulant *Io. Meurs.* Att. Lect. p. 335. et *Duker*. Haec auferantur ex isto *Scholio*, ὃς ἦν πατήρ τοῦ Ἐνδίου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpretes minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἦν ὄνομα Κλεινίης δὲ Ἀθηναῖος, Λακεδαιμονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ξένος γενόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδί ἔθετο: sic in medio relinqueretur, quis *Clinias* primus amici *Laconicum* nomen filio indidisset; qui, forsán isto tempore iam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac *Attica familia* potuerunt ante *Cliniam* hinc *Herodoto* laudatum plures fuisse *Cliniae*, plures etiam *Alcibiadae*, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. *Herodoti Cliniam* primum filio *Laconicum* imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privati amici fuerunt et ξένοι *Clinias Atheniensis* et *Spartiatia* quidam *Alcibiadas*; sed *Alcibiadae Attici* maiores publicitus *Lacedaemoniorum* iam fuisse videntur πρόξενoi: ista permisceri non debuerant, quae sunt utique diversissima. *Atheniensi Alcibiadi* a maioribus tradita cum *Alcibiadae Spartani* posteris colebatur amicitia, *Thucyd.* VIII. 6. sed *Lacedaemoniorum* non erat is πρόξενος: hunc honorem studuit ille recuperare, cuius onere illius se iam avus abdicaverat: vid. *Thucyd.* V. 43., et cap. 89. ubi *Alcibiades* in oratione ad *Lacedaemonios*, τῶν ἡμῶν, inquit, προξένων τὴν προξενίαν ὑμῶν -- ἀπειπόντων, αὐτὸς ἐγὼ πάλιν ἀναλαμβάνων ἐθεράπειον ὑμᾶς. VALCK.

CAP. XVIII. 6. δρημον δὴ ἐβούλευον) Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli δρημον Plutarchus, quod de fuga consuluisse Graecos Noster dicat. At nimis severus est *Aristarchus*. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod rex

regum censet aufugiendum de Troia: non enim, ut opinor, mollius est, Φεύγωμεν Iliad. B'. 140., quam δρησμόν βουλευέσθαι. Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. τῶν ἐν ταῖς ναυὶ κατὰ κράτος ᾗδ' Φευγόντων εἰς τὸ εἶσω τῆς Ἑλλάδος, de his; neque Polyaeus mollius. WESS.

CAP. XIX. 3. ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ) Hoc reduxi. Vise clar. Valckenarium ad lib. III. 115. WESS. — At I. 58, 7. scribitur ἰθὺίαν βαρβάρων consentientibus libris, et mox ibid. iterum ἰθὺος βάρβαρον: iterumque βαρβάρου ἰθὺος, I. 60, 12. ubi βαρβαρικοῦ haud dubie ex scholio praeferunt libri nonnulli. Vide ibi Var. Lect. Similiterque III. 115, 9. videndum, ne verum sit βάρβαρον, quod habet Arch. Vind. et Eustath. pro eo quod est in aliis βαρβαρικόν. S.

5. τρύτη συλλέξας) Mutata punctione haec, postulante Arch. et Valla, aptavi: id Pavius fieri oportere perspexerat; nec, credo, reprobaverit quisquam. [conf. Var. Lect.] Deinceps [lin. 10.] προβάτων τῶν Εὐβοϊκῶν, an Εὐβοϊκῶν, exaretur, arbitrarium erit: in membranis eadem dissensio lib. III. 89. et VII. 192. WESS.

[13. πῦρ ἀνακαλεῖν) Ut ignem accoenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo coenam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex l. 15. intelligi videtur, ubi αὐτίκα πῦρ ἀνακαυσάμενοι ἐτράποντο πρὸς τὰ πρόβατα. Scilicet credibile est, classem Graecorum cibariis non nimis largiter fuisse instructam, et Euboeenses praesertim pecora in cibum eis suppeditasse, adeoque etiam nunc, nescientes discessum parare Graecos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. S.]

CAP. XX. [1 seqq. Οἱ γὰρ Εὐβοῖες παραχρησάμενοι etc.) Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

2. τὸν Βάκιδος χρησμόν) Vaticinus iste de Persica expeditione cecinerat, Pausan. X. 14.; ex illo carmine haec durat portio. Idem c. 12. ἐκ Βοιωτίας Βάκιν adpellat, sicuti et Cicero Divinat. lib. I. c. 18. Duos Bacides Clemens Alex. Strom. I. p. 398., Arcadem et Boeotium, memoravit; tertium Atheniensem alii addunt: super qua re sollicita exstat opera Nic. Loënsis Epiphylid. IX. 11. interpretumque Aelian Var. XII. 35. WESS.

3. οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδέν) οὔτε τι, a Gronovio iure laudatum, sed infelicitè defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. οὔτε τι σπείρουσι οὐδέν, οὔτε ἀρούρες. WESS. — Gronovius, postquam, neglectà codicis Med. scripturà, cum Aldo et aliis οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδέν edidisset, in Notis dein istud οὔτε τι commendans monuerat, ut οἶόν τι et πολλόν τι, sic etiam οὐδέν τι suaviter dici. Debuerat potius monere, οὐδέν τι paullo esse significantius quam nudum οὐδέν, respondereque Latinorum nihil quidquam. S.

Ibid. οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδέν) Dum Clar. Iac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Calliope, aestus amoris iam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas pæne iuvenili. Nemo mirabitur, nobis saepe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiae, viros etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Ez. Spanhemium, aliosque, qui Mûsas contrectaverant, velut ἀντραστὰς repellentis asperissime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cuius occasione haec scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Mediceam: οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδέν, et lectori commendat ut perquam suavem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, haec equidem censerem esse a manu Herodoti: οὔτε τι ἐξεκομίσαντο, οὐδέν τι προσάξαντο: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, οὔτε - - οὐδέν τι, obvium apud quosvis, simillima firment Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. [VII. 8, 6. 37, 8 seq. VIII. 26, 13. IX. 1, 5 seq. 50, 6. seq.] Minuta talia Livium tractans enotare non dedignatus est Clar. Iacobi Pater. [Io. Frid. Gronovius] Ponam hic magni viri verba quaedam, quae leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. [ad lib. XXX. c. 10.] Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quaecunque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse; nihil librarii putavit. Ingenuam tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Mediceas membranas abductus dici queo. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum ἀμύητοις se iure praebent, et immerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putent. VALCK. — Ista in Gronovium animadversio, quam ille

quidem longe etiam severiorem multis modis commeritus est, non huius tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. *Valck.* proposita indigebat scriptura illa a *Gron.* commendata, meritoque a *Wesselingio* recepta. *S.*

Ibid. οὐτε προσάξαντο) Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. *WESS.* — Nempe προσάξαντο ex eodem cod. *Med.* imperite commendaverat *Gron.* Commode ad h. l. *Reiskius* adnotavit: „Ἐξικομίσαντο, deportarunt in locum tutum extra insulam; [quod aliàs est ὑπεκρίσθαι, ut cap. 4, 9.] προσάξαντο, rure in urbes compulerant.“ *S.*

7. βαρβαρόφωνον) Ex *Vallae* Latinis βαρβαρόφωνος erit, quae non iniusta *Pavii* *Reiskii*que divinatío. [Vide vero *Var. Lect.* et memineris eandem structuram cum verbis οἶδα, οἶράω, et similibus, locum habere.] Putes porro cum *Stanleio*, *Bacidis* verum in *Pers.* vs. 72. *Aeschylum* aemulari, quando πολύγομφον ὄδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου tragice de ponte in Hellesponti angustiis, intenso funibus ex byblos lib. VII. 36. Itaque βύβλον cur vir *Celeb.* exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex *Medic.*, etsi de eo silentium, huc ob *Ask.* consensum migrasse. Pristinum longe praestantius. *WESS.*

[11. συμφορῇ χρῆσθαι πρὸς τὰ μέγιστα) Insolentior dictio πρὸς τὰ μέγιστα: quae idem, puto, valet ac εἰς τὰ μέγιστα VIII. 144, 14. *S.*]

CAP. XXI. 5. εἰ παλήσειε ὁ ναυτικός στρατός) Scripti editique libri nihil novant; nam Editoris *Genev.* εἰ παλίσσει coniecturae *Porti* debetur, male tamen repraesentatae: coniecerat ille, quamquam haesitans, εἰ παλίσσει, pro integro ἐπαλίσσει, ex ἐφαλίζω, contra aliquem copias congrego: obtrudi noluit, idque prudenter; neque enim moris id *Herodotei*. Tolerabilius de opinione *D'Orvillii* et *Reiskii* εἰ πελάσει, si adpropinquaret, videretur; cuius modi lib. IX. 73. ὅπως πελάσει ἀπικνεόμενος τοῖσι πολεμίοισι: neque abiret longius παλάσει *Pavii*, et fortasse *Gronovii*, ob eius Latina; eoque minus, quod diphthongus αι et η in scriptis saepe commutantur. [*Gronov.* si conflixissent. *Valla*, an classis discessisset. Caeterum αι et η vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.] Sed omnibus schedae obstant. Aliud ergo circumspiciamus. Παλήσει *Hesychius* ex-

ponit διαφθείρει, quod de clade in belli certamine non illaudabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane παλαίειν ac παλίσιν novisse, Ionesque in primis, vero mihi proximum. Hippocratis sunt ἀποπαλίσιν atque ἐκπαλίσιν in evibratione et concussu vehementiore. Ἀποπαλίσιν Erotianus, σαλεύσει καὶ σφάδρα κινήσει. Foësius Oeconom. p. 78. plura. Sive ergo εἰ παλίσιν de conflictu, seu clade secuta, agitationeve classis maiore accipiat, vocabulo scriptura locoque sententia constabit. WESS.

Ibid. εἰ παλήσειε ὁ ναυτ. στρατ.) Varias attulit coniecturas Portus verisimilioribus facile locum daturas. Quod hic vulgatur, Lexicographis, credo, praetermissum, παλήσειε legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento διαφθείρει. διαφθαρείη ab huius loci sententia non esset valde alienum: παλήσειε quid sit, exspectabimus qui nos doceat. Licebit interea coniecturam proferre: εἴ τι πταίσειε ὁ ναυτ. στρατός literas prope accedit; id est, εἰάν τι περὶ τὴν ναυμαχίαν γένηται πταῖσμα, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. εἰάν ποτε συμβῇ τι πταῖσμα, Demosth. p. 59, 71. εἰ δέ τι πταίσειε, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini venit in mentem: εἴ τι παθήσειε, si quid eveniret classi: certe talibus uti solebant εὐφημισμοῖς, ne belli tristem eventum memorarent. Eurip. Phoen. 251. εἴ τι πείσεται ἐπτάπυργος γὰρ. Xenoph. Κυρ. Παιδ. II. p. 24, 9., εἴ τι πείσονται Μῆδοι. Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, ἥν τι ναῦς πάθῃ, Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in syngrapha nautica apud Demosth. p. 547, 16., εἰάν δέ τι ἡ ναῦς πάθῃ ἀνήκεστον. VALCK. — Apud Hesychium, ubi Παλίσιν, διαφθείρειε legitur, videtur utique διαφθαρείη scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eundem: Ἐπάλλησιν (rectius puto Ἐπάλλησιν) διεφθάρη: tum Πεπαληνέαι ἐκπείσιν: et Πεπαλημέναι, βιβλαμμέναι. Quae nescio an cuncta ad verbum Παλαίω (παλαίω, ion. παλέω, coll. Foes. Oecon. voce Ἐκπαλέω, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλαίω) sint referenda. Ut autem id verbum generatim quidem colluclari, conflictari, significat, sic frequentius de graviori lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἥν τι καταλαμβάνῃ νώτερον (lin. 9.) in utramlibet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usur-

patur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum *καλῆσαι* certiore etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. πᾶς τὰς ἄριστα πλουύσας ἐπιλεξάμενος) Corrigitur ἀπολεξάμενος, forte ob c. 101. τριήκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος τοῦ στρατοῦ, et ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον lib. V. 110. Quae quidem boni commatis; neque vero pravioris vulgatum. Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας δέκα Αἰγυπτίων, lib. VI. 73. ἐπιλεξάμενός τε ἄνδρας τοὺς ἑβέλεις, lib. VII. 10. Adde *Thom. M.* in Ἀναλέγομαι. Quae deinceps ex duobus Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa optime: praeberent profecto, si pluribus abessent, glossatoris specimen. WESS. — Verba τὰ Ἴωνες etc. quae codicibus *Arch.* et *Vind.* desunt, agnoscit noster cod. F. cum aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἐπελεξάντο longe diversa notione, malles utique paulo ante ἀπολεξάμενος: sed non est hic unus locus apud Nostrum, ubi idem verbum, paucis interiectis repetitum, diverso significato ponitur. Quid autem praetermittendis verbis nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab. γράμματα nonnullis interiectis repetitum; quo factum, ut oculus librarii a priori γράμματα ad posterius abettraheret. S.

2 seqq. Θεμιστοκλῆς ἐπορεύετο etc.) Callidum prudentis Imperatoris factum memorant *Plutarch.* in *Them.* p. 116. 2. *Polyaen.* I. 30, 6. alique: eleganter *Aristid.* I. p. 314. ubi meliora sunt in Scholiis scriptis quam in Edd. *Sophistica* mihi videntur atque absurda, quae *Themistocli* tribuit ex *Trogo Iustinus* II. c. 12.; neque enim, ut credidit *Orosius* II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc rerum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor *Parallelorum* in *Plut.* T. II. p. 305. d. fratrem nobis fingit *Themistoclis* *Agasilaum*, quem ad *Artemisium* Graeci miserint speculatorem: eadem paene praebet illinc descripta *Stobaeus Gesneri* p. 91. Nollem viros eruditissimos his mendaciis locum in historia dedisse veteri. Ut illi fratrem, *Agasilaum* quoque patrem dat *Pausaniae*, huius narrans prodicionem p. 308. 2. *Stobaei* p. 228. adeo puer in historia, ut ne *Thucydiden* quidem legerit, citat, qui nusquam extitit, *Chrysermum* ἐν δευτέρῳ ἱστορικῶν vel *Περσικῶν*. VALCK.

3. ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοις γράμματα) Linguae non inutilis concinnari posset index verborum, quibus Scriptor castigatissimus novam quamdam indidit vim significandi: locum illic inveniret etiam Ἐντάμνειν. Lapidibus columnis Darius dicitur ἐντάμνων γράμματα, IV. c. 87. Proximum convenit Latinum *insecans*. *Columellae* bis *terve*; sed alia usurpatum *structura*, verbum *insecandi* bis adhibuerat; ut puto, qui nuper cura Clar. P. *Burmanni* Sec. prodiit ornatio, *Auctor ad Herennium*, III. c. 14., ipsa *pronuntiatione* - - *res inserere atque insecare* (*inscribere* satis erat *Ciceroni* de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex *Codd.* recipere pro *intersecare*: idem IV. c. 49., *tanquam iubatus draeco* - - - *circumspectans huc et illuc, si quem reperiat, cui aliquid mali faucibus adflare, - - - dentibus insecare, lingua adspargere possit*: hoc Graecis est ἰὼν ἐγχρίειν et ἐγχρίπτειν: quorum prius *Oleario* aliisque non debuerat esse suspectum. Omisit, ut alia multa, *Stanlei Aeschyli* fragm. ex *Philoct.* apud *Plutarch.* T. II. p. 1087. F. Οὐ γὰρ δρακῶν ἐνέκριν, ἀλλ' ἐνέκρινεν etc. aptius alterum illud, *venenum dentibus insecat*. Scribi potuit a *Tragico* apud *Ciceron.* *Tusc.* II. c. 9. *Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans Perrupit artus*: vulgatum *inserens* nec ad vicina neque respondet *Aeschyli* grandiloquentiae. Literas lapidibus *incidere*, vel *insecare*, hic ἐντάμνειν λίθοις γράμματα, alibi dicitur et *Herodoto* ἐγκολάπτειν, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet III. *Maccab.* II, 27., στήλην ἀναστῆσαι ἐνεκόλαψε γραφήν: idem esset εἰς στήλην ἐκόλαψε γραφήν: quae ratione legitur in veteri tabella apud *Gruter.* *Inscr.* p. ccccx. vs. 22. τὸ δὲ δόγμα τὸδε κολάψαντας εἰς χαλκῶματα δύο, τὸ μὲν ἐν ἀναθεῖμιν εἰς τὸ βουλευτήριον: *tabulae aereae*, quibus *incidendum* erat *plebiscitum*, χαλκῶματα vocantur. VALCK.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Redi ad lib. VII. 51. *Callidam Themistoclis inscriptionem* iisdem verbis *Polyaenus* I. 30, 6. recitat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; *Plutarch.* *Themist.* p. 116. B.; *Aristides* T. II. p. 191. etc. Notabile ἐκ τοῦ μέσου ἔζεσθε ex *Cod. Ask.* [lin. 9. *Conf. Var. Lect.*] restitutum volui. Scio ἐκ μέσου ὄντας *Dioni Cass.* lib. L. p. 581. *neutrarum esse partium*; sed ἔσεισθε per hic (nec latuit *H. Stephano*) inconmodum. Contra κατῆσθαι sive ἔζεσθαι ἐκ τοῦ μέσου de illis, qui rei se non miscent, et ex eius medio

quasi otiosi sedent, Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λοιπαὶ πόλεις ἐκ τοῦ μέσου ἐκκρίνεται, et iterum ἐκ τοῦ μέσου κατήμενοι: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι) Hinc liquet quid splendendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud Diodor. Sicul. XIX. c. 41., ubi iussu Antigenis, cuius sub imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius accedens phalanga Macedonicam Antigoni, proclamavit: ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὡς καὶ καὶ κεφαλὰι, τοὺς μετὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τὰ ὅλα κατεργασμένους: nempe στρατεύεσθε. In Eumenis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo fregerant Graeciae libertatem, quique cum Alexandra Asiam pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et laboribus graves. Sed apud Herod. πατέρες sunt conditores. Iustinus II. 12. Quod facinus agitis? bellum inferre olim conditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitis? Eadem mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur per legatum dixisse Persa: οὕτω δ' ἂν εἴημεν ὑμέτεροι ἀπόγονοι· οὔτε γὰρ ἡμεῖς οἶκός ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους στρατεύεσθαι, οὔτε ὑμεῖς etc. In proximis [lin. 9.] sensum optime H. Stéph. expressit: et vos e medio nobis subducite, ἐκ μέσου ἡμῶν ἔξεσθε: Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. obtulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

12. ὑπ' ἀνάγκης μέγας κατέχεισθε) Nihil differt, rem ubi spectes, Aeschylæ Prometh. vs. 108. ἀνάγκης ταῖς δ' ὑπὲρ ζῆνυμαι τάλας: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγεῖς ἔπλεις ἡμ' αὐτοῖς: et Aiac. vs. 123. Aliter paullo Libanius in Basilico p. 104. c. Mox ὥστε ἀπίστασθαι legitimum solum est. WESS.

CAP. XXIII. 7. ἃμ' ἡλὶφ σκιδναμένω) Homereum ἴσον τ' ἐπικιδναται ἥως huic creditur originem, et Aeschylæ Pers. vs. 502. πρὶν σκιδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας, dedisse. Non infrequens talis figura. Σπέρειν ἀκτῖνας Philo Vit. Contempl. p. 899. F. Spargere lumine terras Latini Poëtae, Lucretius, Lucanus, aliique, in La Cerdae Comment. ad Virgilii Aen. IX. 459. Porro ἔπλωε [lin. 8.] rectum satis, nisi ἐπέπλωε malueris. WESS.

10 seq. τὴν πόλιν ἔσχον τῶν Ἰστιαίων) Scribendum est Ἰστιαίων: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατήρην εἰς τὴν Εὐ- Herodot. T. VI. P. II.

G

βοιαν μετὰ πάντος τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰστιαίων πόλιν βίβη
 χωρσάμενος etc. vid. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid
 scribat Steph. Byz. in Ἰστία, Ephorum cives Ἰστιαίους dixisse;
 sed Herodoto huius capituli initio memoratur ἀνὴρ Ἰστιαί-
 ος, quod pro Ἰστίος recte posuit Gronov. ex Med., a Galeo
 iam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cuius
 in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. E. reperitur
 ἀνὴρ Ἰστιαίος: illic Ionica tantum pronuntiatio versa fuit
 in vulgarem. Hos ex Euboea Histiaeenses, τοὺς Ἰστιαίους,
 istius aetatis Atticorum more talia contrahentium, Thu-
 cydides vocat Ἰστιαῖς I. 114. Vbi memorat Euboeam opo-
 ra Periclis Atheniensibus subiectam Aristides in Pericle
 T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. Ms. Ἐως καὶ τὴν
 τὴν Ὁ Θουκυδίδης, ἐξοικήσαντες Ἰστιαίους (ἐγ. ἐξοικήσαντες Ἰστια-
 αῖς,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον· ἡ δὲ ἱστορία πόλεως Εὐβοίας: miram
 in his corruptelam subiit Ἰστία, πόλις Εὐβοίας. In isthoc
 egregio clar. P. Burm. Codice msto eadem pag. saltim octo
 nobis ex Androtione praebet ducum nomina, qui cum Pe-
 ricle susceperant expeditiones Thucydidi narratas, plera-
 que aliunde ignota. VALCK.

11. τῆς Ἑλλοπίης μοίρης) Valla sui Codicis pravam,
 qualis et Arch., lectionem secutus, Εὐβοίας, qua de ube-
 rius Strabo X. p. 683. A., [p. 445. ed. Cas. ubi Ἑλλοπ. leni
 spiritu, ut apud Steph. Byz. et alios] mentionem praeter-
 iit. Vicinum τῆς Ἰστιαϊτίδος Ionum est formae, optime
 hic in membranis custoditum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰστι-
 αϊτίδος VII. 175., cui, si verum amamus, praesus idem,
 quod paludi Maeoti, Μαιήτιδος titulo lib. I. 104. et IV. 20.
 nota, usu saepe venit. Par periculum Ἀμπερακίταις pro-
 pulsandum lib. IX. 28. WESS.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἐπαμψάμενος) Ex Herodo-
 teo Lexico petita Suidas interpretatio, ἀνακινήσας, traxit
 Vallam. Ulysses Homeri Od. E', vs. 482., τὴν ἐπαμήτατο,
 aggressit sibi cubile, ex foliis nempe: Φύλλων γὰρ ἐν χόρσις ἤλυ-
 θα πολλά, Ἐν δ' αἶρα μέσση λήυτο, velut in lecto cubuit. Hinc
 sua apte transtulit Herodotus, Φυλλάδα τι ἐπιβαλὼν καὶ γῆν
 ἐπαμψάμενος: et frondes iniecit arboreas terrae superingestae;
 sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. E. p. 240, 49.
 suum citat in Iliada commentarium p. 321, 33., ubi legi-
 tur et καὶ ἐπαμψάμενος. Super cadaver terram congerere, et

pulverem in cadaver accumulare propria locutione dicebatur ἐπαμῆσσαι γῆν, et κόνιν ἐπαμῆσσαι. Pro ἐπαμῆσσαι. scribendum usitato more ἐπαμῆσμένοι κόνιν in Schol. ad Soph. Antig. vs. 261. De testudine, ova sua in litore tegente, posuit Plutarch. T. II. p. 982. B. τὸ λεϊότατον ἐπαμῆσαι τῆς θινός αὐτοῖς καὶ μαλακώτατον. Rarissima formā activā scripsit Iamblich. de Vit. Pyth. p. 160., γῆς ἐπαμῆσαντες τοῖς πεσοῦσι. Formae vim quoque tribuit verbi medii Origenes c. Cels. VI. p. 285., cui veste indutus lugubri dicitur κόνιν ἐπαμῶμενος, pulvere sibi caput adspersens. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit. p. 366. sed in versu Theognid. 427., quem citat, vulgata displicebat Hemsterhusio lectio, melior altera videbatur, γαῖαν ἐπισσάμενον, ad Hesych. T. I. p. 1352. sic dicitur facere cadaver, *operimento matris obductum*; quibus verbis Cicero de Leg. II. 22., istum adludebat Xenophontis locum, quem tractat vir summus. Sed ad Herodotum forte satis fuisset monuisse, Xerxis factum ad Thermopylas (quod attigit et Polyæn. VII. c. 15, 4.) Spartiatam postea temporis imitatum Agesilaum, qui fidos sibi iussit Σπαρτιάτας νεκρούς, ἐπαμῆσμένους κόνιν, ἀποκρύψαι, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXV. 6. ὄφροντες καὶ τοὺς ἑλκωτας) Magna in his Cl. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse *Hilotas*; negat quatuor Graecorum ad Thermopylas iacuisse millia. Ἐδωτας facit ἰδιώτας, sive cives: scriptum praeterea supra c. 24. olim fuisse, ὑπελειπόμενος τούτων ὡς τετρακισχιλούς. Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλιοι ἰφαίνοντο νεκροί, Graecorum sunt cadavera; τίσσεσι vero χιλιάδες, Persarum. Haec pauca de multis. Ego vero scire maximopere aveo, quinam illi praeter Spartanos et Thespienses ἰδιῶται, cives, si eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautae [classiarii] ex ἰδιωτῶν corporibus agnoscere Spartanos pótuerint? *Hilotae*, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille duntaxat Graeci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet Epigrammate, in quo contumulatorum χιλιάδες τέτορες VII. 228.? Sed desino; id tantummodo adstruens, ieiunum hoc in strategemate Polyænum esse lib. VII. 15, 4. WESS.

CAP. XXVI. 2. αὐτόμολοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας.) Quae primo viderentur adpectu longe dissita, solerter sic com-

paravit eruditiss. A. Heringa, Obs. Crit. p. 156., ut *Arcades* hi fuisse videantur *Caryatae*. Nostro dicuntur βίου τε δέουσι, καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι: *victus egentes, et in agendo desiderantes occupari*, prout hic vocem ἐνεργὸς accipienda puto. *Pecuniam numeratam, quam domi habebant, τὸ ἀργύριον τὸ ἔνδον κείμενον*, vocabant et ἀργὸν, id est οὐκ ὄν ἐν ἔργῳ: contra ἐνεργὰ χρήματα erant *quaestuosae foenusque penitantes pecuniae*, mōnente G. Budaeo Comm. Ling. Gr. p. 271. vid! *Salmas. de Trap. Foen. p. 480. Rariori usu apud Demosth. p. 547, 7. ἰδίοντό μου δανίσαι χρήματα εἰς τὸν Πόντον Ἀρτίμανι - - καὶ Ἀπολλοδώρῳ, ὅπως ἐνεργοὶ ὦσιν*, ut negotiarentur, sive ὅπως ἐργάζονται ἐν αὐτοῖς, quae phrasis est in Ev. Matth. xxv, 16. VALCK. — *Arcadas* illos, qui hic memorantur, *transfugas ex Carya Arcadiae oppido advenisse statuens Heringa*, testimonio maxime *Vitruvii* usus erat; qui lib. I. cap. 1. originem *Caryatidum* quae in architectura vocantur expositurus, *Carya*, ait, *civitas Peloponnesi, cum Persis hostibus contra Graeciam consensit*; etc. *Vitruvii* verba iam olim *Holstenius* in *Notis ad Steph. Byz.* voc. Κάρυα adposuerat. Quod autem duo Peloponnesi oppida fuisse statuunt docti viri, quorum utrique Κάρυα vel Κάρυαι nomen; rectius fortasse dicturi erant, unum idemque oppidum olim, quo tempore Graeciam Xerxes invasit, Arcadiae fuisse contributum, deinde vero Laconicae factum ditionis. S.

5. τὰ ποιοῖεν) Acque bonum τί ποιοῖεν. Verissimum εἰρωτίων, [lin. 6.] unde ἀγγέλω εἰρωτίοντι IV. 145. aliaque. Malui quoque [lin. 7.] ἀγοῖεν Ὀλύμπια, ut ἀγὼν Ἀπατούρια: denique θεωροῖεν, praecuntibus manu exaratis exemplaribus. Maxime vero memorabilis est [lin. 11.] Τριτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου *Vallae et Arch.*, idem, uti videtur, ac lib. VII. 82, *Tigranes* haud quidem ignotus inter Persas est, *Achaemenidarum* gente prosemminatus; sed nusquam *Artabani* filius, VII. 62. IX. 95. Quare Th. Galeo [Τριτανταίχμ. unice probanti] videor adstipulari posse. WESS. — Ad eundem Τριτανταίχμην spectare videtur, quod lin. 5. scribitur, εἰς δὲ τις πρὸ πάντων etc. S.

7. ὡς Ὀλύμπια διὰγοῖεν) Doctissimo G. Koenio corrigendum videbatur, ὡς Ὀλύμπια δὴ ἀγοῖεν. Hoc mihi olim etiam placebat; nunc, si praebent alii Codices lectionem

quam dat margo *Steph.*, legi malim ὡς Ὀλύμπια ἄγοιεν. Vulgatum si forsitan, ut hic, legeretur alibi, uno tamen alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, [*lin. 9 seq.*] quibus Arcades quale praemium esset *Olympiacum* Persis interrogantibus εἶπον, τῆς ἱλαίης τὸν δίδόμενον στέφανον, leve forsitan vitium latet, quod una lineola loco mota facile tolli posset, si nempe scriberetur τῆς ἱλαίης τὸν ἀδόμενον στέφανον, ex oleastro coronam ut simpliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, *Olympiacae* laudis admirator, interiecerit τὸν ἀδόμενον, illam Poëtarum, *Pindari* praesertim, carminibus decantatam. Quibus hoc forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen his *Pausaniae* III. p. 278., ἀρχονται μὲν ἀπὸ Τηλέφου τῶν ὕμνων, προσδιδούσαι δὲ οὐδὲν ἐς τὸν Εὐρύπυλον, omnino corrigendum; προσάδουσαι δὲ οὐδέν. VALCK. — Mihi quidem (ut dicam quod sentio) frigide praeter morem dicturus fuisse *Herodotus* videtur, si ἀδόμενον hic scripsisset. Ego vero in hunc modum edi curans, οἱ δ' εἶπον, „τῆς ἱλαίης τὸν δίδόμενον στέφανον,“ ob oculos habueram superiorum editionum exempla, in quibus post εἶπον intercisa erat oratio, quo scilicet intelligeretur, οἱ δὲ εἶπον, τὸ αἶθλον εἶναι τὸν δίδόμενον στέφανον ἱλαίης. Nunc (quamvis ad sententiae summam h. l. nihil referat utro modo structuram orationis accipias) deletas illas notas „et“ velim, et parum commode post εἶπον comina olim positum fuisse autumo: iuncta enim intelligi debent εἶπον τὸν στέφανον, nempe τὸν τῆς ἱλαίης στέφανον διδόμενον τοῖς νικῶσι, hi vero narrarunt oleae coronam, victoribus dari solitam. Paulo superius, [*lin. 7.*] ubi ἄγουσι offerunt complures probati codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subiiciatur θιῶρτοιεν debuerat; quoniam (ut iam frequentissime observavimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.

CAP. XXVII. 3. ἄτι σφι ἐνέχοντες αἰεὶ χόλον) *Litem*, quam publico schedae moverunt, secundum easdo. Non nescio *Euripideum* *Hecub.* vs. 1118. ἡ μέγαν χόλον Σὺ καὶ τέκνοισι εἶχε; *Sophocleumque* *Trachin.* vs. 272. Aliiter *Herodotus* lib. VI. 119. Δαρείος - - ἐνεῖχέ σφι δαιμόν χόλον: et lib. I. 118. Odii *Thessalorum* in *Phocenses* exordia lib. VII. 176. signata sunt. Hinc τὴν πρὸς Φωκίας ἔχθραν, ἡ προσηρῆται; Θετταλοῖς ἐκ παλαιῶν χρόνων, non tacuit *Aeschin.* τερὶ Παράτρ. p. 46. WESS.

9. κατελήθησαν ἐς τὸν Παρνησσὸν εἰ Φωκίης) Mirum accidit, H. Stephanum ad haec adhaesisse; sed commia, male punctum post Παρνησσὸν, illi tenebras offudit. Melior in his Paviis, atque diu ante eum Polyaeus VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum concluserant, Unde deinceps ταῦτα μὲν νυν τὸν περὶ εἰργάσαντο τῶν Θεσσαλῶν εἰ Φωκίης, πολιορκιόντας ἑαυτοὺς: ubi multitudinis numerus, περὶ spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus Polyaeum: Φωκίς ἐς τὸν Παρνασσὸν κατακλισθέντες, γυφώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα νυκτὶ παντελήν. Sic scripserat. Vulgo illi γυφώσαντες deerant, damno sententiae manifesto, sicuti Diodoro XI. 14. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus Berglerus. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur Pausanias lib. X. c. 1. ubi de Telliā et de Telliadis (infra lib. IX. 37. memoratis) Kühnius et Leopardus Emendat. lib. IV. 18. WESS.

10 seq. εἰ Τελλιάς --- γυφώσας etc.) Obiter hinc Polyaeum p. 562. redintegravit Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 414. quo nondum usus Koenius ex Herodoto quoque vidit in Polyaeo legendum: Φωκίς, ἐς τὸν Παρνασσὸν κατακλισθέντες, γυφώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα: sic vox collocata ob similem praecedentis syllabam facile periit. Eleum valem Telliā, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitae, laudat Pausanias et hoc ipsius in bello non illaudabile commentum, in Phocieis p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narrantur improvisos adorti, αὐτοὶ τε ἀλλημιμένοι γυφῶ, καὶ ἐνδεδυμένοι ὅπλα λευκά ὑπὸ τῇ γυφῶ. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod evenit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, Pausaniae narratum, explicatius etiam atque in laudem mulierum praesertim Phocensium Plutarcho de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cur hoc in loco silentio presserit Herodotus. VALCK.

18. ὥστε τετρακισχίλιον κρατῆσαι) Male Valla et consentanei τρισχίλιον. Polyaeus καὶ πρῶτα ἐγένοντο Θετταλῶν ἄνδρες τετρακισχίλιοι. Cur ego autem λοιπὸς [post ταῖς δὲ, lin. 20.] tuerer, tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiae nihil nocet. WESS. — Inutilem vocem invito suo codice tenuerat Gron. Ignorat autem eundem noster F. cum aliis, S.

CAP. XXVIII. 4. ἡ ἰστίη κατὰ Τάμπουλον) Ob utu-
lus ista Polyaeus fuerunt VI. 18, 2. τὰ φρον ἐρύξαντες κατὰ τὴν
πόλιν καὶ πληρώσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφοτέρω: dederat ergo κατὰ
τὴν Τάμπουλον, [aut nude κατὰ Τάμπουλον,] quae Valartianii
iustissima correctio ad Phoeniss. Euripid. p. 749. Scisipai
[lin. 5.] ἀμφοτέρω κεινοῦς de Herodoti aduertudine Hb. VII.
131. [et alibi] a qua me ἰδὼλα κινῶ κατὰ δὲ Democriti apud
Stob. Serm. IV. p. 56. non revocant. WESS. — Quamvis
vero constanter alias formā κινῶς, pro communī κινῶς, usus
esse videatur Herodotus, advertere tamen animam Editoris
debuerat Homericā formā κεινός, quam h. l. plerique co-
dices cum vet. Edd. praeferebant: qua fortasse et aliis quib-
usdam in locis usus est Scriptor aoster, ubi librariorum
alii formam κινῶς, alii communem κινῶς posuerunt. S.

4. κατὰ Τάμπουλον) Ad haec Polyaeum VI. c. 18, 2.
comparanti Koenio latere non poterat, in istis, τὰ φρον ἐρύ-
ξαντες κατὰ τὴν πόλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ Τάμ-
πουλον: in transcurso eadem facta fuit comparatio ad Schol.
in Phoen. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinos Thessalios
irretitos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 799.,
κατὰ τὴν Τάμπουλον — — υἱὸς ἡρώδου πεπονημένος κατορθώσας,
καὶ ἐπ' αὐτοῖς γῆν ἐκφορήσαντες (Herodot. χρόν ἐκφορήσαντες) ἐπύ-
ρσαν ἐν Ἰάπων τῶν Θεσσαλῶν. In foveas equites fuere praece-
pitati, equi autem ἀπεχλωθέντες: quod Pausanias sumsit e
Thucyd. VII. 27. Herodoto εἰ Ἰάπων τὴν ἐπὶ Λακωνίαν. Hic
bello Phocensibus dux erat alter de duobus Τάμπουλίτης
Δαϊφάνης, iuxta Pausan. p. 800. Δαϊφάνης, ὁ Βαβυλῶν τρίτος
αὐτὸς ἀρχὸν dicitur Plutarcho T. H. p. 244., ubi congressi
cum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narrantur
περὶ Κλεωνῆς ὧς Τάμπουλιδος. De Hyampoli multis agens Fab.
Palmer. in Gr. Antiq. p. 665. istas Photidis Cleonas vicum
in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Iason Thessalus
Τάμπουλῶν τό, τὸ πρῶτον εἶδε, καὶ τὴν χώραν ἐπέσθρε, apud
Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τούτων δὲ οἱ ἀμφοτέρω ἔχοντες ἔγ-
χοτον) Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔγκοτος,
quatenus quidem substantivi sedem obtinebat, e Graecae
linguae finibus procul amandavit; dictionesque adὲο, αἰτάρ
τινι καὶ ἔγκοτον εἶχε lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ
ἐν κέτω εἶχε, vice καὶ ἐν εἶχε μέτω. Inspice eius Prolegom.

p. 736. Cui animadversioni valide repugnat hic locus, talem *ταῖσιν* recusans, et lib. IX. 109. *τῇ μὲν γυναικὶ ταύτῃ οὐκ ἔχε ἔγκοτον*. Plura aliàs. WESS.

CAP. XXX. 1 seqq. *οἱ γὰρ Φωκῆες μῦθοι etc.*) Si vero nititur *Pausaniae* lib. X. cap. 1. extr. narratio; Phocenses cum Persa, necessitate compulsi, ὑπ' ἀνάγκης, primum fecerunt, postea ad Graecorum societatem reversi. Non ita Noster hic et superiore libro c. 203. et 218. Vicinum [*lin.* 4.] *κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν* Pass. et apud *Plutarchum* minime malum: consimile *κατὰ τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων*, quo Spartanos prosequebatur *Hegesistratus*, sive, ut ibidem, *τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους*, lib. IX. 36. 37. In Latini talia saepe. Vid. *Cortium* ad fragm. *Sallustii* p. 936. WESS.

2 seqq. *οὐκ ἐμῆδιζον, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν*) Verisimillimam *Herodoti* coniecturam ingeniosā malevolentia nititur evertere *Plutarch.* T. II. p. 868. c. Sed *Herodotea* describens *Philosophus* praebet ex suo Codice lectionem unam alteramve vulgatā apud *Herodotum* non deteriolem; velut in proximis, [*lin.* 4.] *κατὰ δὲ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν*, nulla alia de causa, quam quia oderant *Thessalos*: similiter scribit et in eundem sensum Noster IX. 37., *κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων*, propter odium, quo *Lacedaemonios* oderat: et *Thucydides*, *κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων* κατ' ἔχθος τὸ *Ῥηγίων* κατ' ἔχθος τὸ *Κορινθίων*, p. 67, 73. p. 259, 10. p. 483, 57. Aptissima dedit in eam rem *Iac. Perizonius* in *Aeliani* Var. II. 25. et ex his suis observatis explicare debuerat apud eundem XII. 53. *τὸ Μεγαρίων πινάκιον*: ubi commodè *Thucydideum* *τὸ Μεγαρίων ψήφισμα* contulit *Cl. Abr. Gronov.* cuius avus *I. F. Gr.* vid. in *Livii* XXXIV. c. 26. VALCK.

[8. *ἐκόντες εἶναι*] Vide *Valck.* ad VII. 164, 3. et conf. IX. 7, 19. S.]

CAP. XXXI. 5. *ποδεῶν στινός*) *Valla* Graecum *podeon* retinuit, *Porto* laudatore: *limes* venit a *Gronovio*, ex *Salmasii* sententia ad *Solin.* p. 297. [Nobis *laciniā* interpretari placuit. De pendulo utris petiolo idem usurpatum vocab. II. 121, 70. vidimus. *Angustum terrae tractum* h. l. intelligi adparet.] *Μηλίδος* [*lin.* 7.] rediit ex dictis lib. VII. 198. At *Δρυοπίς*, etsi *Δρυοπίης* suspicionibus ex *Schol.* ad *Apollon.* Rh. I. 1212. ansam praebet, non move-

tur. Vide c. 43. et lib. I. 56. Porro quod in proximis, [lin. 11 seq.] ἐμῆδίζον τε γάρ, καὶ οὐκ ἰδόναι Θεσσαλοῖσι, perperam arbitror a *Valla* exprimi. Caussae, propter quas Dorienſium regio a vastitate manserit immunis, indicantur, tum quod Medorum illi partibus studerent; tum quia Thessalis consultum non videbatur. WESS.

7. τῆς τε Μηλιάδος -- χώρας) Μηλίδος, usitatam alibi Nostro quoque formam, praetulit Cl. *Wess.* in Diss. Herod. p. 127. Ad Callim. Hymn. in Del. vs. 287., ἱερὸν ἄστει καὶ οὐρεα Μηλίδος αἶψας, nuperrimus Editor, vir magnis suis meritis clarissimus, Io. Aug. Ernesti aptissimum dedit Thucydidis locum, quo Melienses etiam Ἰερεῖς nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem Scholiastae Aristid. in Cod. MS. καλῶς εἶπε (T. I. p. 304.) Μηλίαν, καὶ οὐ Μηλείων. Μηλίαι μὲν γὰρ οἱ τὴν νῆσον ἀκούοντες· Μηλείες δὲ, οἱ ἐν τῷ Μηλιακῷ κόλπῳ. *Maliacum sinum* Livius XXVII. c. 30. et XXXV. c. 57. Μηλία κόλπον dixit Herodot. IV. c. 33. Attica contractione Μηλιᾶ κόλπον *Aeschyl.* Pers. 486. et *Aristoph.* Lysist. 1171. ubi notat *Palmer.* in Exercit. p. 769. Μηλιᾶ κόλπον Atticistam scripsisse puto *Philostratum* p. 551., non, quod ferri nequit, Μηλῖδα κόλπον. In proximis merito Doctiss. *Koenio* Latina Graecis, καὶ οὐκ ἰδόναι Θεσσαλοῖσι, videbantur disconvenire; proque istis, *etsi Thessalis non videbatur*, ponendum, *neque Thessalis videbatur*, nempe *vastanda Doris*; horum enim ductu Persae utebantur, et ex horum libidine plus minusve mali regionibus inferebant. VALCK.

CAP. XXXII. 5. τοῦ Παρνησοῦ ἢ κορυφῇ etc.) Suo quoque nomine vocata dicitur Τιβορέα. Ista quidem clarent atque aliunde firmanantur; sed his interiecta sic primum vulgabantur: τοῦ Παρνησοῦ ἢ κορυφῇ, κατὰ Νέωνα πόλιν, κειμένη ἐπ' ἐαυτῆς· Τιβορέα ὄνομα αὐτῇ. Vallae Latina: quod vertex est iuxta urbem Neonem illic sitam, nomine Tithorea: facta videntur de Graecis hoc modo scriptis, κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένην ἐπ' αὐτῆς. Sed Codicum lectionibus instructa de Laurentianis certius iudicabit. Pro sua Linguae Graecae peritia H. Steph. scripsit seorsim sitam, legens κειμένην ἐπ' ἐαυτῆς: sed nec huius sibi lectionis sensum satisfacere fatetur. *Holstenii* commentum ad Steph. Byz. in Τιβορέα vix memorari meretur: Latina *Palmerli* in Graecia

Ant. p. 635. Graecis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Graece dici posset *δέξασθαι ὄμιλον ἐπ' ἑαυτοῦ*: quod non puto. [Quo pacto Graeca ediderit Gronovius, in *Var. Lect.* dixi: latina eiusdem versio haec erat, *vertex --- in se aptus turbae capiendae.*] Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod *συνέδρους* suos mittebant civitates, τὸ Φωκικὸν dictum: vid. *Pausan.* X. p. 805. 808. 882. 892. Iam suspicor, Neonem urbem dictam *κειμένην ἐπ' ἑωυτῆς*, quod *seorsim posita*, *suique iuris*, cum reliquis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest *ἐπ' ἑωυτῆς εἶναι*, vel *κείσθαι*, vel *οικισθαι*. Nusquam istius urbis incolae memorantur *Νεῶνιοι*, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestae cum Thessaliis, aut cum plerisque Graecis bello sacro. Hos itaque suspicor *ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτενόμους οἰκῆσαι*: quae phrasis est *Thucyd.* II. c. 63. Ut huius et aliorum, sic *Herodoti* est *κείσθαι ἐπ' ἑωυτοῦ*: lib. II. c. 2. *infantes voluit ἐν στήνῃ ἐρῆμῃ ἐπ' ἑωυτῶν κείσθαι*, *seorsim iacere*: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 37. ubi *εἶχον ἐπ' ἑωυτῶν μάντιν*, *suum sibi habebant haruspiciem*, ab illo *Mardonii* diversum. Urbem *Νεῶνα* hinc *Steph. Byz.* adnotavit. Occasione loci *Demosthenis* de falsa Legat. p. 232. *Harpocraton* in *Νέωσιν* urbem hanc Phocidis *Herodoto* dictam scribit *Νεῶνα*, *Νεῶνας* *Androtioni*. Ex *Herodoto* *Pausanias* X. [c. 32.] p. 878. *ὄνομα Νεῶνα μὲν τῇ πόλει, Τίθορειαν δὲ εἶναι τοῦ Παρνατοῦ τὴν ἄκρην*. In verticem *Parnassi*, sic vocatum aeo *Herodoti*, qui erat ex adverso urbis *Neonis* [*κατὰ Νεῶνα πόλιν*] *seorsim sitae*, [*κειμένην ἐπ' ἑωυτῆς*] *miseri Phocenses ἀνηνείκαστο, καὶ αὐτοὶ ἀνίστησαν*: quae *Clar. West.* declaravit, *Diss. Herod.* p. 198. VALCK.

6. *κατὰ Νεῶνα πόλιν κειμένην, ἐπ' ἑωυτῆς*) *Distinctio Cl. Gronovii* est, cuius rescripta *H. Stephano* et *L. Holstenio*, locique novam dilucidationem, *Notae* repraesentant. *Aspera* mihi tamen semper visa dictio fuit, *κορυφὴ κατὰ πόλιν κειμένη*, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea *κειμένην ἐπ' αὐτῆς*, *sitam in eo*, non *ἐπ' αὐτῆς*, quae divinatio docti viri. *Parnassi cacumen Tithorea* urbem habuit *Neonem*; praeruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero *Neonem* isto in iugo, testes *Pausaniam* ac *Plutarch.* in *Sulla* p. 461. v.

fero; Tithoream, quae Neon quondam, in eo locantes. Praeterea ἐς τὴν δὴ ἀνηνείκωντο non est, in quam vecti erant, sed in quam res suas comportarant, sive ἀποκατεύοντο, ut belle ibid. Plutarchus. Probe recordor, Eustathium [loco in Var. Lect. citato] hinc accepisse ἐς Σπάρτην ἀνηνείκωντο, et explicasse ἀνέβησαν, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potnerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. ἐς τὸ Καρύκιον ἀνηνείκωντο, simili,que lib. III. 148. WESS. — Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένην scribere; ita quidem, ut, si κειμένην scripsisset statuamus Herodotum, facillime id in κειμένην mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κειμένην scriptum reperiatur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam κειμένην, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero Wess. oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugissent Phocenses, commode dicturus fuisset Herodotus, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi in singularem et separatam aliquam Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen eius edens, sed et adiiciens, fuisse verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc scil. nomine ea aetate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum, ex adverso Tithoreae. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 5. discimus: Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 3-5. καὶ κατὰ μὲν ἕναυσαν etc.)

Annumeravit has Phocidis urbes ex Herodoto, in quibusdam discrepans, Pausanias X. 3. Δρύμον adpellat Δρυμίδα, dissentiente Eustathio ad Poëtam: Τερπώνιον cum Steph. Byz. Τερπώνιον, Eustath. Θερπώνιον, non bene: id oppidum enim Locridis, ad Thermopylarum angustias, teste Aeschine περὶ Παράτρ. p. 45. et Diodoro XVI. 33. Ἀμφίκλειαν vocitat Ἀμφίκλειαν: immo vero Nostrum ait urbem Ὀφειρίαν nuncupasse X. 33. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudentes librarii, uti optime Sylburgius. Ἀμφίκλειαν scripsisse Herodotum, Stephanus Byz., et quae de tituli origine subdit ipse,

testimonio sunt. Τριτίας, adfirmat praeter Thucydidem Ethnicographus: hinc Hesychii Τριτῆς γενεήν, οἱ ἀπὸ Τριτιῶν πόλεως κύνες, ἥ ἐστι πλησίον Φωκίδος. Reliquis non inminor, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VI. 15. WESS.

Ibid. κατὰ μὲν ἔκπυσαν Δρύμον etc.) Secundum Plutarch. T. II. p. 868. v. narraverat Herodotus, τρισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκίων ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακαυθῆναι: scribere saltem censor debuit πεντεκαίδεκα: hoc enim capite duodecim et paulo post tres memorantur urbes Phocidis, in quarum tecta incolis vacua igne Persae saevierint. His quindecim duas si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Πεδίας dixit et Τριτίας, ceteras omnes, iisdem plerasque nominibus memoratas Pausaniae, solo postea temporis aequari iussit Amphictyonum praesidio ferox Philippus Amyntae fil., cum funesto Graecae libertati bello sacro finem imposuisset. Praeter istas autem, hic et infra Herodoto memoratas, idem tum ceterae Phocidis urbes, quae praecipuae erant duae et viginti, triste fatum subierunt, unis Abis exceptis. Istas xxii. urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica tractavit Iac. Palmer. Graec. Ant. VI. c. 15., sic tamen, ut saepius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Graecae peritia. De multis, quae hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniae suo loco restituisse, quae in alienum immigrarunt lib. X. [c. 34.] p. 885., ἐν ταῖς Φωκίων πόλεσιν, αἷς ὁ Μῆδης ἐνέπρησεν, ἀριθμῆσαι καὶ τὴν Ἐλάτειάν ἐστιν ἐν ταύταις (κατὰ Ἡροδότου λόγους). Novissima huc retraho ex fine p. 884. [c. 33.] VALCK.

9. καὶ νῦν ἐστὶ χρηστήριον). Celebris eius in Musis mentio lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., itidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. IX. p. 647. [p. 423. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 4 seq. Πανοπίων τὴν πόλιν etc.) Daulidem et Panopea Poëta in Catalogo, [Iliad. β'. 520.] uti situs requirebat, iunxit. Quas urbes cum Persae inflammarent, Αἰολιδέων titulus oppidi complecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Graecia

ignorat: Gronovius reperisse se in *Plutarchi* Lucullo pag. 479. D. putavit, ubi τῆς Φωκίδος περὶ Στεῖριν αἰολίζοντες. Demiror tamen vehementer, istos huc αἰολίζοντας advocari, qui L. Luculli aetate ex Boeotiae Chaeronea, uti nitide *Plutarchus*, in eam Phocidis partem con migrarunt. Ficulneum ergo *Aeolidis* illi praesidium. Quid itaque? Menda se vocabulo insinuavit; scripserat ΑΙΑΑΙΕΩΝ, inperiti vero ΑΙΟΑΙΔΕΩΝ. Quam quidem scripturae fraudem ante hos quinque annos Cl. *Valckenarius* mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. *de Pauw* conjecturam incidisse. Profecto, si quae alia, ex tripode venit. Αἰλαία, *Lilaea*, proxime ab oppidis incensis aberat, doctore *Pausania* lib. X. 33., nec fatum, quod illa mersit, potuit vitare. WESS. — Ex *Med. Αἰολιδῶν* posuit Gronovius pro Αἰολιδῶν: *Aeolidensium*, *Valla*. *Palmer*. Graec. Ant. p. 675. miratur nullum alium de hac *Aeolide* mentionem fecisse. Iisdem paene servatis literarum ductibus iam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigendo Αἰλαιδῶν. Quo quisque colore suum errorem in crustaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. *Persae* τῶν Πανοπέων τὴν πόλιν ἐπέκησαν, καὶ Δαυλίαν, καὶ Αἰλαιδῶν: *Panopensium urbem incendio vastarunt, et Dauliorum, et Lilaeensium*; atque adeo *Panopen*, *Daulida*, et *Lilaeam*, Αἰλαίαν: hinc, auctore *Steph. Byz.* fit Αἰλαιδῶν. Iuxta *Pausan.* X. [c. 8.] p. 817. οἱ Αἰλαιδῆς -- ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν πηγὴν πύματα ἐπιχώρια ἀφιᾶσιν, accolebant *Cephisi* fontem: ab interitu tutos praestitit *Homerus*, a quo praeter ceteros *Phocenses* *Lilaeenses* etiam intexuntur Boeotiae, Ἰλ. β'. 523 seqq. Οἱ Κυπάρισσον ἔχον -- καὶ Δαυλίδαν, καὶ Πανοπήαν, Οἳ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισσοῦ διὸν ἔναιον, Οἳ τε Αἰλαίαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο. A *Philippo* solo aequatae hae primae memorantur urbes *Pausaniae* pag. 803., Αἰλαία, Τάμπολις, Ἀντίκυρα, Παραποτάμιοι, Πανοπεύς, Δαῦλις: veteres omnes, partim *Homeri* carmine nobilitatae, partim *Xerxis* furore: de *Lilaea* *Palmerius* egit Graec. Ant. VI. p. 681. et seqq. VALCK.

8. πάντα δ' ἐπιστάτο) ἐπιστάτο et ἡπιστάτο suum *Herodotus* fatetur lib. I. 173. alibique. WESS. — Nempe ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat ἐπιστάτο aut ἡπιστάτο. Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XXXVI. 5. ὁ δὲ θεὸς σθεας ἐν ἑα κέντρῳ) Colorem ex his *Pausaniae* duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene *Kühnius*. Illud τῶν ἰωῦτοῦ προκατῆσθαι [lin. 6.] simile habet, sed explicatius lib. IX. 105. ἀδύνατον γὰρ --- εἶναι ἰωῦτοῦς Ἴωνων προκατῆσθαι, φρουρέοντας τὸν πάντα χρόνον. Inde στρατηγοὶ προκαταδύμενοι τῆς χώρας, qui regionem tuentur, *Artapani* apud *Euseb.* *Praep. Evang.* IX. 27. **WESS.**

10. ἐς τὸ Κωρύκειον ἄντρον) Cultissimam antri descriptionem *Pausanias* X. 32. pag. 879. instituit, et prior eo *Aeschylus*, ut aliàs monui, *Eumenid.* vs. 22. **WESS.** — Aliud fuit in Cilicia nobile *Corycium antrum*, de quo ad *Cebetis* Tabulam c. 26, p. 343. dixi; ubi huius in Parnasso monte cognominis antri memoria animum meum fefelle- rat. S.

13. Quod hic ait καὶ τοῦ προφήτου, unicum nobis sistit: senior aetas plures *Prophetas* (oraculorum interpretes) Delphis tribuit, *Plutarch.* T. II. p. 410. F. *Aelianus* *Hist. Animal.* X. 26. Vid. *Ant. van Dale* de Oracul. c. 5. pag. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus προφήταις sive *Pythiis* et tertia vicaria, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus *Prophetis*. Videtis ad *Diodori* lib. XVI. 26. **WESS.**

CAP. XXXVII. 4. ἔσθην ἐκ τοῦ μεγάρου ἱερουργῶ.) Hic sane miror cur ἔκθην scribi maluerit *H. Steph.* quod, me iudice, protinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. ἔξω infra recte scriptum in istis, δῶμα -- καὶ τοῦτο κάρτα ἱστὶ, ὅπλα ἀνέκτα αὐτόματα θανόντι ἔξω προκείμενα τοῦ νοῦ. Arma, credo, sponte sua templi exierant penestrali, ut heroës Delphorum *Phylacus* et *Autonous*, scutis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focis Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paulo ante *Leuctricam* pugnam, *Thebia*, ut ait *Callisthenes*, in templo *Herculis* valvae clausae repagulis subita se ipsae aperuerunt, (ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἰζωμυμένον, *Xenoph.* *Ἑλλ.* VI. pag. 348, 11.) armaque quae fixa in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa: *Cicero* de *Divin.* I. 34. Plura, praeter ceteros, narrat illic prodigia *Xenophan*, ipse neutiquam liber a superstitionis morbo: *παννύκτες* tamen

diſſe fatetur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν προῖσκηδ-
ων. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec
tempus. Delphorum propheta Aceratus, exsternatus prae-
sentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices
videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus,
arma etiam αὐτάματα ἔξω προκείμενα τοῦ νοῦ? Neque est cur
miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se pro-
bare potuisse tanquam vera. VALCK.

7 seq. τῆς Προϊκτῆς Ἀθηνᾶς) Magna Vind. ex servata
scriptione veriore laus, cumulationior futura, modo in con-
sequentibus auferri sese passus haud fuisset: scribi ad eam
formam semper oportet; nam Προικτῆς in Demosthene, Ae-
schine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodo-
to ubique. Confer lib. I. 92. WESS.

14 seq. ἐκ μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνοὶ) Haec prodigia, si pro-
digia dicenda sunt quae media aestate de coelo fulmina
iaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quae Persas,
eadem postea temporis Galatas a spoliando templo tradun-
tur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum
Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. [cap. 4.] p. 11., κε-
ραυνοὶ τε ἰφίροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβάλλεσθαι πέτραι τοῦ
Παρνατοῦ, δαίματα τε ἄνδρες ἰφίσταντο ὀπλῖται τοῖς βαρβάραις.
Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis pag. 854.,
Herodotum eleganter aemulatus, iudice Clar. Wessel. ad Dio-
dorum. Pausaniae narratis simillima tradit Iustin. XXIV.
8. iuxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia
armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; ---
quae manus tota imbris et fulminibus deleta est, ut intelli-
geret, quam nullae essent hominum adversus Deos vires. Tem-
pestatis vehementia territos et superstitione, plerosque
aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet
colligere. VALCK.

16. ἀποβάλλεσθαι δύο κεφαλαί) Similia his Diodorus VI. 14.
Quia eadem, si Pausaniae fides lib. I. 4., Gallos raptores
poena involvit, κεραυνοὶ τε ἰφίροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀπο-
βάλλεσθαι πέτραι τοῦ Παρνατοῦ. Ipsam tamen Apollinis ae-
dem direptam a Persis atque incendio foedatam diffiten-
tur: non ita Plutarchus Num. pag. 66. c., τὸν ἐξόν λύχρον,
aeternum illum ignem, cum templum a Medis inflam-
maretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore.

Herodotus tacet, immo infitiat. lib. II. 180, et V. 624 WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, ἐπισθαί σφι) Sexcenties μέζων ἢ κατ' ἀνθρώπων, *Plato* *Apol.* p. 20. E. *Isocrates* *Evagor.* pag. 192. A. etc. Idem et hic olim fuisse, optime *D'Orvillius* ad *Charit.* II. 4. p. 182. coniecit, μέζοντας non tangens. Dederat *Noster* μέζονα ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo *Iosephus* *Antiq.* lib. I. 19, 1. ὅψεις ex scalis κατιούσας, σιμονότερον ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἐχούσας. WESS. — Unā tantum literā ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἰὼν in *Herodoteis* Codd. aliquoties inter se permutantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corripiebat *G. Koenius*: ἐπλάτας μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἐόντας, armatos hominum staturā altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam *Soph.* *Trach.* vs. 512., ubi est 1079. Γυνή δέ, θῆλυς οὖσα, κοῦν ἀνδρός φύσις: id est οὐκ ἀνὴρ. *Koenii* coniecturam *D'Orvillianae* (ad *Charit.* p. 182.) longe praeferendam, et veram arbitror; nam, admissa *Cl. D'Orvillii* lectione, si μέζονα quis scribat, μέζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobet. VALCK. — Equidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide *Var. Lect.* κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod *Wesselingio* placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adiaci subinde solitum, non prorsus abundat, sed *continuitatem* quamdam videtur indicare: quod *perspecte* etiam *Hermannus* intellexit, *Adnot.* 228. ad *Viger.* monens, ληρεῖς significare *nugaris nunc*; ληρεῖς ἔχων autem, *nugator es*. Cur vero id participium non nisi cum verbis *nugandi*, *iocandi* et similibus iungi statueremus, ut docti volunt viri, causam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Αὐτόνοον) *Phylacum*, eiusque τέμενος ad *Minervae* *Προνίας* templum, habet *Pausanias* X. 8. pag. 817. praeter quem *Brenni* expeditione tres templo subvenisse heroas, *Laodocum*, *Hyperochum* et *Pyrrium*, c. 23. p. 854. WESS. — Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Ὑπέρροχος καὶ ὁ Λαοδόκος τε καὶ Πύρρος: εἰ δὲ καὶ τέταρτον Φύλακον ἐπιχώριον Διλφοῖς ἀπαριθμοῦσιν ἥρωα, *Pausan.* X. pag. 854. Hinc *Λαοδόκου* nomen ponere[m] [apud eundem *Pausan.*] lib. I. [c. 4.] pag. 11., loco

τῷ Ἀμαδόκῳ. Aetate Brenni miror quid cessaverit *Autonous*, Xerxis aetate bellator, et cum *Phylao* Persarum propulsator. Sed *Iustinus* XXIV. 8. iuvēni *supra* humanum modum insignis pulcritudinis comites dāt duas armatas virgines et propinquis duabus *Dianae Minervaeque* aedibus occurrentes. Apud *Pausaniam* Pyrrho comites duo dantur mares, *Τριόχης* et *Λαοδόκος*. Ex his facili transformatione puellae nobis enascentur *Τριόχη* et *Λαοδόκη*: sic ferme vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex Hyperboreis detulerant; illas enim, teste *Herod.* IV. cap. 33., οὐνομάζουσι Δῆλιοι εἶναι *Τριόχην* τε καὶ *Λαοδόκην*. VALCK.

5. ὑπὸ τῇ *Ταμπεῖᾳ κορυφῇ*) Una litera minus Ionice scribendum *Ταμπή*. Innotuit ἡ *Τάμπια* πύργος ex scelere exorientis Delphorum populi, innoxium philosophum de iethac rupe praecipitantis: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. XI. c. 5. et *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitans *Herodotea Palmerius*, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicinis [lin. 7.] τοῦ ἱεροῦ τῆς Προνοίας, perperam: legitimum Delphis anticae *Minervae* titulum *Προνοίας* praeter ceteros, quos citat, adfirmavit *Vir* clariss. ad *Diodori* T. I. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam *Minervae*, Persis divinitus fugatis, erexisse Delphos tropaeum enarrat ibidem *Diodor.* *Siculus*, exhibens epigramma tropaeo inscriptum, quod pertinet ad hanc *Herodoti* narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni Iovem et Apollinem interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκης Δελφοὶ μὴ στᾶσαν, Ζανὶ χαρίζόμενοι Σὺν Φοίβῳ, πολέμορον ἀπώσαμένοις στίχα Μήδων, Καὶ χαλκοστίφανον ἱυσάμενοις τίμενος. [nempe non, ut vulgo, ἀπώσαμένοι et ἱυσάμενοι.] Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἐξέλυπον τὴν πόλιν, ut ait *Herodot.* c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἀπώσαμένοι, templumque ἱυσάμενοι: sed eleganter dicuntur Ζανὶ χαρίζόμενοι σὺν Φοίβῳ, id est Iovi et Apollini, ἀπώσαμένοις στίχα Μήδων, et ἱυσάμενοις τίμενος: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud *Suidam* in *Ἄλφας* - - - ὅπερ ὁ Ἰάσων - - - σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγινόμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex *Dio-*
Herodot. T. VI. P. II. H

Herodotus tacet, immo infitiat. lib. II. 180, et V. 62. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, ἱππεύει σφι) Sexcenties μέζων ἢ κατ' ἀνθρώπων, *Plato* *Apol.* p. 20. E. *Isocrates* *Evagor.* pag. 192. A. etc. Idem et hic olim fuisse, optime *D'Orvillius* ad *Charit.* II. 4. p. 182. coniecit, μέζοντας non tangens. Dederat *Noster* μέζονα ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo *Iosephus* *Antiq.* lib. I. 19, 1. ὅψεις ex scalis κατιούσας, σιμνότερον ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἐχούσας. WESS. — Una tantum littera ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἔων in *Herodoteis* *Codd.* aliquoties inter se permutantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corripiebat *G. Koenius*: ἐπλίτας μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἐόντας, armatos hominum staturā altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam *Soph.* *Trach.* vs. 312., ubi est 1079. *Γυνὴ δὲ, Θῆλυς οὖσα, κοῦκ ἀνδρὸς φύσις*: id est οὐκ ἀνὴρ. *Koenii* coniecturam *D'Orvillianae* (ad *Charit.* p. 182.) longe praeferendam, et veram arbitror; nam, admissa *Cl. D'Orvillii* lectione, si μέζονα quis scribat, μέζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobet. VALCK. — Equidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide *Var. Lect.* κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod *Wesselingio* placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adiici subinde solitum, non prorsus abundat, sed continuitatem quamdam videtur indicare: quod perspicte etiam *Hermannus* intellexit, *Adnot.* 228. ad *Viger.* monens, ληρεῖς significare nugaris nunc; ληρεῖς ἔχων autem, nugator es. Cur vero id participium non nisi cum verbis nugandi, iocandi et similibus iungi statueremus, ut docti volunt viri, caussam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Αὐτόντοον.) *Phylacum*, eiusque τέμνος ad *Minervae Προμήτης* templum, habet *Pausanias* X. 8. pag. 817. praeter quem *Brenni* expeditione tres templo subvenisse heroas, *Laodocum*, *Hyperochum* et *Pyrrhum*, c. 23. p. 854. WESS. — Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Τύροχος καὶ ὁ Λαοδόκος τε καὶ Πύρρος: εἰ δὲ καὶ τέταρτον Φύλακον ἐπιχώριον Δελφοῖς ἀπαριθμοῦσιν ἥρωα, *Pausan.* X. pag. 854. Hinc *Λαοδόκου* nomen ponere [apud eundem *Pausan.*] lib. I. [c. 4.] pag. 11., loco

τοῦ Ἀμαδόκου. Aetate Brenni miror quid cessaverit *Autonous*, Xerxis aetate bellator, et cum *Phylao* Persarum propulsator. Sed *Iustinus* XXIV. 8. iuvēni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dāt duas armatas virgines ex propinquis duabus *Dianae* *Minervaeque* aedibus occurrentes. Apud *Pausaniam* *Pyrrho* comites duo dantur mares, Ὑπερόχος et Λαοδόκος. Ex his facili transformatione puellae nobis enascentur Ὑπερόχη et Λαοδόκη: sic ferme vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex Hyperboreis detulerant; illas enim, teste *Herod.* IV. cap. 33., οὐνομάζουσι Δῆλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδόκην. VALCK.

5. ὑπὸ τῇ Ὑαμπείῃ κορυφῇ) Una litera minus Ionice scribendum Ὑαμπέρ. Innotuit ἡ Ὑαμπεία πέτρα ex scelere esurientis Delphorum populi, innoxium philosophum de Isthac rupe praecipitantis: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. XI. c. 5. et *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitans *Herodotea Palmerius*, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicinis [lin. 7.] τοῦ ἱεροῦ τῆς Προνοίας, perperam: legitimum Delphis anticae *Minervae* titulum Προνοίας praeter ceteros, quos citat, adfirmavit *Vir clariss.* ad *Diodori* T. I. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam *Minervae*, Persis divinitus fugatis, erexisse Delphos tropaeum enarrat ibidem *Diodor.* *Siculus*, exhibens epigramma tropaeo inscriptum, quod pertinet ad hanc *Herodoti* narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni Iovem et Apollinem interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μνάμα τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκης Δελφοὶ μὲ σταῖσαν, Ζανὶ χαριζόμενοι σὺν Φοίβῳ, πολέτορ' ἄπ' ὠσαμένοις στίχα Μήδων, καὶ χαλκοστίφανον ἱσταμένοις τέμενος. [nempe non, ut vulgo, ἀπ' ὠσαμένοις et ἱσταμένοις.] Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἐξέλιπον τὴν πόλιν, ut ait *Herodot.* c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἀπ' ὠσαμένοις, templumque ἱσταμένοις: sed eleganter dicuntur Ζανὶ χαριζόμενοι σὺν Φοίβῳ, id est Iovi et Apollini, ἀπ' ὠσαμένοις στίχα Μήδων, et ἱσταμένοις τέμενος: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud *Suidam* in *Δίφρας* - - - ὅπρις ὁ Ἰάσων - - - σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγινόμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex *Dio. Herodot.* T. VI. P. II.

doro Epigramma Analectis suis inseruit *Bruncius* Tom. III. pag. 178. num. CXLIII. vulgatam tenens scripturam, quam et *Iacobs* Animadv. T. III. P. 1. p. 370. contra *Valck.* ex ipsius *Herodoti* verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ἀπασάμενοι et ἰυσάμενοι, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. *Koen.* ad *Gregor.* Dial. Doric. §. 131.) terminationem *oi* idem ac *oi* et *ω* valere, sententiamque esse gratum facturi *Iovi*, qui cum *Apolline* *Medorum* catervas abegit, etc. *S.*

CAP. XL. 9. ἐν τῇ Βοιωτῇ ὑποκατημένους) Uberius ista *Plutarch.* *Themist.* p. 116. c. In *Isthmi* munitione varios se dant docti homines, ablataque [*εἰς*] praepositione, [*lin.* 10 seq.] τὸν Ἰσθμὸν αὐτοὺς τειχίσοντας, τὴν Πελοπόννησον περὶ πλείστου etc. fingunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septo, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex *Arch.* enotavi, καὶ τὴν Πελοπ.; sic cessat difficultas. Conf. *Diodorum* XI. 16. *WESS.* — Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorem scripturam consensio ipsam illam facilitatem suspectam reddere videtur. *S.*

CAP. XLI. 6. τῷ χρηστηρίῳ τε βουλ. ὑπὴρ.) Hic tutissimum erit expectare quid *Codices* nobis sint daturi. πειθόμενοι in optimis si omittetur, non displicebit a *Gronovio* proposita lectio. Participio servato, *Koenius* commodum inesse sensum putabat sic scriptis: ἔσπειραν δὲ ταῦτα ὑπὸ πειθόμενοι, τῷ χρηστηρίῳ τε βουλόμενοι ὑπὴρτείν: referens nempe τὸ πειθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per Atticam fuerat promulgatum, ut omnes suis consulerent; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, πειθόμενοι, τῷ κήρυγματι videlicet: istud placitum opinor in exilium damnatae vocis patrocinium. *VALCK.* — At vide *Var. Lect.* nec dubitabis πειθόμενοι istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum βουλόμενοι ὑπὴρτείν. *S.*

8. ἔφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως) *Eustathius* in *Odys.* pag. 1423, 7. [p. 64, 11. ed. Bas.] οἰκουρὸς δρᾶκων, φύλαξ τῆς πολιᾶδος: etiam *Hesychio* in *Οἰκουρὸν ὄφιν*. Altus ibi fuit usque in *Philostrati* aevum, *Icon.* lib. II. p. 837., ubi nonnulla *Olearius*, sed plenissime *Io. Meursius* *Ccerop.* c. 20.

Ceterum ἰδιαίτερον [lin. 9.] priscarum schedarum sentio
ionum esse, qualia εἰρωτέειν, ὀρέειν, φοιτέειν, et ἐκπηδῆειν inf.
c. 118., quibus saepe vis inperite illata fuit. WESS.

8. et seqq. ὄφιν μέλαν, φύλακα τῆς ἀκροπ. etc.) Io. Meurs.
in Cecropiae suae c. xx. ad hunc arcis custodem illustran-
dum verba quidem attulit Plutarchi e T. I. p. 116. E. Phi-
lostr. Icon. II. p. 837., Hesychii; sed, quo nitebatur Hes-
ychii nota, locum omisit Aristophanis Lysist. vs. 760., 'Ἄλλ'
ὡ δύναμαι γὰρ οὐδὲ κοιμᾶσθαι ἢ πόλει, 'Εξ οὗ τὸν ὄφιν ἰδὼν τὸν
ἀκούον ποτι. Schol. τὸν ἱερὸν δράκοντα, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ τῆς
'Αθηνᾶς (ἐν τῇ ἀκροπόλει). Huic draconi, iuxta Herod. [lin.
10 seq.] ὡς ἰόντι, ἐπιμήνια ἐπιτελίσουσι προτιθέντες τὰ δ' ἐπιμήνια
μελιτῶσσι ἄϊσι. Postremum affirmat legitimam scriptu-
ram vocis Atticae μελιτοῦττα, [Athenaeo saepius memora-
tae, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.] cuius vice sae-
pius obtinet perversa, qualis ter relinqui non debuerat
apud Thom. M. in Μελίππητες. Eusebius c. Hierocl. p. 466.
non dederat τὰ μελιτοῦττα, sed τὰς μελιτούττας καὶ τὸν λαβὰ
ντόν. Talem e melle placentam, singulis noviluniis recen-
tem, veluti mēstruam pensionem arcis persolvebant custo-
di, ἐπιμήνια ἐπιτελίσουσι. Ex oratione Lycurgi Harpocras.
attigit 'Ἐπιμήνια, quorum rarissimam occurrere mentio-
nem et ex Harpocr. licet aestimare, et e Valesii nota. Te-
stamentum Doricum, e tabula marmorea vulgatum Gru-
tero Inscr. p. ccxvii. col. 2. vs. 33. offert αἰμέρας τρεῖς ἐπιμη-
νίος, id est ἐπιμηνίους, quibus sacra fieri voluit Testatrix;
saepius verbum ἐπιμηνιεύειν, et alia plura, quae frustra
quaeras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam
e melle apud Herod. dicuntur Athenienses draconi singulis
mensibus προτιθέντες. Ut οἱ ἄγροι τῆς προθέσιως, quos lice-
bat Φαγῆν τοῖς ἱερῶσι, sic panes nonnunquam memorantur
apud veteres in mensis sacris Diis velut adpositi. Athen.
lib. III. pag. 110. D. Ἐγκρυφίας, δὴ καὶ Ἀλεξανδρεῖς τῷ Κρόνῳ
ἀφιροῦντες προστίθ. (leg. προτιθίσαι) ἰσθίειν τῷ βουλομένῳ ἐν τῷ τοῦ
Κρόνου ἱερῷ: conf. IV. p. 137. E. VIII. p. 346. E. Hesych. ἰν
Θαγόνες, et Pausan. lib. IV. [c. 20.] p. 501. IX. [c. 19.]
p. 747 fin. VALCK.

14. καὶ προθυμότερον) Valere nequit καὶ πρότερον,
nisi si ἡ καὶ προτ. scribatur. Equidem pro pravo puto, at-
que ex sercriptionis compendio. Themistoclis commento sacer-

dotes in vulgus sparserunt, ὡς ἀπολέλοιπε τὴν πόλιν ἡ θεὸς, ὑφ' ὀφθουμένη πρὸς τὴν θάλασσαν, *Plutarch. Themist. pag. 116. D.* Inde tanta civibus discedendi alacritas. WESS.

Ibid. μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον) Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἐξέλιπον τὴν πόλιν. *Valla: eo magis Athenienses eoque promptius.* Naturalis haec erat verborum structura, καὶ μᾶλλον τι προθυμότερον: voculam μᾶλλον Noster etiam addit comparativis; quem morem attigi supra p. 171. [Adn. ad II. 137, 19.] VALCK.

CAP. XLII. [8. ὅσπερ ἐπ' Ἀρτεμ.) Non spernendum ὅσπερ, quod est in F. pro ὅσπερ, ut saepe apud Poëtam. S.]

CAP. XLIII. [2. Δακιδ. ἐκακίδεκα) Idem ad Artemisium nonnisi decem habuerant, c. 1, 9. S.]

6. Μακεδόν' ἔθνος) Praeclare ex scriptis exemplaribus Vir celeb.; sic lib. I. 56. Multa *Cl. Salmasius*, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cuius sollicita disquisitio, an Dryopis, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quae ab urbe Dryope apud *Stephan. Byz.* dicta est circa Hermionensem sinum, Argolico proximum, faciliorem nacta exitum fuisset, modo in parato haec Nostri adfuissent: finitur enim et describitur, ut de eius situ dubia auferantur omnia. *Hermionenses* autem, cum Dryopes, ab Hercule superati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps tenuerunt, inpetrasse, *Pausanias* lib. IV. 34. pag. 366. non negat; alibi eosdem Δωριεῖς τοὺς ἐξ Ἀργεῶς adpellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam Asinen Argolicae regionis, ut ipsi iactabant, ab Euristheo, Herculis inimico, concessam habitarent. Verum in talibus, ob civium diversa studia et gloriationes, multae dissensiones. WESS.

CAP. XLIV. [1-3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους -- νῆας ὀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν) πρὸς πάντας, prae aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 10. et ibi not. De numero CLXXX. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo pacto tot navibus ad Salaminem pugnare Athenienses potuerint, quandoquidem in pugna ad Artemisium dimidiam partem Atticarum navium vulneratam esse ait Scriptor cap. 18, 5. neque eis reficiendis suppetiisse videatur tempus. S.]

[3. μῦθοι. ἐν Σαλαμῖνι γὰρ etc.) Vide *Var. Lect.* et conf. cap. 1, 3 seq. Punctum post μῦθοι paene evanidum esse in

nostro exemplo animadverto: quod eo moneo, ne quis illud aut consulto aut temere praetermissum a nobis existimet. Satis autem fuerat punctum minus; nec maiori opus erat. S.]

7. τὴν περσὴν τῆς Βοιωτίας) Unde Pieriam, qualem in Boeotia non novi, acceperit *Valla*, satis nunc in aperto. Περσὴ τῆς Βοιωτίας, quae contra Chalcidem in Boeotiae finibus; cuiusmodi περσία τῆς Ἀσίας Diodoro XX. 97. Asiae continentis regio, ex adversum insulam Rhodum, *Peraea* apud Livium lib. XXXII. 13. WESS.

10 seq. Πελασγοί, ὀνομαζόμενοι Κραναιοί) Clar. G. Koenius in litteris ad me datis, Multa, scribit, sunt in his quae me offendunt. Primo Cranaos dictos fuisse sub Pelasgis; deinde vero Cecropidas; quum Cecrops Cranaum aetate praecesserit. Quid scripserit Herodotus, Codices forte monstrabunt. Interim velim consideres, num tibi displiceat: ἐπὶ μὲν Πελασγῶν - - - ἔσαν Πελασγοὶ ὀνομαζόμενοι ἐπὶ δὲ Κίκροπος βασιλῆος ἐκλήθησαν Κεκροπίδαι· καὶ ἐπὶ Κραναιοῦ Κραναιοί. Dubium non est quin ista ratione vere scripsisset Herodotus; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo Scymnus Chius invenit, cuius ista sunt in Perieg. vs. 558. Ἐξῆς Ἀθῆνας Φαεῖν οἰκητὰς λαβεῖν Τὸ μὲν Πελασγῶν πρῶτον, οὗς δὲ καὶ λόγος Κραναιῶν καλεῖσθαι· μετὰ δὲ ταῦτα Κεκροπίδας, etc. tum vs. 564., Ἡρόδοτος ἱστορεῖ δὲ ταῦτα συγγράφων. Scymni testimonio, quem tunc Marcianum vocabant, usus est Meursius in Regn. Att. p. 30. 68. 124. neque omisit huc spectantia Eustathii verba in Dionys. vs. 423. VALCK. — De Atheniensium origine Pelasgica conf. lib. I. c. 56. et alia Nostri loca ibi citata in Adnot. ad c. 56, 10. Adde De la NAUXE in Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XXIII. p. 125 seq. S.

11. ὀνομαζόμενοι Κραναιοί) Io. Meursium, haec loco non suo deposita arbitratum, in ordinem Gronovius coëgit iustissime; addi potuerat, quod Bouherius Diss. Herodot. c. 9. pag. 99. tacitum non habuit, valde dubium manere, utrum a rege Cranao Athenienses *Cranai* fuerint olim nuncupati; an potius, quod asperam et petrosam, *κραναῖν*, regionem haberent, quae Salmasii doctrina, Ling. Hellenist. p. 359. Ad veritatem propior *Berkelii* accedit suspicio, ad Steph. Byz. Ἰωνία, in vicinis excidisse vocem Ἐρεχθεΐδαι: fuisse primitus, Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεΐδαι [Ἐρεχθίδαι]

μετανομήσθαι. Verborum enim et rei nexus coniectanti adprime favet. WESS.

CAP. XLVI. 1. Αἰγυῖται τριήκοντα) Suspicion plusquam quadraginta naves et in hanc classem Aeginetas dedisse; atque, ut Herodotei numeri convenient, duo et quadraginta; legendumque adeo δύο καὶ τεσσαράκοντα: quod nitatur argumento haec divinatio, dicetur ad cap. 48. VALCK. — Valckenarii iudicium secutus Borh. fidenter h. l. Αἰγυῖται δύο καὶ τεσσαράκοντα ponens, paulo post tamen in illis, [lin. 4.] τριήκοντα δὲ τῆσι -- ἱκανάμαχον, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit les Eginetes envoyèrent quarante dix vaisseaux, pro illis deinde τριήκοντα δὲ τῆσι etc. nil aliud posuit, nisi Ceux (les vaisseaux) qui combattirent à Salamis, étoient excellens combattans. Quis vero, quaeso, persuadere sibi possit, loco numeri xlix., quem hic ab Herodoto positum fingunt, bis librariorum omnes in numerum xxx. coniurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. dixi) temere praetermissus numerus est; sed posteriori loco idem codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48, 6 seq. notata. S.

9. Κῆροι) Vide huius libri c. 1. Revocavi [lin. 10.] ἀπ' Ἀθηναίων, usus Eustathii consensu. Sic ἀπὸ Κορίνθου, ἀπ' Ἐπιδάουρου, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naziorum naves male annumeravit Plutarchus, in carpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. WESS.

9 seq. Κῆροι -- ἔθν. Ἰων. ἀπὸ Ἀθηναίων) Accurata scriptio requirit, ut dicantur Κῆροι -- ἔθνος ἰὸν Ἰωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων: et paulo post, Νάξιοι -- Ἰωνες ἀπ' Ἀθηναίων γειγνότες: c. 48. Siphnii et Seriphii Ἰωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηναίων. Ad lib. II. c. 7. loca quaedam indicata sunt Herodoti, in quibus Ἀθηναίων scribendum pro Ἀθηναίων: ad ista haec poterunt adiungi. Nemo harum rerum sciens in Thucyd. vulgatum sollicitaret, ubi Cei alique insulani dicuntur Ἰωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur ἔθνος Δωρικὸν ἀπὸ Κορίνθου: c. 46. Aeginetae Δωριεὺς ἀπὸ Ἐπιδάουρου: c. 48. Melii γειγνότες ἀπὸ Λακεδαιμόνων. Ad eam rationem Cei ceterique

dicti sunt (ἔθνη ἰωνικά) ἀπὸ Ἀθηναίων, Athenis orti. In proximis frustra sibi *Plutarchus* visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. A - c. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quae olim evenerant sub Dario, *Herodoto* narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

17. Κύθνιοι) Qui Κύθνιοι illi, quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nugae. Cretenses Graecis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, Κύθνιοι, ex insula Cythno; quos suis in schedis hic invenit *Plutarchus* Malign. p. 863. E., restituendosque monuerunt *Georg. Arnaldus* Animadv. Crit. cap. 30. et *Abr. Gronovius* ad *Aeliani* Hist. Anim. lib. XVI. 32. De Cythniorum et Styreensium Dryopica origine, *Steph. Byz.* et *Pausan.* lib. IV. 34. WESS.

CAP. XLVII. 7. καὶ μὴ, τῆς ἄρχης - - - Φάυλλος) Unam navem ab'opulentissima tum Italiae civitate Graecis auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem *Pausanias*, cui lib. X. [c. 9.] p. 818. Phayllus Crotoniata ἱναυμάχῃσι καὶ ἱναντία τοῦ Μῆδου, καὶν τε παρασκευασάμενος οἰκίαν, καὶ Κροτωνιάτων ἐπόσοι ἐπιδήμιον τῇ Ἑλλάδι ἀντιβίβασε: ubi scribendum potius ἐνιβίβασε. Sic Atheniensis Clinias ἰστρατεύετο - - οἰκίῃ καὶ, *Herod.* VIII. 17. Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo *Herodoti* locum *Palmerius*: Consentit (ait) cum *Herodoto* *Pausanias* in Phocicis: et videtur omnia, quae de - - illo narrat, ex hoc loco accepisse. Praeter alia monumenta vetera, habuit *Pausanias* catalogos, in quos hieronicarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo tradita discere potuit ex *Herodoto*; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse Πυθιονίκη: addit *Pausan.* Ὀλυμπιαί μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῷ νίκη. Ab hoc diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de quo praeter *Schol. Aristoph.* et *Suidam*, vid. *Zenob.* Cent. VI. Prov. 23. et *Eustath.* ad *Od.* θ. p. 302. VALCK.

Ibid. Φάυλλος) Egregia viri laus, qui, magnae Graeciae incolis auxilium negantibus, ἰδιόστολον ἔχων καὶν ἔπλευσεν

εἰς Σαλμῖνα, post fata abs magno Alexandro ea propter cultus, in *Plut. Alex.* p. 685. d. Nimirum suis instruxit impensis navem, inque eam Crotoniatas, tum in Graecia peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud *Pausan.* X. 9.; *Crotoniatas* autem *Achaeorum* colonos describit *Strabo* lib. VI. p. 402. B. [p. 262. ed. Cas.] *WESS.*

CAP. XLVIII. 6 seq. Ἀριθμός -- ὁ πᾶς τῶν νεῶν --- τριηκόσιαι καὶ ἐβδόμηκοντα καὶ ὀκτώ.) Nullam his numeris, tametsi in alia omnia abeant cum *Valla* scripti quidam, litem moveo. Repetuntur ita cap. 82., ut de auctis deminutisve suspicio cesset omnis. Error se tamen implicuit catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non aequante hanc summam. Ubi vero et in cuius populi naves irrepperit, non divino. *WESS.* — Graecorum classis ad *Salamina* hic navium fuisse dicitur triremium trecentarum septuaginta et octo; sed si sedeas ad calculos, quidque singulae dederint civitates iuxta c. 43 seqq. in unam summam contrahas, conficies in universum duntaxat naves ccclxvi. Iam vero ex *Arch. Cod.* nobis hic offeruntur non ccclxxviii; sed tantum ccclviii, ὀκτώ καὶ πενήκοντα καὶ τριηκόσιαι: totidemque repertae sunt in *Cod. Vallae*. Si vel eadem praebent alii Codices, habent illa, me iudice, speciem tantum, et sunt correctoris. Scripserat *Herodotus*, ut hic vulgatur, ccclxxviii. Venit enim ad ceteras, praeter *Lemniam*, (*VIH. cap. 11.*) navis e *Teno* missa: hae duae numerum ccclxxx. explesse Nostro dicuntur infra c. 82., ἐξεπληροῦτο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἕλλησι εἰς τὰς ὀγδώκοντα καὶ τριηκοσίας νῆας: ut adeo is numerus suspectus esse nequeat. Ubinam itaque vitii sedes erit quaerenda? nisi fallor, c. 46. in *Aeginetis*: hi non xxx, sed dedisse naves videntur xlii. *Athenienses* dederunt naves clxxx; *Corinthii* xl; plusquam xl. dederunt *Aeginetae*; nam post *Athenienses* maximum dedere navium numerum. En testem, qui legerat *Herodotum* accurate, *Pausaniam*, in *Corinth.* p. 178. [lib. II. c. 29.] scribentem, *Aeginetas* ἐν τῷ Μηδιῷ πολέμῳ παρασχέσθαι πλοῖα μετὰ γὰρ Ἀθηναίους πλείστα. Iam vero numeri postulant *Herodotei*, ut dederint duas et quadraginta. *VALCK.*

[Si *Herodotum* ipse edidisset *Valckenarius*, non puto equidem ausurum fuisse Virum, ut doctissimum, sic prudentissimum, suam istam coniecturam, quamvis certam sibi

visam, contra Codicum omnium consensum obtrudere Scriptori, quod a *Borh.* et *Larch.* cap. 46, 2. factum vidimus: satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam in Adnotatione contextui subiecta declarasse. Iam vero, si vel maxime pro certo sumamus, summam hinc ab Herodoto subductam *CCCLXXVIII navium* nullâ aliâ ratione intelligi posse, nisi ita ut statuamus *Aeginetas* ad hoc bellum *naves XLII contulisse*; ne sic quidem necesse esse equidem autumo, ut contendamus *Herodotum* cap. 46, 2. non xxx, sed *XLII.* scripsisse aut scribere debuisse. Diserte enim ibidem monet Scriptor, praeter xxx triremes, quae pugnae ad Salaminem interfuerunt, alias etiam eosdem habuisse instructas, quibus oram suae insulae tuerentur. Atqui, quum haud procul a Salamine sita Aegina esset, in quam complures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposuerant, iure meritoque naves eae, quae Aeginam custodiebant, perinde atque reliquae in censum hoc loco venire debuerunt, ubi summa Graecanicarum omnium navium adversus Persas instructarum subducitur. Quod si igitur illas naves Aeginam custodientes ponamus fuisse duodecim numero, universae summae *CCCLXXVIII.* constabit ratio, et nihilo minus iustus fuerit numerus xxx navium, cap. 46, 2. positus. S.]

CAP. XLIX. 9. ἢν μνησθῶσι) Pravum *Med.* et sequentium εἰ μνησθῶσι inconsulte, ex *Valckenarii* monitu ad lib. II. 52., inculcabatur. *WESS.*

Ibid. εἰ μνησθῶσι) Ferri nequit; revocabitur sincerum ἢν μνησθῶσι. *Cl. Perizon.* in *Aeliani* Var. II. c. 36., ad εἰ δὲ ἀποδάτω, quod Codices offerunt, ἰὼν δὲ ἀποδ. spernit ut leve et inane; et est sane levissimum: sed constans veterum usus sperneret τὸ εἰ ἀποδάτω ut soloecum, alterum ἰὼν ἀποδ. tantum admisit: in his saepe fuit a viris doctis peccatum. *VALCK.* — Diversa ratio erat II. 52, 14. aliisque in locis ibi in Adnot. citatis, ubi εἰ non si, sed *a-n*, utrum, significat. S.

10. ἐν Σαλαμῖνι μὲν ἰόντες) Speciem praefert *Arch. μένοντες*, quoniam tali in negotio c. 57. ὅτε αὐτοῦ μνήσθω, et cap. 62. οὐδὲ μνήσθω αὐτοῦ. Sed fallacem et infirmam his nexa patefaciunt. *WESS.*

[12. ἐς τοῦς ἰσθμῶν ἐξέλθοντας) Suspiciatus eram inob-

ονται legendum, quod idem ac ἐκωθήσονται valeret. Sed similiter ponitur idqm illud verbum cap. 76, 14. S.]

CAP. L. 6. αὐτῶν ἐκλεισφότων ἐς Πελοπόννησον) Bene Diodorus de Thespiensibus et Plataeensibus ἐπιφύγισαν εἰς Πελοπόννησον πανδημῇ, haec explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 100. Mox [lin. 8.] Θίσπιάν τε καὶ Πλάταιαν more Homericō Iliad. B'. 498. et 504.; de praelio tamen ad Plataeas ἐν τῇ Πλαταιῇσι μάχῃ lib. VII. 231. et IX. 89. Adi Steph. Byz. et L. Holstenium. WESS.

CAP. LI. 3. ἐν τῷ διέβαινον ἐς τὴν Εὐρώπην) Latina unum mensem trivere in transeundo in Europam lectores frustrantur, quippe veritati pugnantia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellspontum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Herodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persae ad Hellesponti oram contriverunt, idem eos fretum tramisisse. Calliadae, Archontis Attici, memoria apud Diodorum, Dionysium Halic., Diogenem Laërtium et alios celebratissima est. WESS.

7. ταμίαις τε τοῦ ἱεροῦ) His declarandis operam S. Petrus Leg. Attic. III. 2. p. 338., sed minus prosperam, ut aliās dictum, inpendit. WESS. — Bene Schulzius, praecunte Larchero: „Ταμίαι τοῦ ἱεροῦ, Quaestores templi Minervae in acropoli, quibus thesauri publici custodia mandata erat. Vid. Harpocrat. in Ταμίαι, Pollux VIII. 9. segm. „97. et Suid. in voce.“ — Consuli etiam poterit Larchero laudatus Aristoph. Lysist. 173 seq. S.

[9. θύραις τε καὶ ξύλοις) Θύραι, tabulae, asseres, ut lib. II. 96, 15 seqq. S.]

10. ὑπ' ἀσθενίης βίου) Sic scribi quoque poterit II. c. 47., οἱ δὲ πίνοντες αὐτῶν ὑπ' ἀσθενίης βίου etc. Ionice pronuntiabatur ἀσθενίη, εὐνήη etc. veteribus Atticis Ποῦτις προμηθία· εὐρηβία· etc. Pauperculos Noster vocat χρήμασι ἀσθενιστέροις II. 88. τοῖς ἀσθενίσι τροφῆς est apud Thucyd. I. c. 5. conf. Philinus apud Harpocr. in Θιωμαῖ, et Lysias p. 3. VALCK.

11. πρὸς δὲ, αὐτοὶ δοκῶντες) Ambigo scribam-ne de codicum iudicio, πρὸς δὲ, καὶ αὐτοὶ δοκ. et [lin. 13.] πρὸ καὶ αὐτὸ δὴ, extrusā copulā, αὐτὸ δὴ τοῦτο etc. Videtur enim sic melius sermo procedere. Rem ipsam lib. VII. c. 142. attigit. WESS. — Posteriori loco copulam abiecti, temere

a nonnullis olim adiectam iudicans: priori loco (lin. 11.) commodè καὶ adiicietur: id vero si placuerit, non equidem post πρὸς δὲ comma posuerim, sed post πρὸς δὲ καὶ, praeterea vero etiam; ne fortasse iuncta aliquis intelligeret καὶ αὐτοὶ, etiam ipsi. S.

11 seq. Ubi dicuntur αὐτοὶ δοκίοντες ἐξευρηκέναι τὸ μαντήιον τὸ ἢ Πυθίᾳ σφί ἔχρησε, τὸ ξύλινον τεῖχος ἀνάλασεν ἵστανθαι: in his τὸ ter legitur repetitum: corrigendum τὸ μαντήιον, τῷ ἢ Πυθ., oraculum, quo ipsis edixerat Pythia, putabant ἐξευρηκέναι, mentem Dei adsequuti. VALCK. — In codicum consensu tenendum vulgatum: atque etiam valde dubito, an talem loquendi formam, τὸ μαντήιον τῷ ἢ Πυθ. etc. pro sua agnitus esset Herodotus. S.

CAP. LII. 2. τὸν καταντίον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον, quem vocabant Ἀρῆιον πάγον, Io. Meurs. hinc attigit in Areopag. c. 1., in ipsa rupe illustranda parce versatus. Illinc manarunt formae loquendi, ἀνίστασθαι, vel ἀναβαίνειν εἰς Ἀρειον πάγον: εἰς Ἀρειον ἀναχθῆναι πάγον, Diogen. Laërt. II. 101. Cicero de Divin. I. 25. de Sophocle: Adscendit in Areopagum; detulit rem: imo detulit reum, somnianti divinitus indicatum; non rem Areopagitis notissimam, quam ex Hieronymo nobis narrat eruditus Scriptor vitae Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5 seq. τῇ δὲ οὐκ ἐστὶ τις ἐφύλασσε) Quia mox suo loco legitur μήποτε, hic non displicet lectio marg. Steph. τῇ δὲ οὐτε τις ἐφύλασσε. His Io. Meurs. usus est in Cecrop. c. 4. et cap. 28. VALCK.

8. τὸ ἱερὸν τῆς Κέρκωπος θυγατρὸς Ἀγλαύρου) Instaurata arce, absolutisque a Pericle eius Propylaeis, prope ea in praerupta rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demosthen. περὶ Παραπρεσβ. p. 264. testificante. Qua de aede Io. Meursius Athen. Attic. lib. I. 7. uberrime, et vestigia illius premens S. Petitus Leg. Attic. II. 4. p. 232. Insequens καὶ τοι περ non nemini molestum accidit, καίπερ, sicuti in schedis quibusdam, formanti: quo minus adstipuler, fragmentum Eusebii in Stob. Serm. XLIV. p. 310. καίτοι περ χρὴ πάντα εἶδέναι τὸν μέλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾶν, inpedit. At hoc momenti non magni. WESS.

14. τοὺς ἱκέτας ἐφόνειον) Si Corn. Nepos in Them. c. 4. haec ob oculos habuerit, protinus Xerxes accessit astu, idque nullis defendentibus, interfectis sacerdotibus quos in arce

invenerat, incendio delavit, suspicio, legisse suo in libro τούς ἱπτάς, nasceretur; quae incerta vaguesque, quoniam in multis egregius Scriptor dissentit. Librariorum autem solitus in vocibus οἰκτράς et ἰκτράς lapsus saepe redit. WESS.

14 seq. Quos in templo reperiunt supplices, crudeliter Persae ἰφόνευον ἐπὶ δὲ σφί παύτως κατέστρωντο, id est ἀνήκνυον, ut interpretatur Pollux IX. 153. haec advocans Herodoti, quia non in acie caesi, sive strati, sed senes inbelles hic contrucidati sunt, ἀνήκνυται: colligit enim verba Pollux ἐπὶ τοῦ ἀναιρεῖν Atticis usurpata. Hoc cum non animadvertisset, huius forte loci Iungermannus immemor, alium attulit ex Nostro lib. IX. c. 75. ὡς δὲ τοῖσι Ἑλλήσι ἐν Πλαταιῇσι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι: ubi verbum ponitur more quibusvis satis usitato, de cadaveribus quae per campos Plataicos strata iacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. ἄγγελον --- ἀγγελλέοντα) Litera nocet superflua Herodoteo ἀγγελλέοντα. Infra recte scribitur c. 97. ἔπεμπε εἰς Πέρσας ἀγγελλέοντα τὴν παρεῦσάν σφι συμφορὴν: hic misit Artabano nunciaturum τὴν παρεῦσάν σφι ἐμπρησίην. Talia quaedam notata sunt ad Eurip. Phoen. p. 289. et p. 383. VALCK.

7. ὅψιν τινὰ ἰδὼν ἐνυπνίου) Memini fuisse, cui de conjectura vehementer ridebat ἰδὼν ἐν ὕπνῳ. Id enim Scriptoris praecipuo usu teri: ὅψιν εἶδε ὁ Καμβύσης ἐν τῷ ὕπνῳ, lib. III. 30. et cap. 65. ὅψιν εἶδον ἐν τῷ ὕπνῳ: atque ad eum modum frequenter. Verum illud; pariterque, ὅψιν ἐνυπνίου ab eo non sperni. Adj lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAP. LV. 2 seqq. ἔστι ἐν τῇ ἀκροπόλει etc.) Ut fieri solet, eundo vires acquisivit narratio; oleam enim Persarum igne crematam postea dicebant Athenienses (ut scribit Pausan. I. p. 64.) αὐθημερόν ὅσον τι ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πῆχεας. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam istam vitem, de qua suavissimum Sophoclis e Thyeste fragmentum conservavit Schol. in Eurip. Phoen. vs. 235. De olea Minervae, quae semper eadem durare credebatur in arce, egerunt Turneb. ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Ez. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lav. vs. 26. et Io. Meurs. Cecrop. c. 19; qui Herodoti θάλασσαν non omisit: haec aequae ac olea erat ἐν τῷ Erechthei τοῦ γηγεντοῦ λεγόμενου εἶνα: de quo titulo vid. Clar. Wess. ad Diod. I. [c. 29.]

p. 34. *Oleam et aquam in puteo marinam* (curiosis Astici monstrabant periegetae, velut *testimonia litis, qua de solo Athenarum Neptunus et Minerva contenderant*; cuius praeter alios meminere in Menexeno Plato p. 237. c. et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch. T. II. p. 489. v. VALCK.

4. *ἰαίη τε καὶ θάλασσα Ἰνι*) Vulgatissimam annalibus et Atheniensium gloratione narrationem ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. cccclxi. p. 27. obiter explicuit, operosius Io. Meursius Cecrop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua eius marina, namque haec illa *θάλασσα*, non prorsus fortasse, modo iactantia procul esset, aberratur: *stridorem fluctuum, ἤχον κυμάτων*, apud Pausan. I. 24. atque alibi, si cubi auster spiraret, edere perhibebant. Illum Libanius Lamentat. Nicomed. p. 203. c. quando de Neptuno, καὶ ἐν ἀκροπόλει τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ θάλασσης ῥόθιον δεῖξαι, innuebat: nullam profecto procellam, a Morello temere excitatam. WESS.

10. *ὅσον τι πηχυαῖον*) Auctius in Pausania I. 27. miraculum, neque Meursius reticuit, αὐθημερὸν ὅσον τι ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πῆχες, eodem die in dudum cubitorum proceritatem repullulasse. Fidelior, ab illo praeteritus, Liban. Antioch. p. 378. c. *διωτέρα δὲ ἡμέρᾳ βλαστὸς ἀνιδραμεν εἰς πῆχυν ἐν τοῦ κατανύμεν*, vocibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1. seqq. *Ἐθαῦτα δὲ Θμιστοκλῆα etc.*) Hinc orsus Plutarch. T. II. p. 869. v. quae succedunt hoc et seq. capite, paucis omissis, αὐταῖς λέξεσι transcripsit; ut hic narrata traduceret, velut in Themistoclem valde iniuria; cui consilii saluberrimi gloriam ablatam (*παραινούμενος* apud. Plut. scribendum pro *παραϊνούμενος*) in alium transtulerit auctorem Menesiphilum, cuius inventum Themistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum venditasse dicatur Herodoto. Sed cetera Graeciae utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentiā magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat, in hoc tanto periculo Mnesiphilum, obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambitiose celebrare. Sed haec in eruditissimo philosopho, cui plurimum debemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: *Θμιστοκλῆα μὲν οὔτε Φησὶ Φρονῆσαι τὸ συμφέρον, ἀλλὰ παριδεῖν, - - Ἀρτιμισίαν δὲ κ. τ. λ.* VALCK.

6. εἴτε, οὔτοι ἄρα ἢ ἀπαίρωσι) Quod *Valla* in Latinis secutus fuit et schedae ostentant, Mnesiphili accommodatissimum menti videtur. Sed in talibus suum cuiusque iudicium. Illud autem, [lin. 7.] περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίῃς, Atticam (quod viro docto in opinionem venit) non excludit: erat illa Persarum ditioni subdita quidem, nec ita omissa, quin fortiter agendo reciperi posset. Cur, nisi ea spe, navale praelium Athenienses ad Salaminem postulassent? WESS.

Ibid. οὐτ' ἄρα - - - περὶ οὐδεμιῆς) Οὐδὲ περὶ μιῆς obtulit ex *Plut. Diss. Herod.* p. 127., et ex Codicibus οὔτοι ἄρα ἢ; lectum *Vallae*. Huius inscius lectionis *Koenius* elegantem vulgatae correctionem mecum communicavit, Σὺ γ' ἄρα etc. Dederat-ne forsan utrumque *Noster*? Σὺ γ' ἄρα, οὔτοι ἢ ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος, περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίῃς: aptum hac in sede esse negari nequit: quid si legerit utrumque *Valla*? eius sunt Latina: si isti etc. iam tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in *Plutarcho* hic vulgatis meliora; velut [lin. 12.] ἴθι τε καὶ πειρᾷ διαχίαι τὰ βεβουλευμένα: hoc aliis dicitur συγχίαι. VALCK.

12. διαχίαι τὰ βεβουλευμένα) Nihil, si dictionem spectes, differt *Dionysii Halic. Ant. Rom.* III. p. 141. νῦν δὲ ἡ διατριβὴ τοῦ πολέμου - - - δίδχειν αὐτῶν τὰ βουλευόμενα. Unde, aut hinc, τὰς ὑποθήκας διαχίαι et τὴν εἰρήνην διαχίαι, quae *Theophylacti Simoc.* loca lib. II. 13. III. 9. *Abreschius* indicavit, fluxerunt. His proximum μεταβουλεύσασθαι non sollicito: fixum adhuc haeret, μετὰ δὲ βουλύει, ὡς Πέρσαι, lib. VII. 12. WESS.

CAP. LVIII. 5. ἐλέων ἰσθ. λέγειν ἔτι θίλει) Est in his et vicinis familiaris quaedam et suavissima ἀφελεια, qualem natura dictabat. *Virgilii* pastor *Ecl.* IX. 32., Incipe si quid habes. *Ecl.* III. 52. Quin age si quid habes: quibuscum conferre debuerat *Ursinus* haec *Theocriti* *Eid.* V. vs. 78. Εἰα λέγ' εἴ τι λέγεις. *Luciani* *Mercurius* εἰπὶ δ', τι καὶ λέγεις. T. I. p. 747. *Eurip.* *Iph. in Aul.* 817. Δρᾷ γ' εἴ τι δράσεις. In proximis articulo voculam praefero, quam habet *Plutarch.* T. II. p. 869. ε. ἐνθαῦτα δὲ Θμιστοκλέης. VALCK.

9. ἐβῆναι, συλλέξαι τε τοὺς etc.) *Pristino*, ni codices ve-tuissent, ἐβῆναι τὸν Εὐρυβιάδεα, συλλέξει τε, nihil de-minuisssem. Glossae librarii, inconsulte sollertis, istae

voces, quarum absentia utilior, tribuendae sunt. WESS.

CAP. LIX. [4. ὁ Κορίνθιος στρατηγός) Κορινθίων scripsisse Herodotum suspicatus erat *Iacobs* in Praef. Atticor. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et cap. 94, 2. eundem Adimantum iterum τὸν Κορίνθιον στρατηγὸν dicit. S.]

5 seq. Ὡ Θεμιστοκλεις etc.) Memoriae peccato *Plutarchus* Themist. p. 117. E. Eurybiaden dicti auctorem prodidit. Rectius Apophthegm. p. 185. B. *Adimantum Corinthium*. Operam eidem, ex *Plut. Themist.* derivato, insumsit doctissimus *P. Faber* lib. I. Agonist. c. 19., *Cruserii* Latina, ob βαπίζειν alapis caedere, iure redarguens. *Vallae* culpa similis. In stadio citius, quam mos ferebat, προκηδῶντες, in cursum emicantes, sive προεξανισταμένοι, sicuti hic et *Strattis* in *Poluce* III. 146., flagris admonebantur a μαστιγονόμοις. *Plutarchus* Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανιστάμενους μαστιγοῦσιν αἰί: atque ea verbo virtus lib. VII. 223. οἱ ἡγέμονες - ἔχοντες μάστιγας, ἐβράπιζον πάντα ἄνδρα, flagris percutiebant. Hoc amplius, οἱ ὑγκαταλειπόμενοι, [lin. 7.] *Plutarchi* quoque ἀπολειπόμενοι et λειπόμενοι, non illi profecto, qui domi relinquuntur, sed longe in cursu post tergum relictī, victique adeo, ex verbi notissimo usu. Haec acute utrimque dicti sententia; quo magis miror eundem eruditissimum virum, damnatis prioribus, Themistoclis ἀπολειφθέντος ad agitatores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) adplicuisse. Στεφανῶνται dialectus adfirmat. WESS.

6 seqq. ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστ.) In Themistocle *Plutarchus* T. I. p. 117. D. haec dicentem facit Eurybiadem; sed errorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi, Ἀδαιμάντου, inquit, ναυμαχεῖν μὴ τολμῶντος, ἐπιδόντος (τε) πρὸς Θεμιστοκλέα, - Ὡ Θεμιστοκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανιστάμενους μαστιγοῦσιν αἰί. Ναί, εἶπεν, ὦ Ἀδαιμαντε· τοὺς δὲ λειπόμενους οὐ στεφανοῦσιν. Quod [apud *Plutarch.*] additur, *Aeliano*, *Aristidi*, aliisque memoratum, Eurybiadi convenit; cui baculum attollenti Themistocles, πάταξον μὲν οὖν, εἶπεν, ἄκουσον δέ. Primum ex hoc loco tollendum αἰί, natum ex vicinis; deinde μαστιγοῦσιν illic rectius redditur, flagris caedere moris est, quam in Themist. βαπίζουσι, caedunt alapis. Turpis error *Vallae* haerere tamdiu non debebat in Edd. *Herod.* βαπίζονται vertentis colaphis caeduntur: hoc erat ser-

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Graecorum, in quae servi non admittebantur. Παρίζειν est ῥάβδῳ πατάζειν, vel παΐσαι: colaphum impingere vel alapam dare, vulgo κολαφίζειν, Atticis erat κονδύλους ἐντρίψαι: vid. vir summus ad Luciani Prometh. [c. 10.] p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades ἐπαράμενος τὴν βακτηρίαν ὡς πατάζων: nisi scripserit ἐπαναράμενος, ut Thucyd. VIII. p. 555, 1. ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν: illic ἐπανετίνατο legitur in Scholiis: apud Aelian. Var. XIII. c. 40. Eurybiades ἀνέτινεν αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Sed est insignis et forsitan unicus in suo genere locus Thucyd. ad haec Herodoti aptus illuminanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcesilae Lacedaemonius Olympiae ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν ῥαβδοδύχων πληγὰς ἔλαβεν, ὅτι - - - προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνίδησε τὸν ἡνίοχον: et haec praeter ceteras postea caussa fuit Lacedaemoniis belli Eleis inferendi, quod Licham μαστιγοῦντας ἄνδρα γέροντα ἐξήλασαν, ut scribit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 287, 28. Apud Pausan. lib. VI. [c. 2.] pag. 454., Licham μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλλανοδίται: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores suos, ἀλυθας dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum. Auctor Etymol. M. p. 72, 12. Ἀλυτάρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐνοσμίας ἀρχῶν Ἡλείῳ γὰρ τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους - - Ἀλύτας καλοῦσιν. In modesto Themistoclis responso apud Herod. οἱ δὲ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανεύονται, hoc ut rarius etiam apud Ionas ex uno Codice, ni fallor, recipietur, indicato in Diss. Herod. p. 127. Ἐγκαταλειπόμενοι ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. iv, 9., ubi, Polybianis omissis, unum hoc aptius attulisset Herodoti G. Raphelius: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora Paulus, O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem considerans, qui victor, factus agonothea, de coelo coronam porrigeret ἀμάρταντον τοῖς οὐκ ἐγκαταλειπομένοις, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. οὐδένα κατηγορεῖν) Accusationi nullus erat hic locus; [Quid ni?] verum οὐκ ἔφερε οἱ κόσμον οὐδένα κατηγορεῖν: sic corrigendum arbitror: dedecebat ipsum cuiuspiam sociorum male dicere. Saepius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciam, ex Attica lege apud Demosth. p. 710, 42., ἴνα

χω εἶναι τῇ κατηγορίᾳ etc. transscripsit ista S. Petit. in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κακῇ κατηγορίᾳ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. κακῇ κατηγορίᾳ recte iam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi οὐδὲνα cum κόσμον iungendum, κατηγορεῖν vero ad συμμαχῶν refertur. Conf. Var. Lect. Emendationi tamen a Viro doctiss. propositae videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61, 7. legitur. S.

11. ἐν πελάγῃ ἀναπνεύμενῳ) Valla [in patenti pelago, ubi etc.] bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπνεύμενῃ τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἐπραττον, ἠφανίζετο ἡ βοή. Consequens ἐς δ' [lin. 12.] inmerito in abundantiae suspicionem incidit: quid enim tritius, quam ἐς vice ἵνῃ poni? ἰζόμενος ἐς τὸν βασιλῆϊον θρόνον, lib. III. 64. et mox [l. 24.] ἐς τὴν ἡμῖν ὑπέκκειται τέχνη: eiusdemque structurae cumulum conguessit Portus. WESS. — Ubi scribitur ἐς δ' ἥκιστα ἡμῖν σύμφερόν ἐστι, primum illud perspicuum est, ad ἐς δ' intelligi verbum ναυμαχεῖν vel ναυμαχῆσαι. Deinde: (de quo commode ad h. l. Schulzius monuit) ubi ἐς pro ἵνῃ videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἐς δ' ναυμαχεῖν vel ναυμαχῆσαι idem valet ac si dixisset ἐς δ' εἶναι ναυμαχῆσοντας, vel ἐς δ' εἶναι ὥστε ναυμαχεῖν, quo abire ut ibi pugnemus. S.

12 seq. νῆας ἔχουσι βαρυτέραις) Naves Graecorum hinc graviiores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀτενεῖς καὶ ταπεινότεραι, comparatae ad Persarum naves molis maioris et celsioris; quarum tamen ἀτενεῖς in ἀλιτενεῖς correctione docti viri abierunt, forte iniusta. Noti τόποι ἀλιτενεῖς, ἄκρα ἀλιτενῆς, θάλασσα ἀλιτενῆς, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente praeter alios P. Victorio ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλιτενῆς navis, et qua significatione? Ἀτενεῖς firmiter sunt compactae ac egregie cohaerentes; sicuti κισσὸς ἀτενῆς in Sophoclis Antig. vs. 842. WESS. — Navis κάτωθεν ἀλιτενῆς καὶ πλατὺα memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne depressa et lata. S.

26. τοῦ καὶ περιέχεσθαι μάλιστα) Praeclare scripta exemplaria atque ex illis Gronovius, quem ὁμοίως αὐτοῦ - - καὶ Herodot. T. VI. P. II.

πρὸς τῷ Ἰσθμῷ illustrantem lib. VI. 139. vise. WESS. — De formula ὁμοίως καὶ vide Adn. ad VII. 50, 18. et loca ibi citata. S.

36. μὴ οἰότα δὲ βουλευομένοις) Cato in Sallustii Catil. c. 52. *Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi socordiae tete atque ignaviae tradideris, nequiquam deos inplores; irati infestique sunt: ubi Wassius et Cortius, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. WESS.*

CAP. LXI. 3. οὐκ ἰὼν ἐπιψηφίζειν) Infeliciter ista tentavit vir doctus, quorum haec est sententia: *nolens concilii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentis.* Sic Herodotea capienda docebunt Küsteri et summi viri observata in Luciani Timon. [c. 44.] pag. 157 seq. Praeter cetera H. Valesius adscripserat Harpocrati locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes ἐπιψηφίζειν. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. I. c. 87., declarat, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) τὸ γνώμας προθεῖναι praevium ἐπιψηφίσαι: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. προθεῖναι λόγον, id c. 61. ἐπιψηφίζειν. Molestum non feret vir humanissimus, si dixerem mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere coepit ante Themistocles, quam convocatis ducebus proponeret Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδα προθεῖναι τὸν λόγον, τῶν εἵνεκα συνήγαγε τοὺς στρατηγούς. Athenis Prytanes comitia solebant indicare fixā tabulā, quae, quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. [Necromant. c. 19.] In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proëdriς ὁ Ἐπιστάτης iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce praeconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes: hi causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causā cognitā mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur ἐπιψηφίζειν. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdriς quod dicebam, loco

Demosth. p. 445., §. 31. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.] et his Ulpiani: οἱ μὲν Πρυτάνεις συνῆγον τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ Πρόεδροι ἐπέβαλλον περὶ τίνος συνῆλθον. Eximie tamen Prytanes dicuntur προτιθέναι: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem ἐπιψηφίζειν ἄπολι ἀνδρῖ. Intacta quoque, ni fallor, viri docti praetermiserunt haec Xenophontis Ἀναβ. V. p. 204, 7. ἐπεψήφισε μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδοὺς: nihil sanxit, Leunclavius; mirifice vertit ista Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπεψήφισε μὲν οὐ· ἐνίας δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε. Xenophonteum illud μὲν εὖ supra iam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum Ἐπιψηφίζειν sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. [Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452. 86. 470. §. 235. etc. Λόγον autem προτιθέναι, et Ἐπιψηφίζειν liquido distinguit Aeschines de Falsa leg. p. 36, 26. γαργαῶς, τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευεῖν τὸν βουλούμενον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμης, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι. Apud Suidam in Ἐπίτακτοι loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὕτε ἐψηφίζε, οὕτε κατεχειροτόνει: hic libenter corrigerem οὗτ' ἐπεψήφισε: [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 234. [lib. III. c. 17.] corrigit ὁ πάνυ T. H. οὗτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀπομν. IV. p. 468, 5. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Socrates ἐπιστάτης γενόμενος οὐκ ἐπύτρεψε παρὰ τοὺς νόμους ψηφίσασθαι: quia scilicet οὐκ ἐπεψήφισε, de re adeo indigna populum mittere nolebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius summum Imperatorem ἐπιψηφίζειν ἄπολι ἀνδρῖ: ut Socrates Aeliani noluit ἐπιψηφίζειν Ἀθηναίους. VALCK.

4. ἄπολι ἀνδρῖ) Haesitavi hoc probarem an ἀπ' ὁλῆς (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formae fuit, cuius Ἴσιος, τῇ Ἴσι, Ὀσίριος, τῷ Ὀσίρι [Ὀσίρι,]

καὶ νάβιος etc. in superioribus. Iustissimo deinceps iure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Iustino fides II. 12., Patriam municipes esse, non moenia; civitatemque non in aedificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime. Conf. H. Grotium de Iur. B. et Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. E. Adimanti memoriae pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. WESS. — De tono vocab. ἀπόλι, in penultima ponendo, vide Var. Lect. ad h. l. et ad I. 41, 3. S.

7. Τότε δὲ) Scribendum, Τότε δὲ δὴ etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἡπίως πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀμείψατο, haec respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θεμ. κείνῳ τε καὶ τοὺς Κορινθίους πολλὰ τε καὶ κατὰ ἔλεγε. Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἀπολιν ἄνδρα vocantis, qui urbem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas. Apud Suidam in Ἀδείμαντος, Themistocles, τίς, εἶπεν, ἀπολιν, ἔχων σ' τριήρεις. Ex historico deperdito descripta quaedam huc spectantia habet egregia Plut. in Themist. p. 117. E. VALCK. — Potuerat commodè adversativa δὲ particula ante δὴ adiici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum praesertim istud Τότε μὲν cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subiiciatur. S.

CAP. LXII. 2 seq. Σὺ εἰ μένεις αὐτοῦ) Errorem Vallae propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μένεις αὐτοῦ καὶ μένων ἔσσαι ἀνὴρ ἀγαθός. . . . εἰ δὲ μὴ, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te praestiteris; splendendum relinquitur σώσεις τὴν Ἑλλάδα, vel ὀρθώσεις, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εὖ ἂν ἔχοι: prout hanc ellipsin supplet Tryphon in libello περὶ Τρόπων nondum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 333.; librorum tamen veterum Editores, minus attentī, lectoribus illam suis saepe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 33. ubi velut Eiresiones Homereae posuerunt hos enormes duo versus Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia :) Ἔσται ἐν

προβύροις· καὶ εἰ μὲν τοι δώσεις, εἰ δὲ μὴ, Οὐχ ἰσθήξομαι· οὐ γὰρ συνοικήσονται ἐνθάδ' ἤλθομεν. Ad priora pertinent ista, "Ἔστιν" ἐν προβύροις: tum sequitur aliud fragmen, cuius indicium praebet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic red-integrentur: Εἰ μὲν τι δώσεις, ... εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰσθήξομαι, Οὐ γὰρ συνοικήσονται ἐνθάδ' ἤλθομεν. conf. *Athen.* VIII. p. 360. c. VALCK.

7. ἐς Σίριν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ) Ne confunderetur cum eiusdem nominis urbe Paconiae, Σίρι τῆς Παιονίης c. 115., illa pruden-ter adiunguntur. *Italiae Sirin* iuris olim, et ante bel-lum Troianum quidem, Ionici atque adeo Atheniensium fuisse, *Lycophronis* Alexand. vs. 986. seqq. canit; cuius Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea possessione plura. Dissidet tamen *Strabo* lib. VI. p. 405. A. [p. 264. ed. Cas.] *Ionasque*, *Lydorum* dominatum vitantes, *Sirin* occupasse asseverat. Noster a *Lycophrone* proxime abest. Nuper vero, post *Cluverii* et *Salmasii* sollers studium, *Alex. Symmach.* *Mazochius* priscorum paene pugnantes sen-tentias examinavit, *Prodromi* ad *Heracleens.* *Psephism.* p. 75. Oraculum, quod *Themistocles* ostentat, labentibus annis Athenienses, ut colonos eam in Italiae partem dedu-cerent, ac *Thurios* conderent, *Siritidi* vicinos, inpulit apud *Diodor.* XII. 10. WESS.

Ibid. κομιεύμεθα ἐς Σίριν) Urbe non nominata apud *Plu-tarch.* *Themistocles* T. I. p. 117. F. αὐτίκα πείσεται τις Ἑλλή-νων, Ἀθηναίους καὶ πόλιν ἐλευθέραν καὶ χώραν οὐ χείρονα κερκτημέ-νους, ἢς ἀπίβαλον: *Siritin* videlicet, si fertilitatem spectes, *Attica* multo meliorem. Ἀρχίλοχος ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμασε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, cui dicitur ἰθίμερος et ἱερὰτος χώρος ὁ ἀμφὶ Σίριος ῥοαίς, apud *Athen.* XII. p. 523. D. Illic *Timaeo* regionem istam tenuisse dicuntur etiam *Colophonii*; aliis *Iones* in genere nominantur. *Phil. Cluver.* *Ital. Ant.* lib. IV. p. 1274., de *Italiae Siri* multis agens, non recordabatur *Herodoti*, cui *Italiota* quoque Σιρίτης *Damasus* inter *Agaristae* procos memoratur lib. VI. c. 127. Quae *Ionas* habuerat incolas, de *Siri* dici poterat *Themistocli*: ἡμετέροις ἰστί ἐκ παλαιού ἔστι. Vicina *Sybaris*, sive *Thurium*, Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex *Hegesandri* commentariis narrat *Athen.* XIV. p. 656. c. et ex *Athenaeo* *Eustath.* in Ἰλ. κ'. p. 704. ὅτι Σάμιοι πλεύσαντες

εις Σύβαριν, καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, a perdicibus im-
πλαγύντες --- ἀπέπλεισαν. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνεδιδάσκετο Εὐρυβιάδης) Metu
praesertim Atheniensium μὴ σθέας ἀπολίπωσι. conf. Plutarch.
in Themist. p. 117. F. Saepius Eurybiadem rationibus suis
movit Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et
hic ἀνεδιδάσκετο, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedo-
cebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli; dedoctus est,
Ciceroni restituit R. Bentlei. Tusc. II. c. 24. ἀνεδιδάχθη. Signi-
ficat Ἀναδιδάσκεισθαι sic priora dedoceri, vel dedocendum se
praebere, ut quis alia discat istis contraria: hoc sensu cepit.
ἀναδιδάξοντας H. Steph. in Thucyd. VIII. [c. 86.] p. 556, 42.
Ad hoc Herodoteum non Suidam in Ἀναδιδάξει, sed cum-
dem comparare potius debuerant in Ἀναρᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ δια-
λῦναι τὴν γενομένην ἀράν οὕτω Καλλισθένης: ubi commodum Kü-
sterus memorat Cornelii Nepotis reseccare, ex Alcib. c. 6.
Eumolpidae et Ceryces ante coacti ἐπηράσαντο αὐτῷ, quod
legitur apud Suidam in Ἐπηράσαντο. Pollux V. 130. τὸ ἐπα-
ρταμένους ἀναλύνει τὴν ἀράν Ἀναράσασθαι λέγουσι· βιαίότερον γάρ
τὸ Ἀνεύχεσθαι: hoc his minimum dabit Plato in Alcib. p. 148.
B. παλινωδεῖ --- ἀνευχόμενος ἄττα (lege ἄττ' ἂν, ut p. 142. D.).
τὸ πρῶτον εὐχεται. VALCK.

4. ἀνάγει τὰς νῆας) Quid-ni rediret quod Herodoteum.
habetur? Antea cap. 57. ὡς εἶη δεδογμένον ἀνάγειν τὰς νῆας
πρὸς τὸν Ἰσθμόν: et ἀνῆγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 70.,
etc. WESS.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἔπεισι ἀκροβολισάμενοι
sibi geminum eiusdemque figurae habet λόγων ὠθισμόν cap.
78. et IX. 26. WESS.

8. Αἶαντά τε καὶ Τελαμῶνα) Schedarum Αἶαντα τὸν Τε-
λαμῶνος fulcire videtur c. 121. ubi soli Αἶαντι, nulla pa-
tris Telamonis habita ratione, victores triremem ex ma-
nubiis mittunt Salaminem et dedicant. Qui voluerint,
earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubii
superest. De Aeaco Aeacidisque inploratis [lin. 9.] atque
opitulatum arcessitis quaesitum lib. V. c. 80. WESS. —
De Aeaco et Aeacidis consuli insuper possunt Pausanias lib.
II. c. 29. et Apollodor. III. 11, 6. Larchero laudati. S.

CAP. LXV. 1 seqq. Ἐφ' ἧ δὲ Δικαῖος etc.) Sub uno
hoc teste nobis narratae fabellae, praeter Plutarch. T. I. p.

119. E. et Schol. Aristoph. Nub. vs. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀττικώτατος, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μόνος, αἰτ. τῶν ἱερῶν φασμάτων (Bacchus) ἐξεφοίτησιν ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μηδικῷ εἴτω, τοῖς ὅλοις Φιλάνθρωπος ὢν, ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἴππει: tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συνιούσης τῆς ναυμαχίας, ἐξεφοίτα μὲν ὁ Ἰακχος συνναυμαχῆσων: in Themistoclis Encom. T. III. p. 350., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μόνη, αἰτ. Φέρεται τὴν τοῦ παντός κρίσιν - - καὶ - - τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος φάσμασι. Ad ista prostat in Cod. MS. haec adnotatio Scholiastae, historiam non adhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος φάσμασι) Ἀκατος καὶ Δημάρατος, (corrigere Δηκαῖος καὶ Δημάρατος: quae nomina docta inanus posuit in ora libri Clar. Burm.) Φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρὰ Ξέρξῃ, ἔφησαν τῷ βασιλεῖ (Herodoti Demaratus, aulae mores edoctus in Perside, Dicaeo prudenter [infra, lin. 25.] dixerat, σίγα) καθ' ὧν ἂν ἔλθῃ ὁ κοινοστός οὗτος, πάντως ἐκεῖνοι ἡττῶνται ἢ λθεῖ κατὰ τῶν Περσικῶν τριήρων, καὶ διεσκαδίσθῃ ἐν αὐταῖς καὶ τεκμήριον (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα γέγονε τοῦτο ἦσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μεμνημένοι ἀφανῶς καὶ ἀπροόπτως ἐκ δαίμονός τινος τὸ ἐπίφθεγμα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις. VALCK.

7. μάλιστα κη) Laudavi ἐκ τριῶν ἐτίων κου μάλιστα lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alii qui μάλιστα κη Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 30. Quo vero ritu sacroque clamorē Iacchum mysticum [lin. 10.] vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operose Io. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur. WESS.

10. τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν φωνὴν εἶναι (ἄδόντων, vel ἔξαγόντων) τὸν Μυστικόν Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa conjectura locis nitebatur praesertim a Io. Meursio collectis in Eleusin. c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramico, deducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meur-

sio, dabit *Aristoph. Ran.* vs. 401. et seqq. Ἰακχι πολυτίμητε
 - - - Δεῦρο συνακολουθεῖ Πρὸς τὴν θιὸν, καὶ δεῖξον ὡς Ἄνι πόνοσιν
 πολλὴν ὁδὸν περαινέεις Ἰακχι φιλοχορευτὰ συμπρόπιμπέ με. Tot
 mystarum vocibus excantatus laetus per viam sacram cum
 illis procedebat Iacchus, quos ut is ἐξάγειν in *Aristoph. Ran.*
 354. sic illum verius ἐξάγειν dicebantur: in *Schol. ad Ran.*
 vs. 326. Boëdromionis memoratur ἡ εἰκάς, ἐν ᾗ τὸν Ἰακχον
 ἐξάγουσι: ter quaterve, τὸν μυστικὸν Ἰακχον ἐξάγειν, legitur
 apud *Plutarch.* Vid. *Casaub. in Athen.* V. c. 14. Nihil in-
 terest utrum dicatur dies, ἢ τὸν μυστικὸν Ἰακχον ἐξάγουσιν,
 an ἢ τὸν Ἰακχον ἄδουσι. *Schol. ad Ran.* vs. 324. οἱ μεμνημένοι
 ἄδουσι τὸν Ἰακχον: *Hesych.* Ἰακχάζειν, in voc. Δι' ἀγορᾶς, in-
 terpretatur ἄδειν τὸν Ἰακχον. Sed Ode sacra, quam canta-
 bant, ipsa quoque dicebatur Ἰακχος. *Hesychius* in Ἰακ-
 χον: καὶ ἡ ᾠδὴ, ἣν οἱ μεμνημένοι ἄδουσι. Apud *Suidam* in voc.
 ὁ Ἰακχος ἠκούσθη ἐκ τοῦ Θριασίου πεδίου, ὑμνοῦμένός τε καὶ
 ᾄδόμενος. Hoc sensu *Herodoti* dicebat *Dicaeus* εἰ φαίνεσθαι τὴν
 Φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον, clamorem [illum] esse mysti-
 cum Iacchum; quo, ut ait paulo post, [lin. 24.] ἐν ταύτῃ
 τῇ ὁρτῇ ἰακχάζουσι, isthoc utuntur die festo, Iacchum saepius
 inclamantes. VALCK.

16. ἰὸν ἐς τιμαρίην) *Pavii* et *Bergleri* coniecturam sche-
 dae *Passion.* certam praestant, tum narrationis cohaesio et
Aristides, quem in re manifesta non describo, Or. Eleu-
 sin. pag. 258. Adfinitas, quae ἰὸν et ἰὸν iungit, confusio-
 nem peperit lib. I. 157. et lib. V. 59. ubi vide. WESS.

22. ἀνὰ πάντα ἔταα τῇ Μητρὶ) His inhaereo. *Cererem*,
Μητρός titulo lib. IV. 53. nobilem, describi, dubitabit
 nemo. Adprime autem opportuna sunt ad annum maio-
 rum mysteriorum tempus stabiliendum, cupideque propter-
 ea, neque inutiliter, oppugnando *Scaligero*, quinquennii
 spatium illis designanti, a *D. Petavio* ad *Themistii* Or. V.
 p. 411. et *Ism. Bullialdo* in *Theonis Smyrn. Mathemat.* pag.
 218. admota. Ceterum ἰακχάζουσι [lin. 25.] Scholiastes in-
 terpretatur, λέγουσι, φλυαροῦσι, ob inconditum opinor cla-
 morem, Iacchum saepius resonantem: neque enim pagana
 superstitione φλυαρίαν indicare solebat. In *Suida* ἰακχάζουσι,
 λέγουσι, φυλάττουσι, Ἡρόδοτος: et in *Lexic. Bibl. Coislinianae*
 pag. 234.; pro quo olim φρυάττουσι malebam, nunc φλυα-
 ροῦσι ex glossis *Herod.*, quas ambo descripserunt. *Hesychio*
 simile se insinuavit peccatum. WESS.

Ibid. τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ) *Matri et Liberae quotannis hos dies festos Athenienses celebrasse*, quod vir summus negaverat, hinc et aliunde *Petavius* ostendit ad *Themist.* p. 411. De minoribus aequae ac maioribus *Mysteriis* eodem anno vertente actis vid. *Cl. Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 485. [ad lib. XX. c. 110.] Hic *Cl. Gronov.* ex *Med. Cod.* *Ioniam* *Proserpinae* dare potuerat. nominis formam Κούρη. Loci non recordor *Scriptoris antiqui*, quo iunctim αἱ μεγάλαι θεαί, sive ἡ πρεσβυτέρα θεὸς καὶ ἡ νεώτέρα, dicantur *Mater et Libera*: veterem esse opinionem scribit *Cicero* IV. in *Verr.* c. 48. *Siciliam totam esse Cereri et Liberae consecratam*, - - - *et raptam esse Liberam* - - - ex *Ennensium* *nomore*. *Matrem Ennaeam* attigit *I. F. Gronov.* in *Observ.* pag. 126. *Ceres* μᾶ γὰρ dicitur *Aeschylō* *Suppl.* vs. 897. *Ennae praesidii praefectus* *L. Pinarius* apud *Livium* XXIV. 38. *Vos, ait, Ceres mater ac Proserpina, precor.* Harum *Dearum*, velut ab *Eleusiniis* ducta, *mysteria* coluerunt ab antiquissimis usque temporibus *Meursio* non memorati *Messenii* sub nomine τῶν μεγάλων θεῶν: alibi in *Peloponneso* αἱ μεγάλαι θεαί erant *Δημήτηρ* et *Δίσιποινα*: haec autem non *Iove* nata et *Cerere*, sed *filia Neptuni*: quia *mater* huius quoque *puellae* multo certior erat, saepius illam *Δηὸς κόρη* dixerunt; vid. ill. *Spanhem.* in *Callim. Hymn.* *Cerer.* vs. 133. *Callimachus fragm. Benth.* 48. dixit illam non *Δηϊώνην*, sed procul dubio *Δηϊώνην*: forma usitata, qua innotuerunt *ᾠκεανίη*, *Εὐνήνη*, *Ἀδρηστινή*, *Θιασιτινή*, *Φαιακοεῖνη*: ultimum ex *Inscript. Corcyr.* in *Diar. Ital.* *Montfauconii* p. 422., qui multa reliquit in illis corrigenda, in viciniae pag. *Inscript.* 7. versum etiam quartum: Ὅστις δ' ἐν νῆσῳ τῷδε ἔταροι κτίρισαν. VALCK.

33. ἐπὶ τὸ στρατόπεδον τὸ τῶν Ἑλλήνων) *Abesse non debent Aristidis* T. I. p. 258. verba: νίφος δὲ ὀρμηθεὶς ἀπ' Ἐλευσίνος καὶ ὑψωθεὶς ὑπὲρ τῶν νεῶν, ἐγκατέσκηψεν εἰς τὰς τῶν βαρβάρων ναῦς ἅμα τῷ μέλει τῷ μυστικῷ. Sic *Cl. Iebbius* ex schedis *Baroccianis*, me iudice, imprudenter. Illa τῶν βαρβάρων adscisci non erat ex usu, quippe indocti litteratoris additamentum. *Nostri Vrania*, ad quam amandamur, diligentius inspecta, turpe scholion iugulasset. WESS.

CAP. LXVI. [1. Οἱ δὲ εἰς τὸν Ἑρφέω ναυτικὸν etc.) Cohaerent haec cum superiori cap. 24. S.]

5. Ὡς μὲν ἡμοὶ δοκέειν) Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interiectam, Ὡς μὲν νυν ἡμοὶ δοκέειν. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero Herodotus modo adhibere huiusmodi coniunctivas particulas, modo ἀσυνδέτω ὡς amat oratione. S.

7. τῇσι νηυσὶ ἀπικόμενοι) Ultimū si praeter Arch. plures proscriberent, in exilium sine sententiae damno posset abire. Verius est ἢ ἐπὶ τε Σηπιάδα, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. Ἐπὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicae multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WESS. — Pro ἐπὶ τε Σηπιάδα Koenius, duabus literis repetitis, corrigebat ἐπὶ τε ἐς Σηπ. ἀπίκοντο. VALCK.

15. πλὴν τῶν πέντε πολίων) Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo Harpocratio in Κεῖσι et Adnotat. ad Itiner. Antonini p. 523., adpellat. Supra lib. III. 139. insula Samus πολίων πασίων πρώτη: et lib. I. 144. Parum autem referet, sive ἐπεμνήσθην [lin. 16.] singulari, an ἐπεμνήσθημεν multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodoto consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ὀλίγω πρότερον ταυτίων ἐπεμνήσθην. WESS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἐπεμνήσθην: illinc distat Nostro frequentata formula πρώτης τῶν ἡμεῖς ἴδμεν. VALCK.

16. Verbo προσέβαινε recte literam detrahunt, προσέβαινε scribentes, Reiskius et Koenius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβήσεται) Gemino in negotio παραδόντες τὸν πόλεμον, ἢ πείσεται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. σκοπεῖν δὲ χρὴ --- καὶ ἀποβήσεται, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque inprobanda. Kῆ sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποβήσεται. [Vide Var. Lect.] Insequens ἐβίλων σφι συμμίξαι [lin. 5.] rediturum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Εἰπαί μοι πρὸς βασιλῆα) Nolo obluctari membranarum consensioni morique Herodoteo, qualis Ὡς ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακκιδαιμονίοις, lib. VII. 228. [ubi vide Adnot. ad lin. 9.] et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota Homereum spirat Iliad. εἰ. 501.

Εἰπόμεναι μοι Τρῶες; ubi Eustath. ἐν δὲ τῷ εἰπόμεναι μοι Τρῶες, ἀπὸ τοῦ εἶπατε, περιττὸν δοκεῖ τὸ μοι κτῆσθαι. Quo quidem pleonasmo nihil omni in lingua, recte Rittershusio ad Oppiani Cyneget. I. 89. docente, receptius. WESS. — Pro Εἰπέ μοι scripsisse Herodotum suspicor cum Koenio Εἶπαί μοι, [scil. aoristo primo infinitivi,] quia εἶπεν codex habet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρίμφοτα [i. e. infinitivos,] Portus docebit. [Vide Porti Lexicon ionicum, titulo Ἀπαρίμφοτα ἀντὶ τῶν Προτακτικῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adiecto μοι pronomine, σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, ex lib. III. c. 134, 24.] Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατεπαῖν ex Med. posuerat Gron. pro Ionico κατεῖπαι. Ionica certe sunt quae toties apud Herod. recurrunt, εἶπαι· εἶπα· εἶπαν· εἶπας. Alexandrinae sunt Dialecti, praeter εἶπα et εἶπαν, ἤλθαν· ἔφυγαν· ἔλαβαν· ἔλπιον· ἔπιδαν: quae frequentata leguntur in Alexandrina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterum monumentis quod hic illic tale legitur, corrigi debet. ἔπιδαν recte fuit ex Herodoto quoque sublatum huius Ed. p. 447, 71. [VI. 21, 11.] ut ex versu Philemonis a Bentleio pag. 131. οὐ γὰρ ἐν χεῖρσι τὸ ἔπιδαν, vere scribit Schol. in Aristoph. Av. vs. 841. Sed in Orphei qui dicitur Argonaut. ab auctore positum putet vs. 519. ἐν δ' ἔπιδαν, sicut vs. 116. ἰδα: hic sorex suis se saepe prodit indicibus. VALCK.

5-8. οὐτε κακίστη γενομένη --- οὐτε ἐλάχιστα ἀποδεξαμένη, δέσποτα. τὴν δὲ ἰούσαν γνώμην etc.) Ista mihi rectius scripta, quam vulgantur, codex praebere videtur Med. et qualia legit Valla: οὐτε κακίστην γενομένην, --- οὐτε ἐλάχιστα ἀποδεξαμένην, δέσποτα, τὴν ἰούσαν γνώμην με δίκαιόν ἐστι ἀποδείκνυσθαι. Facile liquet cur voculam δὲ inseruerint; qua eiecta, τὴν ἰούσαν γνώμην interpreto veram animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK. — Quae Artemisia ad Xerxem referri postulat, fide Codicum sic optime procedent: οὐτε κακίστην γενομένην --- οὐτε ἐλάχιστα ἀποδεξαμένην, δέσποτα, τὴν δὲ ἰούσαν, γνώμην με etc. me neque ignavissimam, --- neque paucissimis defunctam facinoribus, domine, me talem, aequum est etc. Namque, τὴν δὲ ἰούσαν ad γνώμην aptari, sequentia τὰ τυγχάνω φρονεῖσα, eadem utique futura, prohibent. Partem ho-

rum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera, damnatâ violentiore coniecturâ, nuper Clar. Reiskius. WESS. — Istud τήνδε ἰούσαν, Reiskius in Animadvers. editis proposuit, interpretatus me quam hic vides: cogitaverat etiam talis cum sim, (sive, ut Wess. ait, me talem;) sed in hanc sententiam pulcre ille viderat oportuisse τοιήνδε ἰούσαν. At τήν δὲ (de quo quidem in Var. Lect. monere oblitus eram) divisis vocibus praeferunt libri, quod sciam, omnes: ubi equidem cum Valck. et Schaef. abiiciendam δὲ particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess. et Reiskio τήνδε legerim, sed τήνδε γνώμην hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit id quod nimis abundanter adiectum Wesselingio videbatur, τὴν τυγχάνω φρονίουςα. S.

18. ἣν μὲν μὴ ἐπιχειρῆς) Xerxen patruus ante susceptam expeditionem frustra iam monuerat VII. c. 10, 6. [lin. 59.] ἐπιχειρῆναι πᾶν πρῆγμα τίκειν σφάλματα. Ad proxima, [lin. 19.] ἀλλὰ τὰς νῆας αὐτοῦ ἔχης, Koenius in literis, conieceram, ait, σχῆς, quia σχεῖν eo significatu, qui hic requiritur, saepe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. [At ἔχης idem valet.] Artemisiae providentiam, probabilia dicentis, exagitat asperissime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. Α. ταῦτα μὲν οὖν μέτρων ἐνδεί τῷ Ἡροδότῳ, Σίβυλλαν ἀποφῆναι τὴν Ἀρtemisiάν, τὰ μέλλοντα προβεπίζουσιν οὕτως ἀκριβῶς. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus invenientes, Ex adyto tanquam cordis responsa dedere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Deiphobeve. VALCK.

22. οὐ γὰρ οἱοί τε) Quod sequitur εἰς τοι rectius me iudice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. ult. ἔσονται τοι ἀντίχαιν: a minus attento mutari potuit obsequens διασκειδᾶς: sed hoc idem tempus est ac ἔσονται, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad Moer. pag. 124. Herodotea dedit rariora H. Steph. in App. Thes. pag. 140. Illud autem, οὐ γὰρ οἱοί τε ἔσονται, usitatissima scribendi ratione, ponitur pro οὐ γὰρ δυνήσονται. [At perinde etiam commodum praesens tempus.] Distinguenda, Οἷος εἰ, et Οἷός τε εἰ, recte discrevit Harpocration, scribens τὸ εὖν τῷ τε significare δύνασθαι. Pro ποῖοι τε restituit H. Steph. τί οἱοί τε ἔσεσθε ἡμῖν συμπραῖξαι Xenophonti Ἀναβ. lib. V. pag. 207,

32. Iudicent harum rerum periti recte-ne correxerim οἶόν τι ὄντα, pro οἶον λόντα, in his Philostrati p. 812. de Achille loquentis, quem Chiron educator κολακίζει, --- οἶόν τι ὄντα πτωχὰς ἀρκάζειν, καὶ νεβροῖς συμπίσιθαι, blandis verbis laudat, tanquam qui posset etc. nam et ille blandus --- Mitibus alloquitis teneros mulcebat alumnos: Auson. Eid. IV. 20. VALCK.

23. ἀλλὰ σφίσις διασχιδᾷς) Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid inemoriae civis suae. An eandem, ut Plutarchus invidiose, Sibyllae vaticinanti equiparavit? Graecorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllae ad coniectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persa ancipiti praelio, supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id Themistoclem Aristidemque, in futuris coniiciendis sollertissimos, non fugiebat, neque ignotum reginae-Halicarnassi. Verum abstineo; moneoque, in proximis [lin. 27.] ἀτρεμειῖν τοὺς ἐκείθεν αὐτίων ἤκοντας ex Ask. opportunius, et Plutarcho, qui ἀτρεμήσειν, lectum videri. WESS.

24. οὔτε γὰρ σῆτος παρὰ σφίσι) πᾶρα σφίσι, id est πᾶρεστιν, Herodoteo more scribendum vidit Doctiss. Koenius: idem ille suspicatur in proximis, [lin. 25.] pro οὔτε αὐτοὺς οἶκος, legendum οὔτε αὐτοῦ οἶκος, neque ibi: vide mihi sequentia, τοὺς ἐκείθεν αὐτίων ἤκοντας: quae dum omittit Plutarchus non sane censi potest tueri vulgatum αὐτοῦς. VALCK. — Sane quam probabilis, paene dixerim certissima emendatio; οὔτε αὐτοῦ --- ἀτρεμειῖν τοὺς ἐκείθεν αὐτίων ἤκοντας. Sic frequenter in hac eadem narratione, αὐτοῦ μινείν, cap. 57 extr. αὐτοῦ μένων, c. 60, 26. εἰ μινείεις αὐτοῦ, c. 62, 3. Mox (lin. 28.) pro τῶν Ἀθηναίων, praestaret fortasse τῶν Ἀθηνίων, ut saepius alias: ac possint αἱ Ἀθῆναι h. l. tam urbs Athenae, quam universa Attica terra intelligi. S.

31. ἐς θυμὸν βαλεῖν) Sic lib. VII. 51. ἐς θυμὸν ὧν βαλεῖν. Qui βάλεο maluerint, Homereum σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλαιο σῆσι Iliad. A'. 297. adhibebunt. Quod de heris ac servis [lin. 32 seqq.] regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis praeceptum Naumachii apud Stob. Serm. LXXI. p. 438. fin. Μῆτε κακὴ δμῶεσσι τοῖς ἴσοι· μήτε μάλ' ἰσθλὴ Φαίνο· ῥηέτωρ γὰρ αἱ πον πῆμα φέρονται. Θάρσει διδύοτων, μάλ'

ἐπικρατοῦσιν ἀνακτες. Sed in hac domesticae disciplinae procuratione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγύπτιοι τε, καὶ Κύπριοι, καὶ Κίλικες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 63. [scilicet repetitas particulas conjunctivas robur quoddam addere orationi: quae tamen observatio non admodum huius est loci.] Quod addit bellatrix, τῶν ὀφελός ἐστι οὐδὲν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὦν τι καὶ ὀφελός ἐστι, sunt praestantissimi poetarum apud Aelian. de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque Canter. intellexit in Aristid. T. III. pag. 686., διὰ πάντων ἐπιδεδεικται καὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων καὶ στρατηγῶν καὶ ὦν τι ὀφελός ἐν Ἑλλήσιν: voculâ scribendum transpositâ, ὦν τι καὶ ὀφελός: exemplis praestantissimorum apud Graecos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum. Exquisitas formulas, ὅ, τι περ ὀφελός ἦν, et ὅ, τι περ ἄνθος ἦν, illustravit Celeberr. T. Hemsterhusius in Luciani Timon. [c. 55.] p. 171. Paululum diversa miscuit L. Küster. in Aristoph. Eccles. vs. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 4. ὅτι οὐκ ἔα) Cuncti ita: multo rectius οὐκ ἔα. WESS. — Accentu scriberem retracto, ὅτι οὐκ ἔα: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud Herod. vetantis; nam ἡ Πυθίη οὐκ ἔα, IV. 164. et ὁ θεός οὐκ ἔα κινεῖν, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK. — At, cur potissimum in praeterito tempore positum verbum mallems quam in praesente, nullam equidem vidi causam. S.

Ibid. οἱ δὲ ἀγαυόμενοι) Ἀγαυόμενοι; hos Eustathius ad Iliad. Ω'. p. 1363; 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui τετιμημένης, obsecundans praestantissimis membranis. Causam Gronovius exponet. WESS. — Placet etiam mihi ὅτε ἐν πρώτοισι τετιμημένης. VALCK. — Recte monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu praecedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3 seq. διέβαλλον τοὺς Ἴωνας, --- ὡς προδόντων. Rursus c. 108, 19-22. πάντα τὰ κατὰ Εὐρώπην --- ἦτοι ἀλ-

ἐκείνων γε, ἢ πρὸ τούτου ὁμολογούντων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. ἐτέρποντο τῇ κρίσει) 'Ανάκρισις nil aliud, quod sciam, significat, nisi *percunctationem, examen, explorationem*; ut apud Nostrum III. 53, 8. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνακρίσει maior codicum numerus consentiat. S.]

10. τοῖσι πλείοσι πείθεσθαι ἐκέλευε αἶδα, καταδόξας πρὸς μὲν etc.) [Commodus sic distingui orationem putavi, ut ταῦτα (i. e. κατὰ ταῦτα, hac in re) ad πείθεσθαι referretur. Quum πλείοσι olim pro πλείοσι esset vulgatum, monuit WESS. „turpem deterrentem esse maculam, post Aldi et Camerarii „aetatem Editis adpersam.“ S.] — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπεὶ δὲ scripsi ex codicibus Ἐπειδὴ δὲ, quod et aliàs factum (uti II. 2. VII. 36. etc.) recorder. WESS.

Ibid. παρήγγειλλον ἀναπλώειν) Scribendum puto παρήγγειλλεν, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρήγγειλε absque ν in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνες εἶχε δίος τε καὶ ἀβρῶδιη, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, ἐν τῷ ἔργῳ intrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale δίος non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. τοὺς ἀμφὶ Λεωνίδα) Saepe superiore libro τὸν Λεωνίδαην formarunt exscriptores, communiorem amplexi adsuetudinem, cum τὸν Λεωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυβιάδην et alios designarunt. Τὴν Σκιρῶνιδα ὁδὸν, [lin. 9.] quam obstruxerunt Graeci, Pausanias Σκιρῶνιν dici, atque ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391. ed. Cas.] monuerunt. WESS.

7. ἐς τὸν Ἴσθμὸν Ἰζόντο) Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἰζόμενοι ἐν τῷ Ἴσθμῳ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus: I.

c. 199., ἰζομένην ἐς ἱρόν. Ἀφροδίτης, non bene vertit *Valla*; nec III. c. 140., ἔξτε ἐς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλῆος οἰκίων. Apud *Thucyd.* III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἑραῖον ἱεῖραι, templum Castorum, et Iunonis ingressi, illia sedent supplices. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ εἰς τὸ συνίδριον ἦθελε καθίζειν, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad *Schol. in Aristoph.* *Plut.* pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12. notata.] In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiata Cleombrotus, paulo post mortuus iuxta *Herod.* IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in exstruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, ἦνετο [lin. 12.] τὸ ἔργον: hoc recipiet *Herod.* ut suum recuperavit I. 189. οἷα δὲ ὅχλου πολλοῦ ἐργαζομένου ἦνετο τὸ ἔργον. In sequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἐλίνυσεν οὐδένα χρόνον οἱ βοηθήσαντες ἐργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἐλίνυσεν, vel potius ἐλίνυσον: οὐδένα χρόνον ἐλίνυσον (id est ἐπαύοντο) ἐργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. ἐλινύσας οὐδένα χρόνον, ubi *Suidas* tamen [cum melioribus codd.] dat ἐλινύσας in voc. Ἑλινύσσας. Hanc scripturam, ut accuratiorem, nuper adprobavit *Vir* eximius *Io. Aug. Ernesti* ad *Callim.* p. 243. alia de hoc verbo dederunt *P. Leopard.* Em. I. p. 29. et *Io. Pierson* ad *Moer.* p. 161. *VALCK.* — Conf. *Adnot.* ad I. 67, 26. S.

12. ἦνετο τὸ ἔργον) Sic planissime lib. I. 189. οἷα δὲ ὁμίλου πολλοῦ ἐργαζομένου, ἦνετο μὲν τὸ ἔργον. [Conf. *Adnot.* ad VII. 20, 3.] Peccat autem *Med.* voces καὶ πλίνθοι omitendo, neque dignus patrocinio erat arcessito. Melius ἰσιφορέοντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] οἱ δὲ βοηθήσαντες *Eustathius*. Idem in vicinis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.] olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. *WESS.* — Conf. *Var. Lect.* ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1 seqq. Οἰκίαι δὲ τὴν Πελοπόννησον ἔθνεα ἱπτά etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite *Herod.* nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperientur apud alios, et ne apud *Strabonem* quidem vel *Pausaniam*. *Galeus* in *Nota* ad Septem istas gentes Peloponnesi

nādetur, ait, *Homerus sex tantum agnoscere*. Totidem occurrunt Boeotiam exigenti: sed τὰ Ὀμήρου συνέψεως δίδται κριτικῆς συνετικῶς λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ ταρχαία, ὣν ὁ χρόνος ἡμῶν τὰ πολλά, iudice Strabone lib. VIII. pag. 513. A. [pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex praecipuae regiones enarrantur Peloponnesi, *Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia*: septem alii constituunt et *Scymnus Chius* vs. 515 et seqq.; quinque *Thucydides* lib. I. cap. 10. Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας νέμονται, (Lacedaemonii, Laconicam nempe et Messeniacam) τῆς τε συμπαράσης ἡγεμόνται: quae postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedaemonios, sed bello communi ceteris fuisse duces, ἡγεμόνας, ut erant bello Persico ipsis etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. *Wassens* ad *Thucyd.* [VIII. 15.] pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat *Herodotus Peloponnesi gentes*. Nam una de septem illis, *Dorienses*, [lin. 8.] quorum hic tantum fuisse dicuntur πολλάι τε καὶ δόκιμοι πόλεις, tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolas eiecerunt victores: vid. *Isocrat.* pag. 119, 120. 270. A. 286. A. *Pausan.* pag. 140, 151. Io. *Meurs.* de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. *Arcadas* [lin. 3.] Dorienses et Heraclidae suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religione quadam obiecta non sunt ausi: callidum Cypseli Regia consilium, *Polyaenus* traditum I. cap. 7., multis enarrat *Spholiastes* inedit. in *Aristid.* nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. *Wess.* ad *Diodor.* [Fragm. VI.] T. II. p. 635. Velut αὐτόχθονας *Arcadas* in avitis sedibus ab ultima hominum memoria permansisse, tres testantur historici principes *Herod.* II. c. 171. *Thucyd.* in Prooemio, et *Xenoph.* Ἑλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit *Lycomedes* λέγων, ὡς μόνοις μὲν αὐτοῖς Πελοπόννησος πατρίς εἴη μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν. Hanc tamen honoris praerogativam secundum *Herodotum* sibi quoque vindicare poterant *Cynurii*, [lin. 4.] et quodam modo gens *Achaica*, peninsula certe patriā non eiecta; nam ἐκ μὲν Πελοποννήσου οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέντοι τῆς ἐαυτῶν οἴκει δὲ τὴν ἄλλοτρίην. Vid. *Strabo* VIII. p. 514. B. 588. B. *Pausan.* VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti *Pausaniās*, *Herodoti* ve-

stigia sequutus, Γίγη, inquit, οἰκεῖ Πελοπόννησον, Ἀρκάδες μὲν αὐτόχθονες, καὶ Ἀχαιοί· καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐκ τῆς σφετέρως ἀνίστησαν, οὐ μίντοι Πελοποννήτου γε ἐξελώρησαν: tum de quatuor reliquis, quae ἰθὺα dicuntur Herodoto ἐπὶ ἡλύδα, Pausaniae p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Δρύοπες, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐκ Παργασσοῦ, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἴτης ἐς Πελοπόννησον εἰσὶν ἀφικόμενοι· τοὺς δὲ Ἡλείους ἴσμεν ἐκ Καλυδῶνος διαβιβηκότας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. [lin. 9 seq.] quas iungit et Homerus Ἰλ. β. 559., Ἑρμιόνη, Ἀσίην τε. Ἑρμιῶν, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. Var. Lect. et mox Wesselingii Adnot.] decerni vix poterit: Δωδώνη saepe dicitur Nostro, quae Δωδών Sophocli aliisque: vid. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnios Pausanias neque memorat Cynurios. Παρωρηται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.] VALCK.

2. seq. τὰ μὲν --- κατὰ χώραν ἱδρυται· νῦν τε καὶ τοπάλαι οἰκίον) Haeret in his menda, Codicibus forsitan antiquior, facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθονα ἰόντα, κατὰ χώραν ἱδρυται νῦν, τὴν καὶ τὸ πάλαι οἰκίον, Ἀρκάδες καὶ Κυνοῦριοι. Voculā τε tantum in τὴν mutatā, sic commode mihi correxisse Koenius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ νῦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima praeceuntis verbi [ἱδρυται] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τὴν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Boucherius Diss. Herod. c. 9. iure conficit. Achaeos autem, a Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruiisse, atque eorundem regionem ad sinum Corinthiacum insedissee, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. WESS. — De menda quae olim istum locum (lin. 3.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χώραν ἱδρυται, ἥν (aut ionice τὴν) νῦν τε καὶ πάλαι etc. commode REISKIUS censuit, hanc adiiciens observationem: „Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἥν νῦν τε

καὶ τὸ πάλας οἶκον, pro ἢ νῦν τε οἰκοῦσι καὶ τὸ πάλας οἶκον. "Ego ἴδρυται νῦν τῇ καὶ τὸ πάλας cum Schaefero scripsi, minime quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἐρμιόνη τε) *Homeri Iliad.* B'. 560: Ἐρμιόνην Ἀσίνην τε amplecti malui, quam *Med.* recentiore urbis titulum. [conf. *Valck.* paulo ante.] Παρωρεῖται [lin. 11.] Ionum hic more, Παρωρεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. WESS.

12. ἐκδεδωρίενται) Ferri posset ἐκδιδαριῖται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ἐκ τοῦ ἐκδεδωρίεσθαι, quae *Porti* doctrina. Ceterum *Cynurii*, quorum hic initia Ionica, ab *Argivis*, si fama apud *Pausan.* III. 2. non fallit, descenderunt: λέγονται δὲ οἱ Κυνουρίαι, sic scribit, Ἀργεῖοι τὸ ἀνέκαθεν εἶναι. At ea forte propagata late, quoniam a *Spartanis* pressi, et agro exuti, in *Argivorum* ditionem deinde una cum *Orneatis*, quibus ab inimicis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem coniectura est, sed ex *Herodoteis* fluens. De *Orneatis* [lin. 13.] *Pausan.* II. 25. Ἀργεῖοι δὲ --- Ὀρνεάτας ἀνίστησαν ἀναστάντες δὲ, σύνοικοι γιγόνεσι Ἀργείοις. *Argivi* praeterea agrum *Cynurium*, Κυνουρίαν γῆν, in confiniis situm, tanquam suum a *Spartanis* repetunt in *Thucydidis* lib. V. 41. Itaque *Cynurii* et *Orneatae* ἐκδιδαριεύονται, sive moribus, disciplina dialectoque *Dores* evaserunt, partim subditi *Argivorum* imperio, ἀρχόμενοι ὑπ' Ἀργείων, partim lapsu temporis, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quaesitas et inventas; quas *evanidas* non attingo. Ὀρνεῖται Ionici commutatis, ut Παρωρεῖται, Τρυγεῖται etc., restituti in integrum sunt. WESS.

Ibid. ἐκδεδωρίενται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia fuisse μὲν. Ab *Herodoto* tamen scribi non potuit, δοκίμου μὲν μοι εἶναι Ἴωνες, quae viri docti [Reiskii, puto, in *Misc. Lips.* T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim *Nostro* αὐτόχθονες *Cynurii*. Commode scribi poterit: οἱ δὲ Κυνούριοι, αὐτόχθονες ἴοντες, δοκίμου μὲν ἐνίοις [loco vulgati μούνοι] εἶναι Ἴωνες ἐκδιδαρ. δὲ ὑπὸ τῇ Ἀργείων ἀρχόμενοι: quae tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explanda. Quum dixerat *Strabo* VIII. p. 514. B. [pag. 333. c. ed. Cas.] λειφθῆναι -- ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τὸ τε Αἰολικὸν καὶ τὸ Δωρικόν, causam tradit veram, cur *Arcades* et

Elei purius Αἰολιστὶ διελίχθησαν, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uterentur dialecto; δοκοῦσι δὲ, addit, Δωρίζιν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Verbo Herodoteo Ἐκδεδωρίευνται H. Steph. alique caute abstinuerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκδεδωρίεσθαι: quae facile verti posset in flexum legitimum ἐκδεδωρίεσθαι: nam, quae Portus fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζιν, me iudice, neque ἐκδωρίζιν neque ἐκδεδωρίεσθαι formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωριεύεσθαι: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζιν vel Δωριάζειν. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δώριος ductum, analogiae respondet Ἐκδωριεύεσθαι: in Doriensium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Doricis. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκδωριεῦσθαι proximum accedens, ἐκβαρβαρωθῆναι. Plato Epist. VIII. p. 353. Α. κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελία τῇ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γινίσθαι. Explicat illud paulo post: ἤξει σχεδὸν εἰς ἰερμίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φοινίκων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλοῦσα εἰς τινα δυναστείαν καὶ κράτος: quae in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκδεδωρίευνται. Euripidis in Oreste versum 485., βαρβαράωσαι χρόνιος ὦν ἐν βαρβάροις, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. ἐβαρβαρώθη -- χρόνιος ὦν ἐν Ἑλλάδι. Iocosum hinc facile verbum intelligetur Alexidis Πιφιλοπιδῶσαι, de quo L. Küster. ad Suid. in Φιλοπιδῆς. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντός ἥδη) Conspirant in δρόμου vocem scripti omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post Portum primas darem. [vide Var. Leet.] Sollemne in talibus, τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχειν, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θῆναι, in eiusdem Iuliano pag. 115. τρέχων περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνος aut δρόμου voce. Plura Budaëus, Stephanus et Portus, qui τῷ ἑλλάμψεσθαι, [lin. 3.] quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox Ἑλλης iussu Codd. eiecti sunt: neque opus erat, ut ὁμοίως fingeretur; ὁμῶς, quae et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditio-

ne accipientes, formidasse sibi, traduntur. WESS. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, ἔμωσ, teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognoscent, tamen Peloponneso timebant. Ad δρόμον adiectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adiectus legitur, παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θέντις, τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινῆται) Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint Aeginetae, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit Lycurgus c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Io. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδεύμαντος ὁ Κορίνθιος, καὶ τὸ Αἰγινήτων ναυτικὸν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἐμελλον πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit Lycurgus, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι --- βία καὶ τοὺς ἄλλους ἡλευθέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἐν Σαλαμῇ μὲθ' αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχεῖν. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles Libanii T. I. p. 539. A. πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νεοκλῆς --- ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter saepe servatos, p. 516. B. Graecos invitos coëgisti ναυμαχεῖν, καὶ οἷς ἔδρων οὐχὶ βουλευθέντες ἐνίκαν. VALCK.

CAP. LXXV. 3 seq. πέμπει εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα) Quod Plutarch. Them. p. 118. n. prodidit, ἦν δὲ τῷ γένει Πέρσης ὁ Σικίννος αἰχμάλωτος, sibi credibile negat Cl. Dacierius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. Plutarchum in Herodoteis male legisse τῶν Μήδων ἄνδρα, ac Sicinnum ea de caussa Persis inseruisse. Aeschylum sane si audimus, nuncius Graecus erat, Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἔλθων, ἔλεξε etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu Sicinnus, in Pers. vs. 355. Personatus Themistocles Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδαγωγὸν οἶσθα τοῦ Κλεοφάντου, δὲ καὶ μετὰ ποτὶ ἑθεράπειεν Σικίννος αὐτῷ τοῦνομα: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σικίννος, [lin. 5.] uti

Editi c. 110., et hic scripti, inque *Plutarcho*, *Polyaeno* I. 30, 2., *Clemente Alex.* Paedag. I. 7. p. 130., *Etymologo* atque aliis. WESS.

Ibid. πέμπει - - ἄνδρα) *Sicinnus*, qui οἰκίτης fuisse dicitur, et παιδαγωγός liberorum *Themistoclis*: ut antiquioris adponam *Aeschyli* verba e Pers. vs. 355. Ἄνῃρ γὰρ Ἕλλησιν ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἔλθων, ἔλεξε παιδὶ σὺ Ξέρξῃ τάδε, ὧς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἔξεται κνέφας, Ἕλληνας εὐ μένειεν. Nuncium Persam facit ita Tragicus non absurde loquentem: sed Graecum a Themistocle missum censuisse quoque videtur *Frontin.* lib. II. c. 2, 14. Ἐπέστει τινὰ scribit *Diodor.* XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit *Nepos*, *Them.* c. 4. ubi corrigit *Vallam Longolius*, in *Herod.* οἰκίτην vocantem contubernalem, qui verba fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis *Sicinnus contubernalis*; hic contubernali domesticus substitutus [a Gronov.] est: alibi apud *Herod.* οἰκέται uxor et liberi dicuntur; sed hic οἰκίτης sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat *Themistocli* liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. *Ammon.* in Οἰκότηρι. *Ion Chius* τὸν οἰκίτην ἐπὶ δούλου τέθεικεν apud *Athen.* VI. p. 267. D. Absque teste loquenti ne *Clementi* quidem *Alex.* fidem adhibuerim ista scribenti, Paedagog. I. p. 130, 30. τῶν Θεμιστοκλέους παιδῶν ὁ παιδαγωγός οἰκίτης ῥάθυμος ἦν: ubi paulo post, quem *Percles* puero dedit *Alcibiadi* custodem, *Thrax Zopyrus* ὠνητὸν fuisse dicitur ἀνδράποδον. τῶν οἰκετῶν τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ γῆρας dixit *Plato* T. II. p. 122. B. vid. et *Diogenes Stobaei* p. 251, 35. Sed tardus *Thrax* fuerit *Zopyrus* senectâ; *Themistoclis*, viri in rebus gerendis prompti, *Sicinnus* nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. *Plutarcho* fuisse dicitur εὖνους Θεμιστοκλεῖ. *Polyaeno* I. 30, 2. εὐνοῦχος, παιδαγωγός τῶν παιδῶν: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque *Themistocles*, quorum unus puer mortuus est; *Dioclem* avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste *Plutarcho* T. I. p. 128. B. nihil est causae, cur unus eidem T. II. p. 1. B. dictus censeretur *Diophantus*: Διόφαντον mutemus in Κλεόφαντον: sic suo loco dicitur *Plutarcho*, et, quem citat, plus semel *Platoni* in *Menone* T. II. p. 93. D. E. VALCK.

13. τὰ ὑμέτερα κατ' ὑπερθε γίνεσθαι) Haereo hoc servem, an ex Codd. revocem κατυπέρτερα; posterius lib. VII. 233. ὡς δὲ εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρήγματα. Vid. cap. 136. Omitti et μάλλον, quod damnant schedae, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, [lin. 16.] κάλλιστον ὑμέας ἔργον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXVI. 5 seq. τὸ ἀπ' ἐσπέρης κέρας) Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis haec ostendere, non classis Persicae cornu. Κέρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. A. ed. Cas.] duo istiusmodi κέρατα in Megaridis et Atticae finibus ex adversum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Acestoridi fide, (Themist. p. 118. E.) propter illa κέρατα Xerxem ex ex aurea sella navale hoc spectavisse praelium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κέρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quae cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo [lin. 7.] res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticae, et Cynosuram, ἄκραν τοῦ Μαραθῶνος, promontorium Marathonis, Euboeam spectans, eiusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disiungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque aestiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac parte fugae occasio Graecis praecidatur, obsepiunt. WESS. — Verba ista, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἐσπέρης κέρας κυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνιν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat producunt Salaminem versus, eam circumturi; quasi accusativus τὸ κέρας a verba ἀνῆγον penderet, et ad κυκλούμενοι intelligeretur αὐτήν. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀμφὶ τὴν Κέον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ

ἀπ' ἰσπίρης κίρας fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summam parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιποιῶσι etc.) Putares in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse, Ἐνθαῦτα πέμπει τοὺςδ', ὅπως ὅταν νεῶν Φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίαιτο Κτείνοιεν, - - Φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν, Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, Psyttaleam Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimis et mendosus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χρυσάρεον) Sic melius Codices. Apollinis χρυσάρεον, titulus Iliad. ε'. 524. et in Hymnis, sorori eius, Dianae Munychiae, multo aptior quam Atticae littorali tractui. Post dein Ἑλπίδι μαινόμενῃ etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβρις υἱὸν) Non iuvenem, sed satietatem, κ ὅ ρ ο ν κρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, iniuriā fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρου μητέρα; converse tamen, ut volunt. Nam τίςτις τοι κόρος ὕβριν, citantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumeliae sive ὕβρις, non proles. Verissimum Pythagorae: in civitates insinuare sese πρῶτον τρυφήν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ὄλεθρον, in Stobaei Serm. XLI. p. 247., et Ecphantae eadem de Schola, αἱ πολυτέλεια μάτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβρις, ἐξ ἧς τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alius Bacidis κρατερός κόρος iuvenis ac Xerxes, υἱὸς ὕβρις ob contumelias iniuriasque, quarum ille toti Graeciae auctor, Raphaelio ad Epist. Paulli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Aeschyli Agamemn. vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, iuvenem κόρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notionē h. l. vocab. istud accipiat, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκεῖντ' ἀνὰ πάντα πυθίσθαι) Admodum tenebricosum. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἰσομύνοισι πυθίσθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πύθισθαι, quorsum

α Pass. excerptum vergit. WESS. — Non tenebricosum modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πρὸς τὸ θάνατον, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πρὸς τὸ θάνατον, de quo in *Var. Lect.* dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, τὸ θάνατον. Nempe ἀνὰ πάντα τὸ θάνατον, pro ἀνατίθεται πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset ἀνω κάτω τὸ θάνατον: conf. III. 3, 12. Nec obstat quod ibi activā verbi formā scribitur, τὰ μὲν ἀνω κάτω θάνατον: nam medium verbum τὸ θάνατον significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subiicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἀνα retracto tono scriptum oportuisse censeant, aut absque accentu, ἀνα, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

12 seq. Βάκιδι ἀντιλογίης etc.) Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi ἀντιλογίης in *Dissent. Herodot.* maluerim) non pugnabo. Defuit oblitterata praepositio; reditura, modo Βάκιδι δι' ἀντιλογίης revocetur. An vero δι' ἀντιλογίης λέγειν, contradicendo obloqui, iniustum sit, fateri, ob varium in isto genere sermonis usum, erubesco. Aliiter qui sentiunt, ut Clar. Abreschius, οὐτε αὐτὸς ἐλθεῖν τολμήω refingunt. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab ipso Animadv. ad *Aeschyl.* lib. I. 3. p. 15. et *Valcken.* in *Phoeniss. Euripid.* vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. οὕτω ἐναργέως λέγοντι Βάκιδι etc.) Quod sequitur ἀντιλογίης, commodè corrigit vir Cl. in *Diss. Herod.* p. 201. Vel ob hoc unum dictum *Herodotus*, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ γαρότος, censeri deberet τὰ περὶ μαντείας καὶ χρησμολόγους πᾶσι νοσῶν. Sed hinc simul aestimare licet, iam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quae bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut Bacidis aut ipsius Apollinis oracula Athenis decantata, ridet illa magna cum libertate *Aristophanes* in *Avib.* vs. 963 seqq. et *Equit.* 995 etc. Ad veritatis lumen *Eusebius* istius etiam officinae fraudes retegens lib. IV. *Praep. Evang.* pleraque fuisse putat oracula γῆτων ἀνδρῶν τεχνάσματα, ut *Oenomao* certe vide-

bantur *Gadareno* in libro quem inscripserat Φωρε γούτων. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀνδρῶν τε σοφῶν τεχνάσματα, ad opinionem imperitorum conficta. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἄνδρα γενέσθαι) *Aeschyleum* de *Amphiarao* fortasse spectavit, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, sive, uti *Plutarch.* *Arist.* p. 320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει: quo omnis concio in orchestra pronunciato *Aristidem* praesentem, tanquam soli *Athenis* conveniente, nutu plausuque signavit. Errat *Polyaenus* I. 31. *Aristidem* *Themistoclem*que τῆς πόλεως ἔξω προελθόντας posuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad *Salaminem* in castris, non *Athenis*. WESS.

Ibid. ἄριστον ἄνδρα γενέσθαι) *Timocreon Rhodius* in *Plutarch.* *Them.* p. 122. D. εἰ τύγε Ξάνθιππον αἰνεῖς· Ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω, Ἄνδρα ἱεραὺν ἀπ' Ἀθηναίων ἔλθειν ἕνα λῶστον. Quae hoc capite de *Aristide* scribit *Herodotus*, illa quoque *Plutarchi* confutant indignas philosopho criminationes: *Aristiden* dicit ἄριστον ἄνδρα γενέσθαι ἐν Ἀθήνῃσι καὶ δικάϊότατον: et ille ipse tamen adeo propter aequitatem humanissimam collaudatus *Aristides* cupide elaboraverat, ut praeter ceteros iustus adpellaretur, *Corn. Nep.* in *Arist.* Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἀνθρώπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χαλὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει, quae leguntur apud *Lucian.* T. III. p. 158. *Adversarii Themistoclis consilium utile*, quia non honestum erat, (*Cicero* de Off. III. c. 11.) auctoritate sua fecit *Aristides*, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum iniusta sciscere debuit, se ad reipublicae statum accommodando, monente *Casaub.* ad *Polyb.* p. 140. Absque ulla exceptione *Herodotus* et *Aristiden* et quosvis alios virtute praestantes collaudat libentissime, τοῖς ἀγαθοῖς συνηδόμενος, qualis dicitur *Dionysio Halic.* Hic *Herodoto* tradita *Plutarch.* enarrat in *Themist.* p. 118. D. In *Aristide* idem *Plutarch.* p. 323. c. missis *Herodoteis* ex alio nobis historico similia quaedam exhibet *Aristidis* ad *Themistoclem* hoc articulo temporis dicta. In *Apophthegm.* T. II. p. 186. B. cum *Themistocle* πρεσβευτῆς ἐκπεμφθεὶς, ipsi dixisse fertur *Aristides*: βούλει, ὦ Θεμιστόκλεις, ἐπὶ τῶν ὄρων τὴν ἔχθραν ἀπολύωμεν; ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντες ληψόμε-

3a. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. διετίλειπεν παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ὁμονοοῦντες. VALCK.

14. πλέω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάζεται) Optime Mæsti et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δρῶ laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τοι [post λέγω δὲ]; siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὲ τὰ κάλλιστα) Si qui ταῦτα δὴτα praeceptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertia, [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperae ed.] exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστ.) Malunt ταῦτα ἔλεγε Θεμιστοκλῆς παρελθὼν δὲ ὁ Ἀριστείδης etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, σήμερον αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχει: neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - φάμενος, cui simillima in Musis conplura. WESS.

6. ταῦτα εἶπας μετισταῖν) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. Ἀριστιδὴν φασὶν ὑπὸ τῶν προγόνων μετασταθῆναι (hoc e in margine recipe-rem) ἐν Αἰγίνῃ διατρίβειν, ἕως αὐτὸν ὁ δῆμος κατεδέξατο. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. v. decennii anno tertio ἐψηφίσαντο τοῖς μετισταῖσι κάθεδον, μάλιστα - - φοβούμενοι τὸν Ἀριστιδὴν: quae deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad

Nepot. Lambinus putat, idem ex *Herodoto* liquere, errat meâ quidem sententiâ. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter haerens in insula *Psytalia*; vid. *Herod.* c. 95. *Demetrius* περί Ἑρμ. §. 248. Ὡςπερ τις Ἀριστείδου κατηγορῶν, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· ἀλλὰ αὐτόκλητος, ἔφη, ὅτι ἡ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συνεναυμάχει, Ἀριστείδης δὲ οὐ· quae, cuiuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per *Cerberem mysticum Iacchum* intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. VALCK.

CAP. LXXXII. 2. τριῆρης ἀνδρῶν Τηνίων) In *Themist. Plut.* p. 118. Ε. ἐφάνη Τενεδία μία τριῆρης αὐτόμολος: rescio unde. Hinc si sumsit, Τηνία fuit, quae et *Nob. Palmerii* divinatio. *Tripodem Delphis dedicatum*, [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad *Salaminem* et *Plataeas* debellarunt, *Thucyd.* I. 132. et *Auctor Or.* in *Neaer.* p. 740. describunt. WESS.

5. ἐν τοῖσι τὸν βαρβ. κατελοῦσι) Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi, (*Nepos* in *Pausan.* c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων. *Olympiae* quoque *Iovis* erat statua a Graecis dedicata, qui apud *Plataeas* pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τήνιοι, *Pausan.* V. [c. 23.] p. 437. Hoc satis est ad *Herodoti* Τηνίους hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripodam, eum *Delphis* (teste *Thucyd.* I. c. 132.) ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροβίνιον: quodque nimis superbe *Pausanias* inscribi curaverat, *Lacedaemonii* ἐξεκόλαψαν· καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκατελοῦσαι τὸν Βάρβαρον ἐστήσαντο (cur non ex *Codd.* receptum ἔστησαν τὸ) ἀνάθημα: mutatis *Lacedaemoniis* τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς ὀβιiciunt miseri *Plataeenses* apud eundem III. c. 57. Secundum *Auctorem Or.* c. *Neaer.* p. 740, 153. in *Amphictyonum* concilio causâ dictâ *Plataeenses* coëgere *Lacedaemonios*, ἐκκόψαντας τὰ ἱεργεῖα, ἐπιγράψαι τὰς πόλεις, τὰς κοινωνούσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐκκόψαντας ego quoque retinuerim; vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* II. p. 100. *Eustath.* in Ἰλ. ξ'. p. 990, 17. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. ἥως τε δὴ διέφαινε) *Med.* et aliorum scriptura, cui similem ex *Arch.* enotavi lib. VII. 217. ex praecipua parte fallit. Ita ibi, ἥως τε δὴ διέφαινε, καὶ

οὐκ ἔχοντο etc. Placuit accessio τοῦ δὴ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἤγορεύοντο, et hi propugnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ εἰ - - - ποιησάμενος προγγέρειν, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quae praeter eo. WESS.

3 seq. ἡὼς τι δέφαινε etc.) Haec et vicina, perperam coniecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, ἡὼς τι διαφαινούσης, καὶ τούτων σύλλογον τῶν ἐπιβατέων ποιησαμένων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὴ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρίων ἔδην, Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπαιλος ἡμέρα πᾶσαν κατίσχε γαῖαν· iuxta Herodotum, prima luce; simul atque ἡὼς δέφαινε. Frequentius legitur ὑπίφαινε: Herodoteum est, ἅμα ἡμέρῃ διαφαινοῦσθαι, vid. ad lib. III. c. 86. ἅμα ἔφ' et ἅμα τῇ ἔφ' leguntur apud Thucyd. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Haec ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, πρόσω corrigi deberet in πρό ἔω: ut ἐξ ἔω, sic πρὸς ἔω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 85. et 312. et εἰς ἔω apud Isacum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocration in Eἰς ἔω, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένην ἡμέραν: non alium Isaevi locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum εἶσω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ὤκελον τὰς νῆας) Vallae Latina cessim irent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegisse, quod ὀκέλλειν τὰς ναῦς Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyli frater, hic Παλληνεύς, in Plutarcho Themist. p. 119. D. Δευκεύς, qui populares in Attica civitate utique diversi. Aeschyli fratrem fuisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyli Pers.

vs. 410., ubi quae de Lycomede Critici, fortasse ex *Plutarcho* sumta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. ἐπὶ πρύμνῃν ἀνεκρούοντο etc.) In *Lexico Herod.* sic probabiliter scripta recepit *Suidas*: 'Επὶ πρύμνῃν ἀνεκρούοντο, καὶ ὠκελλον τὰς ναῦς' Κατὰ πρύμναν ὑπεχώρου οὐχὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ἐξέκλιναν τῶν πολεμίων τὰς ἐπιούσας ναῦς. Graecam locutionem, πρύμναν κρούεσθαι vel ἀνεκρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt praesertim observata I. F. Gronovii [Observ. lib. IV.] quibuscum illa Bossii conf. et Ti. Hemsterh. ad *Luciani Nigrin.* [c. 8.] p. 46, 47. et *Bentleii* ad *Horat. Epod. IX.* vs. 20. Hinc mutuari licebit verba *Themistoclis* ad *Ionas* ex *Iustini II.* 12. at vos commisso praelio ite cessim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑπεχώρεῖτε πρύμναν ἀνεκρούμενοι. Quando apud *Herod.* paulo legitur inferius, [lin. 14.] μέχρι κόσου ἔτι πρύμνῃν ἀνεκρούεσθε; quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἔτι πρύμνῃν ἀνεκρούοντο, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasi πρύμναν ἀνεκρούεσθαι. Hoc facere dicebantur eximie qui navale praelium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendae, quo expeditius rectis proris a portu exirent, docente *Bentleio* l. c. In *Schol. ad Aristoph. Vesp.* vs. 397., pro ὅπως ἄνευ τροπῆς εἴη, unā literā mutata scribendum, ὅπως ἂν εὐτροπῆς εἴη εἰς ἔξοδον ἢ ναῦς. *Primus-ne Pallenensis Aminias* νῆϊ ἐνέβαλε, an alius, cadere potest in dubitationem: *Aeschyli Persa* fatente vs. 409., ἤρξεν ἰμβολῆς Ἑλληνικῇ ναῦς *Plutarcheis* in *Themist.* p. 119. D. satis conveniunt narrata *Diodoro XI.* c. 18. ubi in fine cap. naves Persarum πρύμναν μὲν ἀνεκρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τοῦπίσω δὲ πλείους προτροπαῖδην ἔφειγον. VALCK. — Quod lin. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἔτι, corrigendum *Valck.* censuit, id mihi *Vir doctissimus* non persuasit; posterlori loco opportuna est ἔτι particula, priori vero minime opportuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus veteres glossae et *Suidas* recte agnoscunt: et suis etiam verbis. vetus *Thucydidis* *Interpres* ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν πρύμνῃν κωπηλατεῖν dixit. Nempe vulgo quidem nude πρύμνῃν (vel τὴν πρύμνῃν) κρούεσθαι aut ἀνεκρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τὴν πρύμνῃν ἀνεκρούεσθαι (qua l. 3. *Herodotus* utitur) decurtata. S.

13. οὐκ ἴδισσάν προτέρων τὰδε) Necessitudo nulla, ut *πρότερον* aut *προθυμότερον* formetur. Species illa matronae prius Graecis exprobravit segnitiam, qua remis inhibebant: tum, confidenter in hostes ruerent, fuit auctor. Atque hoc vult, neque latuit Cl. *Abreschium*. Aciei Persicae Graecaeque classis ordinem *Diodorus* diversiozem dedit lib. XI. 18. WESS.

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους) Atheniensibus Lacedaemonios iungit *Diodor.* XI. 18., et hos et illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta *Herod.* dextrum cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter retinet Noster. Τοῦδε δὲ εἵνεκα, ait, [lin. 11.] μέμνημαι τούτων μούων: sic syllabā scribendum puto repetitā pro τοῦδε εἵνεκα. VALCK. — At satis erat τοῦδε, quod libri dedere: nempe τοῦ pro τούτου vel τοῦδε, ut saepe aliās. S.

13. *Phylacus Samius* εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη. Haec propria Graecis erat hac in re locutio de Persarum *Orosangis*. Illinc transumptam eleganter adhibet *Calliclem* ludens *Socrates* in *Platonis Gorgia* p. 506. c.; a *Platone* mutuati sunt *Sophistae*. Graecarum etiam civitatum εὐεργέται saepe publicitus ἀνεκηρύττοντο: vid. *Ti. Hemst.* ad *Lucian.* p. 367. [ad *Dial. Mort.* X. 6.] VALCK.

Ibid. εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη) Congruunt de *Mardocheo* prodita *Esther* c. vi. ubi docte *Grotius*; operosior *B. Brissonius* *Regn. Pers.* I. 138. et *Des. Heraldus* *Advers.* I. 9. quos *H. Relandus* ac *Burtonus* duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. οὐ τεταγμένων ἔτι) *Koenio* nostro scripsisse de barbaris videbatur: οὐ τεταγμένως τι οὔτε σὺν νόῳ ποιεόντων οὐδέν: de Graecis dixit, σὺν κόσμῳ ναυμαχεόντων κατὰ τάξιν. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, καὶ τοὶ ἔσαν γε καὶ ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωῦρων, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ. Oratione more suo turbatā duo dixit: primum, isthoc die ἀμείνονας fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίῃ: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad *Artemisium*, verum praeterea ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωῦρων: id est, interprete Nostro ἀμείνονες τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multo praestantiores, suam velut naturam superantes. *Herodotea* quaedam *Portus* dedit in Ἐωῦ τοῦ: alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3 seqq. κατὰ δὲ Ἀρtemisiάν etc.) Callidum *Artemisiae* commentum, indignante *Plutarcho* nimis verbose narratum, adnotavit etiam *Polyaen.* lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. Φέρουσα ἐνέβαλε νηὶ Φιλίῃ) Adiuvat hic incitandi ac propellendi vim participium Φέρουσα, alibi eleganter redundans. Egregie, his *Herodoti* non posthabitis, T. *Hemsterhusius* ad *Luciani Dial. Mort.* VI. pag. 349. *Diodorus*, εἰς ἐμβολὴν Φέρουσα, ναὺς εἰς ἐμβολὴν Φερομένη, de tali inpetu, lib. XX. 16. etc. Facinus autem hoc reginae addidit *Polyaenus* strategematibus lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μέντοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc et verius. Sic c. 128. ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήνεκε γινέσθαι) Corrigenti, γινέσθαι μῆχος τοῦ διαφυγείν, nec schedae veteres, nec creberrime in *Musis* iteratum συνήνεκε γινέσθαι prosunt. Nam διαφυγείν τε καὶ μὴ ἀπικέσθαι, *Herodoteae* consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit *Abreschius* *Dil. ad Thucyd.* lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. σαφῶς τὸ ἐπίσημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui σαφῶς, ὡς τὸ ἐπισ. in coniecturam incidit; non illam damnablem, modo ab ipsa re expostularetur. Si *Polyaeno* fides VIII. 53, 3. *Artemisia*, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, οὐ μόνον τὸ τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημεῖον εἶχεν. Quorsum tamen ἐπίσημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in eius prora, ut ab aliis discerni posset. Tale *Chimaeri*, ἔπλει γὰρ πλοῖα λίοντα μὲν ἔχοντι πύργον ἐπίσημον, ἐκ δὲ πρύμνης δράκοντα apud *Plut.* T. II. pag. 247. F. Vise et *Scheffer.* *Mil. Nav.* lib. III. 1. WESS.

14. οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασι μοι γυναῖκες, etc.) Expressit celeberrime dictum *Polyaenus* VIII. 53, 4. paullo aliter; melius *Suidas* in Ἀρtemisia, et *Eustathius.* Ennianum, Vos etenim iuvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime *Gronovius* derivat. WESS. — Dicti *Xerxis* vehemen-

tiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Iustin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyæn. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. D. Quae posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad 'Ιλ. η'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Aiace (vs. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναικας αὐτ' ἀνδρῶν ὅψεται γιγνόντας: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅσον ἄνδρες γυναικῶν. [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. B. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica παρεμβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνῶντιν, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικωνῶντιν. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. Ἀριεβλήνης) Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. D. et Toim. II. p. 488. F. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διεφθάρησαν, τέσσαρες μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρονομίαις διαφθαρῆναι: ubi Grotius ἐν κρεωνομίαις, frustillatim discerpi, quod nuperrime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuere. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαφθαρῆναι praedam esse militum posse, quidque verbis οὕχ ἥττον τῶν ἐσφαγμένων ἐπράθησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δευκαλώτους συλληφθῆναι tum faciendum? Illa demum praedam ponunt, cetera miserorum necem; Grotii quoque adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex

Alex. Cod. ἐν χειρῶν νόμοις utrobique, aut certe νόμῳ, recipi potius erit. WESS. — Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι, vel πίπτειν, Polybio praesertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybian. voce Χεῖρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινες Φοίνικων) Quibus ex pluteis et quo Codice *H. Steph.* hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πέμπω τῶν τινος δορυφόρων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τις Περσίων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius congessit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινες Φοίνικες) Φοινίκων corrigendum vidit Koenius; praebet hoc margo *Steph.*, absque Codicibus recipiendum. Τῶν τινος ἑταίρων, in *Pausan.* pag. 594., Ionicam *Sylburg.* vocat ἀναστροφῆν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. *T. Hemsterh.* in *Lucian.* p. 82. et *P. W.* in *Diss. Herod.* p. 137. Qui loquendi saepe figuras usurpat elegantes et rariores, amat *Eustathius* hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere: huius immemor *Casaub.* in *Athen.* I. p. 22. B. pro τῶν Ὀμηρῶν τις, pag. 56., verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηρῶν: quod praebet *Eustath.* in *Od.* 6. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit *Eustath.* semel *Athenaeus.* VALCK.

[10. ἄτε δὲ ἰόντες etc.) Utique ἄτε δὲ ἰόντες, aut ἄτε δὲ δὴ ἰόντες, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπὴρ ῥάξαν) Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud *Suidam* etiam Ἀπαράξειεν; et Ἀπέραξεν, ἀπέραξεν, scribendum; non literā ρ duplicatā. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀρασσόμενοι, συναράσσονται, etc. *Eustathius* ad Ἰλ. ε'. 81. ἀπὸ δ' ἔξισι χεῖρα βαρεῖαν τὸ Ἀπέραιεν, ait, ἀντὶ τοῦ ῥάστα ἀπέραιεν εἰληπται τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαράσσιν λέγεται Ἰλ. π'. 116. Optime: significat eximie Ἀπαράσσου, decutere. *Livii* verbo *Valer. Max.* VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπέραξε. *Hesychius*: Πάκτρα, τὰ βαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσιν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαράξαι καρὰ, *Sophocl. Trach.* vs. 1032. χεῖρα, *Philostr.* p. 827. f.

Apud Herod. V. 112., ὁ Κάρθρηπὸς πλῆξας ἀπαράσσει τοῦ Ἰπποῦ τοὺς πόδας: equi pedes falce decutit, ut segetes decutuntur, ἀπαράσσονται. VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιώμενος) Vetus καὶ πᾶν αἰτ. omni modo accusans vertit et longe praefert doctissimus de Pauw: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem Mstorum, cuiusmodi nullum inspexerat, ignoranti. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum ἀρχόντων τῆς Φοινῆς αἰτιώματα ἀπείκωνται, Diodor. XI. 19. WESS. — Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et praesentem fortunam moleste ferentes) quodlibet accusans intellexeram: nec me turbaverat difficultas, qua premi-hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius cunctos Phoenices existimaverit intelligi, nec cum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατήμενος ὑπὸ τῷ οὐρεῖ) Athenis in arce sella fuit dedicata, διόφρων τὸν ἀργυροπόδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua ἐκαθίστο ὁ Ξέρξης ἐν τῷ Αἰγᾷ ὄρει τῆς Ἀττικῆς, θεωρῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegiliam pagum et montem Aegaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλιῶν, ὄνομα ἔρου: ubi Codicum lectio Ἀγαλιῶν Suidae debetur; veram, Αἰγᾷλιων, ex Thucyd. p. 111, 83. [lib. II. c. 19.] grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τὸ καλεῖται Αἰγᾷλιως) Veteres in loco, unde Keres spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ubi fretum artissimum; Accestodorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κεράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. e.; qui quidem dissensus ex locorum colliumque Aegaleo vicinorum, [p] Ch. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Aeschyl. Tzetzes in Lycothr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῷ Αἰγᾷλιῳ, vocis leviter turpata, ὅμοι τῆς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quibus Iacobi

per Aegaleo monte et vicinis fragmentum, *Wassius* oblitus non fuit, sed situs huius *Aegalei* vir magnus ad *Strabon.* lib. VIII. p. 550. [p. 359. c. ed. Cas.] *WESS.*

22-24. πρὸς δὲ ἔτι καὶ προσεβάλετο --- τοῦτου τοῦ Φοινικίου πάθους) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tenuit *Vallae* Latina *Wess.* cum *Gron.* quae huius modi erant: *Quin etiam cladi Phoenicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.*] Unde enim *Ariaramenem* cladi *Phoenicum* victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An προσεβάλετο τοῦτου τοῦ Φ. πάθους haec indicare apta sunt? Saltem alius verbo casus adfuisse. Porro οἱ μὲν δὴ etc. quae continuo post, *Phoenicum* postulant poenas, nullas *Ariaramenis*. At obscurum et molestum perseverat προσεβάλετο --- τοῦτου τοῦ Φοιν. πάθους, neque dissipatur *Pavii* Latinis, ab eo increpabatur praesens propter hanc *Phoenicum* poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari *Ariaramenem* voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem latere arbitror, et προσελάβετο, quae elegans *Reiskii* coniectura, fingendum; ut innuatur, *Ariaramenem*, virum *Persam*, *Ionum* amicum, cum praesens adesset, calamitatem illam *Phoenicum* adiutasse criminando. Placet *Abreschii* φίλος Ἰώνων ἰών, adeundi *Diluc. Thucyd.* pag. 112. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* ἔλαβετο et ἐβάλετο, horumque composita; quam facile inter se permutari per librariorum oscitantiam potuerint, satis adparet. προσεβάλετο quidem non modo cum *Schaeff.* tenuit, sed diserte etiam defendit *Schulzius*; non animadvertens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construi, quo ea prodeat sententia quam ipse *Vir doctus* huic loco subiecit: insuper etiam --- contulit ad illam *Phoenicum* cladem. Verbum συμβαλλεσθαι movimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud *Lysiam*, pag. 105. ed. *Reiskii*, πλείστα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας συνεβάλοντο: et apud *Polyb.* III. 10, 7. πλείστα συνεβάλοντο πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ πολέμου, ubi perperam alii libri συνελάβοντο. Similiterque in illo *Strabonis* loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. *Almelov.* nescio quo errore idem *Schulzius* excitavit, πολὺ δὲ εἰς τοῦτο ἡ βόμην προσελάβετο, videndum ne προσεβάλετο ibi

scriptum oportuerit. Verbum λαβεῖσθαι eiusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβεῖσθαι quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. vs. 9. ubi absolute ponitur, προσλάβεισθε πρὸς θεῶν: ubi Schol. βοηθήσατε. Sed cognata προσπιλαβεῖσθαι et συλλαβεῖσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 13. III. 48, 1. Quod autem opponit Schulzius, verba haec non nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non obstat quo minus verbo προσλάβετο hic esse locus possit: namque intelligi debet, προσλάβετο αὐτοῖς (scil. τοῖς Ἰωσι) τούτων τοῦ Φοιν. πάθους, adiuvit Ionas, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phoenicum averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνθαῦτα συνεκύρεον νῆς etc.) Nugas [veteris] Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab Aem. Porto explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα συνεκύρεον, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὕτως εἰ συνεκύρηται ἡ τῶν Καλυδνίων — νῆς. Pytheam vero, ex captivitate a Polycrito vindicatum, Ἰσχυρόον filium melius Lib. VII. 181. [quam Ἰσχύρου, ut hic vulgo lin. 5.] scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. WESS.

11 seq. ἐς τῶν Αἰγινητίων τὸν Μηδισμὸν, ἐνεδίδων) Ecce iterum Crispinus. Vertebat [Valla]: exprobrans Aeginetis, quod cum Medis sentirent. [quae quidem intacta Wess. cum Gron. in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aeginetarum ductore credemus? Sensit inconmodum vir doctus [Reiskius], sed auxit scribendo, ἐς ἑπήκοον τῶν Αἰγινητίων τὸν etc., quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeginetis studium Medicarum partium exprobrasset; cuius, si Sicinnum ad Persam missum cogitasse velis, notitiam non habuit, uni Aristidi patefactam; neque fraus illa bellica probum fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Aeginetae et in his Cirus, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant arcessiti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum μηδισμὸν ipso in conflictus fervore ἐνεδίδει, seu non sine probro invehitur et obicit Atheniensium imperatori, quippe, quod res ostendebat, fictissimum, Polycritus. Mox, καὶ ἱμβάλων Sidoniae, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII. 1. ἤκουσαν Ἑλλήνων ἀριστα Αἰγινήται)
 Honoris amplissimi, velut ab Herodoto Aeginetis attributi,
 ter meminit ineditus in Aristiden Scholiasta: in Panathen.
 T. I. p. 183. Ἀνταγωνιστάς, inquit, Φησὶ τοὺς τὴν ὁμοίαν ἐσχ-
 κότης τέχνην, λέγοι δ' ἂν Αἰγινήτας· αὐτοὶ γὰρ μετ' αὐτοὺς ἦδον
 τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεῖα αὐ-
 τοῖς δίδωσι. Quando scribit Sophista doctissimus pag. 239.
 ὅτι Ἑλλήνεις οὐ τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν ἀπέδωκαν τῇ πόλει;
 Schol. ἢ ἀριστεῖα primum intelligit de spoliis eximiis, sel-
 la Xerxis, et acinace Mardonii: τινὲς δέ, αἰτ, λέγουσιν ὅτι
 νῦν πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων λέγει, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει τῆς ναυ-
 μαχίας ἔπεν. (ἀπετέγκασθαι) δόξαν τοὺς Αἰγινήτας. Hos ubi vo-
 cat Aristides pag. 268. τὰ ναυτικά πρώτους: καὶ ὁ Ἡρόδοτος,
 inquit Schol. αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμα-
 χίας, ὡς ναυτικοῖς ἔπαινος εὖν Ἀθηναίων ἐστὶ, ὅτι τοὺς ναυτικούς
 ἐνίκησαν. Ut ex opère inedito, nec a quopiam absque alte-
 rius Códicis adiumento facile edendo, paulo plura descri-
 psi lectu digna, qualia Codex iste Clar. Burmanni multa
 continet ad historiam Græcam illustrandam eximia. Pla-
 tarchus etiam in Them. cuius meminit Clar. I. Perizon. ad
 Aelian. Var. Hist. XII. 10., eandem in rem citat Herodo-
 tum, quem (in lib. de Herod. Malign. p. 871. D.) aegerrime
 fert abuti personâ Dei Delphici; hic enim Aeginetas ἀπαί-
 ρει τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, teste Herodoto In-
 fra c. 122. ubi cap. seq. 123. Graecorum Principes Corin-
 thum ablegat, illic indicaturos quis unus prae ceteris
 hoc praelio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, pu-
 blico ducum iudicio Aeginetas velut isthoc praelio prae-
 stantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit Hero-
 dotus, testatur Diodor. Sicul. XI. cap. 27. κρίσεως προτεθείσης
 περὶ τῶν ἀριστείων, χάριτι κατισχύσαντες (Lacedaemonii) ἐπώιν-
 σαν κριθῆναι, πόλιν μὲν ἀριστεύσαι τὴν Αἰγινήτων, ἄνδρα δὲ Ἀμι-
 νίαν Ἀθηναῖον: de invidia, qua erga Atheniensea affecti fue-
 rint οἱ κύριοι τῆς ψήφου, clarius etiam loquitur c. 55. Istam
 Graeciae Principum invidiam verisimillimam posteriorum
 forte memoriae subtrahere studuit Herodotus; qui hic ex
 vulgi iudicio primas inter privatos propugnatores desert
 Aeginetae Polycrito, et Atheniensibus Eumeni atque Aminiae;
 e quibus Aminiam hoc honore plures dignantur: vid. Pe-
 rizon. in Aeliani Var. Hist. V. 19. VALCK.

3. καὶ Ἀθηναῖος) Melius ita: ambo erant *Athenienses*. Diodorus XI. 27. solum *Aminiam*, *Aeschyli* fratrem, habet, rectius *Aelianus* Var. V. 19. cum nota *Perizonii*. Amplexus in proximis sum [lin. 5.] ἐπιδίδωμι, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. ἐπὶ τε σφί ἀπιδόζει μὴτ' ἐπιδιδώκεν ἐν προαίτιῳ, etc. WESS.

CAP. XCIV. 1 seqq. Ἀδείμαντον δὲ τὸν Κορινθίων etc.) Herodotum spe praemii deiestum, quod sibi sponponderat Corinthi, haec, mutatis prioribus, scripsisse, *Dionis Chrysost.* accusatio est. *Plutarchus* omnia Scriptoris malignitati contribuit; de praemio non inpetrato, si bene memin- ni, tacens. Profecto in Corinthiorum et Adimanti praeco- nio nimis parcae Musae sunt; qua de caussa, non divino. Haec tamen ex *Atheniensium* narrationibus; quibus, men- tiri si in animum induxisset, totius Graeciae haud oppo- suisset consensum. WESS. — Vide lin. 2. et lin. 22 seq. Caeterum commode *Larcherus* observavit, si veritati con- sentanea esset *Dionis* criminatio, *Plutarchum* profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem tur- pem istam maculam *Herodoto* adspargendi. S.

Ibid. Ἀδείμαντον δὲ τὸν Κορινθ. etc.) De Corinthiis et Adi- manto hic tantum narrat, quid *Athenienses* dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universae Graeciae; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam Athenis sparsam eleganter enarrat atque explicat. Saepius etiam alibi talia scribit de Co- rinthiis, quae Atheniensibus multo quam istis lectu vi- deri debuerint iucundiora. Huc adde *Dionis Chrysost.* qui *Herodotum* admirabatur, testimonium, in Corinth. p. 456. Corinthum Nostrum venisse narrantis, et pro laude Co- rinthiis iure contributa voluisse μισθὸν ἄρυσθαι: mercede negata, μετισκυύσιν, inquit, ἐκείνα, ἃ πάντες ἐπιστάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδείμαντον. *Dionis* locum adhibue- runt *Clar. Wess.* etiam in Diss. Herod. p. 128. et *Reiskius* Animadv. II. p. 527. Haec tandem exigantur *Plutarchi* T. II. p. 862. D. ὅτι μέντοι δέκα τάλαντα δωρεὰν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀνύτου τὸ ψήφισμα γράψαντος, ἀντὶ Ἀθηναῖος εὐ τῶν παρεμνη- μένων ἐν ἱστορίᾳ Διόλλος εἴρηκεν. Haec si vera sunt, neque gra- tiae nec simultatis Historicus noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse *historiae legem* scribit *Cicero*

de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Thucydidæ silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata Simonidis aliorumque; quæ omnem tollere videntur dubitationem, quæque Herodoto non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posteriorum esse memoriae tradendum. De quatuor Epigrammatis, quæ præbet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. ined.; duo habet Diogenes Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo Νῦν δὲ μὲν Αἰγυπτος viri docti restituendum monuerunt apud Plutarch., pro Νῦν δὲ ἀνάματος. Illa Dionis non esset deterior lectio, Plutarcheam certe propior: 'Ὡ ξεῖν' εὐδρόν ποτ' ἐναλομεν ἄστρῳ Κορίνθον' Νῦν δ' ἄμμ' Αἰγυπτος νῆστος ἔχει Σαλαμῖς. In Dorien- sium reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur ἄμμε, vel ἄμε: τὸ γῆρας ἄμμε μαραινὸν ταριχεύει, Sophronis est in Schol. ad Aeschyl. Choëph. vs. 294. In Ocelli Doricis apud Stobæum in Ecl. pag. 45, 25. ποθ' ἄμε scribendum: ποθ' ἡμᾶς est in edito libello: ποθ' ἄμμε apud Diogenem Laërt. I. 113. ποθ' ἄμε in Aristoph. Lysist. vs. 95. VALCK. — Epigrammata ista Analectis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132 seq. num. 36. 37. 39. et 49. S.

3. ἐκπλαγίοντα καὶ ὑπερδύσαντα) Non aliter legisse Plutarchus videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quæ prætoriam accessit triremem, [lin. 7.] θεῖν πομπῇ, divinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philosopho velut οὐρανοπετής, qui acerbe, τί γὰρ, αἰτ, εἶδει τίθεσθαι (forte legendum τητᾶσθαι, privari:) μηχανῇς τραγικῇς, ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὑπερπαίοντα τοὺς τραγωδοὺς ἀλαζονεία: illum talia dedecent, qui alium argueret malignitatis. VALCK.

β. ἱερὸν Ἀθηναίης Σκιραίδας) Minervæ, cui similis Athenis titulus, id fanum in extima erat Salamine, περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος in Plutarcho, cui celox ista eleganter, sed criminose, οὐρανοπετής, coelo lapsa. Ego vero εἰδᾶσι προσφέρει- σθαι [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [τοῖσι Κορινθίοις,] pro librarii, schedis indicantibus, scholio. WESS.

18. οὕτω δὲ ἀποστρέψαντα) Vere sic ex schedis Gronovius; distracto itidem, [lin. 19,] quamquam ex coniectura,

ἐν ἱεργασμένοισι. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 5. παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ἑπαιτίων). Plutarch. Aristid. p. 323. f. τοὺς προθυμοτάτους καὶ μαχηματώτεους τῶν πολιτῶν, ubi ex correctione Bryani speciosa τῶν ἑπαιτίων, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in *Psyttalea* calamitatem tragice *Aeschylus* Pers. vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud *Salaminem*, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in *Corn.* Nepotis Aristid. c. 2., adfuisse tamen αὐτόκλητον, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, et verbis quidem inficetis, proptereaque a *Demetrio Phalereo*, ut prave adpellatur, notatis περὶ Ἐμην. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

7. ἐς τὴν Ψυττάλειαν) In hanc insulam, inter terram continentem et Salamina interiectam, (de qua vid. Steph. Byz.) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπέβιβασαν: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut saepius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhaeserit. Persas in insula *Psyttalia* contrucidatos multis lamentatur *Aeschyli* Persa vs. 447-464., παίουσιν, κρεωκοποῦσιν δυστήνων μέλη, ἕως ἀπαιντῶν ἱξαπέφθειραν βίον. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit Aristides, ad Themistoclem misisse dicitur *Plutarcho* in Aristid. p. 323. f. ex inhumano vatis *Euphrantidis* suasu Themistocles immolasse ὠμῶς Διονύσω, *Baccho* crudas carnes voranti. ὃ τὰ δέρματα ἰσθίων, vel ἔδων, est *Δερμητής*. Cuius alias nomen forsitan ignorassemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. *Pausan.* IV. p. 373. De illa hic egisset *Steph. Bergler.* ut liquet ex *Notis* in *Alciph.* p. 233. *Schol. in ed.* in Aristid. Panathen. p. 345. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νῆσον) τὴν Ψυττάλειαν λέγει· ἐκεῖ γάρ τινες τῶν Περσῶν ἀπέβησαν, ἵνα, ἔσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐταῖς διαφθείρωνται. Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, συστρατηγὸς Θεμιστοκλέους, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀποβὰς μετὰ τῶν γερόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνέειλε τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, Themistocli non fuit Aristides συστρατηγός. VALCK.

CAP. XCVI. 7. ὥστε ἀποπλῆσαι τὸν χρημὸν) Ex

suspensione eruditi viri ἀποπλησθῆναι, quomodo πληροῦνται apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad τῶν κατὰ γένος πολλὰ aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex *Vallae* sententia Lysistratus Atheniensis Bacide et Musaeo prior erit, malâ, uti opinor. *Ἡρώτηρον τούτων* [lin. 10.] non est ante hos, sed ante eas res, quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi [lin. 13.] ἱερμοῖσι φρέξουσιν iueunda Cl. Kühnius et Ieni medicinâ reparavit ad *Pausan.* lib. I. c. 2. ἱερμοῖσι φρέξουσιν: tantam videlicet remorum, ad Coliadem eictorum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, *Strabo*, *Eustathius*que recusant, non infitiaturo, modo liceret, φρέγειν ἱερμοῖς matronis adprime convenire, φρίττειν ἱερμοῖς, etsi meticulosum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Haec pro Kühnio, vineta mea cadens. WESS.

13. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἱερμοῖσι φρέξουσιν) Remis horrebant mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis Echinus aut Laurens aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, legentis φρέξουσιν; quae, *Berglero* probata, *Reiskio* quoque venit in mentem, aliaque. Remis sic usurae, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut φρυγίτροις, frictoriis. φρύγειν Latinum est frigere, de quo *N. Heins.* egit ad *Ovid. Medic. Faciei* vs. 70. *VALCK.* — φρέξουσιν, a doctissimis duumviris commendatum, cum *Schaefero* et *Borheckio* adoptarunt etiam *Iacobs* (in *Atticis*) et *Schulz* in *Herodoti Bellis Persicis*; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo *Herodoteorum*, sed *Strabonis* etiam, (teste *Lipsiensis Strabonis Editore*, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe neutiquam necessarium fuisse, in *Vür. Lect.* ad h. l. demonstravi. Caeterum in memoriam revocat huius vaticinii amphibolia istud, cuius *Thucydides* lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 7. χῶμα ἐπιμάτο διαχοῦν) Fretum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ὅσον διερτάδιον, duorum circiter stadiorum, in *Strabon.* lib. IX. p. 605. A. [p. 595. B. ed. Cas.] arbitrato, id consilii regem animo ante navale praelium agitasse, quae et *Ctesiae Pers.* c. 26. opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *Θητόν ἰόν.*) Sicci-ne vero nunc his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbae quidem velociore essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re *Casaub.* egit in *Athen.* IX. c. 11. [Animadv. in *Athen.* T. V. nuperae edit. p. 178.] Levissima mutatione pro *Θητόν* libenter corrigerem *ἀνήιον*, sive *ἀνθρωπήιον ἰόν*. Unius potnam, aliis omitta, de iisdem loquentis *Xenophontis* verba *Κυρ. Παιδ.* VIII. p. 137, 35. ἔτι γε τῶν ἀνθρωπίνων περὶ πορείῶν αὐτῇ ταχίστη τοῦτο εὐδην. Aliorum de his loca dederunt *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 190. et *Stanlei.* ad *Aeschyli Pers.* vs. 247. *Herodotus* saepius *ἀνθρωπήιον* scripsit, quam *ἀνθρώπινον*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat *Herod.* [lin. 11 seq.] cuius verba dedit *Io. Meurs.* in *Gr. Fer. voc. Λαμπάς.* VALCK. — Nihil opus erat cur vocab. *Θητόν* hic sollicitaretur; quum praesertim dubitari merito possit, an *Herodoti* iam aetate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5 seq. *ἵπποι τε καὶ ἀνὴρ τεταγμένοι*) Laudibus *Gronovium* fero, amplioribus ornaturus, modo *Brissonio* et *Stanleio* comiorem sese praestitisset. Neuter schedas *Herodoti* manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in Msstis latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt; clariusque cursum hunc, cuius *Cyrus* auctor et inventor, exponunt. Videndus *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. I. 238. et *M. Paulus Venetus* lib. II. *Region. Orient.* c. 23., non dissimilem vehicularem apud *Tartaros* cursum enarrans. Unde vero *Cleomedes* (*Sphaer.* lib. II. p. 169. *Ed. Antw.*) mutuatus fuerit, *Xerxem* διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούτων μέχρις Ἀθηνῶν, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic διὰ δύο νυχθημέρων ex Graecia ad interiorem Persidem nuncios perlatos, dicere non valeo. Sequens τοὺς οὗτε [lin. 6.] haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens saepe mutatio. WESS. — Pro τοὺς lin. 6. cum *Reiskio* τὰν malles ob sequens ἐαυτῶ l. 8. S.

12. τὰν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι) *Themistium* adumbrasse, *Petavio* observatur, *Or.* XIX. p. 230. c. Pertinent huc *Aeschyli* versus cultissimi *Agam.* 320 seqq. Sed adi magnum *Erasmum Chiliad.* pag. 574. ed. *Francof.* WESS.

CAP. XCIX. 5. ἔσαν ἐν θυσίῃσι) De Graecis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, εἶναι ἐν θυσίῃσι. In Graecia saepe τὴν θυσίαν θάλεια sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete *Casaub.* in *Athen.* p. 745. [Animadv. T. V. p. 514. nuperae edit.] Θειῶν Θυσίαι, θάλειαι τε, iunguntur in *Aristoph.* *Nub.* 328., qui in *Pacis* vs. 780. Ἀνδρῶν τε δαΐτας dixit, καὶ θάλειας μακάρων. Quando vero de Persis verba facit, *Herodotum* scripsisse suspicor: ἔσαν ἐν θάλεισι τε καὶ εὐπαθίῃσι: quorum prius iuxta *Nostrum* notat χαρμότυνα ἐποίουν, vel κεχαρηκότες ἑορταζόν, laeti velut festos dies agitabant. θάλειαν ἑορτὴν ἄγειν et θάλειαν ἄγειν Graecis etiam dicebatur: *Eustath.* in *Od.* Φ'. p. 759, 6. *Epist. Socr.* p. 43, 18. Iam vide *Herod.* III. c. 27. in *Apidis* natalibus *Aegyptii* ἔσαν ἐν θάλεισι. Festo die bonarum rerum affluentes copiā dicuntur ἐν εὐπαθίῃσι ὄντες. *Herodot.* lib. I. c. 22. et 191. ubi χορεύειν καὶ ἐν εὐπαθίῃσι εἶναι, ut πίνειν καὶ εὐπαθεῖν, II. 133. et 174. Nusquam iuncta reperi θύειν καὶ εὐπαθεῖν: sed cum istis bene conveniunt, quod laeti Persae τὰς τε ὁδοὺς μυρσίῃσι πάτας ἐστόρεσαν, καὶ ἰθυμίων θυμῆματα. vid. *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuncium Persae vestes sibi discindebant, [lin. 8.] βεῆ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλέρῳ. Postrema vir summus adhibuit in *Annot. ad Callimachum* clar. *Ernesti* p. 103. **VALCK.** — Cur pro ἐν θυσίῃσι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἐν θάλεισι potius scripsisse *Herodotum*, nulla prorsus suberat ratio. Etenim θυσία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide *Athen.* XIII. 573. e. ibique notata. S.

7. τοὺς κιθῶνας κατερρήξαντο) Hoc illud est, πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατερείκοντό τε καὶ οἰμωγῇ ἀφθόῳ διεχρέωντο *Persae* lib. III. 66.; hoc *Aeschyli* de eorum matronis, πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκόμεναι, *Pers.* vs. 537. Vide doctissimum *Berglerum* ad *Alciphron.* p. 130. **WESS.**

CAP. C. 7. ὑπὲρ μεγάλων αἰωρηθίντα) Nimum sese ac insolenter extulerat Mardonius, φουσῶμενος καὶ μετώρον ἡωρηκῶς ἐαυτὸν uti *Philo Iud.*; nam, quod nunc (de *Insonn.* p. 1110. E.) ἑωρακῶς, ferri non posse, *Cl. Mangeius* agnovit. Tali ingenio hominēs ἀνθρώποι κεναῖς αἰωρεῦμενοι δό-

ξαις in eiusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum πλέον praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν haud inmerito laudatum fuit. WESS.

19. οὐ γὰρ ἴστι Ἑλλῆσι οὐδ' ἔκδυσις) Id est ἀμύχανόν ἴστιν Ἑλλῆσι: vel ἴστιν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἴστί τοι οὐδεμία μηχανή μὴ οὐκ ἀπολωλέναι: III. 51. et 209. II. 160. Lucian. II. p. 503., οὐδεμία μηχανή μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι. VALCK.

21. ταῦτα ποίει) Bonum hoc: sed pro Nostri more ταῦτα ποίειν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἐπειὶ δὲ αὐτὸν περιλάβης, ποίειν ὅπως μηκέτι -- ἀπίξεται. Vid. c. 67. et IV. 126. WESS.

25. ἐν Πέρσῃσι τοῖσι δεδήληται) Positura vocis τοῖσι multis molesta. Maluit σοῖσι, quamquam fluctuans, Corn. de Rauw, τοῖσιδὲ Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius, τοῖσι δεδήληται ab illis explicat Graecis. Mihi ordo ex Arch. enotatus [ἐν τοῖσι Πέρσῃσι] placet. Negat Mardonius, Persarum rebus damnum allatum. Classe quidem victores Graecos abiisse: at ibi ξύλων ἀγῶν, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Aegyptios, Cyprios, Cilices et Phoenices superatos esse; Persas minime. Unde idem in epistola ad Graecos, νενικήκατε Ὀχλασσίους ξύλοις χερσαίους ἀνθρώπους in Plut. Arist. p. 324. c. WESS. — Duarum literarum mutatione incommodum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enascetur sententia: Οὐ μὲν γὰρ ἐν Πέρσῃσι τοῖσι δεδήληται τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ Φοίνικες etc. non enim Persarum culpā quidquam rebus tuis allatum est detrimenti. Δηλώσασθαι significat βλάψαι: sed δεδηλῆσθαι notat βιβλάσθαι, laesum esse. Hinc fluxerunt omissa Lexicographis, Κεντροδάλκτος, πανδάλκτος, et ξιφοδάλκτος, Hipponactis et Aeschyli vocabula. Δεδήληται in Eurip. Hippol. vs. 175. MS. Cod. Paris. redditur βίβλαπται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃσι hic interpretari διὰ Περσῶν: ut apud Thucyd. VII. c. 8. ἐν τῷ ἀγγέλῳ. VALCK. — Equidem, si Valckenarii τοῖσι reciperetur, istud ἐν Πέρσῃσι non intelligerem Persarum culpā; sed universam locutionem in eandem sententiam interpreterer quam in latina versione expressi: nullum res tuae in Persis (in Persarum personis, ad Persas quod attinet,) detrimentum acceperunt: neque huic interpretationi obstare puto, quod paulo post adiicit, ἐπειδὴ οὐ Πέρσαι τὰς αἰτίαι εἰσι S.

CAP. CI. 1 et seq. Ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης etc.) Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari: ἦσθι τε ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης, καὶ ὡς ἐκ κακῶν ἔχαρῃ: ut lib. III. c. 34. ἦσθι τε ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ etc. ubi eiectum rediit in suam sedem ἀκούσας. Illud ὡς ἐκ κακῶν ἔχαρῃ, tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: πρὸς Μαρδόνιον τε βουλευσάμενος ἔφη ἀποκρινέσθαι, ὁπότερον ποιήσῃ τωντίων: ut legitur inferius, ὁπότερα ποιήων ἐπιτύχῃ. VALCK. — Herodoti stylo utique convenientius est ἀποκρινέσθαι, quam ἀποκρινέσθαι quod libri hoc loco praeferunt. ὁπότερον ποιήσῃ vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam coniunctivus, adhibetur. S.

5. ἰς συμβουλίην) Optime hic et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis μούνη ab Arch. abest. WESS.

12 seq. De militibus Persis dixit Mardonius, ὡς βουλευμένοι σφί γένοιτ' ἂν ἀπόδεξις: lubenter huius rei se documentum esse daturus, ut explicuit H. Steph. In his βουλομένοι tentari non debebat. Notissimum Graecismum, praeter aliis citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic saepe loquuntur Thucydid. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poetae, ut Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1358. φίλοντι καὶ μοι τοῦτ' ἂν ἦν: hoc et ego voluissem. Leopardus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, aliique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευομένην τυχεῖν τὰ ἄριστα etc.) H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. τυχεῖν εἶπασαν non discrepat ab εἶπαι. De se regina c. 67. τὰ τυγχάνω φρονέοντα ἄριστα εἰς πρήγματα τὰ σά: quibus passim similia. WESS.

11. καὶ ἐκείνων τῶν πρηγμάτων) Ultimam harum vocum abrasam vir doctus [Reiskius] cupit: ego ad ἐκείνων allidor, et εὖ κειμένων refingo. Lapsus ΕΚΕΙΝΩΝ et ΕΥ ΚΕΙΜΕΝΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habentibus domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) ὃδ' εὖ κείσεσθαι τὰ ἑαυτοῦ ἔθεσκεν: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens ἦν τι πάθῃ [lin. 14.] valide, Isaeo frequentatum, εἰ τι πάθῃ, et Latinorum si quid illi acci-

disset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὸν δ' ὀλγὸς στα-
ναίηαι καὶ μέγας, ἢν τι πάθῃ, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356.
WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. Οἱ δὲ Πηδασίαις etc.) Quae con-
quantur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina,
atque a mala manu ex marginis scholio interigeta Hero-
doteis; quae, reiectis istis, hoc modo coibunt: παρὰ βασι-
λέϊ, τῷ μεγίστῃ τίσις ἦδη etc. Hanc vellem coniecturam, su-
pra iam memoratam, Codices comprobarent, ut illam fir-
marunt lib. VI. cap. 122. Iam primum ponam Herodotea
ex lib. I. c. 175., paulo ἰωνικώτερον, quod hic licebit, scri-
pta: Ἔσαν δὲ Πηδασίαις αἰέοντες ὑπὲρ Ἀλικαρνησοῦ μεσόγαλαι· τοῖσι
ὅπως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον εἶσθαι, αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περιούκοις
ἢ ἱερὴν τῆς Ἀθηναίης πύργον μέγαν ἴσχει· τρεῖς (δέ) τοῖι τοῦτο ἐγί-
ννε. Sensum si spectes, hic eadem paene narrantur. His
usus Ant. Dounaeus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur
unum esse e splendidioribus Herodoti mendaciis. Barbae tamen
muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em.
lib. VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur:
primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi fa-
cie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum le-
gisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetu-
dine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria
mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem re-
petere. Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non
illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Ca-
ria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me
iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit in-
dicio. Herodotea, τοῖσι ὅπως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον εἶσθαι, sic
lecta Straboni, Noster interpretatur: ἵκεν τοῖσι - - - μέλλῃ
τι ἐντὸς χρόνου εἶσθαι χαλεπὸν. Τὸ εἶσθαι videlicet! requi-
rebat adiectum ἐντὸς χρόνου. Velut grammaticus, Ἀνεπιτή-
δειον, χαλεπὸν. Ἰσχει πύργον reddidit φύει. Priora, missa fa-
cio, ἐν τοῖσι Πηδασίαισι: [vide Var. Lect.] et τοῖονδε φέρτος
πρῆγμα γίνεσθαι: fertur, Vallae; quod mutari postea potuit
in συμφέρτος πρῆγμα. Sed quibus tandem hoc ostento ma-
lum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus bar-
ba suae sacerdotis portentum erat expiandum? hoc uti-
que significatam voluit Herodotus. Et quid tandem inter-
polator? quum malum immineret τοῖσι ἀμφιπτόισι παῖσι

τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίονσι τῆς πόλεως: quae sane non eleganter sunt tornata; *Vallae* reddita, *Amphictyensisibus*, qui circa eam urbem habitant: *Palmerius*, *Amphictyonas*, ait, a *Py-laea* sua in mediam *Cariam* sine navi transfrelavit. Suspicio primum, huius notae auctorem pro *περιοίκουσι*, I. 175., legisse in suo Cod. *περικτίουσι*: noverat magister ex *Hom. Od. β. 65.*, *περικτίονας ἀνθρώπους* Οἱ *περιναϊτάουσι*: iam vide quam docte scripserit, ad exemplar *Homeri* propemodum, ἀμφικτίουσι - τοῖσι ἀμφὶ -- οἰκίονσι. Ubi meminit *Thucyd. III. 104. Deli τῶν περικτίονων νησιωτῶν*: *Schol. Περικτίονες*, inquit, εἰσι καὶ ἀμφικτίονες, οἱ περιοικοῦντες. Usus rarioris vocis ἀμφικτίονες exemplum requirenti succurret *Androtion* apud *Pausan. X. pag. 815.*, adiutus a *Sylburgio*. *Conterminos ἀμφικτίονας* vocans *Tzetzes* iuxta *Vales. in Harpocr. p. 276.*, *Scaligerum* in errorem induxit; qualis *Grotium* etiam decepit (*Stobaei* sui *Florileg. pag. 197.*) in istis incerti Poetae: κότ' ἄλκιμον ἔξετε θυμὸν, ὧ νίει, εὐδ' αἰδέϊσθ' ἀμφὶ περικτίονας: neque vicinos, iuvenes, reveremini. VALCK.

4. ἐν δὲ τοῖσι Πηδάσεισι) Verius Πηδάσεῦσι, quod lib. VI. 20. *P. Leopardus* legebat Πηδάσεισι, Emend. VII. 11. Schedarum Πηδάσεισι, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem Πηδάσα processus foret, nec τοῖτοισι moraretur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adiectum pronomen τοῖτοισι (sive, quod schedae dederunt, τούτοισι) adferat molestiae, video: ἐν τοῖσι Πηδάσεισι τούτοισι, in hac urbe, cui *Pedasa* nomen, supra *Halicarnassum* sita, e qua oriundum *Hermotimum* dixi.] At ferri non potest συμφέρεται, etsi saepius συννεύχθη γενέσθαι repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. [Itaque verum erat φέρεται, quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Poni saltem oportuerat ἐπειὶ αὐτὸ τοῖσι τε καὶ τοῖσι περικτ., sicuti lib. I. 175. [At, quemadmodum τοῖς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν *Graeci* intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magno opere obstat, quo minus περικτίονας (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.] *Gronovius* ἀμφικτίουσι, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob *Ask.* consensum. Ex *Vallae* Latinis *Amphictyonas* expulsos *Leopardus* voluit: eadem mens *Nic.*

Antonid lib. I. de Iurib. Exul. cap. 11., unice in ἀμφικτίσει acquiescenti; neque alia *Palmerio*. Sunt sane iidem περικτίονες, ἀμφικτίονες, sive, Scholiaste *Thucydidis* lib. III. 104. interprete, οἱ περιποῦντες: quales *Callino Ephesio* ἀμφικτίονες apud *Stob.* pag. 356. *Pedasensium* accolae alibi *Herodotus* περιόικους eiusdemque verbis dixit *Strabo* XIII. p. 909. [pag. 611. ed. Cäs.] Cui ergo bono additamentum, ταῖς ἀμφὶ ταύτης οἰκίουσιν τῆς πόλιος. Cur δις ταυτόν? utique ex ingenio librarii, rariorem ἀμφικτίονος vocem explicituri. [At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.] Porro δις ἥδη ἐγένετο protinus [lin. 9.] peccat. Alibi τρις posuit, et cum eo *Strabo*. Quae cuncta animo revolventi plura his inculcata videntur. Consule *Valckenarium* ad dictum primi libri caput. WESS. — Mihi totius huius pericopae color, sive ipsius rei prodigiosae hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, haud dubie *Herodoteus* esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco iam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Πανιώνιος) Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Πανίων, scripti codices dubium relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Πανίωνι. Prius illi furcifero adcommodatius ex concilio Panionio, cuius Chli participes lib. I. 143., atque ita *Athenaeus*. Εἶδος ἑπαμμένους [lin. 6.] libro I. 199. illustravimus; hic ἐκράμων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν, et gemina conplura *Portus*. Persici moris *Iosephus* lib. II. adv. Apion. cap. 37. facit παῖδας ἐκτέμνειν, ubi *Spanhemius* bene. Nec illi tamen contumeliae primi auctores. WESS.

6. εἶδος ἑπαμμένους) A natura egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum εὐπροσώπους, sed εὐεεῖς, sive κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς εἶδος καὶ Φυῆς εὖ ἔχοντας. Chius iste Panionius [lin. 7.] exsectos ἀγνέων ἐπώλεε ἐς Σάρδεις τε καὶ Ἐφεσον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πίστιος εἵνεκα secundum *Herod.* viris οὐκ ἄν *Herodot.* T. VI. P. II. M

δρεῖς anteponebantur. Cur autem Persae εὐνούχους ἐποίουν τοὺς καλοὺς, rationem reddit *Dion Chrys. Or. XX. pag. 270. B.* vid. *Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295.* In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumsit, vindictam lectoribus nullā dignus adparebit Hermotimus misericordiā, quam in ficta *Xenophontis Cyropaedia* facile movebit *Gadatas*. VALCK.

9. τῶν ἐνορχίων) Melius hoc videtur vulgato [ἐνορχίων] ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐκ τούτου τὴν ζόην [lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενον ἀπὸ τούτων τὴν ζόην lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulabit sibi aut ἔργου aut πρήγματος, quo modo *Valla. WESS.* — Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς οἰκέτας) Sic *Thomas Magist.* et ealamo scripti verissime. Confer dicta ad huius libri c. 4. Omittit autem *Thomas ἄσμενον*, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime suā praesentiā indicat. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδεξάμενον, cui in Musis alia potestas. WESS.

13. πάντων ἀνδρῶν ἥδη μάλιστα) Cum ἥδη et δὴ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum *Abreschius* ἥδη rariore accipit notione pro μέχρι νῦν, huc usque, qua *Pausan. Achaic. cap. 22.*, ipso observante, πῶσθαι μὲν ἥδη τὰ ὀνόματα αὐτῶν οὐκ εἴχομεν. [Itaque accipiendum illud ἥδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν εἰ ἥδη γεγόνασι.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut sribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σε ἐγώ --- τίς σε προγόνοισι --- ἥ σε, aequis oculis adspiciat? Deleta librariis transscripsi. WESS.

16. τὸ μηδὲν εἶναι) Culte τὸ μηδὲν ὄντες, viles, ignavi et nulli rei homines, *Sophocli Aiac. vs. 779.*, *Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D.* Aliud Hermotimus, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adi *Salvagnio* observata ad *Ovidii Ibim vs. 457.* WESS.

CAP. CVII. 1. Ἐξέξης --- τοὺς παῖδας) *Artemisiae* quia commisisse dicitur pueros *Ephesum* ducendos, frigide iocatur *Plutarch. T. II. p. 870. A.* Paulo post [lin. 5 seqq.]

iussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχους εἶχε ἕκαστος, διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆα: hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas [lin. 9 seqq.] terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon. Theophrasti Ἡθ. Χαρ. c. 25. ubi ὁ διπλὸς τοιούτος τις οἶος πλίων τὰς ἄλλας Φάσκων ἡμετέρας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τάχους εἶχε) Uni Vindobonensi [cui quidem alii accesserunt nostri codices] debetur. Tale Plutarch. T. II. p. 610. c. ὡς μὲν εἶχε τάχους καὶ δυνάμειος ἕκαστος: nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, [lin. 9.] Atticae nobilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me vero tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ἡπείρου, ταύτας ἔδειξάν τε etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudquam posterius. [Vide Var. Lect.] Opinabantur enim Persae, minuta ista promontoria naves esse Graecorum, inde formido illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆϊ) Sententiam in latina versione expressi; verba non adnumeravi. Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad πορευθῆναι intelligenda ὥστε particula. Cur vero βασιλῆα potius, ut Valek. voluerat, revocarem, quam cum plerisque mssis βασιλῆϊ tenerem, idoneam non vidi causam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα πορευθῆναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσουσαι βασιλῆϊ, (ὥστε αὐτὸν) πορευθῆναι. Reiskius coniecit, δι' ὧν ἔδει πορευθῆναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπεδείκνυτο) Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολ- λάκις δὲ Δαρεῖον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδέξασθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinionem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit, eam valde et iisdem fere de causis, quibus Eurybiades, improbante, Themist. p. 120. A. WESS.

13. τοῦτ' ἂν μέγιστον πάντων σφεῖς κακῶν τὴν Ἑλλάδα ἐργάσαιντο) Animum multiplex in schedis variatio percussit: quid eā intendatur, non adfirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσαιντο probaveris, res solvendi pontis in consideratione erit, universae Graeciae

ingens allatura damnum. Si σφίας malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλ., quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus Arch. κακόν, cui par c. 75. et IX. 36. WESS. — Κακόν an κακῶν praeferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schaeff. adoptavi, Herodoti mori loquendi adcommodatus. Caeterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' ἂν -- σφι --- ἐργάσαιτο, quod plerique praeferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis Herodoteo convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' ἂν -- σφεῖς --- ἐργάταιντο. Quomagus et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista reperi sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. l. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentire; quum praesertim frequenter observavimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἐργάσαιντο plurali numero positum reperisse, cuius haec versio est, fore ut --- maxima ob id calamitate adficerent Graeciam. An σφεῖς etiam (quod pro αὐτοὶ Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. Valla repererit, haud adparet: illud equidem Wesselingio adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφι, ab aliis σφίας fuisset adiectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio σφεῖς posuisse. S.

[17. οὔτε τις κομιδὴ τὸ ὀπίσω φανήσεται) Aut ἐς τὸ ὀπίσω malles forsā, aut nude ὀπίσω. At τὸ ὀπίσω apud Nostrum idem ac nudum ὀπίσω valet: parique ratione I. 207, 18. οὐ τὸ ὀπίσω φεύγονται dixit. S.]

20. οἷά τε ἔσται προσχωρήσαι) Laurentii succedere fluxit ex προσχωρήσαι, quod in Brit., saepeque legitimi locum, sicuti paullo superius in Arch. et Thucydeide II. 5., invasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi, modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam oppida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adiuncturas. Id vero προσχωρήσαι velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θεμιστοκλῆς μεταβαλὼν etc.)

Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλῶνιν ἰθὺς ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantēs, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentiā. Nec vetus interpres, neque Latinorum correctores vim animadverterunt verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati lib. V. c. 75. Κορίνθιοι, --- σφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὡς οὐ ποιοῦν τὰ δίκαια, μετέβαλλόν τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, saepius ἄνδρας, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, νενικημένους ἀναμαχίσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα. Horum prioribus, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλεῖν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., [pag. 71. ed. sec.] nihil utique commune habet cum ἀπειλεῖν, minari, praeter fortuitam literarum συνήμπτωσιν. In angustias detrusum, nesciuntque quo se verteret, ἐν ἀπορίῃσι ἐχόμενον, IV. 131., ἐς ἀπορίην ἀπυγμένον, I. 79., dixit etiam Herod. ἐς ἀπορίην ἀπειλημένον, II. 141. et ἀπειληθέντα ἐς ἀπορίην, I. 24. hic [lin. 8.] necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκαίην ἐνδεδεμένους, sive necessitate coactos, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας. Tales victos saepe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμαχίσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λέγων, βασιλεὺς ἀποληφθεὶς ἀναμαχῆται τάχα πολλάν τις δι' ἀπόνοια δίδωσιν ἔσα μὴ ἔδωκεν ἀνδρεία. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebet isthoc capite quaedam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίων αὐτῶν βαλλόμενοι) *Etiam soli, ipsi per se, privato consilio*: Sic III. 71, 20. IV. 160, 4. V. 73, 14. 106, 19. etc. S.]

9. ἀναμάχεσθαι τε) Confer lib. V. c. 121. et *Polyaenum* I. 30, 3. *Sequentia* in controversiam inciderunt propter ἀνασώμενοι [lin. 12.] ex *Med.* et aliis enotatum. Sententiam super his viri *Celeber.* notationes [quas nil adtinet hic repetere,] ostentant. Non ego infitior, νέφος ἀνθρώπων βοπο sensu usurpari posse: testabuntur scriptor *Epist. ad Hebræos* c. XII, 1. observataque *Cl. Lamb. Bos.* Sed incommodat valde ἀνασώσασθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτήσασθαι lib. III. 65. et 75. *Reciperatum* autem νέφος τοσοῦτον ἀνθρώπων a victoribus Graecis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse depulsam. Sic ἀνωσόμενοι lib. VII. 139., ὠσόμενοι τὸν Πέρσιν VIII. 3., et, *Berglero* indice, *Plut. Mar.* pag. 414. c. ἀλλ' ὅπως νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσόμενοι, διασώσουσι τὴν Ἰταλίαν. Restat εὖρημα γὰρ εὐρήκαμεν, [lin. 10.] nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Graeciam, ita vertendum; *Vallae* Latina exorbitare, alios non fugit. *Εὖρημα* lucrum praeter spem oblatum exposuerunt summi Viri *G. Budæus* et *H. Stephanus*, estque in lib. VII. 190. [et VII. 155, 9.] *Εὖρημα νομίζειν* et λογίζεσθαι pariliter *Siracides* c. XXIX, 4. et 6. *WESS.*

16. ἐμπιπράς) *Med.* et consentientium ἐμπιπρεῖς videtur scripturae aberratio verioris. Inflammata Graecorum a Persis templa, post *Brissonii*, *Menagii* ad *Diogen.* I. 9. et *Davisii* in *Ciceron.* II. Leg. cap. 11. sollertem operam, praetereo. Mutare debui proxima [lin. 20 seq.] καταμείναντες --- ἐπιμεληθῶμεν, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαρεμφάτων in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes prae stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notata sunt. S.

18. πέδας τε κατῆκε) Ob vicinas duae forte literae perierunt, ut scripserit ἐκατῆκε, nempe τῇ θαλάσῃ. *Diogen. Laërt.* Proem. §. 9. dixit εἰς τὴν θαλάσσαν πέδας καθῆναι. κατῆναι εἰς τὸ πέλαγος πεδίων ζεύγος, *Herodot.* lib. VII. c. 35. Paulo post [lin. 20 seq.] probarem quae margo dat *Steph.* καταμείναντας ἡμῶν τε αὐτῶν ἐπιμεληθῆναι: quam casuum ἀκαταλλήλιν amat *Herod.*, adpellatione τῶν αἰε-

των υιοτες intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκίτας explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thōmas M. voc. Οἰκίται. VALCK. — At verum erat καταμείναντες, de quo in *Var. Lect.* monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo iungere amat Noster. Vide I. 56, 2-4. IV. 15, 8-10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

21. Ιστα, καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἐχέτω idem ac ἐπιμελείτω: (Pierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel εἷς ἕκαστος. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 25. τὸ Τίς πολλάκις -- δηλοῖ -- πάντας, λεγθὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἕκαστος: οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμίνιοι (in Ai. vs. 245.) ὡς νῦν καιρὸς τῷ Ποδοῖν κλοπᾶν ἀρίσθαι. Sophoclea citat idem in eam rem bis terve alibi. Versus Alcaei apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χερὶ μεθύσκειν, καὶ τινα πρὸς βίαν Πίνειν, ἐπειδὴ κατέθανε Μυρσίλος. Poëtae sententiam Alcaico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 57. sed Alcaei apud Athen. proxima duabus adiectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μένειν γ' ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπέλῳ. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλασάσθω. Nidum fingere, πλάττειν δόμον dixit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35, Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρεσις, ἢ πλάσσει δόμον, "Ἄλλη νεοσσούς ἠξίωσεν ἐντεκεῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophocleis esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Taylor. VALCK.

25. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Erunt fortasse, qui ὑποθήκην, notione παραινήσεως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., praeceptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποθήκην invenisse. Πέρσεια, [pro quo perperam Περσία Edd. ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte pingit Arch. WESS.

Ibid. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Sequentia cum his arbitror iungenda, ἐς τὸν Πέρσεια, ἵνα (ἢν ἄρα τί μιν καταλαμβάνη πρὸς Ἀθηναίων πάθος) ἔχη ἀποστροφὴν: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσεια, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel re-

fugiam, si qua urgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπόθετον φίλον in *Lysiae* pag. 158., vid. Cl. Markland. et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, clar. *Abresch*. Diluc. *Thucyd.* p. 654. Ad ἀποστροφὴν conf. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. pag. 73, 18. Ἀναβ. VII. p. 244, 23. *Isber.* Epist. II. p. 410. v. P. *Wessel.* ad *Diodor.* I. p. 207. et Io. *Toup.* Em. in *Suid.* voc. Ἀποστροφή. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quae εὐεργεσίαν sibi scribit ὀφείλεσθαι, meminit *Themistocles* in illa nobili Epistola ad *Artaxerxen* data apud *Thucyd.* I. c. 138. VALCK. — At non *Persam* (ut ait Vir doctissimus) *facturus erat ἀποθήκην*: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in *Hellespontum* navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, *facturus erat ἀποθήκην ἐς τὸν Πέρσας*: ubi per metonymiam ἀποθήκη dicitur id quod est ἀπόθετον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὸν γιγνωσκόμενα, κείμενα χάρις. S.

CAP. CX. 7 seqq. ἄνδρας ἀπίμπι etc.) Misit viros iussos tacere, *Valla*: τοῖσι ἐπίτελλε σιγᾶν. Melior mihi lectio videtur marg. *Steph.* τοῖσι ἐπίστευε σιγᾶν ἐς πᾶσαν βάσανον ἀπικνεόμενοις τὰ αὐτὸς ἐνετείλατο βασιλεῖ φράσαι: quos, utcumque tormentis excruciantur, fideli credebat occultaturos silentio, quae Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur *Sicinnus*: hunc *Polyaeno* p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀρτάκην: Ἀρνάκην vocat *Plutarch.* in *Aristid.* p. 324. v. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidum; ut *Iustin.* II. cap. 12., ista *Xerxi* *Themistocles* indicavit; non tam miror quod apud *Nepot.* Them. c. 9. literis, ait, eum (patrem Tuum) certiore feci, id agi ut pons - - dissolveretur; sed in *Thucydide* miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo *Themistocles* dicatur γράψας τὴν τε ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν - - οὐ διάλυσιν. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit *Herod.* nec sane fit credibile. VALCK.

Ibid. τοῖς ἐπιστευομένοις) Pristinum ἐπίσταλμα damnant schedae, quibus obsequor. [Vide *Var. Lect.*] Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tormentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros; plana utique sententia, et simillima Pausaniae lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτῆς iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arnacem, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyaeo, sed Arsa- cem appellanti, lib. I. 30, 3. WESS.

10 seq. πρὸς τὴν Ἀττικὴν) Quae prostant in *Miscell. Lips.* Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate [a Reiskio] scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; [at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xerxem misisse.] neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigit is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi haerebat adhuc Xerxes; neque enim hic cum classis aufugit reliquiis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Graecia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., ἐδῶ χρεώμενος ἅμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἀπε- νόστησε εἰς τὴν Ἀσίην. conf. cap. 113. 126. 130. WESS.

CAP. CXI. 8. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκῇ) Admoveret Andrii τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πειθανάγκην Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., aequae tamen liberis et sui iuris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres au- tem deas μεγάλους utroque sermone recte dici, Iac. Elsner Sched. Crit. p. 39. conmonstravit. WESS.

8. et seqq. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκῇ etc.) Duabus his Dea- bus, quas suae habendi cupidini Themistocles προέτιναι, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas in- sulam suam semper colere dicebant Πενίην τε καὶ Ἀμνηχανίην: quarum etiam fideli praesidio feroces Themistoclem et Graecos re coegerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. ἐπεὶ τε οὐκ οἶόν τε ἐγένοντο ἐξελεῖν τὴν Ἀνδρὸν - - ἀπαλ- λάσσοντα εἰς Σαλαμῖνα. Quam Noster, hinc paucis rem nar- rat Plutarch. in Themist. pag. 122. c. δύο καὶ ἦκειν ἔφη θεοὺς κομίζων Πειθῶ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἔφασαν εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς θεοὺς

μεγάλους δύο, Πενίαν καὶ Ἀπορίαν, ὅς' ὦν κωλύεσθαι δοῦναι χρήματα ἐκείνῳ. Nomina Ἀναγκῆς et Ἀμνηστίας in magis usitata convertit Βίης et Ἀπορίας. Amor in ala Simpliciae: Οὐτὶ γὰρ ἔκρινε Βίῃ, πρᾶν δὲ πειθοῖ: et ante: Τᾶμος ἐγὼ γὰρ γινώσκον ἀνίκ' ἔκριν' Ἀνάγκη. [Vide Brunckii Analect. T. I. pag. 205.] Huius Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. οἱ νῦν σοὶ ὑπήκοοι γινόμενοι οὐ Φιλίᾳ τῇ σῇ ἐπέστησαν ὑπὸ σοῦ ἄρχεισθαι, ἀλλ' ἀνάγκη. Hanc a veri nominis Rege longe removet Ecphantus Stobaei p. 335., qui pro sectae severitate τὸ πειθοῦς τινος δεῖσθαι considerat (vs. 10.) veluti τὰς ἐπιγῆν Φαυλότατος λείψανον, quia πειθῶ ἔργον τι ἐντὶ παλαιῶν ἀνάγκη. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. F. et 366. B. Non solum τὴν Πειθῶ, μειλίχιον ὄπλον, sed mitibus verbis minas addens paene regaliter Themistocles Andrii ostentabat τὴν Πειθανάγκην καὶ, ὡς αἶον εἰπεῖν, θατέρᾳ μὲν δόξῃ, θατέρᾳ δὲ κηρύκειον προῖσχύμενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὡς Φησὶ Πανσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα μὲν παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ'. p. 309, 14. VALCK.

11. καὶ θεῶν χρηστῶν) Fingebat Cl. de Pauw τὰ θεῶν χρηστῶν non absurde, modo necessitas adesset: insuper, [lin. 12.] ἐπὶ Ἀνδρίου γε εἶναι γεωπείνας ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκοντας, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γεωπείνας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andrii dicacioribus appellatas: ad Athenienses accessisse θεοὺς χρηστοὺς, ad se semper invisere θεοὺς γεωπείνας, praeterque ceteros Πενίην καὶ Ἀμνηστίην insulae possessione delectari. Quae, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνήκοντας ἐς τὰ μέγιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. fefellerint, an repetiti toties post ἐπεὶ accusativi; hos certe improbavit, invito Herodoto et praeceptore structurae H. Stephanus de Dialect. p. 138. Ceterum noti satis sunt γεωπείναι lib. II. 6., et ἐπὶ βόλοι, bonae malaevae rei. conpotes, ex Aeschyli Agam. vs. 551., Porphyrioque Quaest. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. ἐπιβόλους aspernor, mirorque servatum a nupero Hippocratis editore,

Steph. Mackio, princip. Νόμον, cum Mssti et Scholiastae verum ostenderent. Ipsum adii. WESS. — De formula Nostro usitata εὖ ἕκειν vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia haec dicta videntur: *magnae et beatae Athenae* scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: *propitiis inprimis utuntur diis* scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad εἰς τὰ μέγιστα, ex praecedenti vocabulo γεωπεινύας, intelligi par est genitivum γεωπεινύης. S.

CAP. CXII. 2. εὖ γὰρ ἐπαύετο πλεονεκτηῶν) In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. Θεμιστοκλῆς - - χρηματα παρὰ νησιωτῶν ἐκτέατο (sibi comparabat) λάβειν τῶν ἄλλων στρατηγῶν. [Videlin. 17. et ibi Var. Lect.] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. haec posuerat tanquam indubia: ἦν δὲ περιπλέων τὰς νήσους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreontis nobis carmen servavit, illum traduentis, ut ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοις σκυβαλικαῖσι πεισθείς. Λαβῶν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς Ὀλεθρον: in his τρεῖς forte videbuntur in τριάκοντα mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, haec certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditissimus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quae leguntur p. 494. [Adnot. ad lib. VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4. χρεώμενος λόγοις τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρίους) Magnas crierunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, χρεώμενος, aut χρεωμένους Med., exsilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: salvum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea [quae Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλητήριος λόγος praecesserint. Illa enim generatim minacia verba, haec τὴν Πειθῶ καὶ Ἀναγκαίῃν, nisi imperata praestentur, denunciantia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. WESS. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcarunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, Ἀνδρίου temere in βασιλεία mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολή) Hoc etiam ut Herodoteum referri debuerat in *Aem. Porti Lexicon*, quum ἡ ἀναβολή vel ἐπέθεσις vix alibi dicatur ὑπερβολή. VALCK. — Equidem usitatiorem vocabuli ὑπερβολή notionem animo habens obversantem, (de qua consuli *Lexicon nostrum Polybian.* p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine converterem, istud Κρυστίοις γε οὐδὲν, τοῦτου εἵνεκα, τοῦ κακοῦ ὑπερβολή ἐγένετο, ita acceperam quasi οὐδὲν ἦσθον scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiae summa si spectetur, *Vallae* latina, a Gron. etiam et *Wess.* servata: *Carystiiis ne hac quidem re contigit effugere cladem. Proprie: nequiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit Carystiiis.* Nempe continuo deinde *Andro* profecti *Graeci* (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet κατ' οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβάλλεσθαι differendi notione usus est *Noster VII. 206, 4. IX. 51, 2.* Vocabulo ὑπερβολή eodem, quo *Herodotus*, significatu semel usum *Polybium* memini, XIV. 9, 8. S.

16 seq. ὁρμεώμενος ἐξ Ἀνδρου) Sive ipsum *Themistoclem* ab *Andro* profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. *Plutarchus* ad prius inclinat, περιπλέων τε τὰς νήσους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, *Themist.* p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμεώμενος ἐκ Ἀνδρου, stationem ad *Andrum* habens, refingatur, praesertim cum ὁρμῶν in simili ponatur re. *Reiskii* ἐκτίετο genio sermonis et *Arch.* suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62. *WESS.*

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους -- χεῖμερῖσαι δὲ ἄμεινον) Ad eandem pertinet classem [scil. vocum, quae vix alibi quam apud *Herodotum* reperiuntur; conf. *Adnot.* ad c. 112, 14.] ἀνωρίη τοῦ ἔτους, et χεῖμερῖ-

ται: quorum prius quid sit docebunt Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in Ἀωρί νυκτός. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius praetermisit. Caeterum, quod ἄνωρίη cum subscripto iota hic scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi. ἄνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat West. tenui cum Schaeef. ἄνωρίη absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἄνωρίη debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἄνωρίη in nominativo, certe baud deterius quam ἄνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χειμερίσαι, pro vulgari χειμάσαι vel παραχειμάσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἐχειμέρισε ἐν Κύμῃ. Formatum illud, ut θειρίζειν, aetatem transigere; et rarius ἐαρίζειν, tempus vernum. Ἐχειμέριζε forte dederat Noster etiam c. 133. pro ἐχειμαζε, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχειμαζε τρεῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quae se conferunt grues ἐς χειμασίην: sic Codd. exhibent pro χειμαδίην. Dixit Demosth. p. 35. ὑπάρχει δ' ὑμῖν χειμαδίῃ μὲν χρῆσθαι Λήμνῳ: sic legendum puto eiecta voce δυνάμει ex vicinis repetita, ut dederit χειμαδίῃ, nempe τόπῳ. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χειμαδίῃ, τόπῳ ἐφ' οὗ ἂν τις δύναιτο χειμῶνος ἐγκαθορμίσασθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

8. πρώτους μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρὸς τοὺς μυρίους Περ. πάντας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 85. arbitror. WESS.

14. κατ' ὀλίγους) Legi nec posse nec oportere κάρ' ὀλίγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyda. III. 111. ὑπαπήισαν κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγας καὶ διεσπασμένοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyda. lib. VI. p. 400. WESS.

15. τοῖσι εἰδὲά τε ὑπῆρχε) Sunt, ni fallor, εἰδὲος εὖ ἔχοντες, sive σωματῶν ἔχοντες ἄριστα, atque adeo εὐεκτικοί. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, secernens,

καὶ εἰ τέτοις etc., ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὅτέοισι τι χρηστὸν συνῆδε πεποιημένον. Est illud ὅτέοισι Homericum et Herodoteum; Sophocleum ὅτοις. Ad Homeri Ἰλ. δ. 491. Eustathio adnotantur Ὅτεοισι, ὅτου, ὅτω, ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὄντων, καὶ ὅτοις: de quibus unum restitui poterit Aeliano de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῶα ἥκοντα καὶ αἰσθανόμενα, ὅπου (scribendum, ὅτου) λείψανόν ἐστι τὸ κείμενον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ τέτοις (ion. pro εἰ τις,) quum nihil solennius sit Gracis, quam εἰ τις, ἢ τινες dicere, ubi perinde ὅς τις, οἱ τινες dici poterat. S.

CAP. CXIV. 5. τὸ διδόμενον ἐξ ἐκείνου δέχεσθαι) Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene Pavius. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium poenas daturum ambigue respondisset, [lin. 16.] διζήμενος τὸ ῥῆθιν abiit. Tale δέκομεθα, ὃ βασιλεῦ, τὰ διδοῖς inf. c. 137. δέκομαι τὸν οἰωνόν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἔρην τοῦ Θεοῦ Plut. vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος) Innuit eriguum militum numerum, quem saluum ex inmani illa multitudine lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Caussas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atossam, Ἦκευσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες Ἐφ' ἐστιοῦσιν γαῖαν, Aeschyl. Pers. vs. 510., qui de regiis per Thessaliam properantibus copiis vs. 490. ἔνθα δὲ πλεῖστοι θάνον Δίφῃ τε λιμῷ τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seq. λοιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconveniens: quae habet Iustin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. vs. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos κρυμῷ, λιμῷ, πορείᾳ. Labore, fame, ac metu distabuerunt, Orosius p. 114. Herodoto prior Aeschylus, Pers. vs. 482., Στρατός δ' ὁ λοιμός ἐν τε Βοιωτῶν χθονὶ Διῶλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος Δίφει πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἀσθματος κενεὶ διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα, Καὶ Δωρίδ' αἶαν: tandem γῆς Ἀχαιῶδες πέδον Καὶ Θεσσαλῶν πόλιν ὑπεσπανισμένους Βαρᾶς ἐδίξαντ', ἔνθα δὲ πλεῖστοι θάνον Δίφῃ τε, Λιμῷ τ', ἀμφοτέρω γὰρ ἦν τὰδε: absurde Schol. τόπος, ait, Βοιωτίας ἢ Κρήνη: hinc aquas nobis Crenaeas vocant, quae fontanae fuerant dicendae. In Atti-

cae pestis descriptione *Lucret.* VI. 1262. *Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata iacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquai.* *Thucyd.* p. 131, 79., ἱκαλινδοῦντο καὶ περὶ ταῖς κρήνας ἀπάσας ἡμιθνήτες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. VALCK.

19. νεομενάας ἀρπαχθῆναι) Praecessit ἄρμα Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Paeones ferebant, furto abducti. Supra VII. 55. οἳ τε ἵπποι οἱ ἱροὶ καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἱρόν. Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum, οἰκημένων. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. Θρήξ, ἔργον ὑπερφυῖς ἐργάσατο) Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans *Aelianus* Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse Φιλέλληνα: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Graecorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculos crudeliter eruens dicitur μὴ ποιήσας Ἑλληνικά. VALCK.

9. ἐξώρυξε αὐτέων ὁ πατήρ τοὺς ὀφθ.) Sumsit hinc *Aelianus* Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, μὴ ποιήσας Ἑλληνικά, quod verum; sed regulus ille, quantumvis Φιλέλλην, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum supplicium haud fuisse alienum, damno-visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad *Apollonii* Rh. lib. II. 178: Alia *Celeb. Iac. Perizonius*. WESS.

CAP. CXVII. 5. Ἐνθῦτα δὲ κατερχόμενοι) Placebat olim addita littera κατερχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti in *Aeschyleo*, a Comico acerbius perstricto, Ἦκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Quoniam schedae vetant, patior vulgatum, retentos aliquantisper isthic declarans. WESS.

CAP. CXVIII. 2. Iustissimum ἐξ Ἀθηνέων, toties totiesque in Musis pravam: bonum vero ex Aldo atque aliis διεχρίετο. [lin. 4.] Ionici enim commatis χρίεσθαι, eiusdemque composita. Vide I. 21. WESS.

5. νηὸς Φοινίσσης ἐπιβαίς) Haec ut possent ἐκτραγωδῆσαι, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenissae navi scapham substituerunt piscatoriam; ex *Trogo Iustinus* II. 13. hinc *Orosius* II. 10. Ferebant, [lin. 6. seqq.]

πλέοντά μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπελαβεῖν μέγαν καὶ κυματίνην. Adfinis Atheniensium et fautor Boreas superbum Regem illaesium dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut sede eximie Στρυμονίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας meminit *Callim.* Hymn. in Del. vs. 26. ubi notat ill. Ez. Spanh. qui plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respicit *Callim.* Epigramma Simonidis ab *Athen.* servatum lib. III. p. 125. c. ubi pro Ὠκὺς libenter corrigerem, Ὀξὺς ἀπὸ Θρηκῆς ὀρνύμενος Βορέας: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur. Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntur commenta, *Herodoto* minime probata; quod observare debuerat *Brissonius* hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 33. Vera videbantur *Io. Tzetzae*, Chil. I. vs. 996. Ἀπὸ Στρυμόνος δ' ἐπιβὰς νηὸς αὐτὸς Φοινίτης, Σὺν τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν, κλυδωνος γεγενότος, Κίλευσε τούτους ἐκπηδᾶν εἰς θάλασσαν τοῦ πλοίου. Ὅπερ δὴ καὶ δεδράκασιν, ἐκεῖνον προσκυνεῦντες, Ὅπως τὸ πλοῖον κουφισθὲν σώσῃ τὸν βασιλέα. VALCK.

7. ἄνεμον Στρυμονίην) *Laurentii* a *Strymonia* ansam docto viro praebeuit corrigendi Στρυμονίην, quo facile carebimus. Ab amne ventus Boreas Στρυμόνιος et Στρυμονίης, isque inpetuosissimus. *Callimachus* H. in Del. vs. 25. Τίχχα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πίσειεν Στρυμονίου Βορέας. Hinc *Aeschyli* πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακὸςχολοί, *Agam.* vs. 200. *Callimachum* respexisse *Hesychius* videtur in Στρυμόνιος. WESS.

18. ἐκπηδᾶν) Perplacet ἐκπηδέειν, ut ἐνδιατίεσθαι, καταμαργεῖν, et χρεῖσθαι. Quae praecedunt, obiter *Dio Chrys.* attigit Or. XIV. p. 231. b. In proximis [lin. 22.] χρυσὴ στεφάνη, etsi Mssti vulgatus praebent, vim non facio. *Homerum* hic sequitur, στεφάνης praecipue (*Eustathio* ad *Iliad.* Σ'. 597. docente) probantem: adde illi magnum Animadversorem in *Athen.* lib. V. 8. [T. III. nuperae Edit. p. 121.] VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λέγεται λόγος) Scripta exempla, quod ineditum erat, sic optime explicant. Respectus est ad initium c. 118. [Immo unice verum erat, quod nostri libri dedere: vide *Var. Lect.* ad h. l.] Vicinum οὕτω εἰρήθη [lin. 3.] in *Pass.* nihil habere damnabile, ostendi ad lib. IV. 157. atque alibi. WESS.

[8. τῶν δὲ ἐρετῶν etc.) Ad id quod famae illi, de qua

hic agitur, opponit *Herodotus*, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunctorum operâ opus fuit gubernatori, qua per vim tempestatis ad optatum littus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 4 seq. δωρεάμενος αὐτοῖς etc.) Donasse dicitur *Abderitanos* aureo acinace, καὶ τῇρῃ χρυσοπιάστῃ: quod ex Codd. revocabitur. *Tiaram* tamen infrequens fuisse puto *Regium* donum: *Acanthios* eodem quo *Abderitanos* honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., ἰδωρήσατο ἰσθῆτι Μηδικῇ. Nusquam etiam auro distinctam χρυσοπαστὴν memoratam legi *tiaram*; de qua praeter *Brisson.* multa *Gataker* Adv. Misc. posth. c. 24. sed alibi reperias χρυσοπαστὴν ἰσθῆτα; et τὰ χρυσοπάστα τῶν ἱδυμάτων. *Abderitanos* splendido *Xerxen* eiusque exercitum excepisse convivio constat ex *Herodot.* VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat *Philostr.* de Vit. Soph. p. 494. de *Protagorae* patre *Maeandrio* *Abderitano*: δεξάμενος τὸν Ἑλέην οἰκίᾳ τε καὶ δώροις, τὴν ξυσουσίαν τῶν Μαῶν τῷ παιδί παρ' αὐτοῦ εἴμετο. De *Protagorae* praeceptore *Democrito*, huiusque patre, paria prodidit *Diogen. Laërt.* IX. 34. testem citans *Herodotum*, de cuius nomine in aliud convertendo alibi coniecturam proposui. VALCK.

5. καὶ τῇρῃ χρυσοπιάστῃ) Ex *Vallae* Latinis locum instauravit de *Pauw*: recte factum Mssti testantur. *Med.* et paucorum τῇρῃ formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in *Germania* viro existimabimus, *Aldinum* τῇρῃ χρυσοπιάστῃ tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. Τῇρῃς, si qua apud audaciorem poetam, [vide *Athen.* XI. p. 550. f. et 497. b.] in *Musis* et solutae orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque *Persicus*, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, *tiaras*, *acinaces*. De *Acanthiis* lib. VII. 116. καὶ ἰδωρήσατο θφιας ἰσθῆτι Μηδικῇ *Xerxes*. Post illa [lin. 6.] ex Codd. λέγοντες ἡμεῖς γε οὐδαμῶς πιστά, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quae isti de *Abderorum* situ, innovandis. Resedit inpetus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν εἰς Ἴσθμὸν ἀναβῆναι) *Priscae* pictatis istam partem ostendit magis *Iac. Ph. Thomasinus*, *Herodot.* T. VI. P. II. N

Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimae fuissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecrata Neptuno ad Rhium Aetoliae apud *Thucydidem* II. 84.; tum Iovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in *Procopii* Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. εἰ λελάβηκε) Hic quoque nunc scribi malim εἰ λελάβηκε, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefert, ubi haec describit, *Plutarch.* de Herod. Mal. p. 871. c. aegerrime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta *Herod.* [lin. 4.] ἀπαίττει αὐτοὺς τὰ ἀριστήϊα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Acerbe *Plutarch.* Οὐκ ἔτι Σκύθαις, αἰτ, οὐδὲ Πέρσαις, οὐδ' Αἰγυπτίαις τοὺς ἑαυτοῦ λόγους ἀνατίθῃσι πλάττων' (ὥσπερ Αἴσωπος ἑώραξε καὶ πιθήκοις) ἀλλὰ τῷ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀπαθεῖ τῶν Σαλαμῖνι πρωτείων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminiose traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis hic sponte sua praetulisset Aeginetas? Si de Aeginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALGK.

5. τὰ ἀριστήϊα τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.) Animadvertit *Plutarchus* liquida in his malignitatis indicia, sed iratior: posito animi aestu (*Vit. Themist.* p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. *Aeginetis*, sive astu id evenerit Spartanorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse contributam, priscorum consensus est, *Diodori* lib. XI. 27., *Aeliani* Variar. XII. 10. etc. Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae *Arch.* Redi ad lib. I. 51. WESS.

CAP. CXXIII. 4. διένεμον τὰς ψῆφους etc.) Nolo; quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, li-tem recepto movere. [Vide mox *Valckenario* notata.] Ἐφερον, quod duobus in Codicibus, adstipulatores *Aristidem* T. II. p. 218. et *Plutarch.* Them. p. 120. n. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φερόντων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῶν ἀριστέων: unde *Canterus* Chacronensis arae Neptuni, Ποσειδῶνος, titulum instauratum voluit, Nostro

praeunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto abeunt, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δὲ accipiendum pro δεύτερον δέ. Aristides, ἑκατὸς γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον Φέρον, δεύτερον συνέξιπτον ἅπαντες Φέροντες Θμιστοκλίας, Herodotea adumbrans; in quibus συνέξιπτον, sollemnē in tabellis et sortibus, urnā cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. WESS.

Ibid. δίνεμεν τὰς ψήφους) Revocarem reiectum δινέμεντο. Athenis, causā utrimque dictā, qui iudicibus distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διατίμειν τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculas dividentes, quibus ferrent suffragia, δινέμεντο τὰς ψήφους: et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte iudicarent, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντες (sive κρίνουντες, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. n. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἴσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψήφον ἔφερον οἱ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψήφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψήφον, καιομένην τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ Φρατρίου, - - ἐψηφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. n. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. n. Θμιστοκλῆς δὲ (καίπερ ἄκοντες ὑπὸ Φέρον) τὸ πρωτεῖον ἀπίδουσαν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη) Vinc dicavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἐδοξώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus] legi posse ἰδοξώσθη, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. WESS.

6. ἐς Λακεδ. ἀπίνετο, θέλων τιμηθῆναι) Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. n. Spartam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μή ποτε Θμιστοκλῆς, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, κακὸν μέγχι βουλεύσεται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum ἐτίμησαν αὐτὸν διπλοαῖος δωραῖς τῶν τὰ αἰρε-

στῆτα εἰληφόντων. Iuxta *Libanium* T. I. p. 14. c. illum ἱστιφά-
 ρουν, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιούμενοι τὴν ἐκείνου
 διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lace-
 daemoniis enarrat et *Plutarch.* In *Herod.* legerem [lin. 12.]
 ex marg. *Stephani* προέπεμψαν ἀπιδόντα τριηκόσιοι Σπαρτιητῶν
 λογάδης: quo honore neminem alium dicuntur prosequuti.
 Hoc apud *Thucydid.* I. c. 74., Spartanis in memoriam
 revocat orator *Atticus*: *Themistocles*, αἰτ, αἰτιώτατος ἐν τῇ
 στενῇ ναυμαχῇσαι ἐγένετο, ὅτις σωφίστατα ἔσωσε τὰ πράγματα
 καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμήσατε ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμῶς
 ἰδόντων: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

. 12. προέπεμψαν ἀπιδόντα) Non nescio patrociniū, vete-
 ri ἀπιδόντα paratum. Praestat ex scriptis exemplis de-
 promptum, estque apud *Aristidem* T. II. p. 219. in memo-
 rabili hoc *Atticum* imperatorem deducentium et prose-
 quentium comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad
 honorem amplius et ad gloriam magnificentius publice a
 Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equi-
 tibus, primae nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VI.
 56., [conf. Adn. ad VII. 205, 9.] ad Laconicae fines honorifi-
 ce deduci. Praedicant hoc eius decus *Aristides*, *Plutarchus*,
Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in *Tha-*
cydidis lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Vallae
 Ἀφιδναῖον haud agnoscenti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures
 adforent suffragatores, ad sensum cupide praeberem. *Bel-*
binita fuit *Timodemus*. Memini pulcre, *Io. Meursium* insu-
 lam *Belbinam* Atticae populis sive pagis sine teste inse-
 ruisse, et *Sponii* meruisse censuram, errantis tamen longe
 ob negatos insulae incolas. Alia omnia *Strabo* VIII. p. 576.
 et IX. p. 611. [p. 375. c. et p. 398. d. ed. Cas.] Iam *Bel-*
binita si *Timodemus*, quomodo *Aphidnaeus*? Nam Ἀθηναῖος
Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in *Valla*,
 aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse
 vero *Belbinitanum*, acre *Themistoclis* responsum arguit.
 Simile *Platonis* de *Rep.* I. p. 330. A. et *Plutarchi* *Them.*
 p. 121. A., quo *Seriphio* obrectatori *Themistocles*, ἀλλ'
 οὐτ' ἂν ἐγὼ Σερίφιος ὦν, ἐγενόμην ἔνδοξος, οὔτε σὺ Ἀθηναῖος. Qui
 quidem ex insula *Seripho*, hic ergo ex *Belbina*, insula ex
 adverso Atticae obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contemtibiles, ut Βελβινίης Graecorum conviciis celebraretur. Testis est *Teles* philosophus apud *Stob. Serm. XXXVIII. p. 233.*, ubi nunc Βελβινίης, sed ad Nostri praescriptum de *Abr. Ortelii* sententia reformandus. Si boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superest, ut Timodemus, domo Belbinita, ius civitatis Athenia ob nescio quae merita, qualis Cl. de *Pauw* divinatio, consecutus fuerit et *Aphidnaeis* additus. WESS. — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam *Pavii* haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδμημος Ἀφιδναῖος) Adversarium in administranda republica saepius expertus Aristiden, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste *Plutarcho* Tom. H. p. 805. Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtrektor Timodemus demo censebatur *Aphidnaeus*, ut supra *Callimachus* fuisse dicitur *Polemarchus* lib. VI. c. 109. *H. Steph.* ad h. l. *Valla*, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. *Valla* potius suspectam fuisse puto Codicis scriptionem Ἀθηναῖος, in *Arch.* etiam inventam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. *Kühnius* in *Pausania*, et vir Doctiss. *Aug. van Staveren* in *Apollodoro*, corrigunt Ἀφιδνας pro Ἀθήνας: vid. *Miscell. Obs. X. p. 382.* Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma *Cypselidarum* ad eandem pertinens *Castorum* historiam apud *Pausan.* V. p. 425. Τυνδαρίδα Ἑλέαν φέρετον, Αἴθραν δ' Ἀθίναθεν Ἑλκετον: et quidni canere potuit de *Therapnaeis* fratribus *Aleman*, ὡς Ἀθήνας ἔλουν. Eximiam max lectionem, [lin. 4.] φθόνῳ καταμαργύνων, *Herodoto* vindicavit *Clar. Wess.* in *Diss. Herod.* p. 203. VALCK.

3. ἐπιφανέων ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero καταμαργύνων, an Codicum καταμαργύνων revocandum, haesitavi. Visum hoc, a *Valla*, quod *Portus* coniiciendo tenuit, lectum, aequius melius. Nam καταμαργύνων, inprehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra καταμαργύνων, et more Ionico καταμαργύνων, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio μιμαργωμένοι κνηθισαῖς *Aeschilo* Suppl. 766. In vicinis [lin. 7.] scholion

ἐνέκειτο καὶ Mssti extrudunt, alioqui' non in absurdis, uti lib. VII. 158. WESS.

8 seq. οὐτ' ἂν ἐγὼ ἐὼν Βελβινίτης) Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. Τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει, ὅς τῳ Σεριφίῳ λαιδορουμένῳ καὶ λέγοντι, ὅτι οὐ δι' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εὐδοκίμοι, ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐτ' ἂν αὐτὸς Σεριφίος ἂν ὀνομαστός ἐγένετο, οὐτ' ἂν ἐκεῖνος Ἀθηναῖος. Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba compararunt ad illa Platonis, praeter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Dounaeus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινήτης, obscurae cuiusdam insulae Belbinae civis fuit, quae ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in Βέλβινα: hinc Βελβινήτης formatum praeter Berkel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulae non recordatus, insulae nomen sensit debuisse designari Teleti apud Stobaeum p. 233, 5. καὶ ὀνειδίζουσι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκῶνιος, ὁ Βελβινθίτης, corrigens Βελβινήτης: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ὀνειδίζουσι μὲν ὅτι Κύνιος, ὅτι Μυκῶνιος, ὅτι Βελβινήτης. VALCK.

CAP. CXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξελέξατο) Nimiae doctissimorum virorum in re, me iudice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iisdem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantis scripturae τὸν Μαρδ. ἐξελέξατο selegi. WESS.

CAP. CXXVII. 6. Κριτοβούλῳ Τορωναίῳ ἐπιτροπεύειν) Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non ἐπιτροπεύειν, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non Τορωναίῳ, siquidem Toronaei is generis. De Valla. sileo. Recte castigatur, ad unum Critobulum

applicans, quod toti Chalcidicae genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. [Comment. ad pag. 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXVIII. 3 seqq. Τιμόξεινος ὁ τῶν Σκιωναίων στρατηγός etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidaea prodenda, ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι, . . . τέλος μέντοι τοιαῦτα ἐγένετο. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; . . . ad extremum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχὴν et τέλος recte Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bossii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σκιωνῆος. Herodoti tum forte immemor, Σκιωναῖος, tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Obs. serv. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem paene ad verbum descripsisse Aeneam monuit Casaubon. VALCK.

8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corruperant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σκιωνῆος, in Cod. Florentino Σκιωναῖος, cui primas Maasvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4 seqq.] ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξίματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte conversa egent levi correctione, τοξίματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελίξαντες: verbis adiectas sic solet Noster repetere praepositiones: ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus restituit: οἱ δὲ τοῦ τοξίματος περὶ τὰς γλυφίδας ἐλίσσαντες τὸ βιβλίον, circa sagittae crenas epistolam volventes. [ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἰσάιστος, interpretatur καταφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτῶν τοῦ χαλκίου, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πτεῦμα καὶ Φαίλην πτέρωσιν, quae Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βλεθέντα περιέδραμε ὄμιλος, [lin. 13.]

Aeneas dedit, πρὸς δὲ ἐπὶ τὸν περιδραμεν ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba *Herodoti*. In *Timoxeni* scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

16. παρ' ἧν) *Mediceum* deserui, sine ullo fulcro incedentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 18.] μὴ καταπλῆξει Τιμόξεινον προδοσίῃ, de proditionis supplicio in Latinis *Vallae* sumuntur, indignante, neque iniuria; Porto; qui, ob proditionem *Timoxenum* metu non percellendum, ex communi eius verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo *Arch.* μὴ καταπλῆξει Τιμόξ. προδοσίῃ, non implicare proditionis crimine. Notum in *Musis* καταπλέκειν usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXXIX. 2. γίνεται ἄμπωτις) *H. Stephanus* [post Ἀραβ. δι comma interserens, quod et *Gronov.* tenuit] male separavit iungenda: Ἀραβὰς δὲ ἐπιθεὶς πολιορκίῳ etc. Ad *Longinum* *Iac. Tollio* p. 70. hic ἄμπωτις dici videtur; quam mox *πλημμυρίδα* vocat *Herodotus*: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio fit τῆς τε ἰσχυρῆς καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idem-ne voces illic denotent an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμπωτις et πλημμυρίς. ἄμπωτις maris est recessus, ἀναποθέντος τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur; πλημμυρίς, aestus, vel aestuantis aquae accessus. *Homeri* *Charybdis* τρίς τ' ἐνίσπειν ἐπ' ἡματι, τρίς δ' ἀναρροῦσθαι, *Od. M.* 105. *Demosthenes* *Thrax* in sua *Paraphrasi* posuerat, *Eustathio* teste: ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἄμπωτις τοῦ πελάγους βίαιοτάτη, καὶ αὖθις πλημμύρα. Quae aliis πλημμύρα, πλημμυρίς, vel πλήμη, Ionibus et *Herodoto* dicta fuit ἰσχυρή. Errantem *Suidam* in voc. Ὀρχαν recte corrigit *Küster.*; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in *Indice* suo *Portus*: conf. *I. Wasse* ad *Thucyd.* p. 244, 10. et *H. Steph.* *Thes. Ling. Gr.* III. p. 671. d. *Herodotus* lib. VII. cap. 198. in *Maliaeo*, inquit, sinu ἄμπωτις τε καὶ ἰσχυρή ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu *Arabico* Noster II. c. 11., ἰσχυρή ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνεται: sed huius sinus accolae barbari, iuxta

Diodor. Sicul. III. c. 40., *memoriam servabant μεγάλης τινός γινομένης ἀμπωτίας*, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ κόλπου ξηρός πᾶς ὁ τόπος: postea tamen aiebant πάλιν ἐπιλαδοῦσαν ἐξαίσιον πλήμην (ῥηχίην Herodoto) ἀποκαταστήσαι τὸν πόρον εἰς τὴν προὔπαρξασαν τάξιν. In istis solito longe maior *aquarum recessus accessusque* μεγάλη τις ἀμπωτις et ἐξαίσιος πλήμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inexpectata et ad eum modum invisitata: ut adeo poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur ἀμπωτις τῆς θαλάσσης μεγάλης, et ἐπιλθῖν πλημμυρὶς μεγάλη, ὅση οὐδαμᾶ κω. Iam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, iungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ῥηχίην dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu inventa, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: αἴτιον δὲ λέγουσι Ποτιδαῖται τῆς τε ῥηχίης καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθους γενέσθαι τοῦδε: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeatae maris in tantam altitudinem exaestuantis istiusque Persarum cladis. VALCK.

12. τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος) Merito L. Küsterus miratur Suidam in Ῥαχίαν scribere, Ionibus Ῥηχίην eandem esse ac τὴν ἀμπωτὴν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, h. e. maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius accessus: certe Herodoto ἀμπωτις καὶ ῥηχίη semper de recessu et aestu, lib. II. 11. VII. 198. et ῥηχίη eodem libro cap. 37. Quare et hīc, nisi cui de glossa suspicio veniat, ῥηχίη καὶ πλημμυρὶς rem eandem συνωνύμως ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS.

19. οὕτω ἔπρηξαν) Usitatissimam in pessimo successu formulam [qua careri h. l. posse Gronov. censuerat] hinc amoliri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐκ Αἰθιοπίας στόλος οὕτω ἔπρηξε. IV. 77. οὗτος μὲν νῦν οὕτω δὴ ἔπρηξε. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτικός στρατός οὕτω ἔπρηξε. WESS.

CAP. CXXX. 1. Ὁ δὲ ναυτικός ὁ Ἐρξέω) Satis olim commodum Ὁ δὲ ναυτικός στρατός ὁ Ἐρξέω Gronovius immutavit, quem vide. WESS. — Ut saepe ὁ πικρός, sic et nunc ὁ ναυτικός (scil. στρατός) dici potuisse monuit Gronov. quemadmodum c. 131, 4. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἔαρος δὲ ἐπιλάμψαντος) Codices etiam praebent I. cap. 190. ἔαρ ὑπὲρ λαμπεῖ: hic si darent ἔαρος δὲ ὑπολάμψαντος, praeferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea Clar. D'Orvillius, ex ἐπιλάμψαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confutat illud vox adiecta πρώτος: paulo etiam post memoratur τὸ ἔαρ γινόμενον, oppositè ad ἔαρ ὑπολάμπον, vel ὑποφαῖνον. Nusquam apud Xenophontem inveniatur, ut puto, ἔαρ ἐπιφαίνει: sed ἔαρ ὑπὲρ φαίνει p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Iam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteponenda. [Vulgatum ἐπιλαμψ. constanter tenent libri omnes.] Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, ἀμα τε ἔαρ ὑπὲρ λαμπεῖ, καὶ ὁ ναυτικός συνελέγτο εἰς Σάμον: eleganter nunc ponitur, πρώτος συνελέγτο, maturus, pro πρώτῳ. Pro ὅψει, sero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) ὄψιμος, sed ὄψιζων: pro σκότους ὄντος, σκοταῖος adhibetur, ut vespertinus. VALCK.

10. ὁ Ἀμ(τρης) Fuerat Ἰθαμ(τρης), sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀρνύτης Ἰθαμάτρω lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius προῆσαν ex Codicum discorde scriptura, et τὸ πρὸς ἐσπίρης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μενάρεος etc.) Leotychidae pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Sparta non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 13.] οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δυῶν: corrigendum videtur, οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἐπτα τῶν μετὰ Λευτυχίδα πρώτων καταλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἐγένοντο Σπάρτης. Levissima correctio, quae Iac. Palmerio debetur, sit unius literae mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsan in generis auctore Procle substitit, aut in primo potius iuxta Lacedaemonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγουσι αὐτὸν Ἀριστόδημον τὸν Ἀρπτομάχου, τοῦ Κλειοδάρου, τοῦ Ἰλλου, βασιλεύοντα ἀγαγεῖν σφαις. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adiicere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leontichidae progenitores ex Heraclidis sati, *Aristodemus, Procles, Sous* (hunc recte, opinor, *Io. Meurs.* interserit reliquis, Euryphontis patrem, de R. Lacon. cap. 15.) *Euryphon, Prytanis, Eunomus, Polydectes, Charillus, Nicander, Theopompus*: hic Herodoto decimus, alias Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non *Aristodemus*, sed primus Rex statuitur *Procles*. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [lin. 10.] formam nominis Εὐρυφώντος, illam quidem instar aliorum ex αὐν contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit F. Sylburg. ad Pausan. [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores P. Faber Agon. III. 18. Iac. Palmer. Exerc. pag. 381. Nic. Cragius, Io. Meursius, Ez. Spanhem. ad Iulian. pag. 129. Εὐρυφών, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, descriptionem Εὐρυπών, Pausaniae, me iudice,tribuendam et Plutarcho, in cuius T. I. p. 662. E. pro Εὐρυπώντι δὲ, scribendum Εὐρυπώντιδαι. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit Etymol. p. 397, 12. Εὐρυπώντης, quae non sane censi debet ex Εὐρυπώντιδης κατὰ συκοπὴν nata, sed potius ex οἶδης contracta, sicut Μωφίδης et similia. VALCK.

6 seqq. τοῦ Ἡγησίλεως etc.) Ex Eurysthenidarum familia Ἡγησίλεως lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἄγης, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua Proclidarum series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post Leontichiden depositis, Ubi vero Anaxandridae regis, filii Theopompi, nepotisque eiusdem Archidami, pronepotis Anaxilai et abnepotis Leontichidae, inter Spartanos reges mentio? Pausanias III. 7. Proclidarum successionem multo digessit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad inconmoda cum Nobil. Palmerius animum attenderet, nossetque, Aristodemum, Aristomachum, Cleodaeum, Hyllum, in Spartanorum regibus haud censeri; scriptum [lin. 13.] fuisse decrevit, πλην τῶν δ' ὑστάτων καὶ τῶν ζ' μετὰ Λευκχίδα πρώτων καταλεχθέντων, exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post Leutychiden recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit [lin. 8 seq.] quae sic fingi debebant, Χαρίλλου, τοῦ Πολυδότη-
 πτεος, τοῦ Εὐνόμου: nam Charillus Polydoctis fuit filius, Eunomi nepos, sicuti Io. Meursius Regn. Lacedaem. cap. 16. et Ed. Simsonius Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest Sous, Euryphontis pater, Proclis filius, eodem Meursio c. 15. monstrante. Omnes hae turbae et errores iniuriae temporum et librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλλου sum nomen, obtemperans Pausaniae pluribusque aliis; inde Χρηλάου apud Plutarch. in Lycurg. frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γὰρ προσηγὼν πᾶν etc.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniaque situs lib. III. 46. Haud districte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti accepisse videtur Libanius Or. XIX. p. 480. ubi ὑπερνεχθῆναι Δήλου φοβερόν fuisse olim τοῖς Ἑλλήσιν adseverat. Quam quidem Sophistae aberrationem Cl. D'Orvillius Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS.
 — Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis Salaminia pugnā victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denuo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinionemque emerserant; quum praesertim etiam tunc et Mardonius cum immani exercitu in Graeciae visceribus haereret, et in Ioniae ora, si classem eo mitterent, Xerxes

et classis suae haud poenitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνάπτει δὲ τοιοῦτω) Concinnius Arch. τοιοῦτον sive τοιοῦτο, quae et Pavii coniectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ πρὸς ἰσπέρης κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω Δήλου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρω et κατωτέρω: sed in vulgātam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήσαν ἀνωτέρω τὸ πρὸς ἰσπέρης. Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ πρῶτωτέρω, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κατωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere intervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγεσθαι dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατάγεσθαι vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνωτέρω Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, postquam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ioniae oram petit, is κατάγεται: et hactenus dicit Herodotus, Graecos κατωτέρω Δήλου πῶν ausos esse orientem versus navigare. S.

20. οὕτω δέος τὸ μέσον ἐφύλασσε) Haec scripturā ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρα Εὐρωπία γένος) Ex Cariae Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam Europum plures, adscripti ad Hieroclis Synecdem. pag. 713.; quae, Macedoniae post Alexandrum originis, nihil ad haec tempora.

Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad Lycophron. p. 141.; Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρυσόμενον ἐλθεῖν qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscentur. WESS.

3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος) Carem hunc his c. 135. vocat Εὐρωπαϊά: iuxta Palmerium, ab Europa Idriade dicta. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae Εὐρωπαϊός: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit Steph. Byz. illinc tamen gentile deducens Εὐρωπαϊός: ab Εὐρώμος eidem flectitur Εὐρωμείς: et solius Cariae fuit Εὐρώμος, variis memorata in Nota Berkelii ad Steph.; saepius etiam, ut Polybio, sic Livio XXXIII. c. 30. cui incolae sunt Ευρωμεν- ses XXXII. c. 23. Myn tamen Ευροπensem, ἄνδρα Εὐρωπαϊά Μῦν, ex his Herodoti habet in Phocicis Pausan. p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui Cares fuisse noverit minimum διγλωσσούς: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud Thucyd. VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes ξυνέπεμψε πρεσβευτὴν τῶν παρ' ἐαυτοῦ, Γαυλείτην ὄνομα, Κᾶρα δίγλωσσον. Cum Graecis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει: quumque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In Aeliani Var. I. 21. legendum arbitrator, ἔλεγε δὲ ταῦτα, φράζων δι' ἑρμηνείας, pro παιζων: ubi Vir clar. aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat Xenophontis Ἀναβ. II. p. 168, 10. φράζουσιν ἀλλήλοις. In proximis Herodoti [lin. 5.] minus accommodum σφί, scribique mallet Koenius τῶν οἰά τε ἦν οἱ ἀποπειρησάσθαι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. Trophonium adgressus Europensis Car Lebadiae dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον: quod rarius altero καταβάνειν εἰς Τροφώνιον iudicat vir summus ad Lucian. p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι αὐτῷ χρηστηριάζεσθαι) Corrigenens errorem Vallae Portus in hunc ista sensum reddidit: ut enim Olympiae, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem ἱερῶσι scribit vir doctus. [Reisk. in Miscell. Lips.] Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρη-

στηρίαις, quae velut ex Herodoto memorantur Ammonio in Iερείον. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Iovis Olympiae, et Apollinis Ismenii Thebis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Διελθὼς ἀνὴρ στίφανον μὲν ἔχει, δίψῃ δ' ἀπόλαλε, Diogenian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. [Phalar. II. c. 8.] Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι etc. restitui commode posse, κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἐμπύροις αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι, ignem victimarum vaticinum illic (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiae. De multis pauca sufficient: Pindar. Ol. VIII. 3., Ὀλυμπία Δέσποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παρκαπὶ - ῥῶνται Διὸς ἀργικεραυνόν. Schol. in Ol. VI. 112. Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἰάμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, ἥ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμίδαι χρῶνται. De oraculo Apollinis Ismenii Thebis, Schol. ad Soph. Oed. Tyr. vs. 21. Ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεία σποδῶ) Ἀντὶ τοῦ βωμῶ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς Φησὶ Φιλόχορος. VALCK. — Vallae Latina in templis dudum Portus proscripsit. Χρηστηριάζονται αἰεὶ μάλιστα, capris matetatis responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., ὑπὸ μαντεύεσθαι apud Pausan. VI. 2, de quibus aliās, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiae fieret, est in Pausan. lib. VI. c. 15. [P] et Criticis ad Pindari Olymp. VI. 112. WESS. — Ἐμπύροις utique cum Valck. malles: at, quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἱεροῖσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiae, per victimas. Nec vero hic extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiae ex flamma ardentium victimarum (ἐμπύροις, id est, Hesychio interprete, καιομένοις ἱεροῖς) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti aetate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quae is h. l. ἱερὰ dicit, illa καιομένα ἱερὰ vel ἔμπυρα intelligantur. S.

8. ξεινόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον) Ille ξείνος, qui pecuniā victus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, *Plutarcho* Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in eiusdem T. II. pag. 412. A. ὁ δὲ πεμφθεὶς εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος ἔδοξε κατὰ τοὺς ὕπνους. Quale peccatum frequens, neque abs doctis hominibus, *Rutgersio*, *Pavio*, *Bergleroque*, sine virgula praeteritum. WESS.

8 seq. κατεκοίμισε εἰς Ἀμφίαρ.) Scribi malim κατεκοίμισε εἰς Ἀμφιάρεω, sive casus censeatur secundus atque usitator in talibus, seu potius quartus et rarior, quia legebatur ante εἰς Ἀμφιάρεον: cubitum ivit in aedem Amphiarai. [Teneamus, puto, genitivum casum.] *Triclin.* ad *Soph. Oed. Tyr.* 114. ἀπῆλθεν -- εἰς Ἀπόλλω. *Apollod.* III. p. 203. εἰς Πυθίαν ἦλθε. *Lucanum* in *Act. Ap.* xvi, 40., εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λυδίαν, est et illud ad Atticam normam, *Aristoph. Plut.* 237. *Demosth.* p. 733, 79. *Lysiae* p. 339, 7. In fine capituli [lin. 15.] non reiicerem si plures darent Codd. lectionem marg. *Steph.* ἐγκατακοιμηθῆναι. In Amphiarai templo ἐγκατακοιμηθέντες qua solerent abstinencia praeparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit *Philostr.* de *Vit. Apoll.* II: 37. Propria erant de his verba ἐγκατακοιμᾶσθαι, ἐγκαθεύδειν, incubare: vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* I. [cap. 53.] p. 63. et *Davis.* ad *Ciceron.* de *Div.* I. c. 43. ubi vulgatum excubabant forte tuebitur *Xenophontis* ἐγκαθεύδον, p. 278, 37. In Aesculapii fanis, suo quisque ordine ἐγκατακοιμηθέντες, interim circa templa excubabant aegroti: tales intelligendi sunt περὶ τὸν θεὸν θεραπεύονται apud *Aristiden* T. I. p. 531. vid. *T. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist. Plut.* p. 450. tales etiam latent in voce perverse scripta apud *Pausan.* II. pag. 136. περικοῦσι μὲν δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ οἰκεῖται (lege ἰκέται) τοῦ θεοῦ. Caeterum a *Mardonio* missus εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος [conf. *Wess.* ad l. 8.] quid in somnio videretur expertus, *Plutarchus* nobis narrat de *Orac. Def.* p. 412. A. VALCK. — Quod lin. 8. praeunte nostro cod. F. κατεκοίμισε dedit, ut *Valck.* maluerat, id in suo quoque codice *Valla* reperisse videtur, cuius haec sunt latina: tum, quodam -- pecuniā corrupto, in delubro Amphiarai (constat) obdormisse. Si κατεκοίμισε probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui caussa in Amphiarai delubro pernoctaret. Sed probabilior prior ratio. S.

15. αὐτοῖσι ἑγκατακοιμηθῆναι) *Amphiaraus* τῆς δὲ ἐνι-
 γατρὸς μαντικῆς censebatur auctor, *Pausan.* l. 34. Cuius in
 sano propterea sciscitaturi pellibus incumbabant stratis;
 somnosque petebant. Illud autem ἐγκατακοιμηθῆναι dicere quum
 solcant, remque ipsam ἐγκατακοιμηθῆναι in τοῖς ἱεροῖς *Diodor.* I. 53.,
 cur pro reliculo ἐγκατακοιμηθῆναι praestantium schedarum
 censebimus? Superius μαντιύσθαι [lin. 9.] recte P. *Leopar-*
dus Emend. VIII. 1. explicuit. WESS.

CAP. CXXXV. 4. ἐς τοῦ Πτῶου Ἀπόλλ.) Hunc
 etiam *Apollinem* Πτῶον (sive Πτῶον, *Etymol.* p. 413, 28.)
 ante pugnam Leuctricam adhibuisse dicuntur *Pausaniae*
Thebani IV. [cap. 32.] p. 360., in *Asii* veterrimi poetæ
 carminibus iam laudatum, secundum eundem IX. [c. 23.]
 pag. 755. ubi ex *Herod.* nobis enarrat quid evenierit *Myi*;
 hunc interrogasse Deum τῇ Φωνῇ τῇ σφετέρᾳ καὶ οἱ χρῆσαι τὸν
 θεόν, οὐχ ἑλληνίσαντα οὐδὲ αὐτὸν, διαλέκτῳ τῇ βαρβαρικῇ. Iuxta
Herod. aderant *Cari* ἀπογαλόμενοι τὰ θισπιῖν ἔμελλε *Deus* :
 tales ταχυγγραφεῖντες καὶ τὰ μαντικά ἔπη μεταλαμβάνοντες *Eu-*
stathio memorantur ad *Od.* θ'. p. 323, 35. Hi boni *Theba-*
ni, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique om-
 nes, linguam patriam, mirabantur procul dubio linguā
Caricā respondentem: neque enim verisimile, *Deorum* in
 oraculis administros diversis linguis respondisse, prout
 quaeque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror
Grammaticorum, quod nobis narratur in *Schol.* ad *Soph.*
Trach. 1184. Hic narrata respexisse *Plutarchus* videtur,
 de *Orac. Def.* p. 412. A. loco lacunoso; in *Gryllo* p. 990. B.
 narrans quid ἐν τῇ θόλῳ τοῦ Πτῶου Ἀπόλλωνος suo etiam
 aeco inscriptum manserit. VALCK.

5. καλεῖται μὲν Πτῶον) Reponunt Πτῶου, scriptis non
 addicentibus. Fabulabantur veteres, *Latonam* conspecto
 apro ἀναπτοθῆναι, perterritam; inde filio Πτῶου cognomen,
 monti quoque, ad quem hoc fanum, Πτῶον venisse titu-
 lum, in *Plut. Pelopid.* pag. 286. c., cuius in *Commentario*
 de *Orac. Defect.* pag. 414. A. περὶ τὸ Πτῶον tam templum
 quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A.
 oraculi Πτῶου mentio: quae enim isthic, *Amphiarai* et
Ptoi responsa, huc unice pertinentia, manifesto requi-
 runt. Ulcus loci *Aug. Bryanus* ad *Plut. Pelopid.* pag. 216.
 prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operae
Herodot. T. VI. P. II.

Bryani ignarus, *Io. Iac. Reiskius* negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collisque situ *Strabo* lib. IX. p. 633. [pag. 413. ed. Cas.] cum *Casauboni* observatione consentit. WESS.

10. τὴν πρόμαντιν) Proba haec si sunt, habuit Ptoius Apollo aequae ac Delphicus suam πρόμαντιν, suum προφήτην, nulla-que necessitas ὑπὸ τῆς προφητίδος in vicinis [lin. 16.] ex *Reiskii* voluntate fingendi; quae quidem, inproba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostentant scripta exemplaria τὸν πρόμαντιν. *Strabo* solum προφήτην τοῦ μαντιίου Ptoi lib. IX. pag. 633. novit, itidem *Plutarch.* T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte φωνῇ Αἰολίδι respondentem, loco Καρικῇ, quam in *Vit. Aristid.*, lapsus nonnihili, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλέκτῳ, qualis *Carum*, non *Aeolensium*, lib. I. 171., *Pausaniae*, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν Ptoi Apollinis et προφήτην, quorsum insequentia verguat, unum eundemque fuisse. Talis *Amphicaeae* πρόμαντις δὲ ὁ ἱερὺς ἰστί' ἡμεῖς δὲ ἐκ τοῦ θείου κάτοχος, *Pausan.* X. [c. 33.] p. 884. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι οἱ προσκηδείς οἱ Πέρσαι) Spretum male *Pollucis* interpretamentum est, cui προσκηδείς huius loci adfinitate coniuncti: quales ob nuptias *Gygaeae* et *Bubaris Persae* [coll. V. 21.] *Macedonum* regum familiae atque *Alexandro* fuerunt, optimo monitore *P. Leopardo*, *Emend.* VIII. 1. Ipse *Alexander* πρόξινος καὶ εὐεργίτης *Atheniensium*; adeoque utraque de causa aptissimus ad legationis officium *Mardonio* ad *Athenienses* ob-eundum. Regi certe *Athenienses* c. 143. *Nolumus*, aiunt, te quidpiam ingrati παθεῖν, ἰόντα πρόξινόν τι καὶ φίλον. De *Alabandis*, *Amyntae* a *Persiae* rege donatis, [lin. 8.] lis perseverabit. *Stephanum Byz.* Ἀλάβαστρα hic invenisse, negari non potest. *Cariae Alabanda* nemo ignorat, *Phrygiae* vero, quis tandem novit? At ubi *Alabastra* eiusdem *Phrygiae*? Quis praeter *Stephanum Alabastra πόλιν μεγάλην Phrygiae* attigit? Bene memini virorum egregiorum *L. Holstenii*, *Salmasii*, *Gronovii*, *Pavii*, coniectationes; incertos, nisi *Stephano* schedae sese fideliores, quod optem, iunxerint, reliquentes. WESS. — In vulgatam scripturam consentiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τούτου ἔβδος γένεωρ. Περδίκκας)

seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, haec et cap. 139. ac *Thucydides* lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc *Marshamus*, Canon. Chronol. p. 447., et *Spanhemius* de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs *Διβαίη*, [lin. 6.] in quam *Perdiccas* cum fratribus devenit; non alia fortasse ac *Hesychii* *Δίβα*, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successionem si spectes; quae mox cap. 139. inde a primo *Perdicca* usque ad *Alexandrum* hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non *septimum*, sed *sexum* diceres *Alexandri* progenitorem *Perdiccam* fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. c. 91, 5. notata. S.

9. τὰ λεπτά τῶν προβάτων) *Oves*, *caprasque*; *Pausanias* τὰ λεπτότερα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa [lin. 9 - 12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit *Iustinus*. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. *Hectoris* *Andromaches* querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex *Iliad.* Z'. 422. in luce versatur; notissima quoque regum *Palaestinae* vetustissimorum in sacris *Pandectis* tenuitas. WESS.

9 seq. ἔσαν γὰρ καὶ αἱ τυραννίδες) *Moris* *Herodotei* non recordabatur *H. Steph.* ista scribens; [in ora suae Edit.] Hoc *Herodotus* subiungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus praefecerit. Imo contra sequentium praebent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris aevi simplicitate; sive, ut *Herod.* quod ipsi olim Reges (οἱ τύραννοι hic dicuntur *τυραννίδες*, ut legenti, *legationes* etc.) ἔσαν ἀσθενεῖς χρήματα. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat *Herodotus*, quaeque in sermone quotidiano subiicienda erat, causam ceteris praeponit: exempla dabit *Ed. Gron.* p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. [II. 53, 1. I. 85, 11. I. 114, 11. 155, 17 seq.] p. 328, 29. 349, 30. [V. 111, 3. VI. 58, 12.] Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesin interiecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI. 57, 5. IV. 96, 7. 83, 7.] Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse praebebat exemplum [sect. 22.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaeus in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad I. 24, 17. notavimus. S.

11 seq. αὐτὴ τὰ εἴδια σφί ἔπεισε) Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ὅπως δὲ ὀπῶτο ὁ ἄστρος τοῦ παιδὸς τοῦ Θνητὸς τοῦ Περδίκκω: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄστρος τοῦ Περδίκκω: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὀπῶν posuerit Gronov. pro ὀπῶτο, sincero instar ἀνιῶτο, κοιμῶτο, similiumque apud Herodot. Ὅπως δὲ ὀπῶτο ὁ ἄστρος, dum coqueretur [immo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄστρος ὀπῶμενους dixit Alexis Athenaei III. p. 114. D. In M. Antonin. III. 2. ἄστρον ὀπῶμενον, Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ὀπῶν eximie torrere; coquere, vulgo πίπτειν, Aeolico more dicitur et Ionibus πίσσειν: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammatici: ἡμισάστια πίσσει Sophronis est apud Athen. III. p. 110. C. πίπτειν ἄστρος frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλήσιος ἐγλυετο) Panis in furno duplo maior factus Perdiccae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgatā, ὡς δὲ ἤκουσε, ἐπῆλθε οἱ αὐτίκω, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπῆλθε αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praefendum sit, Codices decernent: sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] ὡς εἶν τερας καὶ Φέροι ἐς μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vocula ὥδε, si legeretur his praefixa, ὥδε περιγράφει τῇ μαχαίρῃ, significaret tum; sed iungi, me iudice, nequit istis, Δεινόμεθα, ὦ βασιλεῦ, τὰ δίδοις. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

15. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπῆλθε) Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. WESS.

29. καὶ οἱ μετ' ἐκείνου) Summae in his Maestorum consensu non derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπῆσαν Ioniae mos, quo
 ἦε, ἀπῆε, ἐπῆσαν, et similia, tuebitur. WESS.

3. καὶ ὡς σὺν νόῳ κείνων ὁ πῶτατος λάβοι τὰ διδόμενα) Isti,
 ὡς σὺν νόῳ κείνων, vir doctus ad marginem *Aldinae* [cuius
 exemplo usus est *Wess.*] τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν γνώμην κείνων
 explicandi caussa alleverat; nec praeter rem. Commodum
 foret, ab *H. Stephano* desideratum, *Arriani* Exp. Alex. III.
 18. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ σὺν νῷ δράσαι τοῦτό γε Ἀλέξανδρον, modo ea-
 dem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur.
 Vide *Cel. Iac. Gronov.* ibi, et superius c. 86. WESS. —
 Scribi malim ὡς ἐν νόῳ (vel ὡς νόῳ) κείνων ὁ πῶτατος λάβοι
 τὰ δεδομένα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ πῶτατος ἐνθύμιον
 ποιεῖτο τὸ ῥηθὲν, sive τὸν δεδομένον ἥλιον, eorum natu minimum
 quae *Rex* dederat in animum demisisse, velut vocem divinitus
 missam, quae laetum omen portenderet. Rem animo dili-
 genter considerare, *Herodoto* dicitur ἐν Φρονί et ἐν νόῳ λαβεῖν,
 aut omissa praepositione νόῳ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51.
 Nostro loco νόῳ λαβεῖν significat quod saepius dicitur ἐνθύ-
 μιον ποιεῖσθαι, nonnunquam ἐνθυμῆσθαι, et θεῖον ἡγεῖσθαι: hoc
 dabit *Xenoph.* p. 287, 38. Εἰσῆλθέ μοι τι θεῖον, *Eurip.* *Cycl.*
 vs. 410. quod ille dixit ἐνθυμῆμαι δ' ἔγωγε καὶ τοῦτο, in *Kyr.*
Παιδ. III. p. 177, 14. Conf. *Soph.* *Oed. Tyr.* vs. 748. et
Thucyd. p. 478, 4. VALCK. — Mireris vero Duumviros
 longe doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes,
 nodumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum *Valla*
 (iuncta intelligens σὺν νόῳ κείνων) sic esset interpretatus,
 et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu;
 dein *H. Stephanus* in ora suae Editionis ista sic refigenda
 monuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset,
 „quae sibi data erant accepisset, id certo consilio factum
 „esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat *Stephanus*) σὺν νόῳ,
 (rarissimum alioqui loquendi genus) hoc videtur significare:
 quasi dicas Gallice „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien
 „pensé.“ Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum lo-
 quendi genus, ait, σὺν νόῳ: quod tamen non solum apud *Ar-
 rianum* loco a *Wess.* citato occurrit, sed et apud eundem
 Nostrium, cap. 86, 5. huius libri, quem locum *Schulzius*
 etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ σὺν νόῳ ποιούντων οὐδὲν,
 cui opponitur σὺν κόσμῳ. Puto vero et alibi iri repertum,
 et in *Platonis* *Crit.* c. 9. legere memini οὐδὲν ξὺν νόῳ, ἐ-

mere, imprudenter, nullà recta ratione; cui apud eundem alibi ἀνευ νοῦ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut εὖν νόῳ idem valere intelligamus, ac νουνεχῶς, *prudenter*; quae notio perapta huic loco erat. Quo minus caussae fuit, cur ὡς ἐν νόῳ vel ὡς νόῳ scriptum *Valckenarius* maluerit: multoque minus *Wesselingius*, adsentiens *Vallae*, iungere εὖν νόῳ κείνων, eiusdemque *Laurentii* Latina debuerat repetere; nam, ut *Gronovius*, sic etiam *Wesseling.* in *Vallae* versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem *data*, quae Graecum δεδομένα vel διδόμενα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de κείνων, loco olim vulgati ἐκείνων, vide *Var. Lect. S.*

6 seq. τῷ θύουσι οἱ τουτέων - - ἀπόγονοι Σωτήρι) Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῷ θύουσι - - σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convaluerat, θύσας θεοῖς σωτήρια, μεγάλας ἰστιάσεις τῶν φίλων ἐποιεῖτο, *Diodor.* XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores; convocati a *Des. Heraldo* *Advers.* I. 5. Peius-ne vero τῷ θύουσι - - Σωτήρι, tanquam deo *Sospitatori*? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. *Spanhemio* *Diss.* VII. de Praest. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, *Pausan.* VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῷ θύουσι - - Σωτήρι, de *Temenidarum* posteris, amplius quid et signatius. Huc itaque inclino. *WESS.* — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. *S.*

11. Μίδεω, τοῦ Τορδίεω) *Midae* huius, inter superstitionis auctores cum *Orpheo* et *Eumolpo* principis, fata, mores artesque in *G. Io. Vossii* lib. I. de *Idolol.* c. 24. et *Bouherii* *Diss.* *Herodot.* c. 8. Fixerat sedes, ante *Brigum* coloniam in *Asiam* deductam, ad *Thraciae* *Macedoniae*que montem *Bermium*, *Conone* *Narrat.* I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosis, quae *Tertulliano* de *Coron.* c. 14. *centenariae rosae* de horto *Midae* lectae, sed confundenti, si tamen primam vocem *Beat.* *Rhenanus* et *Rigaltius* recte formarint, *centifolias*, ἑκατάφυλλοι

τὴν δὲ Φύλλα Pangaei Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ἤλω, [lin. 14.] captus, non exceptus, uti Valla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2., cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168., mire luxuriantis, Virgilius, Ovidius, Aelianus, nobis prodidere. WESS.

12. ῥόδα, ἐν ἑκάστῳ ἔχον ἐξήκοντα φύλλα) Seragenum foliorum rosas in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. v. (ῥόδα vocans α) κλήρου ἀντρίφει' Ἡμαθίοισιν, Αὐτὸν ἐν ἐξήκοντα περίξ κομᾶντα πικρῶς: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midae hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midae mons imminabat, οὄρος, Βέρμιν οὄνομα, ἄβατον ὑπὸ χειμῶνος: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χιόνος legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντω παῖς ἦν Ἀλέξανδρος) Recte Harpocr. Ἀλέξανδρος - - ὁ ἐπικαλούμενος Φιλίππῳ, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἱστρατεύετο ὑπὸ Μαρδονίῳ. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia reiiciendum; dubium forsan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, praeter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaeum: vid. quae tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Ask. qui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccae, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quae Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 637. quaeque praefationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniae Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccae filio Ar-

chelao octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. Perdiccae [secundi] patri *Alexandro primus Perdiccas*, et primus itidem Regum Macedoniae ex Heraclidis genitorum, iuxta *Herodoti* seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit Ἰβδουμος γένεω. Hunc in re controversa consensum historiae principum agnoverunt *Marsham*. Can. Chron. p. 447., quique pro doctrinae copia hanc materiem pertractavit illustr. *Ex Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 371. et seqq. Ex *Iustino* Macedoniae Reges enumeranti septimus etiam occurret hic *Herodoti* Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedoniae imperaverit, ut aliis, illi statuitur Caranus; omittitur illic in *Herodoti* serie quintus, Alcetas, et aliis memoratus et *Satyro* apud *Theophil. Antioch.* II. p. 98. apud quem non fit mentio *Argaei*, cui nomen legitimum hic ex *Herodoti* Codd. restituit *Clar. Wess.* Caranum prorsus ignorat *Herodot.* ceterosque qui huic subiungi solent; Caranum tamen etiam apud Nostrum quaesivit ill. *Spanhem.* p. 374. coniecturam proponens, quae nemini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος) Damnatur in Temenidarum successione Ἀραῖος. *Argaeus*, Ἀργαῖος, *Iustino* VII. 2. atque *Eusebio* in Chron. est. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος *Diodori* XVI. 2. Si *Goltzii* tamen numus ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus *Scaligero* ad *Euseb.* An. MDCXXIV. p. 122., Ἀργαῖος, *Argeus*, scribendus et adpellandus erit. WESS.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀπικέτο εἰς τὰς Ἀθήνας) Igitur tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses; sed paulo post, quum versus urbem duceret Mardonius, denuo eam deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γῆν σφι ἀπόδος) Regem scribit in *Aristide* *Plutarch.* p. 324. c. τὴν τε πόλιν αὐτοῖς ἀναστήσειν ἐπαγγελλόμενον, καὶ χρήματα πολλὰ δώσειν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κυρίους καταστήσειν. Quae Noster, eadem pollicitum narrat *Diodor.* XI. c. 28. Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et sophistae, repellentium Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα: prae ceteris *Demosth.* Phil. II. p. 45. VALCK.

11. ἂν μὴ τὸ ὑμέτερον) Hic lector attentus exspectabat κωλύον, impedimento fuerit, vel simile quid: neque enim bene cohaerent, mihi necessitas incumbit istis vos beneficiis ornare, ἂν μὴ τὸ ὑμέτερον αἵτιον γένηται: una lineola adiecta

scribamus ἀντίον γίνονται, id est ἀντιῶν. Herodotea sunt ἀντίος et ἀντιῶσθαι. Eleganter τὸ ὑμῖν, vestrum, dixit, pro ὑμῖς. Sic τὸ ἰμὸν, τὸ σὸν, [scil. μέρος,] et similia frequentantur Platoni praesertim; cuius sunt ista, τὸ γ' ἰμὸν ἵσταμεν, ἐὼν οὗτος ἰθάλη, T. I. p. 128. B. τὸ γ' ἰμὸν οὐδὲν καλὸν ἵππεσθαι ὑπὸ σοῦ ἔχει ἡμέραι, *me quidem quod attinet nihil impedit quominus etc.* p. 176. B. τὰ μὲν ὑμῖν ἀκούειν, ὡς ἵσταμεν, ἵσταμ' ἂν εἴη T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Monere in Var. Lect. debueram, ἀντίον ex Valok. emendatione merito a Schaef. receptum esse, pro αἴτιον quod erat in Edd. et Mastia. S.

16. τὴν νῦν παρ' ἰμὶ ἰούσαν δύναμιν) Hoc, fide Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, causam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura. Solet plerumque παρὰ casui tertio adiungi ἐπὶ ἑμψύχων, h. e. quoties de re animata sermo. [Itaque παρ' ἰμοὶ ἰούσαν h. l. cod. Pa. ex scholio.] Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quantum, et Poëtae exemplo Noster, adstruxerunt. Vide Thom. M. in Παρά. Mox ἔπερ εὐ φρονίετι repudiare non debui. Supra c. 60, 2. ἔπερ εὐ φρονίετι, alibique. WESS.

Ibid. τὴν νῦν παρεούσαν μοι) Duo tresve Codices dudum innotuerant, in quibus haec Herodoteo more distracta leguntur, τὴν νῦν παρ' ἰμὶ ἰούσαν δύναμιν. Paulo quoque rarius illud παρ' ἰμὶ: supra VI. c. 86. ex Codd. recte receptum θίσθαι παρὰ σι, quae lectio alterā παρὰ σοὶ non debuerat dici deterior. Lexicon Coislinae p. 485., Παρ' ἡμᾶς οἰκῶ, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν Ἀλεξίς Φιλαθηναίω. Soph. Elect. vs. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχίρωνα θεὸς ἀνάσσει: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῷ περὶ λόγῳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προδίσταως. Ibaeus p. 70, 25. καθήμενοι παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τριήρεις - βοηθοὶ παρὰ σφᾶς παρούσαι: ubi vid. Clar. Abresch. Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post [lin. 21.] usurpatur καταλύσασθαι: ubi mihi quoque placet ἀλλὰ καταλύσθε, ut ἀλλὰ πείθεσθε: in quibus suam habet ἀλλὰ vim obsecrandi, qua saepius usurpatur in talibus δὴ et ἀξιῶ. VALCK. — Pro καταλλάσσει, quod olim vulgatum erat, Gronovius καταλύσσει tamquam e cod. Med. edidit; sed in Notis monuit, καταλύσσει in codice scribi. Et in hoc haud dubie nobis cum Wess. fuit adquiescendum. S.

19. παριστύμενοι βασιλῆϊ) Herodoti haec manus. Supra lib. IV. 166. παριστύμενος Δαρείῳ διωθάρη. Mox [lin. 21.] pessime Medic. ἀλλὰ καταλύσσε. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Ἀναβ. Κύρ. lib. I. p. 6. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

30. ἐν ὧρων τοῦτο ἐν ὑμῖν) Potuisset τοῦτο ἐν ὧν ἐν ὑμῖν, uti c. 60, 2. καὶ τοῦτοι ἐν αὐτοῖσι ἐνισσι. Noluisse membranae docent. Χειρ ὑπεριμήκης regis [lin. 32.] ab Ovidio expressa est, An nescis longas regibus esse manus? Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. WESS.

35. ἐν τρίβῳ τε μάλιστα οἰκημένων) Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730. ἐν τρίβῳ τοῦ πολέμου κείμενοι. Qualium quidem in belli via, mediorumque inter inimicas gentes, regio ancipiti pletumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens ἐξαιρετον μεταίχμιόν τε Codices egregii scriptum desiderant, fortasse haud inprobe. Certe si ἐξαιρετόν τε μεταίχμιον praebuissent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχμιον, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phoeniss. vs. 1370. et Heraclid. vs. 802. WESS. — Ferri certe Codicum ἐξαιρετον μεταίχμιόν τε nullo pacto potest: et lubens equidem cum Arch. et Brit. τε perinde atque τε omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor accepit, commodissima profecto ista scriptura est ἐξαιρετόν τε μεταίχμιον, in quam vellem Codex saltem Med. consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 10. περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο) Haec Spartani, qui Graeciae ἡγεμονίην et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquias Scriptorem, περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ἢ θεν ὁ ἀγὼν ἐγένετο, de vestra regione primum decertatum fuit; tum sequetur opportune νῦν δὲ φέρεται κ. τ. λ. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀρχῆθεν ἢ ἔχθη πρός τὸν βάρβαρον αἶψ' ὑμῶν ἡμῖν γέγονε: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου ἡδὴ τὸν ἀγῶνα ἐποιεῦντο. Sed esto coniectura. [Vide Var. Lect. Vocabulo ἀρχήν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur Noster.] In vicinis ἄλλως τε,

τουτίων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedae eius testantur, ἐκτός τε τουτίων ἀπάντων, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τε, ἀνὰ τουτίων ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, ἡγῆσθαι δουλοσύνης, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; ἡγῆται ἡδονῶν, illis imperans, non earum auctor: pariliter ἡγῆται δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Io. Corn. de Pauw; cuius de opinione τουτίων ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γενέσθαι δουλοσύνης, aut additā copulā γενέσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Mssis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augescant. WESS.

12. τουτίων ἀπάντων) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat τουτίων ἀπάντων ἐκτός, αἰτίους γενέσθαι. Reiskio καὶ post γενέσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τε τουτίων ἀπάντων, αἰτίους τε γενέσθαι δουλοσύνης τοῖσι Ἕλλησι Ἀθηναίοις, οὐδαμῶς ἀνασχετόν. VALCK. — Vide in Var. Lect. notata. S.

14 seq. Quod mox Lacedaemoniūm Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἥδιστον, ut arbitror, ἀκρόαμα: εἴτινες αἰεὶ καὶ τὸ πάλαι φαίνεσθαι (vel εὐαίνεσθαι supra VIII. c. 73., νῦν τε καὶ τὸ πάλαι εἰκίον*) πολλοὺς ἐλευθεράσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. v. Athenienses veteres fuisse εἰρηνικοὺς, καὶ φιλέλληνας, καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἐν ταῖς πολιτείαις ἡγεμόνας. Σπαρτιάτας δὲ ὑπεροπτικούς, καὶ πολεμικοὺς, καὶ πλεονεκτικοὺς. Paulo post, [lin. 16.] καρπῶν ἰστρίρησθε, ex Med. nescio cur melius censi debeat quam ἰστρίρησθε, cui respondet vicinum οἰκοφθόρησθε. VALCK.

15. πιεζύμενοι) Formae est Ionicae. Πιεζύμενοι δὲ εἰ ἐπὶ κούροι lib. III. 146.; πιεζύμενοι ὑπὸ Θηβείων VI. 108. Porro

οικοφθόροντες, *domos dirutas*, ipsum in primis rei familiaris interitum, (*οικοφθορίαν* Platonis *Phaedon.* p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

19. τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκτιρῶν ἐχόμενα) *Vallae* emendata Latina obscuritate fuscantur. *Bello inutiles, impuberes, puellae, senes servique* describuntur; ἄχρηστα οὐκ ἐστὶν ἐχόμενα *Nostri* more οἱ ἄχρηστοι οἰκείται, *domestici*. Explicat *Aristides* T. II. p. 217. ὑπισχνουμένων *Spartanorum*, παῖδας καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας θράξιν, ἕως αὐτοῦ τοῦ πόλεμος ἤ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίναντο) Hoc *Aristide* iusto dignum auctore huiusque aetatis *Atheniensibus* responsum merito miratur *Aristides* *Soph.* in *Panathen.* p. 251. Ταύτην, inquit, ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τῶν τρεπάλων οὐχ ἥττον ἀξίαν ἡγοῦμαι θαυμάσαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta nonnihil imminuit *Plutarch.* *Aristid.* p. 324. d. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] *libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum* videtur. Quod praebent duo minimum *Codices*, ἐλευθερίας (sive τῆς ἐλευθερίας) γλιχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δεινῶς γλιχομένοισι τῆς ἐλευθερίας, quod mihi nunc ob hanc lectionem *Mssorum* illic probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quid aliud, quam *libertatis considerationem*, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπτόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut γλιχόμενοι ἐλευθερίας, *desiderio libertatis accensi*, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et *Herodoto* lib. II. 102. Mox *Aldus*, [lin. 7.] uti oportebat, πειρῶ: inconsulte πειρῶ deinceps per editiones vulgatum. Bene πεισόμεθα *persuadebimur* *Laurentius*; cui *tolerabimus* substitui non fuerat necesse. WESS.

8 seq. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος etc.) In concionem introductis, quos *Mardonius* miserat, *Aristides* ex plebiscito τὸν ἥλιον δείξας, ἄχρις ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύηται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμησουσι Πέρσαις ὑπὲρ τῆς διδωμένης χώρας καὶ τῶν ἡσυχασμένων καὶ κατακαυμένων ἱερῶν, apud *Plutarch.* I. p. 324. E, quorum

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit μήποτε ὁμαλοῦνται Εἰρήν; quam semper παλαιήτων. Interposita mox [lin. 21.] litera scribi poterit in his Diis adiutoribus πίσυνοί μιν ἐπέξιμαν ἀμυνέμενοι, καὶ τοῖς ἥρωσι, τῶν ἱεῖνός οὐδὲ μὴν ὄπιν ἔχων ἐνέπρησι τοὺς τε οἴκους etc. Hinc οἴκους et ex proximis Deorum εὐαγγέλια D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit ἀμυνέμενοι, constans librorum scriptura: praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἢ τῇ περ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἥλιον διέξας, Ἄχρης ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι παλαιήσουσι Πέρσας, sic Plutarchus p. 324. B. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cuiusmodi Romanos inter et Latinos, μέχρις ἂν οὐραγὸς τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσειν ἔχωσι, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures. WESS.

15. ἀθέμιστα ἔρδειν) Th. Galei ἀθέμιστα membranae Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. ἀθέμιστα ἔρδεισι, ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας sine noxa dimissum Sophista Aristides T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156.; parum afuisse, quin lapidibus cooperiretur, μικροῦ δὲ κατέλευσαν, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. ἀτὰρ αἰσχρῶς γε οἶκατε etc.) Haesitationem H. Stephani, αἰσχρῶς et ἐξπιστάμενοι nectere cupientis, emendatio versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedaemonii vereri, legatione vero fungentibus et praesentibus indecorum illud. Hinc et εἰ μὴ πρότερον ἐνυγχάνει ἐπιστάμενοι, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

6. οὔτε χρυσὸς ἱστὶ) Pauca satis superbe Lacedaemoniis, tanquam memores iniuriae, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὔτε χώρα τοῖς Πέρσας ἱστὶ τοιαύτη, οὔτε χρυσὸς τοσοῦτος, δὲ Ἀθηναῖοι διέξάμενοι τοὺς Ἕλληνας ἐγκαταλείψουσι. Iratos Lacedaemoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. D. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχρῶς γε οἶκατε, ἐξπιστάμενοι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀρρωθεῖναι: cum Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἰς ἡμῶν ἔχουσαν) Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπελάγεται [lin. 24.] venustas deminuetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἡμῶν τοῦσαν) Reiectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἰς ἡμῶν ἔχουσαν: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ὡς οὕτω ἔχοντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinnerunt Ai. vs. 915., 'Ὡς ὡδὲ τοῦτ' ἔχοντες, αἰάζει πάρα: turpis inde menda tolletur una litera mutata: 'Ὡς ὡδὲ τοῦδ' ἔχοντες: nihil interest, utrum ὡς ὡδ' ἔχοντων τοῦδ', an dicatur ὡς ὡδ' ἔχοντων: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Diak. Att. p. 166. B. Stolberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 35. VALCK.

32. προσβωθῆσαι) Hoc, aut προβωθῆσαι, Ionum sermo; de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιώσθαι ἰς τὴν Βοιωτίαν explicant ipsi, ratumque habent ex Mssis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμῶν Wesselingius, ὑμῶν se malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valchenarius in Adnot. ad IX. 7, 26. significavit, qui et προβωθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero praestare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμῶν, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 30 seqq. S.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θάρης ὁ Ληρσαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. *Larissaeus Aleuas* propterea Ovidio in *Ibin* vs. 325. Bene *Aristoteles* Polit. V. 6. ὥστερ ἐνίσθη ἐν Λαρίσση ἐπὶ τῆς γῆς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμον. Sic enim reliquisse videtur. Non nescio *Conrigianum*, quid vetat eisdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vtant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat *Philosophus*, tyrannidem *Polycratis*, *Maecandrii*, *Sylosontis* signans. Ceterum *Thozar* una cum fratribus *Eurypylo* et *Thrasydaeo* *Xerxi* et *Mardonio* vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρείχε Μαρόνιον [lin. 8.] pro Herodoteo more rectius παρήκε. Ita lib. III. 77. ἀπίλειον, ὅτι σφίας παρήκαν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. WESS.

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι κατελάμβανον) Mallem in Latinis cohibuerunt, pergendique in Atticam inpetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανε σιωπτόν: et ibid. c. 52. Περσῶν μὲν τοῦτοισι αὐτὸν καταλάμβανε. Porro, οὐκ ἔων ἵνα ἐκαστέρω [lin. 5] idem saepius esse, ac dissuadebant ulterius progredi, recte *Abreschius* admonuit, et ad lib. II. c. 30. *Valckenarius*. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας - - χαλεπὰ εἶναι περιγίνεσθαι, ordo verborum insolentior. Succurrebat *Reiskii* sollertia Ἑλλήνων ὁμοφρονέοντων - - περιγίνεσθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας, (siquidem ~~vis debet~~) accusativos arbitrari consequentiae, quales *Gronov.* tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordēs si maneant, quae illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par

opinio *Abreschii*. WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a *Gronov.* citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18. quem ad locum *Schulzius* provocavit, tum III. 99. 6. V. 103, 11. et II. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem *Schulzio* laudatus *Fischer*, Animadv. ad *Welleri* Gramm. Specim. III. Part. 1. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum *Herod.* V. 86, 12. retulerit, non video quid spectarit. S.

5. οὐδὲ ἰωνίτας) Si vel Codices praeberent ἴων, quod hic ponendum censebat *Reiskius*, ego tamen vulgatum, οὐδὲ ἰων, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῦ etc. more satis usitato ἐκέλευον, vel simile quid, relinquitur lectori supplendum: plene *Sosicrates* in *Schol.* ad *Aristoph.* Av. vs. 521., λέγεται αὐτὸν πρῶτον οὐδὲνα ἔῃν ὄρνους ποιῆσαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνῆσαι κελύσαι χῆνα, καὶ κύνα etc. Sicut hoc in loco, supra *Herodot.* VII. cap. 104., οὐκ ἰὼν Φύργον, --- ἀλλὰ μένοντα ἐν τῇ τάξει ἱππερασίην, ἢ ἀπόλλυσθαι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [lin. 9.] non displicet lectio marg. *Steph.* εἰ δὲ ποιήσεις τὰ ἡμῖς παραινέσμεν. VALCK.

CAP. III. 1. ὁ δὲ οὐκ ἐπέβητο) A *Mardonio* missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Dinarchum*, *Arthmii* *Zelites* ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avellerentur, dividendam. Vide *Demosth.* Philipp. III. p. 70. Quae sequentibus vocula [τις] in Codicibus, *Vallae* lecta, adest, haud ea inconcinna. *Oppianus* *Cyneget.* III. 314. καὶ βαλίων δὲ πόθος τις ἐνέστακται φρεσὶ θηρῶν. Omittitur a *Sophocle* *Trachin.* vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλους γινώμας) Horum sententiam *Valla* liberius expressit. Προέχων, usu rariore, non aliud, ac πρότερον ἔχων, cum iam antea haberet, nossetque adeo, *Atheniensium* consulta, haud sane amica. Φίλους λόγους ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer *Abreschii* Animadv. in *Aesch.* lib. II. c. 32. WESS.

CAP. V. 9. Λυκίδα κατέλευσαν) Idem si fatum ante decem menses subierat *Cyrsilus*, mirum est huius exemplo non fuisse *Lyoidam* deterritum. Ignotum *Herodoto*,

plures Cyrsilum commemorant; cum Themistoclis suāsu statuerent Athenienses, ut urbe relicta - - naves conscenderent, - - - Cyrsilum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cyrsilus innotuit Harpocrati, Hermogeni pag. 448.; aliis. Cautē Aristides neque Cyrsilum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrsilus, in Panathen. T. I. pag. 243., ἐπειδὴ τις ἐβόλησεν εἰπεῖν, ὡς χρὴ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτόν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπειθοῦσαι διέφθειραν ἐκ χειρός: illic in Schol. Msto Cyrsilus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. ἐπειδὴ τις εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ δεχέσθαι, συλλεγόντες πάντες κατέλευσαν αὐτοὶ μὲν αὐτόν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion praebebat Cod. MS. ad 'Επειδὴ τις εἶπε) Ἡρόδοτος κατὰ Δημοσθένην· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίδην αὐτόν καλεῖ. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

15. ἦσαν αὐτοκελίες) Exscriptum ex Ask. ἦσαν ad ἦσαν sive ἦσαν Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. Αὐτοκελίες, Sophocli Trachin. vs. 395. αὐτόκλητοι. Adprime autem αὐτομολίες Fragm. Paris. notabiles. Nostro αὐτόμολοι, transfugae, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus κλητοὶ τ', αὐτόμολοι τε, Haliut. III. 360. At schedis istis, contentus novae in Graecia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc marium et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. ἐν τῇ Βοιωτίῃ) Vetus ἐς τὴν Βοιωτίαν concedere-ne recepto ex Florent. debeat, in dubio haeret. Exstat acervus, ex Musis a Porto congestus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Adnot. ad I. 21, 4.] Mox [lin. 8.] μεμψομένους, quae Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocavi. WESS.

Herodot. T. VI. P. II.

P

12. *προεῖπαι τι*) *Aldus et Camerarius* optime; post quorum curas operae, inscite *προεῖπε* corrigentes, aberrarunt turpiter. Geminum germanum earundem delictum in *εἶπε* ex legitimo *εἶπαι* lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et alias frequenter adparuit, ab insectis contemptius habitum fuit. WESS. — Lectionem Mediceam in *προεῖπαν* mutandam suspicabatur Koenius: praeterea denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, ὡς καὶ αὐτοὶ τινα ἀλωρῇ εὐρήσονται, id est ἀποστροφῇ ἐτοιμάσονται, vel ἐκπορίσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum εὐρεῖσθαι adhibuit aliquoties Herod. infra bis c. 26. et c. 28. Ἀδεῖαν εὐρεῖσθαι, vel εἰρήνην, vel ἀγαθὸν τι, locutiones sunt usitatissimae: εὐρεῖσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν, dixit Isocras in Evag. p. 191. E. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. καὶ σφι ἦν Ἵακίνθια) *Hyacinthiorum* apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultimo Feriatae Graec. libro exposuit. WESS.

2 seq. *περὶ πλείστου δ' ἔργον*) Laudabiliter supra Lacedaemonii V. 63. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνθρώπων: sed hac tempestate *Hyacinthia* domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. Κάρινιά σφι ἦν ἱμνοδῶν. Attigit Plut. T. II. p. 873. E. VALCK.

13. Δίᾳ τε Ἑλληνίων) Iovis Πανελληνίου apud Aeginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλλάνιον novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutae Sicil. Numism. p. 343. In vicinis [lin. 15.] ἀλλὰ ἀπειπάμεθα gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranae. Hoc amplius, καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμέων οὕτω [lin. 19.] a Gronovio ac Pavio summo iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὲν ἡμέτερον, sed suavius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post ἀκίβδηλον aderat participium εἶδόν, saepe Scriptori in delictis, abesse Collicum iussu potest; neque hic criminatio nem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας [lin. 20.] in Graecos impenditur sive distribuitur, bene Portus. WESS.

13. Δία τε Ἑλλήνων) *Iovem Graecis communem reveriti.* Ἑλλάδος Ζεὺς ubi memoratur *Aristophani* in *Eq.* vs. 1250., et *Pindaro Nem.* V. 19., adpellationis originem ab Aeaco recte repetunt *Scholiastae*. Aeaci precibus malorum levamen adepti, quibus tota Graecia premebatur, ἱερὸν ἐν Αἰγίῳ κατεστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὐ περ ἐκεῖνος ἐποίησάτο τὴν εὐχὴν, *Isocrat.* p. 191. E., Iovis scilicet Ἑλλανίου, vel Πανελληνίου. Huic Aeacus sacra fecisse dicitur *Pausaniae* I. p. 108. et II. p. 179., τῷ Πανελληνίῳ Διὶ θύσας καὶ εὐχόμενος, τὴν Ἑλλάδα γῆν ἐποίησεν ὕψους. A templo Iovis Πανελληνίου mons, in quo statutum erat, Πανελλήνιον ὄρος dicebatur, eodem teste pag. 184. Fortasse scripserat *Clemens Alex.* VI. p. 753, 14. Δίακος, ἀνελθὼν ἐπ' ὄρος, --- τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινὸν ἐπικαλέσας θεὸν ἠύξατο. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τε ἀπιπάρμεθα) Latina *Vallae*, nos tamen --- annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in *arg. Steph.* notatam, [ubi, omissis duabus vocibus πάντε τι] εὐ κατανίσταμεν, ἀλλ' ἀπιπάρμεθα: non adprobavimus, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi *Med.* lectio ab *Arch.* firmata, [lin. 19.] καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμέων οὕτω ἀνιβδὴλον εἶναι νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας: editum ἡμέτερον videtur interpretamentum. VALCK.

24. τεῖχος --- ἐν τέλει ἐστὶ) Litem non moveo memoranis, quarum ἐν τέλει ἐστὶ haud aliud ac πρὸς τέλος c. 8. et *Dionis Chryst.* Or. LXI. p. 583. D., *Platonis* ἐπὶ τέλει *Menex.* pr., acuatque adeo vulgatum. [De munitione illa vide VIII. 71.] Mox [lin. 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιῴσθαι tritius, aut πρὸς τὸν Πέρσῃ, uti non male *Reiskius* voluit. Habet tamen illud, [τὸν Πέρσῃ ἀντιῴσθαι], quod aliàs significatum, suum in *Musis* locum. WESS. — Verbum ἀντιῴσθαι nusquam quidem alibi in *Musis*, quod meminerim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto iungunt, sic cognatum verbum ἀντιῴζειν, non solum cum dativo casu, sed saepius etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιῴσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dativi, ἡμῶν, et τῷ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

24. ἐντελείς ἐστι) Herodoteum videtur ἐν τέλει ἐστὶ, quod est in marg. Steph. ut paulo legitur inferius ἢ πρὸς τέλει, prope finem. Tum vicina [lin. 26.] scripserim partim cum Reiskio: συνθέμενοι τε ἡμῖν τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι ἐς τὴν Βοιωτίν. Saepius in Musis obvium ἀντιοῦσθαι sollicitari non debet. In fine lib. VIII. pro ἡμέας legerem, ὑμέας καιρὸς ἐστὶ προβοηῆσαι ἐς τὴν Βοιωτίν. VALCK.

33. ἐπιτηδεώτατόν ἐστι μαχέσασθαι) In fine huius capituli Dissertatio Herodotea p. 131. novas nobis obtulit ex Codicibus lectiones: τῆς γε ἡμετέρας ἐπιτηδέστατόν ἐστι ἡμαχέσασθαι τὸ Θριάσιον πεδίον: quarum lectionum altera procul dubio est genuina. Proximum accedit apud Suidam in Εὐήλατον: πεδίον - - ἐπιτηδεῖον ἱππῶ ἡμαχέσθαι. Thucyd. II. 20. χῶρος ἐπιτηδεῖος ἐφαίνετο ἐν στρατοπεδεύσθαι: Herod. IX. 25., χῶρος ἐπιτηδεώτερος ἐν στρατοπεδεύσθαι. VALCK.

Ibid. ἐπιτηδεώτατόν ἐστι) Elsi ἐπιτηδέστατον Arch. et Vind. optime ex ἐπιτηδῆς manet, et ἐπιτηδεύστατον Democriti apud Homeri Interpretem p. 1441, 16. [Eustath. in Od. p. 89, 46.] fere sit geminum, eo non utar. Mire vero adblanditur ἡμαχέσασθαι, rarioris quidem formae, sed legitimae, qua ἐν στρατοπεδεύσθαι, castra in loco metari, supra c. 2. et χῶρος ἐπιτηδεῖος ἐν διατάξαι τε καὶ ἐναριθμῆσαι, ut Mssti, τὸν στρατόν, aptus locus ad exercitum in eo ordinandum et numerandum, lib. VII. 59. Tale πεδίον ἐνχωρίσασθαι καλὸν Appiani Bell. Civil. IV. [c. 106.] p. 1041., rariusque Philonis Iud. lib. II. Vit. Mosis p. 659. B. ἐπιτηδεώτατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνημερῆσαι: et de Numer. Septen. p. 1187. A. πεδία ἐπιτηδεώτατα ἐμβόσκεσθαι. Negligo alia. Constat verbo iusta compositio, et probantur ratio. WESS.

CAP. IX. 3. Χίλως, ἀνὴρ Τεγεήτης) Hoc satis. Plutarcho Χείλωσ, Malign. p. 871. fin. et Themist. p. 114. F., fide Codicis Bodleiani: Polyaeo Χίλιος lib. V. 30. Par discordia in nominibus Χίλων et Χείλων atque aliis. Post pauca [lin. 4 seq.] τῶν ἐφόρων ἐπύθετο postulant schedae. WESS.

3. Χίλως οὐνόματι, ἀνὴρ Τεγεήτης) In Plutarchi Them. p. 114. F. legere etiam licet Χίλειον τὸν Ἀρκάδα: sed rectius nomen apud eundem scribitur T. II. pag. 871. F. Χείλωσ; et pag. 872. A. ubi acerbè, εἰ δέ τι, ait, κατέσχευεν οἰκίον ἐν Τῶν πρᾶγμα τὸν Χείλων ἐκείνον, οὐκ ἂν ἡ Ἑλλάς περιεγένετο. Χίλιος est

in *Polyaen.* V. 30. Herodoti Tegeata τῶν ἰφθίμων ἐπύθετο πάν-
τα λόγον: [*lin.* 5.] sic mihi quoque scripsisse videtur omis-
sa voce ἔνα, quae ut a *Med.* sic aliis etiam aberit Codici-
bus. Arcadis sententiam paucis expressit *Plutarch.* τοῦ δια-
τείχισματος οὐδὲν ὄφελός ἐστι Πελοποννήσῳ, ἂν Ἀθηναῖοι Μαρδονίῳ
προσγίνωνται. Illud *Polyaeni*, πολλὰς διαβάσεις ἔχουσιν εἰς τὴν
Πελοπόννησον οἱ Βάρβαροι, propius accedit *Herodotea*, μεγάλοι
κλισιάδες ἀναπεπτιέταις εἰς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ. VALCK.

10. μεγάλοι κλισιάδες) *Polyaeni* πολλὰς διαβάσεις εἰς τὴν
Πελοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. No-
stri ad praescriptum *Plutarch.* T. II. p. 360. Α. μεγάλας μὲν
τῷ ἀθέῳ λεῶν κλισιάδας ἀνοίγοντες: quae Philosophi et conplu-
ra alia *Io. Iac. Wetstenium* in *Epist. S. Pauli prior. ad Cor.*
cap. xvi, 9. occupasse conperio. WESS.

CAP. X. 5. καὶ ἐπὶ περὶ ἕκαστον τάξαντες τῶν εἰλωτῶν)
Vereor una cum *Cl. de Pauw*, ut haec *Herodotus* scripserit.
Valla tresque scripti libri omittunt, habentque cap. 28.
sedem magis opportunam. Et cui bono τάξαντες post ἐκπέμ-
πουσι? Non nego, quod *Galeus* ursit, esse in *Plutarchi* ea,
Malign. pag. 871.; sed, hinc derivata, unde confit? Tolle
omnia, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἐπι-
τρέψαντες probetur. Id sane cum exercitus imperium
traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII.
52. etc. WESS. — Vide *Var. Lect.* et in Exemplo no-
stro, pro εἰλωτῶν, corrige εἰλωτῶν, ut est in *Edd.*
ante *Schaeff.* et in *Mssstis*. Caeterum nolim dissimulare,
haud satis commode videri h. l. procedere orationis stru-
cturam: certe, ut *Schulzius*, sic et ego ἐπὶ ἐτρέψαν requi-
rebam, ubi alii ἐπιτρέψαντες, alii vero libri magis
etiam vitiose ἐπιτάξαντες exhibent. S.

Ibid. ἐπὶ περὶ ἕκαστον etc.) Eosdem memorat *Plutarch.*
in *Aristide* p. 325. Α. et *Tom.* II. p. 871. Ε. ubi ἐξῆλθεν ἐς
Πλαταιὰς πινυακισχίλοι Σπαρτιάται περὶ αὐτὸν ἔχων ἀνὴρ ἕκαστός
ἐπὶ εἰλωτας: atque adeo legit hoc in loco, quae nonnullis
in Codicibus perperam omittuntur. Tot numero Εἰλωτας
ad Plataeas cum Spartiatis stetisse certum est ex cap. 28.
et bello Peloponnesiaco saepe cum Lacedaemoniis militasse
τούς Εἰλωτας novimus ex *Thucyd.* IV. 80. V. 57. et 64.
VII. 19. VALCK.

14. θυομίῳ οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ) Alibi θυομένῳ ἐπὶ Κρότωνα

lib. V. 44. De *Cleombroto*, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, quæ rex territus copias domum reduxit, præclare *Dionys. Petavius*, *Doctr. Temp.* lib. X. c. 25. WESS. — De illo solis defectu videsis quæ *Petavio* apud *Larcherum* Parisiensis olim Academicus *Pingré* opposuit. Caeterum territum fuisse illo phaenomeno *Cleombrotum*, non profitetur *Herodotus*: ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum *Cleombrotus* erat, munitionem Isthmi urgens: videturque, accepto iam de felici pugnae exitu nuncio, *sacra*, quæ hic memorantur, *adversus Persas* fecisse; scilicet experturus, an a pedestri *Xerxis* exercitu, qui *Peloponnesum* versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio *Peloponnesi*. Iam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum *Peloponneso* capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitium. Itaque tanto fidentior *Cleombrotus*, quoniam paucis post pugnam diebus, *Thessaliæ* versus se recepit *Barbarorum* exercitus, reduxit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente *Peloponnesiis*. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munitio, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire *Mardonium* cum exercitu, denuo Isthmum repetierunt *Lacedaemonii* cum aliis *Peloponnesiis*, et summo studio manus perficiendo operi admoverunt, IX. 8, 4 seqq. S.

CAP. XI. 14. ἐν Ὀρίστειῳ) Memorat *Pausanias* *Orestæ* tumulum, τὰφον, *Lacedaemone* lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum *Argis* et *Mycenis* *Lucianus* infitatur, *Toxar.* c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed τὸ Ὀρίστιον Μαίναλιος *Thucyd.* V. 64., vicinum *Tegeatum* finibus, quo de ibi viri doctissimi *Wasse* et *Dukerus*. Ad sequentia [lin. 15.] *Hesychii* glossa, ξένοι, οἱ πολέμιοι, οἱ δὲ τοὺς Πέρσας, recte refertur. Bene *Servius* ad *Aeneid.* IV. 424. *Herodotus* *Persas*, qui erant *Graecorum* hostes, ξένους a *Lacedaemoniis* appellatos refert. Similia ex *Idomeneo* in *Aristid.* pag. 325. A. *Plutarchus*. Præcis ita *Latinis* hostem peregrinum indicasse, *leges XII. Tab.*, *Plautus*, *Varro*, *Cicero* testificantur. Vide ill. *Scaligerum* ad *Festum* in *Hostis*. WESS.

14. εἶναι ἐν Ὀρεστείῳ) Arcadiae sic regio quaedam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Ὀρέστῃ: Orestes θῆσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκადίας τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον. Ὀρέστιον τῆς Μαυναλίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequenti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex huius Oreste vs. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: Κεκλήσεται δὲ σῆς Φυγῆς ἱπώνυμον, Ἀζᾶσιν Ἀρκασίν τ' Ὀρέστιον πίδα. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Σὶ δ' Ἀρκάδων χερὶ πόλιν ἐπ' Ἀλφειῷ βοαῖς Οἰκίῃν, Λυκαίου πλησίον σπηώματος. Ἐπώνυμος δὲ σου πόλις κεκλήσεται. VALCK.

18. τῶν περιόικων Λακεδαιμ.) Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόικων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eosdem esse περιόικους Lacedaemoniorum et Εἰλωτας: sed nondum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόικων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιητίων, qui circa se singuli haberent septem τῶν εἰλωτων. Infra c. 28. in acie stetisse dicuntur Λακεδαιμονίων μύριοι: quorum dimidiam partem, ἰόντας Σπαρτιήτας, ἐφύλασσαν ista quinque et triginta millia τῶν εἰλωτων, ut levis armaturae milites. Erant itaque Lacedaemonii οἱ περιόικοι, non εἰλωτες: hi servitutem serviebant; liberi erant οἱ περιόικοι. Εἰλωτες, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νεοδαμῶνεις dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περιόικοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., σὺν αὐτῷ τῶν περιόικων τινες, καὶ τῶν νεοδαμῶδων οὐ πολλοί. Ubicunque in historia Graeca περιόικοι vel iunguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacedaemonii sunt intelligendi, cuiuscunque fuerint urbis Laconicae civis, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastae Aristidae MS. οἱ περιόικοι esse dicuntur οἱ περιοικοῦντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν. Ταὺς ἐκ τῶν περιόικων πόλεων dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τὰ ἐν κύκλῳ τῆς Σπάρτης πόλιστα Pausan. VII. p. 553. Haec civitates. ut olim erant Spartiatarum ὑπήκοοι, sic aevo quoque fuerunt recentiori εἰς Σπάρτην συντελοῦσαι, nisi quid ex istis decem et octo Augustus iusserit esse αὐτονόμους, Pausan.

III. p. 265. Qui περίοικοι, iidem dicebantur et Λακεδαιμόνιοι et Λακωνικοί. Thucyd. IV, 8. οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν περιόικων εὐθὺς ἐβούθουν ἐπὶ τὴν Πύλαν· τῶν δὲ ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδυτέρα ἐγίνοντο ἢ ἔφοδος· quo loco οἱ ἐγγύτατα τῶν περιόικων sunt utique Laeadaemonii. Cecidisse scribit in pugna Leuctrica Xenophon Έλλ. VI. p. 349, 7. τῶν συμπάντων Λακεδαιμονίων ἐγγὺς χιλίους, --- αὐτῶν Σπαρτιάτῳ πρὸς τετρακοσίους· ubi αὐτοὶ Σπαρτιάται genuini sunt Spartiatae, τὸ καθαρῶς Σπαρτιατικὸν Maximo Tyrio p. 347. Thucydidi Laeadaemoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., Εὐκλῆς Σπαρτιάτης et Δεινιάδης περίοικος· id est Λακεδαιμόνιος, ut eidem, praeter alios, Theramenes dicitur Λακεδαιμόνιος, Dercyllas autem ἀνὴρ Σπαρτιάτης. Qui saepe dicitur Ἀναβῆς Xenophonti in Κύρου Ἀναβάσει, Νεὸν est Λακωνικός, VII. p. 255, 51. conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De Perioecis Laeadaemoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 14. §

CAP. XII. 9. αὐτὴν ἴσχειν) Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. ἴσχον τε βουλομένους --- ἐς τὸ πρόσω παρίναι· et mox c. 13. ὥστε καὶ ὀλίγους σφίσι ἀνθρώπους ἴσχειν. Hic vero Argis missus ad Mardonium nunciatus adfirmat lib. VII. 150. commemorata. WESS.

CAP. XIII. 5. διὰ παντός τοῦ χρόνου) Omni illo tempore, quo in Attica armatus consederat. Necessum enim non puto, διὰ παντός cum Reiskio in διάχοντος aut προϊόντος converti. Immo, si Arch. consentaneos nancisceretur, διὰ παντός sufficeret. Aeschylus Prometh. vs. 283. τοὺς σούς διὰ πόνους χρεῖζω διὰ παντός ἀκούσαι, quod in scholiis δι' ὅλου, sed idem ac omni modo. WESS.

CAP. XIV. 2. ἀγγελίῃ πρόδρομος, ἄλλην etc.) Calculum corrigenti πρόδρομος ἄλλη, στρατιῇ etc. non adpono. Ἄλλην scribit, utpote diversas a superioribus Spartanorum copiis. WESS. — Utique sollicitari ἄλλην non debuerat: sed vide ne πρόδρομον ἄλλην στρατιῇ scriptum oportuerit; quod mihi quidem perquam probabile, ac paene certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122, 1. et praesertim VII. 203, 4. S.

3. ἐβουλεύετο, θείλων, εἴ πως τούτους πρῶτον ἔλοι) θείλων, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Paulli Epist. ad Coloss. c. 2, 18. μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβεύτω θείλων, i. e. cupide. Θείλων sane cupiditatem et lubentiam

quamdam in Aeschyli fabulis ostentat saepe numero. Θέλων
 ἢ τῶνδε πύσσαι λόγων, cupide libenterque audiet, Choëph. vs.
 791. Plura apud Cl. Abreschium Anim. in Tragicum il-
 lum lib. II. 14. Quare ἐβουλεύετο Θέλων, cupide consultabat.
 WESS. — „Θέλων suspectum: dixerat REISKIUS: Ego
 quidem quid sibi velit non intelligo.“ Et SCHULZIUS,
 Wesselingii Notam respiciens: „Quid vero est, inquit,
 ἐβουλεύετο Θέλων? Num potest μὴ Θέλων quisquam βουλεύεσθαι?
 Nemo unquam, opinor, ita dixit.“ Itaque ille, ut nos,
 Schaefera calculum adponens, verbum illud, quod uno co-
 dice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit.
 Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem:
 et Θέλων omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non
 iuncta debebant intelligi ἐβουλεύετο Θέλων: quod perspecte
 videns H. Stephanus, verbo Θέλων commatibus utrimque in-
 tercepto, sic ediderat: ἐβουλεύετο, Θέλων, εἴ πως etc. quam
 distinctionem orationis ipse etiam Wesselingius cum aliis
 post Stephanum Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem
 impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen
 incongruum Herodoti stylo: valetque idem ac si dixisset,
 Θέλων τούτους πρῶτον ἐλαῖν, ἐβουλεύετο εἴ πως etc. cupiens hos
 primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret. S.

5. ἡ δὲ ἔκπρος προελθοῦσα) Non ignoro Celeb. viri [Gro-
 novii, προσελθούσα defendentis,] in Portum Vallamque strictu-
 ras, haud profecto ad consensum extorquendum acres.
 Quisque videt, Vindob. rectum tenuisse. WESS. — Prae-
 misso equitatu erat in Vallae Latinis: et προελθ. corrigendum
 videri monuerat Portus in Lexic. ion. voce Καταπαύεσθαι. S.

CAP. XV. 2. ἦλθε ἀγγελίη) ἦκε patrociniū inpe-
 trat ex lib. VIII. 140. ἐμοὶ ἀγγελίη ἦκε παρὰ βασιλῆος, et ex
 observatis D'Orvillii ad Chariton. lib. I. p. 37. At Aldo con-
 gruit lib. I. 83. ἦλθε ἄλλη ἀγγελίη: et proxime, ἦλθε ἀγγελίη
 ποδδρομος. Euripides Androm. vs. 79. ἦλθεν Φάτις. Iunge Ra-
 phelium in Epist. ad Galat. c. 3, 23. WESS. — At non
 ἦλθε h. l. dederat Aldus, sed ἦκε, quemadmodum in Var.
 Lect. recte Wess. monuit. S.

3. διὰ Δικελείης) Sic Iones; reliqui Δικελείης: [puto vo-
 luisse, reliqui Graeci Δικελείας:] unde illorum [scil. Io-
 num] flexione Δικελείης ἀπίχεσθαι c. 73. [vide IX. 73 extr.]
 Cur [lin. 6. et 8.] Τανάγραν et ἐς Σκῶλον dederim, ne-

mo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud ἐς Κῶλον, praesertim *Valla* viam ad verum monstrante, hoc tolerari loco quitum fuisse. Τὴν κατὰ Σκῶλον παράδοσιν in Boeotiam *Polyaen.* Strategem. II. 1, 11. ostendit; cui accedere *Strabo* poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.] cum *Casauboni* nota. WESS.

6. ἐς Σφενδάλλεας) Huius pagi, quem [monente *Stephan Byz.*] tribus fuisse novimus *Hippochoontidis*, nusquam alibi fit apud historicos veteres aut oratores mentio. In proximis [lin. 8.] nomen urbis Boeotiae non tam diu habere debuerat perverse scriptum: *Scolon* recte dederat *Valla*, cuius ductu pro ἐς Κῶλον scribendum ἐς Σκῶλον. Urbis aliunde notissimae ubi meminit *Polyaenus* lib. II. c. 1, 11. ista primum dederat *Casaub.* Ἀγροσίλαος δυνὸν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας τὴν κατὰ Σκῶλον παράδοσιν -- διήλθε: absurdam nobis lectionem ex Msstis vulgavit *Maasvicius*: δυνὸν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας ἡμέραις δύο: tribus duntaxat literis repetitis prior lectio hunc in modum fuerat adiuvanda: δυνὸν ἡμερῶν ὁδὸν ἐν α'. (id est ἐν μιᾷ) ἀνύσας: certam praestat emendationem in eadem historia *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 336, 13. δυνὸν ἡμέραιν ὁδὸν ἐν μιᾷ κατανύσας -- ἔφθασεν ὑπερβάς τὸ κατὰ Σκῶλον σταυρώμα. Paulo post apud *Herod.* [lin. 9.] scribendum suspicor, τῶν Θηβαίων -- ἐκείρε τοὺς χώρους, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur ἀπὸ Ἑρυθρίων. VALCK. — Neutiquam sollicitari vulgatum consentientibus libris οὐ τι [lin. 6.] debuit, quod idem ac οὐ vel οὐχι aut οὐκ valet. Sic II. 46, 7. III. 36, 19. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

14. ἀπὸ Ἑρυθρίων) Ab *Erythris*. τῆς Βοιωτίας ἐς Ἑρυθράς c. 19. Peccarunt, uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων. Porro [lin. 15.] παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ dicto loco et cap. 16. *Plutarchus* *Aristid.* p. 325. κ. τῶν βαρβάρων τῆς στρατοπεδείας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρετεταμένης. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis, probabiliter *Reiskium* divinasse τεταμένον *Herodotum*, [lin. 16.] non τεταγμένον, reliquisse. Illud autem τεῖχος τετραγώνον, cuius singula latera denuum erant stadiorum, [lin. 17.] impedimentis rebusque pretiosioribus servandis munivisse *Mardonium*, *Plutarchus* adseverat. WESS. — Bene habet τεταγμένον, [lin. 16.] idque eo minus necesse est

in τεταμένον mutare, quod eadem notib, quam hoc verbo τεταμένον efferrī voluerunt docti Viri, iam satis duobus verbis παρῆκε et κατέτιυε (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

19. Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος) Constitutunt Graeci libertatis vindices infra c. 86., a Thebanis expōscere τοὺς μηδιδάνας, in primis Τιμηγεvidην καὶ Ἀτταγῖνον: qui duo hinc in catalogo proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan. VII. [c. 10.] p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomini Ἀτταγῖλος rectius iudicat Ἀτταγῖνος: quod similis formae nomina satis tuebuntur, Ἀνθρωπῖνος Ἀγαθῖνος Φιλῖνος Ἀρχῖνος Εὐπαλῖνος Χαρωπῖνος: duo postrema praebet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenaeo restituit huc spectanti IV. p. 148. f. Μαρόδιον εἰστίλασι μετὰ τῶν ἄλλων πεντήκοντα Περσῶν Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος, ὃν ζητῶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνάτῃ μεγάλως πλούτῳ παρεσκευασθαι: in quibus Athenaeum memoria lapsus putat Vir magnus, cum Nostro dicatur Attaginus παρεσκευασμένος μεγάλως, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset δέξασθαι μέγαλωσι. VALCK.

20. παρεσκευασάμενος μεγάλως) Errorem Athenaei in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Graeciae Boeotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85., [cap. 86.] Male Athenaeo Αὐταμνος, in Mssis Αἵταμνος, et Pausaniae VII. 10. Ἀτταγῖλος. Neutrum praeterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφεων οὐ χωρὶς ἐκατέρους κλῖναι) Non prorsus damnabile [καὶ σφεας] ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλῖναι sive κλινθῆναι citra necessitudinem [a Reiskio, contra librorum consensum,] obtrusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallae Latinis. In proximis [lin. 7.] διαπινόντων, cum sese poculis invitarent, scripti omnes. Vidē sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS. — Κλῖναι lin. 6. penacutē pingitur in ed. Wess. et superioribus, rectius κλῖναι ed. Schaeff. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notione intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive accipienda, ut Attaginus dicatur κλῖναι suos hospites. S.

23. ἀμήχανον ἀποτρέψαι) Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρώπῃ φύσει οὐκ ἐστὶν ἄρα τὸ μέλλον

γίνεσθαι ἀποτρέπειν. In quam sententiam Ioseph. Bell. Iud. VI. 5, 4. Ἄλλα οὐ δυνατόν ἀνθρώποις τὸ χρεὼν διαφυγεῖν, αὐτὸν προερωμένοις. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phaedri Fabul. lib. II. finem, WESS.

Ibid. ἀμήχανον ἀποτρέψαι ἀνθρώπων) Hinc ista Stobaeus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persae tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius Αἰλίοιο περὶ Προνοίας apud Eustath. in Ἴλ. ζ. pag. 522, 53. Hanc suo quisque more saepius expresserunt poëtae. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VII. 46., ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδεὶς ἂν ἐκθύγοι: multa notat Gataker. VALCK.

29. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει) Quod coniectando praeceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Plataeas decertaretur. Inter voces ἄλλους et ἄνους, sive ἀνθρώπους, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum haec statim aliis enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse; nunquam, ut equidem puto, dici potuit λέγειν πρὸς ἀνθρώπους. Hinc valde discrepant locutiones ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλοὺς, vel εἰπεῖν, vel λέγειν εἰς πάντας, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, 1. Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα, pro εἰς πολλοὺς: ut ibidem vs. 11. legitur consueti more, Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ αἰὲς τὰς αὐτοῦ τύχας εἰς πάντας ἀμαθείς. VALCK. — Quidni vero πρὸς ἀνθρώπους feramus, quod communi consensu libri praeferunt omnes? S.

CAP. XVII. 4 seq. ἐμῆδιζον γὰρ δὴ σφόδρα καὶ οὕτω οὐκ ἐκόντες) Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur μεγάλως, pro σφόδρα frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, ἅτε μεμῆδιζοντες μεγάλως, προθύμως ἔφερον τὸν πόλεμον. VALCK. — Ἐμῆδιζον γὰρ δὴ σφόδρα dedi schedis ut maneret, paene persuasus,

σφόδρα glossatori redonandum. Pristinum certe *Herodoteum* est: sic c. 39. οἱ γὰρ Θηβαῖοι, ἅτε μηδίζοντας μεγάλως. *Portus* plura conduxit. *WESS.* — Consentiant tamen in σφόδρα et *Wesselingii* et *Stephani* codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam *Aldus* μεγάλως arripuerit. Sed, utrum istorum verborum praeferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopae sententia adhaesi. Nec enim video quo pacto haec cohaereant, μῦνοι δὲ Φακίς οὐ συνεσέβαλον, ἐμῆδισαν γὰρ δὴ σφόδρα (sive μεγάλως) καὶ οὗτοι, praesertim si post οὗτοι intercidatur oratio. Saltem ἐμῆδισον μὲν γὰρ expectasses, et dein οὐκ ἐκόντες δὲ, quod in *Vallae* latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra *Mardonii*, unos ex omnibus, non esse secutos, et invitos cum eo fecisse, eosdem tamen dicat σφόδρα aut μεγάλως *Medis* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. *S.*

8. Rectius *Hermocycles* dicitur ἀνὴρ τῶν ἀστῶν δοκιμώτατος, quam δυνατώτατος in *Med.* ex quo vir *Clar.* [lin. 10.] optime restituit ἐκλείψει σφιας ἐπ' ἐωϋτῶν ἐν τῷ πεδίῳ ἕζεσθαι, seorsim sedere. *VALCK.*

10. ἐπ' ἐωϋτῶν) Verissime *Gronovius*. At cur nulla *Aldi* mentio? *Pavius* animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit. [Vide *Var. Lect.*] Nostri *Amazones* lib. IV. 114. οἰκῶμεν ἐπ' ἡμέων αὐτέων, habitemus seorsum; et IX. 37. ἔχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἐωϋτῶν μάντιν. *WESS.*

19. ἄνδρα πάντα τινα) Iustior ordo; qualis c. 88. ἐπιθήσεται γὰρ οἱ πάντα τινα οἶστο, et multifariam. Ἦπερ παρέχοντας [lin. 21.] *Suidas*, cunctis in Codd. obvium, invenit; cui tacitum pronomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas? Et *Reiskius* tamen ἢ περπερεύοντας, imprudenter absurdeque agentes, sed imprudenter. *Περπερεύεσθαι* Graeciae est recentioris et *Cilicium* dialecti, nisi *Salmasius* fallit, veterum vestigia premens, *Funere Ling. Hellenist.* p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, arguente *Io. Alb. Fabricio* ad *Sextum Empirio*. lib. I. *Adv. Grammat.* c. 2. p. 227., obtrudi *Herodoto*, quod ignorabat, haud oportuit. *WESS.*

CAP. XVIII. 1. Ὁ μὲν δ') Hanc voculam ex marg. *Steph.* auctori restituerem. *VALCK.* — Et recepit *Wess.* neglectam a *Gron.* et superioribus. Quod autem repertam

in *Med. ait Wess. in Var. Lect.*, id *Gronov. in Notis* non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. S.

4. ἀντίοι ἑστασαν) Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίοι ἑστησαν blandientur. Euripides *Orest. vs. 1460.* Ὡς κάπροι δ' ὀρέστεροι Γυναικὸς ἀντίοι σταθέντες. Ferre autem minime queo, πάντα συστρέψαντες mutari. Conglobarunt se Phocenses, inpetum irruentium excepturi. Tales fere στραφέντες εἰς ἑκὼν πλῆθος *Diodor. lib. III. 36.*, et infra c. 61. συστρεφόμενοι. Vide Cl. *Valcken. ad lib. I. cap. 101. WESS.* — Intactum relinqui debuerat συστρέψαντες ἑαυτοὺς: quum se in unum conglobassent, *Livio VIII. 11. VALCK.*

12. εἴ τι ἀλκῆς μετέχουσι) Scribi quidem potuit ἀλκῆς μετέχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. *Steph.*, εἴ τι ἀλκῆς ἔχουσι. *VALCK.* — At, cur hoc praeferramus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλκῆς a verbo μετέχουσι pendebit, et τι valebit κατὰ τι: nec iuncta intelligi τι ἀλκῆς debebunt. S.

CAP. XIX. 5. καλλιερπάντων τῶν ἱρώων) Frustra τῶν ἱρώων corrigitur. Latinis *victima caesa litat*, ut *Martiali lib. X. Ep. 73. Victima diti patri caesa litavit*, recte *Graevius in Suetonii Oth. c. 8.* Vide *Franc. Oudendorpium ad Lucan. VI. 524.* Graecis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιέρει. Noster c. 57. ὥς δὲ οὐκ ἐκαλλιέρει --- οὕτως αὐτοῖσι Πέρσῃσι, videlicet τὰ ἱρά: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλήσι ὥς οὐκ ἐκαλλιέρησι. Docte super verbo Scholiastes in *Gregor. Nazianz. Stelit. II. p. 87.* Sequens ἱρά ποιήσαντες [*lin. 7.*] simile habet ἢ θυσίην τις δημοτικῇ ποιήνται *lib. VI. 57.* et *lib. IV. 60. θυσίην ἐρδομένη.* Alia hoc de genere *Is. Casaubon. Animadv. in Athen. lib. XIV. 23.* [ad p. 660. a.] *WESS.* — Vide ad VII. 134, 7. notata. S.

10. ὥς --- ἀπίνοντο --- εἰς Ἐρυθραίς) Huc antequam cum ceteris Graecis venirent Athenienses, in Isthmo iusiurandum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius formulam exhibet *Diodor. Sicul. lib. XI. cap. 29.* Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur *Theopompus*: vid. *Clar. Wessel. ad Diodor. quaeque ad Herod. notata sunt p. 429.* [ad V. 102, 3.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem hic vocat *Μακίστιον*, illum inquit Herod. Ἕλληες Μακίστιον καλέουσι: ibi dabunt forsitan et alii Codices *Μακίστιον*, ut est in Arch. teste Galeo, et in marg. Steph. VALCK. [Vide Var. Lect.] — Si *Μακίστιον* adpellarint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortasse quum *μάκιστος*, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem *Pausanias*, *Plutarchus*, alii, *Μακίστιον* adpellantes, *Tzetzes* quoque *Chiliad.* I. 993., turpiter tamen eundem ac *Xerxis* fratrem *Masistam*, quo de c. 110., arbitratus. WESS.

CAP. XXI. 8. *δίνεσθαι μούνοι, ἔχοντες etc.*) Haec ita nexuit *Aldus* et *Valla*, commodius, me iudice, vulgatā interpolatione post *δίνεσθαι*. Soli *Megarenses* equitum impressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad *Pausaniam*. Atque hoc *Diodorus* lib. XI. 30. et *Plut.* *Aristid.* p. 326. e. clarissime. Falsum praeterea, solos tum *Megarenses* stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis [lin. 11.] cur *πέμψῃ* et *πεζόμενοι* iussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. WESS. — At in *πέμψῃ* recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide Var. Lect. S.

CAP. XXII. 6. *προέχων τῶν ἄλλων*) Prae aliis emiens in Latinis: melius, quae et *Pavii* observatio, praee aliis longius provectus: sequentia suadent; nam si in media suorum turma *Masistius* cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praeeuntem, equum *Ροῖτα Iliad.* Ψ. vs. 453. ἵππον ἀρπυγία προὔχοντα dixit. Inspice *Eustathium*, προελάνοντα explicantem, p. 1303, 37. [p. 1417, 32. ed. Bas.] WESS.

8. *ἑσταται ὀρθός καὶ ἀποσιέεται*) Ut lib. VII. c. 88. *equus* *εἰς ὀρθὸς ἀπεσιέετο τὴν Φαρνύχεια*. Proprium hac in re verbum adhibuerunt *Xenoph.* et *Clemens Alex.* loco quem eleganter *H. Steph.* emendavit *Schediasm.* V. 19. Talis equus *Platoni* obversabatur in *Gorgia* p. 484. A., cui φύσιν ἰκανὴν ἔχων ἀνὴρ dicitur πάντα ταῦτα ἀποσιεάμενος καὶ διαβρήξας, etc. respicit enim in istis *Homericis* ex 'Il. ζ. 507. Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος --- Δεσμὸν ἀπεβρήξας θάλει πιδίῳ προαίνων: ubi legebatur olim *Δεσμὰ διαβρήξας*, ut liquet ex *Etymol.* p. 51, 12. VALCK.

15. *Lorica tectum Masistium*, primum invulnerabilem, tandem aliquis παλει ἐς τὸν ὀφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat Galeus; idque pretiosissimum εὔρημα iudicat Gronovius. Vulgatum tamen ὀφθαλμόν plerisque satis tueri videbuntur haec Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κρένος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στόρυακι παίων τις ἀνείλεν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλός et ὀφθαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum εὔρημα viri Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὀμφαλόν non novit Arch., a reliquis hīc non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quae Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori in primis Aethiop. lib. IX. p. 431. conmonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. b. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κρένος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στόρυακι παίων τις ἀνείλεν: hunc quidem Masistium, qua oculum galea ostendebat, hastili iaculi percutiens aliquis interemit. Ecquid liquidius? WESS.

20. αὐτίκα ἐπόθεισαν) Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπόθεισαν: a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, absentis desiderio tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπόθεισε τι δὴ τὸν Κροῖσον οὐ πολλῷ μετέπειτα χρόνῳ. Estque istud sanequam praestantius invento Gronoviano ἐπόθεισαν, quod valde metuo ut Graecae habeatur monetae, et unquam intra mare Ionium et Thessaliam, uti alia in re notatum memini, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἅμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homerus Iliad. Ψ'. vs. 362. Οἳ δ' ἅμα πάντες. Mox [lin. 6.] ἰβώθει, uti eadem exempla, Ionicae consuetudinis est, reique satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

2. ἀλλὰ πάντας) Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἅμα plures forte Codices hīc dabunt, ἀλλὰ ἅμα πάντας, ut in An-

glicanis invenit Ios. Wasse: vid. ad Thucyd. [III. 24.] p. 181; 92. Eandem hic a Valla lectam vidit Koenius; requirit illam oppositum. οὐκ ἔτι κατὰ τέλεια προσλαβόντας τοὺς ἰππᾶτας videbant Athenienses, ἀλλὰ ἅμα πάντας, omnes simul irruentes; non; ut ante, κατὰ τέλεια. Inter varios significatus vocis τέλεις Eustathius ad 'Il. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταξίαρχους τῶν τελέων ex Herod. IX. c. 41. excitat Thom. M. in Τίλμ. Libro VII. c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τέλεια καὶ παντοίως προσβάλλοντες. Vid. Ios. Wasse ad Thucyd. II. 81. VALCK.

7. οὐκίτι οἱ ἰππόται ὑπέμεινον) Sic voluisse Gronovius significavit. Ποῦτα Iliad. O'. vs. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπέμεινον ἀδελφίς: crebroque alii. WESS. — Vocem οὐκίτι, in Aldina editione temere praetermissam, primus auctori tacite restituit H. Stephanus: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque Valla expresserat, non amplius perstiterere equites. S.

9. ἀποστήσαντες ὧν) Vir doctus [Reiskius] scribi iussit ἀποστάντες, aut ἀπονοστήσαντες: satis pro imperio. Adsciveris ἑαυτοὺς, idem erit ac ἀποστάντες, quae Abreschii quoque mens. Diodorus I. 56. δ δὲ Σισύωσις ἀποστήσας τὰ πλήθη etc. WESS. — De peditatu forlasse non dicturus fuerat ἀποστήσαντες. Equites, ut ἑλαύνοντες et προσλαβόντες vulgo dicantur, subintellecto nomine τοὺς ἰππούς: sic etiam ἀποστήσαντες dici potuerunt. S.

CAP. XXIV. 2 seqq. πίνθος ἐποίησαντο Μασιστίου etc.) Quem memorat Persarum luctum ob mortem Masistii, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed κείροντες καὶ τοὺς ἰππούς καὶ τὰ ὑποζύγια, hinc, opinor, attigit Plutarch. in Arist. p. 327. c. VALCK. — Luctum barbaricum super Masistio hinc et ex Plutarchi Arist. p. 327. descripsit Brisson. Regn. Pers. lib. II. 206. et Perizon. ad Aeliani Var. VII. 8. WESS.

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἴνεκα καὶ ταῦτα ἐποίηον) Lacunae nulla supererit suspicio, neque supplementis egebimus, si, voce καὶ, quam eiecit [eiiciendam censuit in Notis] Clar. Gronov. reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε δὲ εἴνεκα καὶ ταῦτα ἐποίηον, καὶ ἐκλείποντες τὰς τάξεις, ἐφοίτων θησιόμεινοι Μασιστίου. Τῶνδε, id est μεγάλους εἴνεκα καὶ κάλλος: ταῦτα ἐποίηον, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἐκόμεζιν.

Herodot. T. VI. P. II.

Q

In Homeri Ἰλ. χ'. 369., Hectoris cadaver περιέμεμα δὲς Ἀχαιοῶν, Οἱ καὶ θνήσκατο Φυὴν καὶ εἶδος ἀγνόν Ἑκτορος: ubi quae proxima succedunt, nec Graecis videntur neque Homero digna, lecta tamen et Dioni Chrys. p. 180. D. conf. p. 273. C. D. VALCK. — Ut τοῦ δὲ VIII. 85, 11. idem valet ac τούτων δὲ, sic h. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δὲ. Sententiam commodè Valla his verbis expressit: Quod id eo faciebant, quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masistium pergebant. Nempe caussa, cur id fecerint, verbis illis ἐκλείποντες τὰς πρῶτας etc. continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἐκλείποντες, quemadmodum VIII. 85, 11. τοῦ δὲ μέμνηται τούτων μόνων, ὅτι etc. sed omissa, ut saepius alibi, coniunctivā particulā, maior quaedam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14 seq. παρὰ Ῥοιάς etc.) Ductus itineris praeter Hynias in agrum Plataeensem ferebat: recte proin scripti libri. Vide lib. V. 74. VI. 108. et Thucydid. III. 24.; ubi Wassens τῶν Νυσίων πλησίον in Plut. Aristid. p. 325. E. praeclare integravit, heroem Androcratem eiusque fanum docte illustrans. WESS.

17. τμήνεος τοῦ Ἀνδροκράτους) Apud Thucyd. III. 24. Plataeenses viam inflectunt Thebas ducentem, ἐν δὲ ξιφῇ ἔχοντες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἥρῳον: ubi Herodotea contulit et alia Ch. Wassens. Mox [CAP. XXVI. 2.] redibit ex Codd. λόγων πολλὸς ὠθισμός, excitatum in Diss. Herod. Cl. Wess. p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 2. λόγων πολλὸς ὠθισμός) Contra morem πολλῶν ὠθισμός. Supra VIII. 78. τῶν δὲ - ἐγένετο ὠθισμός λόγων πολλός, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato VII. 225. Περσῶν τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμός ἐγένετο πολλός. Porro [lin. 3.] vice αὐτῶν ἑκάτεροι boni codices αὐτοὶ ἑκάτεροι, sicuti αὐτὸς ἕκαστος III. 82. et αὐτὰ ἕκαστα V. 13. Belle iidem [lin. 6.] ἀξιούμεθα ταύτης τῆς τάξεως. Namque sic Tegeatae postea [l. 36.] ἀξιονικότεροί εἰμυ Ἀθην. παύτην τὴν τάξιν ἔχειν: et Athenienses, c. 27. ἃρ' οὐ καὶ οἱ εἰμεν ἔχειν ταύτην τὴν τάξιν. Hinc in Plutarchi Aristide p. 326. Αἱ Ἀθηναῖοι Τεγιάταις περὶ τάξεως ἱρίσαντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. WESS.

3. ἰδιαιτέον γὰρ αὐτῶν ἑκάτ.) Nihil interest, sic legatur,

an ex Cod. Steph. αὐτοὶ ἑκάτεροι ἔχουσιν τὸ ἕτερον κέρα. Scripserat, opinor, Plutarch. T. I. p. 326: Α. Ἀθηναῖος δὲ Τρυφίταις πρὸ ταύτης ἐρίσαντες ἤξιον, ὥσπερ αἱ Λακεδαιμονίαι τὸ δεξιὸν ἔχοντων κέρα, αὐτοὶ τὸ εὐώνυμον ἔχουσιν. Sinistrum, ut ἀριστερὸν et εὐώνυμον, sic per εὐδημισμὸν saepius etiam ἕτερον dicebant. VALCK. — At ἕτερον κέρα; utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lin. 33 seq. S.

8. τὸ παλαῖον) Anceps electio est. Scriptor τὸ πάλαι deposuit IV. 180. VII. 142. IX. 75.; τὸ παλαῖον VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. WESS. — Ubi alii codices nude πάλαι, alii τὸ πάλαι exhibent, ut VII. 74., ibi Herodoteum τὸ πάλαι censeri debet. Ubi vero, uti hoc loco, plures τὸ παλαῖον, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

9. ἐπὶ τε Ἡρακλεΐδαι ἐπειῶντο) ἐπὶ τε plenius, et plane Ἰακόν, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 59. WESS. — Utique ionicum et Herodoteum est ἐπὶ τε pro nudo ἐπὶ: at de ea voce apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 33.) non agitur, sed de ionico εἶπεν et ἔπειπεν, pro communi εἶπε vel ἔπειτα. S.

14 seqq. τότε ὦν λόγος Ὑλλὸν ἀγορεύεσθαι etc.) Quae de Hyllō narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocantē, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed iuxta Diodorum, Hyllō cadente, intra annos quinquaginta non reverterentur in Peloponnesum Heraclidae: verius illē scripsisset cum Herodoto, ἐντὸς ἐτῶν ἑκατὸν, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Io. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllum occidisse dicitur apud Herodotum [lin. 26.] Tegeatarum Rex Ἐχέμος ὁ Ἡερόπου τοῦ Φηγέος: ultimo nomini Κηφείος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

23. ἑκατὸν τε ἐτῶν) Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse adfirmans, μὴ κατῆναι τοὺς Ἡρακλεΐδας εἰς Πελοπόννησον ἐντὸς ἐτῶν πενήκοντα. In centum annis, uti ibi docui, aliorum congruit consensio, ipseque eventus. Ceterum Echēmus, qui Hyllum ex provocatione deiecit, Aëropi filius, perperam Φηγέος Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφεύς, Cephēus, apud Pausan. VIII. 4. Quod qui-

dem librariorum delictum viri doctissimi, *Palmerius*, *Th. Rykius*, *P. Burmannus* et alii redarguerunt. *WESS.*

40. ἡμῶς δίκαιον ἔχειν --- ἥπερ Ἀθηναίους) Maluit δὲ καί οἱ *Pavus*, ut ἀξιωματικότεροι antea, et postea c. 28. ἀξιωματικότερους εἶναι ἔχω τὸ κίρας ἥπερ Ἀρκάδας. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat. Sic στιβαρώτερον loco στιβαροῦ in *Apollon. Rh.* III. 1056. Δικαιώτερον ἀντὶ δικαιοτάτου *Diodor.* XIII. 30., ἀλλοτριώτατος *Musa* III. 119., nec fugit magnum Animadversorem in *Athen.* XIII. 1. *WESS.* — Superlativum pro comparativo positum notavit *Casauh.* l. c. ad *Athen.* XIII. pag. 558. A. quo genere enallages *Notster*, quum alibi, tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est positivus loco comparativi, nempe subintellecto ante ἡ particulam (sicut frequenter in Graeco sermone) adverbio comparativo μάλλον: sive, in eandem quidem sententiam, ita intelligere malis, quasi dixissent ἡμῶς δίκαιον ἔχειν καὶ δικαιώτερον ἢ Ἀθηναίους. S.

CAP. XXVII. 2. σύνοδον τήνδε μάχης εἶναι --- ἀλλ' οὐ λόγων) Apud *Plutarch.* T. I. pag. 326. B. ἤκομεν, inquit *Aristides*, οὐ τοῖς συμμαχοῖς στασιάσοντας, ἀλλὰ μαχομένους τοῖς πολεμίοις. Hic σύνοδον aiunt μάχης εἶναι συλλεγῆναι, ἀλλ' οὐ λόγων. *Livii* XXXII. 34. *Phaeneas*, non in verbis rem verti, ait. *Cleonnis* *Diodori* T. II. pag. 638, 66. πρόκειται ἄγων οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων. *Euripidis* *Eteocles* *Phoen.* vs. 591. Μῆτιρ, οὐ λόγων ἄγων ἴσθ'. Quod illic monitum, in istis loquendi formulis promiscue propemodum usurpari voces ἄγων, καιρὸς et ἔργον, monstrat *Agasilai* laudator p. 78., cui dicitur ille καρτερίᾳ μὲν πρωτεύων, ἐνθα ποιεῖν καιρὸς, ἀληθῆ δὲ ἔργου ἀνδρείας ἄγων, γνώμῃ δὲ, ὅπου βουλῆς ἔργον: quae *sophistam* multo magis decent quam *Xenophontem*, in cuius scriptis nihil invenietur simile. *VALCK.*

[4. προέθηκε παλαιὰ καὶ καινὰ λέγειν τὰ ἱκατέροισι --- κατ' ἑκάστην) Quod ait προέθηκε λέγειν etc., id nec *Vallae* latina, referre coepit, nec nostra, in medium protulit, accurate reddunt. Namque *Tegeatarum* dux non quae ab utrisque bene gesta sunt referre instituit, aut in medium protulit; sed *Tegeatarum* solum facta memoravit. Graeca ista in hunc modum reddenda erant: Quoniam *Tegeatarum* dux in medium proposuit, ut commemoraremus utrique nostra maiorumque praeclare facta, S.]

5 seqq. ἀναγκαίως ἡμῖν ἔχει δηλῶσαι etc.) Laudabilia, quae multis hic enarrant Athenienses, maiorum suorum facinora, hinc paucis commemorat *Plutarch. de Herod. Malign.* p. 872. A., illos scribens Ἡρακλειδῶν τι μνησθαι, καὶ τὰ πρὸς Ἀμαζόνιας πραχθέντα προφέρειν, ταφάς τι Πελοποννησίων τῶν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ πισόντων. Eadem illa magna cum laude celebrantur ab oratoribus; ab *Isocrate* in *Panegy.* p. 51. et seqq., in *Aristidae* *Panathen.* pag. 201. etc. in Ἐπιταφίᾳς etiam λόγους, quibus nomina praefiguntur *Demosthenis* et *Lysiae*. VALCK.

9 seqq. ἐξελαινομένους ὑπὸ πάντων etc.) Attici oratores in his maiorum suorum facinoribus sese iactant, *Lysias*, *Isocrates*, *Demosthenes*, cuius λόγου Ἐπιταφ. p. 746. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῆσθαι, haec *Musae Herodoteae* spectare, non iniusta suspicio est. WESS.

17. ἀνελίσθαι τι τοὺς νεκροὺς φαμεν) Latina [quae intacta *Wess.* h. l. reliquerat] aberrant. Hoc volunt, suos maiores sustulisse ad sepeliendum Argivos, qui insepulti ad Thebas iacebant, et contumulasse sua Eleusinia in terra. Id ἀνελίσθαι τοὺς τιτελευτηκότας sive τοὺς νεκροὺς saepe hac ipsa in re *Isocrati* *Panegy.* p. 52. A., *Plataic.* pag. 306. D.; haec νεκρῶν ἀναλήψεις *Panath.* p. 269. A. Praeclare *Lysias* in Ἐπιταφ. p. 33. τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἔθαψαν *Athenienses* ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι, ubi *Cl. Taylor*. WESS.

18. τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίνι) Auctor Orationis inter *Lysiacas* secundae p. 33., τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς ἔθαψαν ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι: et hic et apud *Herodot.* non templum designatur Eleusinae Cereris, sed ipsa Eleusis est intelligenda, pagus Attices nobilissimus; in locis etiam reliquis, quae *Cl. Io. Taylor* in alium putat sensum accipienda ad *Lys.* p. 105. *Lysiam* illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum *Palmerio*: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῇ ἐνθάδε Ἐλευσίνιᾳ ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι καὶ τῆς ἐορτῆς ἐπιμαλῆσται μυστηρίους. Lex fuit *Solonis*, teste *Andocide* de *Myst.* p. 16. τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἴδραν ποιῆν ἐν τῇ Ἐλευσίνιᾳ, apud *Petitum* in *Legib. Att.* p. 37. *Meurs.* Eleusin. cap. 15. Utrobique templum intelligitur, quod Athenis erat, isthoc nomine saepe designatum, de quo *Meurs.* egit in *Ceram.* *Gem.* c. 15. In proximis [lin. 19.] haec tandem

Editio, repraesentabit *Herodoti* manum, is Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος, eiectis auctoritate Codicum vocibus interiectis τὰς ἀποθήκας, quae variorum nobis pepere-
rant coniecturas. VALCK.

19. is Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ.) Edehatur Aldi exem-
plo, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀποθήκας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος:
quorum ad τὰς ἀποθήκας multi merito offenderunt. Quid
illa enim ad Amazonas? Cornel. de Pauw τὰς αὐθιγὰς,
rigidas et severas formavit: Gronovius τὰς ἀποθήκας, tanquam
furias et minime desiderabiles feminas. De sententia Io. Tay-
lor Lect. Lysiac. c. 4. fuerat, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερ-
μύρας τῆς ἐν Θερμῶδοντος. Aliud sectatus Abreschius, Dilu-
cid. Thucyd. p. 655., verborum seriem ordinabat, εἰ δὲ καὶ
ἔχει ἡμῖν (κατὰ) τὰς ἀποθήκας (ἡμῶν τὸ) ἔργον (τὸ) is τὰς
Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Quin et in thesauris factorum no-
strorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas
gessimus: addidit coniecturam aliam, quam ibi legi ma-
lim. Atque haec clarissime doctissimorum virorum flu-
ctuationes, ex pravissimis τὰς ἀποθήκας auctas, ostendunt.
Quorum equidem divinationes malui proponere, quam
ad examen revocare. Sentio enim cum Galeo τὰς ἀποθήκας
in exilium agendas, quorsum ab sex bonae fidei mem-
branis ablegantur, fortasse etiam pluribus. Florentiae cer-
te vir Celeb. nihil singulare enotavit, cuius quidem bi-
bliothecae exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiant,
opinari et illud τὰς ἀποθήκας non habuisse, licet. [Vide
Var. Lect.] De Parisiensibus, quorum accurata non usur-
pavi excerpta, tacere debeo. [Ex nullo quatuor Codicum
Parisiensium, quorum lectionibus satis diligenter excer-
ptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.]
Abunde mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis
libris abesse, natas scribentis, uti opinor, incuria, ex
continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμ. vocibus. WESS.

21. ἐν τοῖς Τρωϊκοῖσι χρόνοις) Τρωϊκαῖς non sollicito,
tametsi Cicero Nat. Deor. III. 21. Heroicis temporibus, et ἐν
τοῖς Ἡρωϊκοῖς χρόνοις Diodorus lib. XV. 79. Tu vide VII. 20.
WESS.

21 seq. Ista, οὐ γὰρ τι προύχει (τούτων ἐπιμενεῖσθαι) ex-
planavit A. Dounaeus in Demosth. p. 29. VALCK. — Re-
spondet fere Latinorum nihil promouet. Οὐ τι προύχει, pro-

prie non praestat, non melius est, i. e. *μη ινατ, ιναττε εστ*. Similiter comparativo utuntur, *ου γαρ αμειον, προ ον αγαθον*: et *πλεον τι ποιειν, utile quidpiam facere, proficere*. Item *ουδεν προυργου (et προυργιατερον) εστι*. S.

26. *ωσπερ εστι*) Corrigit *Adreschius* *ωσπερ εστι, lani*, sed parum necessaria, medicina. Mox [lin. 28.] *Μαραθωνι* *εινδ* praepositione (ad *Aristophanis* *Acharn.* vs. 697. *ανδρ αγαθον οντα Μαραθωνι et εστα Μαραθωνι μεν οτ ημεν, exemplum*) unae schedae, quas iubeo valere. WESS.

27 seq. *απο του εν Μαραθωνι εργου*) Campus *Marathonius* praecipua semper fuit Atheniensibus gloriandi materies, quia hanc de Persis victoriam soli reportaverant. Ea de re loquenti *Lycurgo* c. *Leocr.* p. 162, 13. dicuntur *ουκ επι τη δόξη μίγα φρονούντες, αλλ' επι τω ταύτης αξια πράττειν*. *Aristoph.* *Equit.* 1331. *Της γαρ πόλεως αξια πράττεις, και τουν Μαραθωνι τροπαίου*. De *Aeschylo* morti vicino vid. *Pausan.* I. pag. 35. Apud *Thucydidem* I. 73. Athenienses, *φαμεν Μαραθωνι μόνοι προκινδυνεύσαι τω βαρβάρω*: ubi notat *Wassens.* Hoc titulo *Critiae* designatur urbs Athenarum apud *Athen.* I. p. 28. c. *Η το καλόν Μαραθωνι καταστήσασα τροπαίον*. Nomen itaque *Μαραθωνομάχων* Atticis erat auribus iucundissimum; sed depravatis suae aetatis moribus saepius istius temporis *Μαραθωνομάχους* opposuit *Aristophanes*, et in *Nub.* vs. 982. Acerbe *Athen.* VI. p. 253. f. *ταυτ*, inquit, *ηδον οι Μαραθωνομάχοι*. VALCK.

31. *ενικήσαμεν εθνη εξ τε και τισσιράκοντα*) Satis gloriose. Annuerantur nobis nationes, *Dario* vectigales, lib. III. 90 seqq., isto numero plures. Illae-ne vero *Marathonium* in campum contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis, (lib. VI. 95.) venerunt? Iustius adiungitur, non profecto decere *τάξις εινεκα στασιάζειν*: adesse enim, *ου τοξ συμμάχους στασιάζοντας, αλλα μαχουμένους τοις πολεμίοις*, ut *Plutarch.* *Aristid.* p. 326. v. WESS.

35. *ινα δοκέη*) Scribendum arbitror *ιν' αν δοκέη*: vel *ινα δοκέει*: iungitur enim *ινα*, significans *ubi*, ut apud alios, sic apud *Herodotum*, indicativo modo. [Vide *Var. Lect.*] In eandem sententiam *Aristides* loquitur *Plutarchi* T. I. pag. 326. v. *Την αρετην ουκ αφαιρείται τόπος, ουδ' δίδωσιν ην δ' αν υμεις ημιν τάξιν αποδωτε, πειρασόμεθα πομπόντες και φυλάττοντες μη κατασχύσειν τους προγωνισμένους αγωνης*. Apud

εμπόλεμον. T. II. pag. 208. v. Agesilanus, λέγω, inquit, ὅτι αὐχοῖσι τόποι τοὺς ἀνδρας ἐπὶ τιμους, ἀλλ' οἱ ἀνδρες τοὺς τόπους ἐπιδημιόουσι. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες Ἑλλήνων) H. Stephanus ob Vallae Latina mutavit in Aldo villosa, mutantique scripti codices resque ipsa addicunt. In sapientis Helotis, [lin. 9 seq.] singulos Spartiatis stipantibus Plutarch, Malign. p. 87. E. et Aristid. p. 325. A. nihil discordat. Vide supra c. 10. WESS.

[15 seq. παρὰ δὲ τοῦ εὐροντο -- ἰστάναι Ποτιδαητίων etc.) Corinthii a Pausania impetrarunt, ut iuxta ipsos starent Potidaeenses. Nempe Corinthiorum colonia Potidaea erat. Vide Thucyd. I. 56. S.]

28. Παλῆς οἱ ἐν Κεφαλληνίᾳ) Iustissime. Laurentii Pallenienses in Cephallenia nulli. Quarta urbium insulae Πάλας, cives Thucydidi Παλῆς Attica dialecto lib. I. 27., aliis Παλεῖς, Ionibus Παλῆς. Lege Nob. Palmerii Graec. Ant. lib. IV. p. 528. Pausanias catalogo Graecorum, contra Maronionum ad Plataeas consistentium, Palenses non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. XXIX. 3 seqq. σύμπαντες ἰόντες ἀριθμὸν τριῶν τε μυριάδων etc.) In hoc numero gravis armaturae militum 38700. nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim praeter illos ψιλοὶ memorantur cum Spartiatis missi Helotes 35000, tum ceterorum Graecorum ψιλοὶ 34500. hi universi conficiunt 108200., quibus adiuncti tandem 1800 Thespienses summam implebant 110000. Herodotus infra: [cap. 30, 4.] συν. Θεσπιδῶν τοῖσι παρεῦσι ἐξικληροῦντο αἱ ἑνδεκα μυριάδες. De his Graeciae libertatis statoribus intelligo. Diodor. Sic. lib. XI. c. 30. ἦν δὲ ὁ σύμπασις ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς δέκα μυριάδας: qui forsitan etiam scripserat εἰς ἑνδεκα: sed, quod addit, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς πιντήκοντα, longius etiam ab Herodoto recedit; iuxta quem [cap. 32.] ἰλλῖε βαρβάρων ἦσαν τριήκοντα μυριάδες, praeter Graecos Persarum partes sequutos, quorum ad Plataeas fuisse Noster suspicatur πέντε μυριάδας. Nostro loco memoratos ὁπίστας 38700 ego quidem in capite superiori memoratis non reperiō, verum duntaxat 29700. Utrum in Aeginetarum numero, an et alibi vitium haereat, si Codices vulgatis congruunt, non facile definiri poterit. Ad ista Herodoti

Pausanide catalogum lib. V. [cap. 23.] p. 437. comparanti occurrent inter illos, qui Πλαταιάσιν ἰμαχίσαντο ἐναντία Μαρδονίου τε καὶ Μήδων, quorum nulla fit in hac Herodoti recensione mentio, Κεῖοι, καὶ Μήλαιοι, --- Τήνιοι, --- καὶ Κύνιοι. VALCK. — Quod in superiori capite se nonnisi 29700. ὅπλιτας memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38700, quam praeferunt Herodotei libri omnes, reperturus fuerat. S.

[10 seq. ὡς εἰς περὶ ἕκαστον ἰὼν ἄνδρα, πεντακῆστοι etc.) Unus fere circa quemque virum, fuisse 34500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 33700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam alioquin credibile erat) nonnullis ex numero ὀπλιτῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, praesto fuisse. S.]

13. καὶ ἐνία χιλιᾶδες) Utrum scribarum socordia, an aliā culpā, haec in codicibus paucis non adpareant, quaerere nolo. Absunt male, si τῶν ψιλῶν praescriptus numerus lae careat. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Graeci reliqui singulos iuxta se ψιλῶς viderint, amplior-ne levis armaturae militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen membranae ἱσθίε innovant. WESS. — Vide proxime ante a nobis notata. S.

CAP. XXX. 7. ὅπλοι δὲ οὐδ' οὗτοι εἶχον) Qui nec ipsi arma habebant Interpres; cui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente Salmasio ad Fl. Vopisci Aurel. c. 7., insons erit. Revera hi Thespienses in levi erant armatura, οὐκ ἐν ὅπλοις, quales in Heliodori Aeth. IX. p. 428. Pausanias illos ὅσον τῶν ἑπλων τῇ σκευῇ καὶ ὄφον lib. IV. 29., hoc Polybius crebro τὰ βαρὺ τῶν ὅπλων lib. I. 76. adpellat. Conf. ad Diodor. XIV. 23. WESS.

CAP. XXXI. 1. ὡς ἂν πακὴ δέυσαν Μασιστίον) Cum Masiitii mortem lugere desierant. Publicum Persarum luctum supra narravit c. 24. Verbum Ἀπικηδύσαν, Porto non intellectum, omissum in H. Stephan. Thes. recte vir Clar. vertit eluxerunt. Istam multis verbis vim indit praepositio ἀπό. In Thucyd. II. 61. ἀπαλγίσαντας recte πένοντες.

ἀλγεῖν e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri poterit in Ἀποπεπόνηκας· Ἀποικραιπαλισμένος· Ἀπομνήσας· et in Ἀποσπουδάξιν: horum primum Ἀποπεπόνηκας ex Aristoph. est Thesmoph. vs. 252. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀπερυθρίσσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Menander, Ἀπερυθρίᾳ πᾶς, ἐρυθρίᾳ δ' οὐδὲς ἔτι, apud Stobaeum p. 212, 50., in cuius p. 585. sic scribendi videntur Alexidis senarii: Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀπεξῆσαι Πρώτιστον, ἀφουβρίσαι τ' [·] ἀπαθήσαντα δὲ Σκληρὸν γενέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν. VALCK. — De Alexidis versiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. 8, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατότατον) Sermo de Persis; quorum quod robustissimum contra Lacedaemonios Mardonius opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne ergo 8, τι μὲν ἦν αὐτῶν etc. quae elegans Cl. de Pauw coniectio? Alioqui τὸ δυνατότατον τοῦ στρατοῦ lib. VIII. 34. WESS. — Vulgatum αὐτοῦ tenent scripti libri omnes. S.

20. Ἀμβρακίτας) Recte hic et c. 28. ex Ionum ore, quo et Μαιῆται, Μαιῆτις, aliorum Μαιῶται ac Μαιῶτις, lib. IV. 123. Scio Stephani Byz. decretum in Ἀμβρακία probari ab Arch. et Vind., quod in Ionia invalidum iustius sprevisent. WESS.

25. ἀλλὰ τινες αὐτίων) Cum his utique proxima iungenda sunt, ἀλλὰ τινες αὐτίων καὶ τὰ Ἑλλήνων πῦξον. [Nempe in ed. Gron. et superioribus post αὐτίων interposito *puncto* distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. propagatum.] Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint [lin. 26.] περὶ τὸν Παρνησὸν κατεῖλημμένοι: qui supra VIII. 32., ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Παρνησοῦ ἀνέβησαν, quique hoc velut receptaculum habentes illinc ὀρμιαζόμενοι ἔφερόν τε καὶ ἤγον τὴν Μαρδονίου στρατὴν. Praestiterit et hoc loco unā literā minus scripsisse κατεῖλημμένοι. Huc spectant ista Plutarchi, de Herod. Malign. p. 868. F. αὐτὸς δ' Ἡρόδοτος ὥσπερ ἐνβιασθεὶς ἐν τοῖς Πλαταιικοῖς ὁμολογεῖ καὶ Φωκίας παραγενέσθαι τοῖς Ἕλλησιν. VALCK.

26. περὶ τὸν Παρνησὸν κατεῖλημμένοι) Solet montis nomen ita scribere; participium, postulante sermonis indole, itidem. Vertebant, apud Parnassum deprehensi: a quibus tandem? Κατεῖλημμένοι, conclusi compulsique erant. Supra VIII. 27. ἐπὶ τε γὰρ κατεῖληθησαν Phocenses ἐς τὸν Παρνησόν, et cap. 32. Error est librariorum, ἀπειλημμένους, κα-

παραλημμένους, et ἀπωλημένους, κατελημμένους, confundentium. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. οἱ τε Ἑρμοῦβας etc.) De his lib. II. 164. οἱ δὲ μάχαιμοι αὐτίκων καλῶνται μὲν Καλασίρις τε καὶ Ἑρμοῦβας. Profecto non illi μάχαιοφόροι, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armaturā erant tali. Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllag. Epist. Burmanni T. II. p. 690. WESS. — Perperam olim post Καλασίρις incisa erat oratio, iunctis verbis καλοῖμο. μάχαιοφ. S.

15. ὡς δὲ ἐπεικάζει) Dubitabam in *Dist. Herodot.*, hocceine, an pristinum ἀπεικάζει, amplecterer? Causā ampliata, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loco ἀπεικάζει, in assimilando et comparando solens: opportunius omnino videtur, ex melioribus advocatum membranarum. Aeschyl. Choëph. 976. Θῆλα τέ καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάζει πάθῃ: et Supplic. vs. 252. καὶ τᾶλλα πολλ' ἐπεικάζει δίκαιον ἦν. Sophocles Oed. Colon. vs. 17. χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἐπεικάζει, βούαν Δαφνίης: namque sic Masti, H. Stephano notante. Eadem in fabula vs. 147. δυσαίων, μακράων τ' εἶθ', ὡς ἐπεικάζει. In *Trachin.* tamen vs. 144. Πενυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάζει, παύει, nec citra Godicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ ἱστοῦ ab Arch. legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum qui cupit, Diodorum XI. 30. adeat. WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένεις τοῦ Ἰαμιδίων Κλυτιάδην) F. Ursinus, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib. I. 41. τοῦ Ἰαμιδίων καὶ Κλυτιάδων citat, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi eccellente auxilio: Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspicinae nobilitate praestantes. Iam si Tisamenus fuerit Clytiades et τῶν Ἰαμιδίων, quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., oportet, adfinitate nexue fuerint familiae, paterque eius ex Clytiadis. Vide sis Pet. Victorium Var. Lect. XIII. 15. et P. Leopardum Emend. IV. 18.; neque λεωσφίτερον [lin. 6.] praetervide, h. e. πολήτην σφίτερον, uti deinceps. [lin. 19.] Vir doctus [Reisk.] disiuncta voce, λαὼ σφίτερον, alii componunt Hesychii λεωσφίτης ἢ λεωσφίτης, παντελῶς ἐξωλεθρευμένος, quae, modo. λέως Ionibus et Hippocrati de Galeni et

Eratiani opinione fuerit *κακελῶς*, aliorum pertinebunt. WESS.

Ibid. γένος τοῦ Ἰαμίδων etc.) Quum *Elis* in *Peloponneso* familias duas certas habuerit, *Iamidaram* unam, alteram *Clytidarum*, *haruspicinae nobilitate praestantes*, ut scribit *Cicero* de *Divin.* I. 41., *Tisamenum* ἰόντα Ἡλείον, καὶ γένος τοῦ Ἰαμίδων, meo quidem arbitrato dicere non potuit *Herodotus* Κλυτιάδην: ut mirer, de *Clytidis* et *Iamidis* agenti *Leopardo* Em. lib. IV. c. 18. hunc *Herodoti* locum mendae non fuisse suspectum. Ad ista, γένος Ἰαμίδων, adscribi potuit a lectore, ὁ Κλυτιάδην, sive ἡ Κλυτιάδην. Sed *Iamidam* fuisse *Tisamenum* liquet ex *Pausan.* III. p. 232.; qui, *Herodotum* in his sequutus, Τισαμενῶ, αἰτ, ὄντι Ἡλείων τῶν Ἰαμίδων, λόγιον ἐγένετο: memorans item IV. p. 317. Ἐμμαντιν ὄντα Ἡλείων τῶν Ἰαμίδων: VI. p. 454. *Thrasybulum* ex eadem familia, et p. 495. vatem *Eperastum* τοῦ Κλυτιάδην γένους. Infra *Herodoto*, c. 37., *Graecum* vatem secum habuisse dicitur *Mardonius* *Hegesistratum*, ἄνδρα Ἡλείον τε καὶ τῶν Τελλιαδῶν ἰόντα. Triplex hoc genus, οἱ Ἰαμίδαι, καὶ οἱ Τελλιαδαί, καὶ οἱ Κλυτιάδαι ubi memorantur *Philostrato* de *Vit. Apoll.* lib. V. c. 25. infelix prestat *Olearii* coniectura, nescientis veram lectionem iam demonstrasse *Kühnium* ad *Pausan.* p. 800. VALCK.

[7. μαντευομένην περὶ γόνου) Suspectum videri poterat vocab. γόνου: mirum certe, quod de prole consulenti *Tisameno* nihil, quod ad prolem proxime pertineat, responderit oraculum. At, si ita vel *Pythiae* vel personato placuit *Apollini*, nostrum, puto, non est rationem facti ab illis reposcere. S.]

11. παρὰ ἐν πάλαισμα ἔδραμε etc.) Lucta victus abiit, ceteroqui quinquertio superaturus *Hieronimum* *Andrium*, *Pausania* testificante lib. III. 11. *Vallae* in his lapsus indicavit *Pavius*, correxit *Gronovius*. παρὰ in talibus excludere, ex *G. Budaei* praecepto, *Casaubonus* ad *Strabon.* X. p. 700. [p. 466.] docuit; quod *Palmerium*, nimium hic anxium, videtur (*Exercit.* ad *Graec.* Auctor. p. 40.) latuisse. Ecce tibi *Demosth.* in *Aristocrat.* pag. 331. Ed. *Tayl.* Κίμωνα -- παρὰ τρεῖς μὲν αἰφῆναν ψήφους, τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι: tribus exceptis calculis, ne capite luaret, *Cimonem* dimiserunt. Ac commodatissime, neque fugit doctissimum *Berglerum*, *Dio*

Chrysoet. Or. IX. p. 141. v. ὥστε, ἴση, παρ' ἐν μόνον βῆμα
νύκταίμων γίγναις: uno gradu, quominus beatus censeare, vin-
ceris. WESS. — Rariori hoc usu praepositionem παρὰ
adhibuerunt Isaëus et Demosthenes: ille pag. 41, 36. παρὰ
τίτταρος ψήφους μετίσχει τῆς πόλεως, hic c. Aristocr. p. 436.,
Κίματα - - παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆκαν ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιώ-
σαι: hoc ante dixerat p. 430., τρεῖς δὲ μένοι ψῆφοι δίνεσκον
τὸ μὴ θανάτῳ τιμῆσαι. Herodoti Tisamenus Olympiacam quin-
quertii palmam reportasset, nisi luctà fuisset ab Andrio
Hieronymo superatus: παρ' ἐν πάλασμα, unà luctà exceptà.
Herodotea Pausanias explanavit p. 232., cuius verba huic
commode retulit Palmerius, frustra dubitans de loci inte-
gritate, quem non male Portus tractavit. VALCK. —
Eadem fere praepositionis παρὰ vis et ratio est in pervul-
gata formula παρ' ὀλίγον, propemodum, nempe excepto mi-
nuto momento. S.

16. ἡγμόνα τῶν πολεμίων) In *Vallae* correctis Latinis,
dux bellicorum certaminum, adscito ex praegressis ἀγώνων vo-
 cabulo: id si nolueris, ἡγμόνα τῶν πολεμίων, prioribus
 non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc
Reiskius praeoptavit. WESS.

18. ἀντιμα) Verbum de mercatoribus eximie adhi-
 bitum qui annonam incendebant, *Vallae* minus intellectum,
 recte iam ceperat *Portus*: ab *Herodoto* transsumsit *Dion*
Cass. apud *Suidam* in Ἀντιμῶν. *Dionis* enim esse locum
 monuit nuper *Clar. Toupus* Em. in *Suid.* pag. 42. Apud
 eundem *Dionem* XXXVIII. 5. *Pompeius* dicitur ἀνατιμῶν
 τι καὶ ἀποσπενύων ἑαυτόν. Idem illud frequentius dicebatur
 ἐπιτιμᾶν. vid. *Clar. Ruhnken.* ad *Timaei* Lex. p. 84. VALCK.

21. δαυὰ ἱποιεῦντο) Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et
 93. WESS. — At vidimus tamen etiam III. 24, 23. κλαίων-
 τω καὶ δαυὰ ποιεῦντων: et VII. 1, 5. πολλῶ δεινότερα ἱποίει.
 Quare videndum ne et h. l. ἱποίει potuerit ferri, et hoc
 ipso, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

22. μετίσαι τῆς χρημοσύνης) *Χρημοσύνην* interpretan-
 tur oraculum, quo iure, nescio. Spartani profecto Delphicò
 vati longe erant addictiores, quam eius ut responsa flocci
 facerent. Potius arbitror, usuram Tisameni, auxiliique
 eius insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita *He-*
racliteae philosophiae quid κόρος καὶ χρημοσύνη, satias et in-

digentia, fuerit, obiter Philo Iud. explicat lib. II. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus Mangeius. WESS. — Suffragatur Wesselingio doctissimus Schneider in Lex. crit., citans etiam Plutarchi libellum de EI delphico c. 9. (T. IX. ed. Hutten, p. 229.) monensque desiderium etiam intelligi posse. Equidem hic χρησμοσύνην, ut apud Poëtam μαντοσύνην, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, Σπαρτιῆται, ἰδίοντο γὰρ δεινῶς τοῦ Τισαμενοῦ. S.

24. καταίνων μετιόντες) μετιέντες, de sua pertinacia remittentes, ex opinione Porti. Malui. Codicibus monstrantibus, μετιόντες, illum arcessentes, sicuti lib. III. 15., nec discerpuntur. Abreschii coniectura. WESS.

25. οὐδ' οὕτω, ἔφη, ἔτι ἀρτίσθαι) Hunc locum supra attigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

26. τὸν ἀδελφεὸν ἐωῦτοῦ Ἠγίην) Memorat Ἀγίαν, sive Ἀγίαν, μαντευσάμενον Λυσάνδρῳ in praelio ad Aegros flumen, nepotem Tisameni, Pausan. III. 11., unde usitatum familiae id cognomen: hincine vero Ἀγίαν τὸν ἡγούμενόν τινος Τιμαεὺς Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo Cl. Rahnkenius iure reliquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1-3. Ταῦτα δὲ λέγων οὗτος ἐμμέτερο Μελάμποδα, ὡς εἰπάται, βασιληὴν τε καὶ πολιτηὴν αἰτεῶμενος) Melampoda Tisamenus Herodoto dici non potuit imitatus βασιληὴν τε καὶ πολιτηὴν αἰτεῶμενος, sed αἰτεῶμενον, quod Reiskio venit in mentem et Koenio, qui tamen scripsisse potius Nostrum suspicabatur, βασιληὴν δὲ ἀντὶ πολιτηὴς αἰτεῶμενον VALCK. — Αἰτεῶμενος cupidissime docti Viri Reiskius et Pavius αἰτεῶμενον reformant, quippe Tisamenum spectans, Lacedaemoniorum ius civitatis, non regnum, sibi postulantem. Diceres plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰπάσαι βασιληὴν τε καὶ πολιτηὴν αἰτεῶμενος, ut regnum et ius civitatis conparem, rogans, quae Abreschii observatio, opusne emendatione? Tisamenus ius Spartanæ civitatis quaerebat, Melampus partem regni Argivorum: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re desiderata. WESS. — Mireris a Viro doctissimo, quum verum praeclare vidisset, tamen et in graeco exemplo pravam verborum distinctionem, et in latina versione absurdum illud, regnum pariter et civitatem poscendo, tenuisse.

Ἐμπίστο Μελάμποδα αἰτιόμενος, postulato isto imitatus est Melampodem. Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adiecta nonā Musā absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὸ τρίτημόριον τῆς βασιλείας) Largiti sunt Melampodi, gratiam rependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communieavit: haec Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemeon Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas ceterasque furore agitas μισθῷ τῶν δυῶν μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἥμισυ, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, ὥστε γινώσκειν τὴν ὅλην βασιλείαν τρίμυρην, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superesset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscriperunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6 seq. μῦθοι δὲ δὴ πάντων etc.) Neminem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodoto, ut egregie Io. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater eius Hegias sic in Laconicam fuere civitatem recepti, ut eodem uterentur iure, iisdemque gauderent privilegiis, quibus prae reliquis Lacedaemoniis fruebantur Spartiatae. Quibus Lacedaemonij victoriam reportarunt, quinque praelia [lin. 7 seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum [lin. 11.] exercuit Ioach. Kühnium et Iac. Palmerium; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur coniectura, corrigentis Μισσηνίων ὁ πρὸς τῇ Ἰθώμῃ: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

11. ὁ πρὸς τῇ Ἰσθμῷ) Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupatā Ithome, conflant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ

Ἰθώμη, ad Ithomen, veritati, Palmerio PAVIOQUE observantibus, congrueret. Pausanias, haec Herodotea apertissime aemulatus, nonnihil inpedit, Laconic. c. 11. τέταρτον δὲ ἡγωνίσαστο Tisamenus πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας ἀπὸ τῶν ἡλώτων. Isthmum enim Ithomenque paene coniungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto Ἰσθμοῦ, Isthmi. Sic maculae origo Pausaniam anteverteret; namque, mendam esse, nullus dubito. Illa vero Pausaniae an extra labis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐξ Αἰθίου Ἰθώμην ἀποστήσαν. quoniam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem Αἰθίεις, sive, uti Steph. Byz. citavit, Αἰθιοῖς. At illorum Αἰθαία, Aethaea, oppidum, Ethnicographo auctore, non Αἰθίος. Pavius, cui Pausanias itidem vitio notabilis, fingeat πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας τῶν εἰλώτων. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque intra Isthmum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliae. Bene ego memini, Ithomen montium (ὅρων ὀπίωκα ἐντὸς Ἰσθμοῦ) nulli magnitudine concedere, ex Messeniac. c. 9.; Ithomen Isthmi non reminiscor. Si Pausaniae voces ἐξ Ἰσθμοῦ, ex corruptis Herodoteis fortasse additae, abessent, in Pavii correctionem studio inclinarem. Alia doctissimus Kühnius. Quomodo autem cunque de Pausania statuetur, hic πρὸς τῇ Ἰθώμῃ, ad Ithomen, oportuerat. WESS. — Vide Var. Lect. Quum articulum ignorent probati libri, paullo erat proclivior aberratio a πρὸς Ἰθώμην in πρὸς Ἰσθμῷ, quam a πρὸς τῇ Ἰθώμῃ in πρὸς τῷ Ἰσθμῷ. Quod si aliunde constaret, non solum Ἰθώμην, sed et Ἰθώμων nomen fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem monti, cui illud adstructum erat; in promptu foret ut suspicaremur, ἐν Ἰθώμῃ scripsisse Herodotum: quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρτιηρέων) Ineptus interpres in Spartiatarum lunc ductor. [Quo magis mireris, tales ineptias in Latina versione Graecis adiecta intactas reliquisse Virum praestantissimum.] Pausanias imperator erat; Tisamenus vates, ab illo et Spartanis hoc in bellum ad Plataeas ductus. WESS.

CAP. XXXVII. 3. ἐχρίετο perperam mutabatur. Ἐχρίετο numero multitudinis est, sicut ἐκρίετο VIII. 113.

κατηγορίαι V. 104, bonis, uti arbitror, avibus instaurata.
WESS.

4. Ἡγεσίστρατον, ἄνδρα Ἡλείων) Mirum valde, *Hegesistratum* Ἀρκαδικὸν μάντιν *Plutarcho* dici T. II. p. 479. v., quem *Elide* ortum et *Telliae* vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem certe, novimus. WESS.

9. πεισόμενος πολλὰ) *Pristinum* πησόμενος non abieci-
ciebam in *Diss. Herodot.* ob *Aeschyli* versum, πρὸς κέντημα
μὴ λάττιζι, μὴ πῆσας μογῆς, *Agamemn.* 1633. et πῆσας
Etymologi p. 624, 50. Dicta non urgeo, quoniam πησόμενος
ex πείσομενος scribarum saepe peccato progignitur. Exem-
pla in *Heliodoro* monstravi, nec repeto, hic meliores Codd.
secutus. WESS. — De verbi formatione πῆσομαι passim
in probatis codicibus pro pervulgata πείσομαι reperiunda,
neque praecise damnanda, consuli possunt quae in *Var.*
Lect. et in *Lexico Polyb.* voce Πάσχω notavi. Certe a prisco
verbo πῆθω, unde est Aor. 2. ἔπαθον, et nomen πῆμα, legiti-
me πῆσομαι formatur. Conf. *Etymol. M.* p. 662, 15 seq. S.

10. ἰδέσθω ἐν ξύλῳ σιδηρόδετῳ) Ξύλον σιδηρόδετον, cui vatis
inserti innexique pedes, illustrat *S. Petitus* ad *Leg. Attic.*
lib. IV. 9. p. 461. et ad *Act. Apostol.* xvi, 24. *Wetstenius*
aliique. WESS. — Quà formà, quàve structurà fuerit
illud compedis genus, quod hīc *Herodotus* dicit, non li-
quet, mihi quidem. Si idem intelligatur genus, quod
χοῖνιξ vulgo nominabatur, colligi ex *Aristoph.* *Plut.* 276 seq.
videtur, fuisse lignum hoc cruri hominis circumdatum:
sic vero haud adparet, quo pacto, praeciso ταρσῶ, id est,
antere pedē, manente talo, extricare homo reliquum
pedem e compede potuerit. Superest ut intelligamus, ip-
sum pedem, quocumque tandem modo, fuisse compede con-
strictum. Quo spectat lignea illa solea, qua constrictum
fuisse parricidam quemdam apud *Ciceronem* legimus, de
Invent. II. 50. et ad *Herenn.* I. 13. Quam in partem *Valla*
Scriptoris nostri verba his latinis expressit, ut erat ligneis
atque ferratis soleis vinatus: erudite sane et percommode,
nisi quod rectius lignea solea singulari numero dicturus
fuisset. Imperite vero et absurde *Gronov.* (cuius interpre-
tatio a *Wessel.* repeti non debuerat) ut erat constrictus ner-
vis ferro vinctis. Caeterum haud immerito mireris, quid
sit quod eodem ferro, quo et dimidiatum sibi pedem hic
Herodot. T. VI. P. II.

homo praecidit, et murum carceris perfodit, non ipsam discindere dissolvereque compedem potuerit. S.

24 seq. προσποιησάμενος ξύλινον πόδα) Quum ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore p. 479. B. ὁ Ἀρκάδικός μάλιστα ἀναγκαίως πόδα ξύλινον προσποιήτατο καθ' Ἡρόδοτον, τοῦ οἰκείου στερηθείς: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniae frequenter dicitur aliisque προσποιεῖν. VALCK.

27. συγκεκρημένον) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinionem inciderat συγκεκρημένον, aut, eodem sensu, συγκεκρημένον, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἔχθος συγκεκρημένον idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. WESS. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quae notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quocumque demum casu ipsum inter et Lacedaemonios conflatum. S.

32. κατὰ τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων) Est idem ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. τὴν εὐεργεσίαν τῆς γυναίκος, benivolentiam erga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. WESS. — Similiter apud Nostrum III. 136, 8. ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκίδους, indulgentiā adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 4. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμηγενίδης ὁ Ἔρπνος) Eo nomine patriae flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniae Τιμηγενίδης idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. WESS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρονται) Aditum ex Cithaerone Plataeas versus Pausanias IX. 2. p. 715. patefecit: Δρυὸς κεφαλῆς, Capita quercus, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucydid. III. 24. Τρεῖς κεφαλῆς non memini. Plura Boeotiae loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. Hermaeum, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam Ἐρμαῖον ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας τόπος Eustratii, aut Anonymi potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephissodori lib. XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου et

Anaximenes IV. Rerum Philippi, *Ephorique* lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Bocotiis ἐκ τοῦ μετὰ τοῦτον in Phocenses pugnassee. Quale vero id oppidum? Μετάτοιχον nemo novit. Sit Μετάχοιον: quis illi testis, praeter *Steph. Byz.* ex eodem *Ephori* lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et *Onomarchum*, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μόναρχος ὁ Φωκεύς, spectanti, memorabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. WESS.

10. καὶ ἀνθρώπους) Servos qui intelligunt, fruuntur arbitrio. Quem *Galenus* Praecognit. p. 458. suum dixerat εἰκῆτην, de eodem μηδὲ ὁρῶντες τὸν ἑκὸν ἀνθρώπον ἐν Ῥώμῃ. Consimiliter alii, a doctis ad *S. Lucae* Evang. c. xii, 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. WESS.

12. ὡς δὲ ἄδην εἶχον) Excitat ista *Suidas* in Ἀδην, verbis subiecta *Platonis* e *Charmide* p. 153. c. ἰπιδῇ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἶχον: cuius haec sunt in fine lib. VII. de Rep. ἄδην ἤδη ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός. Frequenter obvia phæsis propria legitur potestate apud *Athen.* IV. p. 128. E. ὡς ἄδην εἶχον βρώσιως. Utitur *Herodoteis* *Clar. Ti. Hemsterhusius* ad *Lucian.* [Nigrin. c. 13.] p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν) Recte, ni fallor, corrigit in litteris ad me datis *Koenius*, οὐδὲν ἔτι πλεῦν ἐγίνετο τούτων: quae eadem infra leguntur c. 107; et c. 121.; nisi quod πλέον ibi sit pro πλεῦν. VALCK. — At vide V. 120, 6. et VI. 42, 1. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἐνδεκάτη ἐγγόνες ἡμέρη ἀντικατημένοισι ἀλλήλοις) Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, *Vallae* non lecta: iam ante dixerat c. 38., ἡμέραι δὲ σφι ἀντικατημένοισι ἤδη ἐγγόνισαν ὀκτώ. Paulo post *Mardonius* περιημέκτει τῇ ἔδρῃ, [lin. 4 seq.] moram istam ferebat impatienter; ut milites apud *Thucyd.* dicuntur ἀχθόμενοι τῇ ἔδρῃ, lib. V. c. 7. ubi notat *Wasseus*. VALCK.

9. Ἀναξυξάντας --- τὸν στρατὸν) Unicum talis structurae exemplum in *H. Stephani* Thes. T. I. 1395. ex *Musae* VIII. c. 60, 1. μηδὲ --- ἀναξυξῆς πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξυξάντας τὸ στρατόπεδον ἵεναι ἐς τὸ etc. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χόρτον τοῖσι ὑποζυγίς, eundem parili forma τοῖς ἵπποις χόρτον

Diodorus XVI. 41. χιλὸν κτήνισι Philo Iud. Quod omnis Prob. Liber, p. 870. A. et Heliodorus Aeth. VIII. p. 398. scripserunt. WESS.

19. καὶ Θεβαίων γνώμη) Adi ad cap. 2. Calliopes. Putes ex praecedente consultatione, et Artabazi (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem iam tum proditorum in Graeciae urbibus pullulasse proventum: qui quidem succrevit laetissime Philippi Macedonis aevo, quando Demosthenes Or. pro Coron. p. 145. παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισὶν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, φερόντων προδοτῶν, καὶ δωροδοκῶν, καὶ θεοῖς ἔχθρων ἀνθρώπων, συνέβη γενέσθαι etc.; ubi Orator non diffitetur, superiore memoria haud paucos fuisse. Quin Herodoto horum aliquid suboluerit, haud negaverim. WESS.

24. ἔτι πλεῖνας τῶν συλλελεγμένων) Nolo tot Codicibus, γίνεσθαι exturbantibus, obluctari: par Gronovii consilium. Auctius autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in Reiskii quoque coniecturā. [Nempe praeteritum συλλελεγμένων, quod Reiskius etiam ex coniect. commendaverat, vulgato olim συλλεγομένων praetulit Vir doctiss.] Quod ille autem ex μηδὲ βιάζεσθαι [lin. 25 seq.] fingit μηδὲ ἰάζεσθαι, neque Graecorum mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? Mardonii, nolentis τὰ σφάλματα βιάζεσθαι, ut invita litarent, mentem intellexit Interpres, Abreschio plausore. Alia in re Plutarchus Virt. Mulier. p. 244. C. εἰ δὲ μὴ, χαίρειν ἱᾶν, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι. WESS. — Commodē Valla, nec eis (scil. auspiciis) vim inferre: atque hoc repositum malim pro eo quod a nobis positum, nec instituta violanda Persarum. S.

25 seq. ἱᾶν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι) Postremum, frustra forte tentatum, vir quidam doctus in φράζεσθαι censet mutandum. Sententiae, fateor, satisfaceret, vulgatas literas prope accedens, μηδὲ φράζεσθαι: neque considerare, sive neque ad illa animum advertere; sic usitato παραλληλισμῷ duo prope modum ἰσοδυναμοῦντα hic quoque coniunxisset: τὰ σφάλματα -- ἱᾶν χαίρειν, μηδὲ φράζεσθαι. Ut extispicinam Mardonius, sic Euripidis Theseus, in Hippol. vs. 1058., τοὺς ὑπὲρ κάρτα φοιτῶντας ὅρως πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Incertus Poëta in Stobaei Supplem. (Missc. Obs. VII. p. 190.) τὰς θνητῶν δ' ἐγὼ χαίρειν κελεύω θεῶν ἄτερ προμηθείας: sic enim legendum est. Ipsum illud Herodoti χαίρειν ἱᾶν, legitur eodem sensu in

Critone Platonis p. 45. A. Isocratis Trapez. p. 364. c. Xenoph. Ἀναβ. VII. p. 237, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὰν χαίρειν φράσαι τὸ μικρὸν φρονεῖν δηλοῖ. VALCK.

CAP. XLII. 6. ὡς διαφθαρίονται) Oblatum ex scriptis διαφθορεῖνται formā commendatur Ionicā, at locus illi in Musis nullus: quem enim occuparat lib. I. 88. et VII. 10 extremo, inde Codicum imperio decedit. Stephano praeterea vix credibile fit, διαφθορεῖν Herodoti seculo in usu fuisse., Prolegom. p. 737., fortasse nullo iure. Amplexus tamen sum, quod lib. VIII. 108. integrabatur. WESS. — Vide Var. Lect. Caeterum, si quis cum Wess. διαφθαρίονται praeoptaverit, neutiquam ei equidem obluctabor. Conf. Var. Lect. in lib. V. 51, 13. S.

18. ὡς περισσομένους ἡμέας Ἑλλήνων) Quaerit vir doctus, unde regantur hi accusandi casus? An participium vicem περισσεῖσθαι fungatur? quo, citra caussam spreto, ὡς περισσόμενοι ἡμεῖς Ἑλλήνων pro certo putat. Quas equidem fluctuationes demiror; sive enim quod ille aspernabatur, eligas, sive absolutam malis structuram, qua de supra c. 2. et Clar. Gronovius ad lib. II. 66., quae haesitandi ratio? Proximum εὐκρινέα ποιεῖσθαι [lin. 20.] Eustathius ad Iliad. p. 961, 6. [p. 942, 49. ed. Bas.] illuminat. WESS.

CAP. XLIII. 12. καὶ Γλισάντος) Homerus Catal. vs. 11. Γλισσαντα, itidemque Steph. Byz. Eustath. et Plinius scribunt. Ad Nostri scripturam Pausanias sese accommodavit lib. IX. 19. et Papin. Statius Theb. VII. 306. hi deseruisse feruntur Exilem Glisanta, Coroniamque, feracem Messe Coroniam, Baccho Glisanta colentes. Variatur et in vocabuli tono; quem Sylburgius ad Pausan. p. 722. et L. Holstenius in Steph. Byz. non negligunt. WESS. — Nempe acute Γλισᾶς aut Γλισσᾶς, Γλισάντος aut Γλισσάντος scribunt alii. S.

CAP. XLIV. 3. ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτός προσεληλάτο) Arrisit προσεληλάτο Cod. Arch. eruditissimo PAVIO, vertenti, ut prima pars noctis adventarat; esse enim πρόσω aut τὸ πρόσω primam partem hoc loco. At istud lib. II. 121, 4. considera, ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός: et III. 56. ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκόπτετο: neutrubi primam partem indicabit. Notae etiam admodum formulae: ἢ νῦξ προέκοψεν S. Paul. Epist. ad Rom. c. 13, 12. Heliodori Aeth. I. p. 26. τὸ τε

γὰρ πολὺ τῆς νυκτός προΐβη: Sallustii Iugurth. c. 21. ubi *plerumque noctis processit*, etc. WESS. — Sincerum est προελήλατο: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra H. 121, 4. ὡς πρόσω ἢ τῆς νυκτός. Idem illud aliis dicitur πολλῆς νυκτός; et περὶ μέσας νύκτας, vel μεσοῦσης νυκτός: postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 327. D. Plato T. III. p. 217. D. διαλεγόμεν πῶρρω τῶν νυκτῶν. Xenophon. Ἑλλ. VII. p. 367, 15. ἐκάθευδον μέχρι πῶρρω τῆς ἡμέρας. Deinceps narratum Macedonis Alexandri, Graecis faventis, beneficium respicit auctor Epist. 28. inter Socrat. p. 60., memorans τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἐπὶ Μαρδονίου γεγεννημένην εὐεργεσίαν. Similia quaedam Herodoteis Aristidi dicentem facit Alexandrum Plutarchus in Arist. p. 327. E. VALCK.

10. ὡς ἄνθρωπος ἦκοι) Bene scripta exemplaria. Iustum quoque ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μήδων: cuiusmodi lib. VIII. 75. πέμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα. Nam τῶν Μήδων unde in postremam immigraverit editionem, dicere non habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπόρρητα ποιεῦμενος) Redibit c. 93. οἱ δὲ Ἀπολλωνιῇται ἀπόρρητα ποιησάμενοι, videlicet τὰ χρηστήρια, occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua ἔπια, dicta, occuli, ne propalam divulgentur. Fufetius ad Albanos apud Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 161. ἰκετεύω δὲ ὑμᾶς ἀπόρρητα ποιήσασθαι, rogo vos, ut ea tacita habeatis; quod priori propius. Aliis ἐν ἀπορρήτῳ aut ἐν ἀπορρήτοις ἐπισκῆψαι et γράψαι parili in negotio, uti Appiani Iberic. p. 433. WESS.

9. οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ὀρᾶν) Codicis lectio ἔλοιμι, quam non malam iudicat Galeus, in censum venire nequit: ἐλοίμην si scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἀντ' ἐλευθέρως δεδολωμένην οὐκ ἂν ἐλοίμην ὀρᾶν τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρεῖσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK. — In nostra Var. Lect. temere praetermissa est Notula, quae huiusmodi esse debuerat: 9. ἐθέλοιμι) ἔλοιμι Arch. S.

11. πάλαι γὰρ ἂν ἐμάχεσθε) Vir eruditus, quem Canterum ferunt, inargini Aldinae alleverat, mendum videtur, forte ἐμάχετο, pugnasset; quod libris invitis non obtrudendum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addixissent, nec minus ipsi Graeci, ad quos Alexandri oratio. WESS.

14. Recte dedit Cl. Gronov. καταββάδηκε γὰρ μὴ πλεῖνες

συλλεχθῆτε: hoc enim moris est Herodotci, non συλλεγῆ-
 τε: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβωδῆκει.
 VALCK. — Καταβωδῆκει, cui Th. Galeus primas dedit,
 praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil ha-
 bet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei
 disconvenire. WESS.

20. Ad ista, ὅς Ἑλλήνων εἶναι οὕτω ἔργον παράβολον
 ἔργασμαι, quae mihi quoque sic scripta placent, haec re-
 spondent Plutarchi T. I. p. 327. E. ἤκω ἐκ κινδύνων τὸν μέγι-
 στον εὐνοίᾳ τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5 seqq. ὑμῖας μὲν -- τοὺς Ἀθηναίους etc.)
 Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt
 nimis Atheniensibus honorifica, quaeque cum Spartanor-
 um superbia minime conveniant. Herodoti fide referens
 ista Plutarchus in Aristid. p. 328. A. quid de his sentiat
 aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem
 ridiculam traducens praeter cetera, αὐτοῖς Πausανίαν καὶ
 Σπαρτιάτας τῆς ἡγεμονίας ὑφίσταται, -- ὡς ἀνείλα τὴν πρὸς τοὺς
 βαρβάρους μάχην ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀπω-
 δουμένους forsitan erit mutandum. VALCK.

9 seq. ἡμῖς δὲ ἄπειροι etc.) Mira Pausaniae mora et tergi-
 versatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti
 occubuerant; patriae decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII.
 102. ostentarat, nullo modo dedecorantes. Adeo-ne, quod
 eorum evaserint nulli, Medi terribiles? Haud praeter ve-
 ritatem Isocrates Panathen. p. 272. E. de bello adversus
 Xerxem, ἐν ᾧ πλεον διήνεγκαν Athenienses Λακεδαιμονίων ἐν ἄπα-
 ρσι τοῖς κινδύνοις, ἢ καίνοι τῶν ἄλλων. Magna certe Athenien-
 sium gloria, cum Medorum nomen Graecis omnibus auditu
 esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse,
 lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. C. WESS.

20. καὶ ἡδομένοις ἡμῖν οἱ λόγοι γεγονῆαι) Adstipulor Pa-
 sio, ex Vallae Latinis, pronomen mutanti. Favent schedae,
 et orationis, ut cuius adparet, tractus. WESS.

CAP. XLVII. 9. ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου) Ut cum Arch.
 faciamus, [ἐπὶ τὸ εὐώνυμον scribente] caussa non urget. Et
 illi nimis suspiciosi, qui ob praecedens ἦγε τοὺς Σπαρτιά-
 τας, melius et ornatus ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τοὺς Πέρσας futu-
 rum praescribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Mar-
 donium illam in partem ducturum non advertat? WESS.

— Ἐπὶ τὸ ἐώνυμον significat in laevum cornu; ἐπὶ τοῦ ἐώνυμου, *versus laevum cornu*. Priusquam in locum, quo quis dicitur, perveniat, *versus* illum locum ducendus est. S.

CAP. LXVIII. 4. ἐκπλαγεσμένων) Ratio doctissimum Th. Galeum fugit, ἐκπλαγεσμένων praeferentem. Caussa ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis [lin. 9.] καὶ τὰ ξιν ἐκλείποντας ὑμῖας potius, quam στάσιν, censui. Τάξιν enim tali in re praecipue probare Scriptorem, admonitione non eget; ad hoc conmutantur hae voces c. 21. WESS. — Equidem cur alterum h. l. praetulerim nomen, in *Var. Lect.* declaravi. S.

15. μούνοισι Πέρησι) Aptius mihi videtur ante vulgatum, βουλόμενοι μούνοι Πέρησι μάχεσθαι: utrumque hic ab Herodoto positum Koenius suspicabatur, βουλόμενοι μούνοι μούνοισι Π. μ. excitans inscriptionem Iliadis Hom. H'. Ἡρὰ δ' Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνος Ἑκτορι δῖῳ. Euripides Heraclid. vs. 808. ἐμοὶ μόνος μόνῳ Μάχην συνάψας, ἥ κτανὼν ἄγου λαβὼν. Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἥ θανὼν ἐμοὶ Τιμᾶς πατρός σου καὶ δόμου ἔχεν ἄφες. VALCK.

15 seq. ἄρτιοι ἰόντες ποιεῖν ταῦτα, οὐδὲν etc.) Aldina haec interpunctio commodissima. Omnia Persas respiciunt, qui cum parati essent ad ea facienda, quae de Spartanis sibi spoponderant, nihil horum animadvertabant. Sententiam nuncii Persici praeter Pavium adsecutus et Reiskius est. Vulgo post ταῦτα amplior locabatur distinctionis nota. WESS.

21. μαχισόμεθα) Laurentius dimicemus, id, quod rediit, vertens. Non sane Persae pro barbaris ἴσοι πρὸς ἴσους Spartanorum pugnaverant, sed hanc illis conditionem ferunt. Hinc brevī ἡμεῖς δὲ διαμαχισόμεθα, et praeclare Arch. codex. WESS. — Vidit Koenius legendum μαχισόμεθα, quod in Arch. cod. repertum docet Diss. Herod. p. 136. VALCK. — At hoc, ab uno illo codice oblatum, vereor ne unius librarii arbitrio debeatur. Viros doctissimos, qui istud unice probarunt, turbasse videtur parum commoda ratio qua in hac regione distincta olim in editis Musis verba erant. Quum enim l. 18. post ἄρχομεν nonnisi leviter in-eisa esset oratio, ista verba ἀλλ' ἡμεῖς ἄρχομεν, quibus continetur apodosis respondens protasi ἐπεὶ οὐκ ὑμεῖς ἤρξατε, ita acceperant quasi superioribus connexa essent, idemque

valerent ac si dixisset ἀλλ' ἐπειδὴ ἡμεῖς ἄρχομεν, *sed quoniam nos incipimus*: quo posito, utique commodius debuit videri, ut dein μαχεσόμεθα consequeretur, quam ἱμαχεσάμεθα, quod equidem revocandum censeo ita interpretandum ut in *Var. Lect.* significavi. Caeterum ad sententiae summam parum utique interest, S.

Ibid. καὶ ἥν μὲν δοκίει) *Pristina*, ni fallor, revocabitur scriptura, καὶ ἥν μὲν δοκίη: quibus recte succedunt [*lin.* 23.] εἰ δὲ καὶ μὴ δοκίει. VALCK. — *Mediceum* non laudo, Viro celeberr. [*Gronovio*] ἥν μὲν δοκίει contra sermonis genium obtrudentem. WESS.

CAP. XLIX. [4. ψυχρῇ νύκτι, *frigidā (i. e. vanā) victoriā*. Vide VI. 108, 10. et ibi notata. S.]

8. προσφέρεισθαι ἄποροι) Ad nexum προσφέρεισθαι εὐποροι, [quod *Aldus* dederat,] ad pugnandum expediti, adcommodati, utpote ex equis pugnantes, ἱπποτοξόται, atque ad hostes lacesseandos maxime habiles. Quam tamen sententiam Codd. nolunt, προσφέρεισθαι ἄποροι praebentes, quod de conflictu, quo cominus Graecos urgere conmode haud poterant, accipitur. In equis erant, unde iaculis sagittisque incessabant, ὡς ἱπποτοξόται, pariter ac Παρθαίων et Μήδων ἱπποτοξόται *Appiani* Bell. Civil. IV. p. 1001. et 1024. mox cessim euntes apud *Plutarch.* in *Crass.* p. 558. v. WESS. — Ἀποραι, *Vallae* lectum et in *Arch.*, recte restituit *Gronovius*. Lib. IV. c. 46. Scythae dicuntur ἄμαχοί τε καὶ ἄποροι προσμύγειν. VALCK.

8 + 10. τὴν κρήνην τὴν Γαργαφίην - - - συνετάραξαν καὶ συνέχωσαν) Respicit haec *Pausan.* lib. IX. [c. 4.] p. 718. ubi, τὴν κρήνην, αἶτ, τὴν Γαργαφίην Μαρδόνιος καὶ ἡ ἵππος συνέχεν ἡ Περσῶν. Apud eundem etiam alibi legitur συγχέαι κρήνην, X. p. 840. quod συγχῶσαι dicitur *Herodoto* IV. 120. τὰ φρέατα καὶ τοὺς κρήνας συγχῶν, aggesta terra puteos et fontes obstruere, ut hostes aqua destituantur. VALCK.

CAP. L. 5 seq. ἀλλὰ γὰρ τούτων etc.) Aderit, quod quaerebat *Vir doctissimus*, [scil. dein τὸ δὲ μᾶλλον requisiverat *Reiskius*] si retracto tantum in primam accentu scribatur ἀλλὰ γὰρ τούτων τοιούτων ἰόντων μᾶλλον σφεας ἐλύπεε: alia enim - - - magis ipsos angebant: redditenim nunc rationem paulo ante de Graecis ducibus dictorum, qui, exercitu aquā privato, et ab equitatu hostium infestato, συνε-

λέχθησαν περὶ αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ, τούτων τοσούτων ἰόντων, μᾶλλον etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos agebant. Praecessit συνελέχθησαν περὶ αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων, eo ducens. Habent autem ὁπίωνες [lin. 7.] quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thes. T. II. p. 1360. ὁπάωνες probantur, ad quem inodum ὁπάων lib. V. c. 111. et in Homero, Aeschylo, Euripide atque aliis. Consentiet, modo leviter adiutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 21. in eamdem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto caussa idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homero Ποσειδάων et Ποσειδῶνος, Ποσιδίωv et Ποσειδέωνος dicit, non item, pro communi ὁπάων, suo idiomate ὁπίων, ὁπίωνος, dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ὁπάων tenuerit. S.

CAP. LI. 3. οἱ Πέρσαι συμβολὴν ποιούμενοι) Negativam ex Arch. Valla, et Vind. valde laudat doctissimus Th. Galeus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra Scriptor c. 44. ἢν ἄρα ὑπερβάλλεται τὴν συμβολὴν Μαρδόνιος, καὶ μὴ ποιῆται, ubi si voluisset, ἢν ἄρα ὑπερβάλλεται τὴν συμβολὴν Μαρδ. μὴ ποιούμενος, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a Schaefero negativa particula visa est, quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis genius. S.

10. ὄνομα δὲ οἱ Ὠερόη) In duodecim filiabus Asopi nulla Oeroë apud Diodor. IV. 72.; eandem Apollodorus; qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. Pausanias vero, θυγατέρα δὲ εἶναι τὴν Περὸν τοῦ Ἀσώπου λέγουσι, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS.

CAP. LII. 11 seq. ἔθιντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ὄπλα) Castra metati fuerunt, sive, ut sequitur, ἱστρατοπεδεύοντα. Tale lib. I. 62. καὶ ἀντία ἔθιντο ὄπλα, et castra ex adverso posuerunt. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 193. ἀγχοῦ Φιδήνης τίθενται τὰ ὄπλα, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita Diodoro lib. XII. 66., quibus optima Fr. Vigeri adnotatio ad Eusebii Praep. Evang. lib. XIII. 68. accedere poterit. WESS. — ἔθιντο τὰ ὄπλα, id est

ιστρατιπειδύσαντο. Hoc sensu phrasin θίσθαι τὰ ὅπλα frequenter inprimis Xenophon: Έλλ. V. p. 529, 40. ἔθιτο πρὸς τῇ πόλει τῶν Ὀλυθίων τὰ ὅπλα. VI. p. 349, 2. ἔθιτο τὰ ὅπλα κατὰ χώραν ἔθιεν ἄρμηντο. De vario huius locutionis significato egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱόν, Iunonis Cithaeroniae, Ἡραίων saepe dictum in sequentibus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. E. Pausanias vultu ad τὸ Ἡραῖον converso εὐξατο Κιθαιρωνίᾳ Ἡρᾷ καὶ θεοῖς ἄλλοις, οἱ Πλαταιίδα γῆν ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἡραῖον) περὶ τὸ ἱόν Vallae et Areh. mera est παραδιόρθωσις. WESS. — Nisi mera librorum aberratio. S.

8. Ἀμομφάρετος) In Aristide Plutarchi p. 528. E. Amompharetus, ἀνὴρ δημοσιδής καὶ φιλοκίνδυνος, ἐκπαλαί πρὸς τὴν μάχην σπαργῶν, οὐκ ἔφη λείπειν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτόθι μένων μετὰ τῶν ἑαυτοῦ λοχιτῶν ὑπεστήσισθαι Μαρδόνιον. VALCK.

Ibid. λοχηγίων τοῦ Πιτανητίων λόχου) Adstipulor Gronovio, et Herodoto λοχηγίων c. 21. usurpanti. Nec decerno tamen λοχηγετίων, ut Aldus et pauci, Graeciae finibus expellendum. Λοχηγίτην (qui vitiose in Onati fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχαρχέτας) usus non spernit, nedum Sophoclis ἀρχηγετίων, Strabonis pluriumque κυνηγετίων, Philonis Iud. ποδηγετίων: quibus adprime λοχηγετίων convenire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχῳ Πιτανητίων in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτεσχεδιάζεται, οὐκ ὦν ταῖς ἀληθείαις, legens vestigia Thucydidis lib. I. 20., diserte cohortem Pitanuten in Spartanorum militia unquam fuisse negantis. Quid Nostrum in errorem coniecerit, an tribus φυλῇ Πιτάνη, qua de Hesychius, an aliud, prorsus ignoro. Rea Io. Meursius docte tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus-ne Amompharetus fuerit Herodoto λοχηγίων τοῦ Πιτανητίων λόχου, an τοῦ Πιτανήτιω λόχου, si variant Codices, vix discerni poterit: Πιτανήτιω Koenio placebat, quia paulo post scribit τὸν λόχον τὸν Πιτανήτην: atque ita Thucydides, Herodotea respiciens, τὸν Πιτανάτην λόχον fuisse negat Lacedaemoniis lib. I. c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16., quaedam Meursius adiecit in Miscell. Lacon. p. 100. Μόρας et Λόχους non distinguentis Meursii errorem corrigit H. Va-

les., cui suffragatur Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. c. 50.] p. 164. Ex Thucydid. V. 68. in Schol. ad Aristoph. Lys. vi. 454. pro Νικηριῶν scribi poterit nomen Σκιριῶν: quod favet vulgatae apud Herodot. lectioni Πιταντιῶν. VALCK. — Πιτάνη, Laconiae oppidum satis notum: quod cur silentio praeterierit Stephanus Byz. nescio; sed de eo consuli possunt quae memoravit Holstenius ad Stephanum, et Cellarius Geogr. Antiq. T. I. p. m. 1207. Hoc ex oppido, cuius incolas Πιτανήτας (sive dorico idiomate Πιτανάτας) dictos fuisse ex hoc Herodoti loco intelligi videtur, credibile est fuisse in Lacedaemoniorum exercitu *manipulum*, quem perinde et Πιταντιῶν λόχον et Πιτανήτην λόχον Herodotus dixit, cui manipulo *Amompharetus* fuerit praefectus. Iam, quod Thucydides diserte negat fuisse unquam apud Lacedaemonios Πιτανήτην λόχον, non continuo inde conficitur errasse Herodotum. Potuerat etiam Thucydides aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex Spartano quodam quaerere, sit-ne in exercitu Lacedaemoniorum λόχος aliquis, qui Πιτανάτης proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat Spartanus, nec sua aetate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, umquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum Herodotum, quum scriberet *Amompharetum* ductorem fuisse manipuli *Pitanatarum*; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius aetatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.

14. κείνου ταῦτα νενωμένου) Excellenter schedae Arch., atque ex vetere dialecto. Hesychius: Νένωται, ἐν νῶ ἔχει, ex Sophocle, cui Etymologus in Νένωται adscribit; ubi et hoc Anacreontis, ὁ δ' ὑψιπλὰ νενωμένος, *sublimia animo agitans*. Cognita et Nostri sunt ἀλίσσας δὴ τούτους, — ἐνένωτο, τὸν χειμῶνα παρῆς etc. lib. I. 77. et ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα ibid. c. 68. Sint-ne vero ex ἐννόσας et ἐννοήτο contracta, an ex vetere νόω, unde νῶσαι ex Nostro Eustath. ad Poët. p. 1424, 31. [Odys. p. 66, 1. ed. Bas. ubi Nostri locum I. 68, 15. respexisse videtur:] anceps in Grammaticorum dissidio controversia. Contra insurgit doctissimus Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 102. Negat sibi posse persuaderi, Herodotum verborum illorum formam talem in modum conmutasse, cum ne Attici quidem in illis crasin adhi-

buerint. Quid ergo τῷ βώτας, ἀμβώτας, βαθήτας, προσβαθήτας, similibusque fiet? Νώσάμενος Callimachi est in Suida. Νώσασθαι redire reddique debet Perictionae apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 487. τὴν ἀρμονίην ΓΥΝΑΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ δαΐ Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλήην. Sunt enim, ut praescripta vides, incondita et sine sensu. Voluit doctissima matrona τὴν ἀρμονίην ΓΥΝΑΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ δαΐ κ. λ. Harmoniam nosse oportet mulierem, prudentiā et modestiā plenam; quae elegantissima Clar. Valckenarii loci instauratio. Haec olim in Dissert. Herodot. p. 156., quibus meritissimo Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi Hymn. in Iov. vs. 87. aptabitur. WESS.

Ibid. ταῦτ' ἀναγνωμένου) Nusquam alibi Nostro usurpatum hinc etiam iure verbum auferetur ἀναγνωμαί: atque unius auctoritate Codicis optima lectio restituetur, ταῦτα νενωμένου, egregie firmata in Diss. Herodot. p. 156.; ubi meam quoque Vir summus coniecturam memorat in fragmento Perictiones Ionico corrigentis, τὴν ἀρμονίην γυναῖκα νώσασθαι δαΐ Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλήην, apud Stobaeum p. 487, 18. In eodem fragmento p. 488, 25, scribi poterit ἐνενωμένην: et vs. 31., ἀνδράσι μὲν γὰρ ἐπιχωρεῖται ἀμαρτίῃ αὕτη, γυναῖξί δὲ οὐκ ἔτι, τιμωρὴ δ' ἐφέστηκε νώσασθαι οὖν τὸν νόμον δαΐ, καὶ μὴ ζηλοτυπείν. In his postremis, pro ἐφέστηκεν ὤσασθαι, sic legendum vidit etiam Doctiss. G. Koenius. Praeter alia huius generis dabit Hesychius: Νώσασθαι, Αἰσθίσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Rariora quaedam servavit Etymol. in Νένωται, pag. 601. conf. R. Bentlei. ad Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. VALCK.

CAP. LIV. 4 seq. τὰ Λακεδαιμονίων Φρονήματα, ὡς ἄλλα Φρονούντων καὶ ἄλλα λεγόντων) Redi ad lib. VI. 108. atque adiunge Euripidea de Spartanis reliqua: ψευδῶν ἀνακτες, μηχανορῥάφοι κακῶν, ἑλικτὰ, κούδεν ὕγιες, ἀλλὰ πᾶν περίξ φρονοῦντες, Androm. vs. 447., ubi Barnesius et Io. Meursius Miscell. Lacon. III. 2. WESS. — Athenis Lacedaemoniī traducebantur ὡς ἄλλα Φρονίοντες καὶ ἄλλα λέγοντες, tanquam aliter atque animo gerebant loquentes. Talem Achilles Homeri mortis instar oderat in Ἰλ. ι. 313. Ὃς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει: sive qui Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει, ut loquitur Plato Comicus in Schol. ad Aristoph. Av. 168. De Spartiatis testimonium est Euripidis in An-

drom. vs. 446., Σπάρτης ἔνοικαι, δόλια βουλευτήρια, ψυδῶν ἀνακτες, μηχανοῖράτοι κακῶν, ἔλκτα, κούδεν ὑγιες, ἀλλὰ πᾶν πέρηθ φρονεῦντες: in quibus, praeter βουλευτήρια, postrema quoque sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarch. T. II. p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis sequentia Herodoteis plane conveniunt: λέγοντες ἄλλα μὲν Γλώσση, φρονεῦντες δ' ἄλλ' ἐφινείσκεισθ' αἰί. Fraudes et perfidiam Lacedaemoniis saepius obiicit Aristophanes, velut in Pace vs. 1065. Σὺ δ' ἡκας πεποιήσθ' ἀνδρες χαροποῖσι πιθήκοις --- ἀλωπεκίδεσσι πίπισθαι, Ὡν δόλιαι ψυχαί, δόλιαι φρένες. Omnium acerbissimum est, quod legitur in Archarn. vs. 307. Οἷον οὔτε βωμός, οὔτε πίστις, οὔθ' ὄρκος μένει: quo pertinet Iphicratis de Lacedaemoniis dictum apud Demosth. c. Aristocr. p. 421., quod Laconi perperam tribuit Dion Chrys. pag. 639. c. VALCK.

CAP. LV. 9 seqq. λαμβάνει πέτρον. etc.) Iuxta Plutarch. in Aristide p. 328. E. ἀράμενος ταῖν χεροῖν πέτρον μέγαρ δ' Ἀμομφάρετος, καὶ καταβαλὼν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Παντανίου, ταύτην, ἴφην, ψήφον αὐτὸς περὶ τῆς μάχης τίθεσθαι: hic apud Herod., ταύτῃ τῇ ψήφῳ ψηφίζεσθαι ἴφην, μὴ φεύγειν τοὺς ξείνους: his proxima subiecerat, ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους: vocem hanc ξείνους repetitam [lin. 12.] ex cod. Arch. recuperabit Noster: vid. Diss. Herod. p. 136. Non literae tantum et syllabae, sed integrae voces, quae repeti debuerant, saepe sunt a librariis, ut notum, semel tantum positae: novum praebebit omissionis exemplum, qui ad manum est, Dion Chrys. in cuius Or. LVI. p. 565. c. scribendum Ἕλλην Ἕλλήνων: sed gravius eiusdem locus est affectus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ πρὸς ἀνθρώπους πεπότησιν οἱ πολλοὶ τῷ μὲν ἐκ γυναικὸς etc. Voces εἰ πολλοὶ τῷ absorpserunt nomen Ἱππολύτῳ: corrigendum sine controversia, οἱ πολλοὶ Ἱππολύτῳ μὲν ἐκ γυναικὸς etc. nam quae subiicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba vs. 616. VALCK.

12. ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους) Repetitam vocem ex schedis revocavi. Supra cap. 11. καὶ δὴ δοκεῖν εἶναι --- στίχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους ξείνους γὰρ ἐπέλειον τοὺς βαρβάρους. Summaque simillium passim iterationes, III. 12. VI. 109. Amomphareti, ἀνδρὸς θυμωιδοῦς καὶ φιλοκινδύνου, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶντος, audax facinus Plutarchus Aristid. pag. 328. F. haud contempsit. WESS.

CAP. LVII. 5. ἰθὺν τέχνη ἀπολαπτὴν αὐτὸν) In nuperis docti viri, [Reiskii,] haec intelligere negantis, conjecturis, ἐνθὴν ἢ τέχνη ἀπολαπτὴν, *se deseri prae stultitia, aut callida fraudis dissimulatione.* Quale equidem consilium Amompharetum, tametsi animosissimum, de suo imperatore mente agitasse, non dixero. Potius erit, ἰθὺν τέχνην *industriam rectamque disciplinae artem accipere, sicuti ἰθὺν ἄκην in Suida et Etymologo.* Non nego, pellexisse olim voluntatem Arch. θεῖν τέχνην, h. e. *excellente et divina.* Namque Spartani, ὅταν τινα μεγαλοπρεπῶς ἱπαινῶσι, θεῖον, sive suo sermone, σεῖον, testibus Platone et Aeschine Dial. I. 13. praedicabant. Lege magnum Animadversorem ad Athen. VIII. 16. Neque his tamen blandimentis abripior. WESS. — Commodius Hoogveen ad Viger. II. ix, 2. *rectà arte, id est, non dissimulanter, et palam, interpretatur: ratus se palam ab illis deseri.* Iamque olim Portus in Lexic. Ion. „ἰθὺν τέχνην, inquit, Herodotus hic videtur appellare, si verba „spectes, *rectam artem, apertam, et qua quis sine ambagibus utitur.*“ Est autem hoc loco plena locutio, pro qua alias ἐκ τῆς ἰθὺς vel ἰθὺς, subintellecto vocab. τέχνης, utitur Scriptor, quum significare vult non subdola arte et dissimulanter factum esse quidpiam, sed *rectà, aperte, manifestò, ex professo.* Vide supra, cap. 37, 25. et III. 127, 4. Parique ratione II. 161 extr. quod ait ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθὺς, pro eo quod nostra Latina habent, *e vestigio, repositum Gronovianum velim, palam desciverunt: nec vero inscitum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, ingenue desciverunt. S.*

8. πρὸ ποταμὸν Μολόεντα) Alibi hunc torrentem invenisse non recorder. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl., τὸ Μόλου μῦθρον Plutarchi Vit. Sullae p. 464., quod dubiae sanitatis: quippe τὸ ρεῦμα τοῦ Μωρίου ibid. pag. 463. A., agrum radebat Chaeronensem, hinc haud paullo seductionem. Adverte vero *decem ista stadia*, [lin. 7.] quae culpà librariorum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinabatur, decem duntaxat stadia c. 50. WESS.

CAP. LXXVIII. 4. Θρασυδῆιον) Scriba Cod. Arch. Θρασυδαῖον, quo nomine Theronis F., Himerae inpositus,

in Diodori XL 49., et Philippi Macedonis legatus apud *Plutarch.* in Demosth. p. 854. B., in mente videtur habuisse. Facio cum Cel. Gronovio, opinorque hunc fratresque eiusdem, ac nominatim Thoracem, a *Pindaro* Pyth. Od. X. fin. laudibus ferri. WESS.

12. ἔτι οὐδέ τις ἄρα ἰόντες) Sophocli aliisque usitato more scribi potuisset, ὅτι οὐδὲν ἄρα ἰόντες. Plurali numero quidem οὐδὲνες reperitur apud scriptores optimos, *Euripidem*, *Xenophontem*, *Isacum*, *Demosthenem*; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicuntur οὐδὲνες. Semel *Sophocles* dixit in Ai. vs. 1133., οὐ γὰρ ἤβου τοὺς μηδέναις, id est, τοὺς μηδὲν ὄντας, sive τοὺς οὐδαμινούς, ut interpretatur Schol. VALCK.

15. συνηδέαται) Ad *Aleuadas* Mardonius, Vos, inquit, excuso, quod laudatis *Lacedaemonios*, τοῖσι τι καὶ συνηδέαται. Postremum frustra, ni fallor, versavit *Portus*, in συνηδέατε leviter mutandum; quibus quid inesse virtutis bellicae noveratis: idem paene *Reiskio* placuit. Thessalis, quos excusationis venia dignatur, opponit *Artabazum*, sine ulla ratione metuentem *Lacedaemonios*. VALCK. — Non pugnabo, si συνηδέαται ex libro *Paris. B.* in συνηδέατε abeat. Editi patrocinium tamen *Portus* est professus, verbum suo more illustrans, taciteque συνοῖδατε et συνηδέετε, quod utrumque in *Reiskii* suspicionibus, taxans. WESS. — Alia ratio est verbi προηδέατο, I. 61, 16. a προαιδεῖσθαι derivati. S.

16. τὸ καὶ καταρῥαδῆσαι) τὸν καὶ καταρῥ. alius [nescio quis] elegit; cui cur tandem auscultemus? WESS.

CAP. LIX. 9. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον) Iniuria dictionem amanuenses perversum ierunt. Vide lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem [lin. 10.] βοῆ τε καὶ ὀμίλῳ; pro eo frequentius βοῆ τε καὶ πατάγῳ χρεώμενοι III. 79. Sentio hic inconditum clamorem et turbam Homereo more exprimi. Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν *Troiani*, inordinati atque inconpositi, in *Ulyssem* ruentes, *Iliad.* A'. 460. WESS.

10. βοῆ τε καὶ ὀμίλῳ) Hoc si sincerum est, positum videtur ὀμίλῳ pro ὀμιλαδέν. ὀμιλαδέν ἰστιχώωντο est apud *Apollon. Rhod.* IV. 81. ex *Hom.* Ἰλ. β'. 93., ἰστιχώωντο ἰλαδόν. Sed, me iudice, βοῆ τε καὶ κόμπῳ, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse *Plu-*

ιστοῦς in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius ἐπιφέρειτο τοῖς Λακεδαιμονίαις βοή πολλή καὶ πατάγη τῶν βαρβάρων, ὡς οὐ μάχης ἱστορίας, ἀλλὰ Φεύγοντας ἀναρπασομένων τοὺς Ἕλληνας: quae certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, ὡς ἀναρπασόμενοι τοὺς Φωκίας, Φερόμενοι. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur ἀναρπασθῆναι. VALCK.

CAP. LX. [7. δίδεται τὸ ἐνθεῦτεν τὸ ποιητικόν ἡμῖν) Videri poterat recte posterius τὸ codici Arch. abesse. Sed fallit illa species. τὸ ἐνθεῦτεν Herodoto idem ac nudum ἐνθεῦτεν valet: quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, τὸ ποιητικόν δίδεται ἡμῖν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδεται τὸ (ionice pro ὁ) ποιητικόν (ιστὶ) ἡμῖν τὸ ἐνθεῦτεν. S.] 12. δίκαιοι ἴσθι --- ἵνα) De H. Stephani sententia, quamquam male citantis Thes. T. I. p. 1014., probe interpret. Strabo lib. VI. p. 407. A. [pag. 265. c. ed. Cas.] δίκαιοι ἴσθι φυλάξαι τὴν αὐτὴν τάξιν: par est eundem nos ordinem servare. Saepe Plato: cuius in Criton. p. 45. A. ἡμεῖς γάρ που δίκαιοι ἴσθι, σώσαντίς σε, κινδυνεύει τούτου τὸν κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. vs. 186., ubi Barnesiana sane quam ieiunia. WESS. — Satis nota formula; qua iam supra usus est Noster VIII. 137, 18. τὸν μισθόν, ἔφασαν, δίκαιοι εἶναι λάβοιτες οὕτω εἶναι, dicebant, iustum esse ut ita aleant, si mercedem acceperissent, i. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 5. τὸ γὰρ προσκείμενόν σφας ἐλύπει) Mentio ἀγῶνος μεγίστου προσκείμενον in proxime superioribus anagram hoc mutandi praebuit. Τὸ προσκείμενον, Persarum equestres copiae, οἱ προσκείμετο σφας, a quibus continuo incessantibus damno Graeci angebantur. Res extra dubii aleam ex c. 56. Sic item 39., ἡ μὲντοι ἵππος --- αἰεὶ προσέκειτο τε καὶ ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας. WESS.

[6 seq. Λακεδαιμόνιοι --- ἰόντες σὺν ψιλοῖσι ἀριθμὸν --- πεντακισμύριοι) Lacedaemonii, cum leviter armatis, numero quinquagies mille. Huic numero ita ratio constat, coll. c. 29 seq.

Spartani	5000
Hilotae	35000
Reliqui Lacedaemonii	5000
Levis armatura his adtributa.	5000
	50000 S.]

Herodot. T. VI. P. II.

S

13. φράξαντες τὰ γέββα) Persarum aliorumque γέββα, clypeos ex viminibus, multa luce Barn. Brissonius Regn. Pers. III. 13. et Io. Taylor ad Demosth. Or. in Neaer. pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et σκεπάσματα, Graecis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum enim, pugnatur πρὸς τὰ γέββα ὡς δὲ ταῦτα ἐπιπταῖσι capitis sequentis, [cap. 62, 7.] nisi huc? et Plut. Aristid. pag. 329. r. καὶ προθύμιοι πολλὰ τῶν γέββων Persae, et statim, καὶ προσπετόντις Graeci ἐξέσθουν τὰ γέββα. Addo, Harpocracionem in Γέββα Herodotea indicasse, et Suidam in Γέββων posteriore etiam excerpisse. Sic enim, καὶ αὐθις Ἑρόδοτος Κύρος περιλαβὼν τὰ πολλὰ etc.; quae quidem Xenophontis sunt Κύρ. Παιδ. lib. II. p. 42. c., Küstero non animadversa, et inde corrigenda. Herodoti verba desunt, exscriptorum stupiditate praetervisa. WESS. — De illo Persarum more val-lum e clypeis congerendi conf. omnino cap. 99 extr. et cap. 102, 7-13. S.

15. τῶν σφάγιων οὐ γινόμενων) Persuasit doctissimo Pavio χρηστῶν vocem his ex libro Arch. iungere Cl. Th. Galeus, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem inportunissimum Cel. Taylor adpellavit ob iniustum additamentum, ad Lysiae Serm. Ἐπιτάφ. p. 33.) vocabulum illud frustra quaeritur. Plutarchi verba Aristid. p. 329. r. ἅμα ταῖς ἐνχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ auxit ex falso prodita huius loci accessione Dacerius ἐφάνη τὰ ἱερὰ χρηστὰ. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. Plutarchum bene tutatur Bryanus, Nostrum Taylorius. Χρηστὰ in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. WESS. — A sciolo ex vicinis repetitum, χρηστῶν, quod praebet Arch., [si Galeo fides] recte reiecit Clar. Io. Taylor ad Lys. p. 33. Quando litabant, τὰ ἱερὰ vel τὰ σφάγια γινόμενα simpliciter etiam dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, ἐνὶντρο θυμολογίαι τὰ σφάγια χρηστὰ, haec proxima subiiciuntur, ὡς δὲ χρόνῳ κατὰ ἐγίνετο, quum vero tandem aliquando laeta essent exta. VALCK. — Fortasse in ora codicis Arch. acholii loco adscriptum Galeus vocab. χρηστῶν viderat, ex lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. ὡς δὲ χρόνῳ κατὰ ἐγίνετο) Χρόνῳ, nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad Euripid. Phoeniss. 313. In Dionys. Halicarn. T. II. p. 33, 25., scri-

pendum: τὸ χαρίον αἰρεῖ χρόνῳ· Φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. Ut Herod. precantem Pausaniam sistit [c. 61 extr.], sic Plutarchus T. I. p. 329. E. ubi ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἰφάνη τὰ ἰσπὰ, καὶ ἄλλῃ οἱ μάντις ἐμήνυσεν. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τόξα μὲνιντες, et Persae illis obviam ivere omissis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat vallum e clypeis factum, quo tecti Persae sagittas ex arcubus in hostem emiserant: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (lin. 7.) Ἐγὼ πρῶτον δὲ πρῶτον περὶ τὰ γόβη μάχη, commodius forsitan Ἐγὼ πρῶτον legeretur, *Primum facta erat pugna*: sed nil mutant libri: at ante μάχη articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ μάχη. S.]

[9 seq. ἐς δ' ἀπίκυντο ἐς ὠθισμόν· τὰ γὰρ δόρυα ἐπιλαμβανόμενοι κατέκλων οἱ βάρβαραι) Vallae latina Gron. et Wess. tenuere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quaeso, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De neutris punc hoc intelligi potest. Non de Persia, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persae magnum suorum numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: *L'action dura longtems près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser; car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains.* Verum si quaerimus, vocab. ὠθισμός nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic λόγων ὠθισμός Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 2. IX. 26, 2. Sic et ὠθίζεσθαι altercari dicit idem III. 76, 11. Proprie vero ὠθίζεσθαι vel ὠθεῖσθαι dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde ὠθισμός, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi ἐν τῇ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πιγνμῷ. Similiter in pugna ὠθισμός apud Nostrum VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo

quod pluribus verbis declaravi, donec eo ventum est ut velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram, donec iam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte cohaeret, quod continuo adiiicitur, etenim Persae hastas Graecorum (quae nempe suis longiores erant) manibus prehensas fregerunt, sive fregerant. S.]

[12. Quod de Persis scribitur ἀνοπλοὶ δὲ ἔσθης, inermes reddiderat Valha, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem, leviter erant armati. Commodius puto redderetur, clypeis erant nudati. conf. cap. 63, 10. Ὅπλον enim sigillatim clypeum intelligi notum est: et, everso a Graecis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidem Persae etiam lorica squammata, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quae eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus eiusdem generis intelligi debet fuisse, cuius fuerat illa Masistii ducis, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud Heliodor. lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedaemonii, pro sua gladium tractandi dexteritate, (quae illorum ἐφία paulo post lin. 13. laudatur,) haud aegre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61, ferream lorica[m] dixerit. S.]

CAP. LXIII. 6. κατέβαλλον πολλούς) Etsi me minime fugiat, pristinum patrocínio, si rixari libeat, non defici, consuetum nolui et schedarum praeiudicio protectum abiicere. Satis erit hoc Plut. Aristid. pag. 329. F. τῶν δόρασι τυπτοντες πρόσωπα καὶ στήνα τῶν Περσῶν, πολλούς κατέβαλλον. WESS. — Polybii loca in hanc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 325. col. b. S.

9-11. πλείστον γὰρ σφείας ἰδὴλείτο etc.) Qui criminari gestiunt, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus, alioqui optime gnarus, γυμνοὺς καὶ ἀνόπλους, quos ipse habet T. II. p. 787. F., omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persae, quorum gerra dudum perierant, Graecorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunicae talaes, quo minus expeditius pugnarent Persae, impedimento erant. Verum his aegrius inmoror. WESS.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χρηστότητον] Vide lib. VIII. c. 114. S.]

[6. τῶν δὲ κατ' ὑπερβολὴν etc.) Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

8. ὑπὸ 'Αειμνήστου) Iustum nobilis viri nomen non extra certamen. 'Αειμνήστου titulum dant illi *Valla* et *Arch.*, inque primis *Plutarch.* *Aristid.* p. 330. c., ceteris autem *Codd.* receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex *Plutarchi* scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ *H. Steph.* enotavit, ab 'Αειμνήστῳ leviter diversum: idem porro *Plut.* *Malign.* p. 873. D., sive insulsi potius scribae, ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΝ pinxerunt, ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Iam quae in 'Αειμνήστου et 'Αριμνήστου scriptura librariorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. *M. Ant. Boldettus* *Observ.* ad *Coe-meter.* p. 411. titulum exscripsit hunc, ΞΑΝΘΙΠΠΗΑΕ ΙΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗΤΟΡΕΙ. et p. 416. ΠΤΟΛΜΑΙΟΙ Α. Ι. ΜΝΗΣΤΑΙ ΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine *Ptol-mais A. I. hymnos personabat virgo.* Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ, perpetuae memoriae, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri eius lapsus. *WESS.*

Ibid. 'Αειμνήστου) In hoc forte nomine placebit scriptio *Arch.* 'Αριμνήστου: quia firmat illam *Plutarchus* *T.* l. pag. 330. c. τὸν Μαρδόνιον ἀνὴρ Σπαρτιάτης ὄνομα 'Αριμνηστος ἀποκρίνυσσι, λίθῳ τὴν κεφαλὴν πατάξας. *Spartiatia*, quantum recorder, *Arimnestus* nusquam *Pausaniae* memoratur; sed *Plataeënsium* hoc etiam praelio *Imperator* sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et *Plutarcho* in *Arist.* p. 325. c. quae commendant lectionem *Med.* apud *Herodot.* infra c. 71. [cap. 72, 8.] 'Αριμνηστον ἄνδρα Πλαταιέα, ubi 'Αειμνηστον dabant *Editi.* *Plataeënses* Λάκωνα τὸν 'Αειμνήστου memorat *Thucyd.* III. c. 52. *VALCK.*

CAP. LXV. [3. ἐς τὸ τεῖχος τὸ ξύλινον] *Conf.* c. 15, 11 seqq. et c. 70. S.]

10. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν 'Ελευσίνι ἀνάκτορον) Templum primum et praecipuum doctissimo *de Pauw*, ad cuius formam *Δήμητρος 'Ελευσινίης* ἱερὸν supra c. 56. Notum mihi adprime τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τοῖν Διοῖν *Cereris* et *Proserpinae* apud *Athen.* lib. V. p. 213. D. [conf. IV. p. 168. F.] verum τὸ ἱερὸν τὸ ἐν 'Ελ. ἀνάκτορον insolentius, *Hesychii* Ἀνάκτεριον,

ἱερὸν, congruebat Codicum quorundam voluntati, ac sollemnem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam, indicabat. Vide ibi Clar. Alberti, et *Olearium* ad Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. WESS. — Herodotus aliique saepe dixerunt ἱερὸν vel ἱερὸν ἄγιον: et, monente Celeberr. Hemsterhusio ad Lucian. [Timon. c. 23.] p. 136., proprie Cereris Eleusinae templum dicebatur τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν: sed causam non exputo cur Nostro scriberetur τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον: ut ad Ἀνάκτορον quis interpretamenti loco primum adiecerit τὸ ἱερὸν. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνάκτορον prae aliis Euripides frequentavit in Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad. 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in Var. Lect. notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. Ἀράβατος δὲ etc.] Vide supra, cap. 41. S.]

9. ἥτε κατηρητισμένος) Inspice Gronovium, quicum non dissentio. Scripsi κατὰ τὰ ὑτὸ, scriptis exemplaribus iubentibus. WESS. — Prae altero (ἥγε) mihi quoque ἥτε placet: τούτους [lin. 8.] pertinet ad sequentia, παραγγέλλας κατ' αὐτὸ λέγει πάντας. VALCK. — Non negans Gronovius, ad praecedens τούτους commodissime verbum ἥγε referri, ἥτε tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset, praetulit; monens debere τούτους inferius aliquid quaerere quae referatur. Equidem, si accusativus τούτους ad remotius illud λέγει πάντας debet referri, non aliam rationem, cur praeseratur ἥτε, nisi hanc, exputare valeo; quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἥγε, habeat explicatum; quo scilicet fit, ut facilius intelligatur, cur ἥτε a nonnullis in ἥγε fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἥγε in ἥτε. At mihi istud τούτους haud dubie a verbo κατηρητισμένος pendere videtur, ut, quemadmodum plurima alia graeca verba, sic et hoc, in praet. passivo significationem verbi activi vel medii obtineat. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usus est Theocr. XIII. 43. ὄψεαι χερὲν ἡρίζοντο. S.

11. ὅπως αὖν αὐτὸν ὀρέωσι σπουδῆς ἔχοντα) *Pavias*, de coniectura, ὅπως - - ὀρέωσι σπουδὴν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet Suppl. vs. 844. Σοῦσθε - - ὅπως ποδῶν. Quid ὡς ποδῶν εἶχον Nostri lib. VI. 116. ὡς τάχεις εἶχε VIII. 107. et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. ὡς εἶχον ὀργῆς τε καὶ τάχους: Heliodori Aeth. I. p. 23. ὡς εἶχε δεσμῶν, ut vinctus erat, et ibid. p. 56. ἐλθὼν ὡς εἶχε δρόμου. Quorum quidem uberissima passim messis. WESS.

12. In his, ὡς ἐς μάχην ἦγε δῆθεν τὸν στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθεν ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθεν τῶν παριόντων πραγμάτων ἐπιστάμενος, et alibi saepius. VALCK.

13. προτερίων) Hoc elegi, quod c. 56. WESS. — Πρωτερίων Koenius vulgato (προτερύων) praeferendum censebat, ut Ἰωνικώτερον et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μηδίζοντες τῶν Θεβαίων) Scilicet maior quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 8. S.]

CAP. LXVIII. [1. Δηλοῖ τε ἐμοί, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117, 2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤρτητο ἐκ Περσίων) Redi ad lib. I. 125. In proximis [lin. 4.] maluit Scriptor ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi praemisserat εἰ καὶ τότε οὗτοι, ex arbitrio et varianda oratione. Venit praeterea Abreschio in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν πολέμων ἀγχιστα ἰοῦσα, [pro vulgato ἰοῦσα,] cui coniectanti schedae addicere renuunt. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινομένῳ φόβῳ) Fuit, cum legerem ἐν δὲ τούτῳ - - φόβῳ: arbiträrerque simillimum ἐν τούτῳ τῷ πίνῳ lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Saepē nos blandimentis huiusmodi auferimur; quae, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro futilia evadunt. Multis abhinc annis Ciceronem Tuscul. Disp. III. 27. scripsisse divinabam, Postquam Cyprum venissent, tum afflictari lamentarique coepisse, non vero postquam Tyrum. Auctorem quippe Livium esse, Corneliam, Pompeii

uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, *Cyprum* refugisse, Epit. cxii.; pariterque *Lucanum*, Phars. IX. 117. *Prima ratem Cyprum spumantibus accipit undis*. Atque hoc paene probavi Cl. *Davisio*. Verum haec *Dionis* vide *Cassii* lib. XLII. p. 234. D. de Caesare Iulio, τὰ τε ἀναθήματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλείους πάντα ἀνέλετο, ὅτι τὴν τε γυναῖκα καὶ τὸν παῖδα τοῦ Πομπηίου ὑπέδειξαντο, ὅτι ἔφυγον. Hinc inanem ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, proscribo. Sed ad institutum. WESS.

[7. et 9. Quemadmodum οἱ περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν interdum non alii intelliguntur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, et οἱ ἀμφὶ Μεγαρίεις καὶ Φλιασίους non alii sunt, nisi ipsi Κορίνθιοι, Μεγαρίεις, et Φλιαῖοι. conf. lin. 11. S.]

16. κατήρραξαν - - εἰς τὸν Κιθαῖρῶνα) Perperetum arbitror interesse, κατήρραξαν scribatur an κατήρραξαν. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud *Thucyd.* VII. c. 6., τὸ ἄλλο στρατεύμα, νικηθὲν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατήρραξε καὶ τὰ τοῖς μαχόμενοις: ubi scribitur in aliis Codicibus κατήρραξε. Ex *Herodoto* sumpsit *Appian.* in Pun. p. 15. [cap. 15 exte.] τοὺς δὲ λοιποὺς εἰς τὰς πέτρας κατήρραξε. *Demosth.* c. *Aristocr.* p. 430., κατήρραξε δ' εἰς τὴν θάλατταν ἅπαντας, omnes in mare dedit praecipites: illic ex Cod. scripto κατήρραξε prolati enotatum: una littera ablata κατήρραξε potius scribendum. VALCK. — Conf. *Var. Lect.* et ad VIII. 90, 11. notata. S.

CAP. LXX. 8. Λακεδαιμονίων - - οὐκ ἐπισταμένων τοῖς τοῖς μαχέσθαι) Consimilia *Plut.* *Arist.* p. 330. D.; alibi T. II. pag. 228. D. *Lycurgum* τὸ πυργομαχεῖν civibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὴ εἰσέχοντο [lin. 12.] *Abreschius* contulit *Aristidis* T. I. p. 241. Ed. *Cant.* οἱ μὲν ὥσπερ πύλας τοῦ τοῖς μαχέσθαι εἰσέχοντο: et T. III. 315. εἰσχωμένων ἀμφοτέρωθεν ἡδὴ τῶν βαρβάρων. Iungatur *Suidae* εἰσέχοντο. VALCK. — Mireris vero, ligneo muro non fuisse immissum ab hostibus ignem. S.

[17. τὴν τῆς Ἀλφειᾶς Ἀθηναίης) Vide ad I. 66, 22. notata. S.] 21 seq. οἷα ἐν ὄλῳ γινώσκουσιν etc.) Σὺν χάριτι, adnotatum in *Diss. Herod.* p. 205., recipiet ex Codicibus Noster; qui, Poëtas imitatus ὄλῳ posuit ἐπὶ μεγέθους. In hoc angusto loco πολλὰ μυριάδες dicuntur κατελλημμένα ἀνθρώπων: ubi *Herodoteum* dant [dabunt, puto, scripserat aut scribere *Valck.* voluerat; nam hic quidem non dant] Codices κατελλημμένα. Qui sic tenentur ut elabi nequeant, saepe ta-

men dicuntur ἀπειλημένοι, et ἀπολαυθέντες. Sic V. 101. ἔσσι --- ἰνῆσαν ἐν τῇ πόλει ἀπολαυθέντες πάντοθεν: IX. 50. ἐν τῷ Κιθιρῶνι ἀπολαυμένοι ἀπειλημένοι Thucydidi II. p. 100, 89, et V. p. 353, 40. Ulysses ἀπειλημένος dicitur ὑπὸ Κάλυψος Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A. p. 19, 27. Harpocrati ἀποτετιχημένος redditur ἀπειλημένος καὶ ἀπολαυμένος τῷ τέλει. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. Πλ. vs. 935. VALCK.

Ibid. ἐν ὁλίγῳ χώρῳ) Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato prae-stabilius. Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi Persae degebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maximopere iisdem in schedis κατεληγμένας reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 30. [cap. 31, 26. ubi vide not.] De Cl. Reiskio quid dicam? Augēt is coniectando sequentia [lin. 24.] καταδου-λέων χιλιάδων τεσσάρων, τὰς ἔχων etc. Ergo-ne quatuor dun-taxat millia Artabazus fugae socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infitiat, ut districtius non valeret. Sentio festinantis hallucinationem. WESS.

26 seqq. Λακιδαιμονίων δὲ etc.) Aegre fert Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedaemonios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide p. 330. F. opponit Herodoto numerum in praelio interfectorum et monumenta publica; atque in universum cecidisse docet Graecos libertatis defensores mille trecentos et sexaginta, e quibus unus et nonaginta fuerint Lacedaemonii; sexdecem Tegeatae; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, iuxta Clidemum, ἐκ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς ἀγωνισάμενης ἄριστοι. VALCK.

CAP. LXXI. [12. ὃς γίνοντο αὐτέων ἄριστος) ὃς pro τίς, ut VI. 124, 7. et τὸ (quod ionice aliàs ὃ valet) pro τίς, VI. 37, 10. S.]

18. καὶ φθόνῳ ἂν εἴποιεν) Demiror εἴποιμεν tantopere probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Historiarum patri turpis,) sed de Spartanorum sermone et iudicio, quis virorum illorum laudabilior, haec Herodotus. Aristodemi culpam lib. VII. 231. vidimus. WESS. —

Suum εἶπαιμεν Gronovius latine sic reddidit: *verum id quidem etiam livore dixerimus: quod quidem nisi plane absurdum esse velis, intelligi debebit ab illis iudicatum (vel dictum) dixerimus. S.*

[19. οὗτοι δὲ τοὺς κατέλιξα πάντας) Accusativus πάντας ad proximum τοὺς relatus, quum proprie οὗτοι -- πάντες debuisset dicere: enallage poetis maxime frequentata. S.]

20. τῶν ἀποθανόντων) Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀποθνήσκοντων, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocarentur inferius: Οὗτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐπὶ Πλαταιῇσι οὐνομαστότατοι ἐγένοντο. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. εἴποιμεν. VALCK.

CAP. LXXII. 6. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ.) Bona omnia sunt. Callicrates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considerat, more prisca militiā non in-sueto. Euripides Suppl. vs. 357. παρ' ὅπλοις θ' ἤμενος πέμψω λόγους Κρέοντι, et vs. 664. et 674. Commodum Plutarchi Aristid. p. 329. B., ὡς δὲ θυόμενος (Pausanias) οὐκ ἐκκλήθει, προσέταξε τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν δεμένους, ἀτρέμα καθέζεσθαι, continuo subdens, Callicratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussam. Ceterum κάλ-λυτος, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis praestiterat. Poëta Iliad. B'. vs. 673. Νηΐδης, ἔς κάλλιστος ἀνὴρ ἐπὶ Ἴλῳν ἦλθε. WESS. — Praestantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ.) Viro docto [Reiskio] suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Wesseling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callicrates ἰδυσθανάτεε [lin. 8.] aegre moriebatur. ἰδυσθανάτεε hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu δυσθανάτειν et δυσθανάτειν. Moeris Att. Σφαδάζειν, Ἀττικῶς Δυσθανάτειν, Ἑλληνικῶς: ubi notat Clar. Pierson. Syllabā repetitā scripsisse videtur Atnenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυονίαις καὶ ποταμοῖς δυσθανατώντων ἰχθύσι γενέσθαι τροφήν. VALCK.

8. πρὸς Ἀρίμνηστον) Schedis, viri nomen ad eum modum repraesentantibus, robur Pausanias lib. IX. 4. addit. ubi, ὁ δὲ Ἀρίμνηστος ἐν τε τῇ πρὸς Μαρδόνιον μάχῃ -- Πλαταιεῦσιν ἤν-

σας. *Plut.* quoque *Aristid.* p. 325. F. Quibus autem πρός 'Αιμυνότον placet, *Thucydides*, cui *Plataeënsis Laoon* 'Αιμυνότου lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] WESS.

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης) In *Plut. Malign.* p. 873. n. et *Cimon.* p. 483. n. Σωχάρης ὁ Δεκελεύς, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφόνης Δεκελεύς *Pausaniae* I. 29. (ubi *Sylburgius* bene) abiit. Insequens ἐκ δήμου Δεκελῆθεν *Th. Pinedo* ad *Steph. Byz.* Δεκελειῆθεν pingebat. At urbs Ionibus Δεκελή c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δεκελειῆθεν (praesertim si oppidi et nominis auctor Δεκέλειος) fide *Codicum Arch. et Vallae* [conf. l. 8.] optime procedet, WESS. — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud *Plutarch.* de *Herod. Malign.* p. 873. n. Σωχάρης καὶ Δελπνιστος: quorum loco rependa sunt nomina Σωφάνης καὶ 'Αιμυνότος. Sed, hoc praecepit ὁ πᾶν in *Diss. Herod.* p. 61. Ubi *Deceleusis Sophanes* dicitur ἐκ δήμου Δεκελῆθεν, primitus forte scriptum Δεκελειῆθεν, ab Ionico Δεκελή. *Steph. Byz.* in Δεκείλεια: τὸ τοπικὸν Δεκελειᾶθεν παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειόθεν. Hinc apud *Etymologum* male distracta concinnavit *R. Bentley.* in *Callim. Fragm.* 234. VALCK.

18. Δεκελὲς ἀπέχεσθαι) Referri solet ad annum Olymp. XCI. 3. quo Agis, Archidami F., Deceleam occupavit et in maximum Atheniensium detrimentum muniit, apud *Thucyd.* VH. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, ἀπέχεσθαι Δεκελὲς, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, helloque sedem legere. Configisse res videtur, quae et *Ampl. Bouherii* opinio, belli Peloponnesiaci, quando Archidamus Atticam incursionibus infestam habuit, principio: *Thucyd.* II. 10. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἐκπίπτοντες) Inprobatur, censeturque *Pavio* Reiskioque ἐπιπίπτοντες, ἐσπίπτοντες, ἐμπίπτοντες, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas *Scriptoris* si sedisset, abisset eas in partes: suum maluit, utique, etsi diversiore intuitu, accommodatum. WESS. — Turbaverat viros doctos importuna *Gronovii* interpunctio, post ἐκπίπτοντες incidentis orationem; quem et ego cum *Wess.* aliisque imprudens secutus sum. *Commedius* olim, inde

ab Aldo, distincta verba erant: οἱ πολέμοι ἐκπύοντες ἐκ τῆς τάξης, μετακινήσαι μὴ δυνατό: ubi ad μετακινήσαι iterum quidem ἐκ τῆς τάξης subintelligi poterat; sed cohaerebant iata, ἐκπύοντες ἐκ τῆς τάξης, idem valentia ac προεξίστοντες c. 62, 13. Est autem h. l. praegnans (ut aiunt Grammatici) verbum ἐκπύοντες, idem valens ac si adiectum esset καὶ ἐκ αὐτὸν ἐκπύοντες, quod diserte adiectum c. 62, 15.; aut intelligi h. l. debet ἐκπύοντες ἐπὶ αὐτὸν, adversus ipsum. S.

12. Laudo Arch. Vallamque, verissimum ἔφορον ἐπίσημον ἄγκυραν iudicans. Convenit adprime narrationi et Graeciae consuetudini, qua Laco ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μύτιαν ἔχων ἐπίσημον in Plutarchi T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen; ne interpretamentum, si cui tale absque caussa videatur, inculcasse perhibear. WESS. — Quid sit vero, quod clypeum, qui pro insigni ancoram, stabilitatis symbolum, habuit, perpetuo in gyrum egisse dicatur hic homo, equidem non exputo S.

CAP. LXXV. 3. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον) Εὐρυβιάδην mendose Arch.; verior hominis titulus lib. VI. 92. et in Pausania I. 29. WESS. — Qui dedit Eurybiadem, Vallā reperit in suo codice quod Galeus obtulit ex Arch. Εὐρυβιάδην. Hic vulgatum nomen Εὐρυβάτην ipse satis tuebitur Herodot. lib. VI. c. 92., ubi Argivus Εὐρυβάτης, ter victor certamine singulari, ὑπὸ τοῦ τετάρτου Σωφάνεος τοῦ Δακίλειος ἀποθνήσκει. Herodoto concinit Pausan. I. p. 71. Sequentia respexisse Stephanum Byz. in Δάρον primus vidit monuitque Io. Meursius, Att. Lect. VI. c. 31. Leagri [lin. 6.] filius, Γλαύκων ὁ Ἀσάργου, memoratur Thucydidi I. 51. VALCK.

6. ἄμα Ἀσάργῳ) Filius Glaucon Ἀσάργου notus ex Thucydidi lib. I. c. 51.; pater etiam ex Pausania I. 29., hanc eius et Sophanis cladem non reticente. Interiit Sophanes Olymp. LXXXI. exeunte, Archonte Athenis Lysicrate, quando altera vice Athenienses colonos occupatum Eionem infelicissime amandarunt. Huc verba Scholiastae in Aeschinis Or. περὶ Παραπρ. adplicant Dodwellus et Corsinus, Viri Cl., δεύτερον οἱ μετὰ Λεωγόρου κληροῦχοι ἐπὶ Ἀνσιμράτους, in Leogora Leagrum inveniētes; haud illi, nisi si Leogoras Andocidis pater fuerit, absurdi. WESS.

CAP. LXXVI. 2 seqq. Γυνὴ αὐτόματος etc.) Mulier transfuga ad Graecos victores venisse dicitur [lin. 5 seq.] κα-

παραμείνῃ χρυσῷ πολλῷ καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπελοι: articulum in his male omissum restituerunt Reiskius et Koenius. Perias illa dicebat [lin. 15.] οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ὅπιν ἔχοντας, nec daemonum neque Deorum maiestatem, sive vindictam, reveritos; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque ὑδμήν ὅπιν ἔχων, ἐνέπηρε τοὺς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα. vid. Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Io. G. Graevius in Hesiodi "Ε. καὶ "Η. 107. Tandem [lin. 17.] Coa, Hegetoridæ filia, βίη δέ με, inquit, λαβὼν ἐν Κῷ ἔχει ὁ Πέρσης, vel ἔσχει, habuit me uxoris [sive pellicis] loco: verba ἔγχει et ἔσχει permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi ἔχειν, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias lib. III. [c. 3.] p. 214. Πανσανίου, αἶτ, τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶαν γυναῖκα ἐν ἱπαινῷ τίθεμαι μάλιστα ἢν τινα, ἀνδρὸς οὐκ ἀδόξου παρὰ Κῶοις θυγατέρα αἶσαν Ἠγυοριδου τοῦ Ἀνταγόρου, Φαρανδάτης ὁ Τισάπιδος ἀνὴρ Πέρσης παλλακὴν εἶχεν ἄκουσαν, κ. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτης) Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τισάπιδος, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπελοι Reiskio adsentior scribi potius fore. WESS.

12. Ὁ βασιλεὺ Σπάρτης) Condonandum matronæ animo prae laetitia perturbato. Rex Pausanias Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thucyd. I. 132. Quod illa autem Pausaniae, λῦσαι με --- δουλοσύνης, pro eo Codd. pauci, quibus ferme obtempero, ἰῦσαι με. Eum in modum lib. V. 49. πρὸς θεῶν τῶν Ἑλληνίων ἰύσασθαι Ἴωνας ἐκ τῆς δουλοσύνης; et IX. 89. προέτρεπε αὐτοὺς ἰύσασθαι ἄνδρας Ἑλλήνας ἐκ δουλοσύνης; tum in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν --- ἰυσάμενοι Δουλοσύνας. Quae quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem; in simili negotio usitatum, praeiudicio damnandum minime. WESS.

21. εἰκημένων) Saepe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96. IX. 31. Illud autem plenum benivolentiae et humanitatis erga Coam mulierem officium merito Pausaniae in laudibus Pausanias lib. III. 4. deposuit. WESS.

CAP. LXXVII. 3. ἐπ' ἐξεργασμένοις, re iam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum

et Corinthios venisse. scribit ἡ' ἐξηρασμένοι. Attigit formulam clar. Io. Taylor ad *Lysiam* pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαθόντι, ὅτι ὑστεροὶ ἤκουσι τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui vcnere Marathoniam Lacedaemonii, VI. 120. ὑστεροὶ dicuntur ἀπινόμενοι τῆς συμβολῆς. VALCK.

4 seq. ἄξιοί τε Ἰφασαν εἶναι σφίας ζημιῶται) Expressisse haec Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallae Latina, ut errori ansa praecideretur, probante etiam Valckenario restituta. WESS. — Non male cepit Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit Eruditus scriptor *des Essais de Critique* p. 256. Herodoteis ista respondent, quae dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi mulctam irrogemus, quae hinc sumta monuit I. Fr. Gronovius. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere digni qui sibimet ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἐωὺ τοὺς ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφίας ita accipiendum ac si ζημιῶσθαι dixisset, nempe ἄξιος (τινα, sive Πανσπριν, sive τρυῖ Ἑλλήνας) ζημιῶσαι σφίας, quemadmodum v. gr. Graece dicitur ἄξιος ἐστὶ θαυμάσαι, pro θαυμασθῆναι, nempe intelligendo ἄξιος ἐστὶ ἐστὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους θαυμάσαι αὐτόν. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor haec ipsa HERODOTEA verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hac aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perceperit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii latina cum Polybii graecis, e quibus illa translata sunt, de professo exigere. S.

6 seq. τοὺς ἐδίωκον μέχρι Θεσσαλίας) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, praecipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. WESS. — Diserte vero adiiicit Diodorus καὶ τινε; ἑτεροί: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, Λακιδαιμόνιοι δὲ οὐκ ἔων φεύγοντας διώκων) verbum ἐδίωκον ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consilium et conatus agendi, *persequi cupiebant*: coll. I. 68, 26. ibique notatis. De dictione οὐκ ἴσιν vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα) Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα φερόμενος, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Caesivellano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νήσῳ δυναστῶν φερόμενον. Aelianus Anim. XIII. 17. αὐλωνπίας (ex thynnorum genere) βέβηκεν τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιστο ἄν. Resecui inportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, φέρον. Conf. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemsterhusium in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Miscell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo ἔκτετο πρὸς Πανσανίην in scriptis quibusdam libris, valide sese commendat. WESS. — Equidem sollicitatum ἔτετο nolim. S.

Ibid. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φέρον) Si Codicibus etiam aliis abest φέρον, non repertum in Mediceo, vir inter Aeginetas Princeps hic dictus videbitur Αἰγινήτων τὰ πρῶτα: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit Vir summus ad Lucian. [Tim. c. 35.] T. I. p. 147. Pro φέρον si qui Codices darent φερόμενος, Lampon censeri posset dictus Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φερόμενος, ut Hermotimum scribit φερόμενον οὐ τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων παρὰ βασιλεῖ, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα φέρεσθαι, non φέρειν. Lucian. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 115., Οἱ ἀμφ' Ἀρίστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο. Dedissee videtur Eupapius in Iambl. p. 21. Ἀνατολίῳ τῷ μετὰ Ποσειδώνιον τὰ δεύτερα φερόμενον. Moschus Eid. III. vs. 57. μὴ δεύτερα σείῃ φέρεται. Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι Ἐκ Μουσέων. VALCK.

10. μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιεῖν) Vidi ad marginem Aldinae docti viri manu, μὴ ὑπάρχον -- ποιεῖν, quorum ultimum in Ask.; sed eius opera supervacua. Noster lib. VII. 8, 2. οἱ γὰρ ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιοῦντες: quibus conparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phoenias, p. 533. conduxit plurima. Aeginetae Lamponis consilium Pausanias iure sprexit, laudatus propterea a Pausania III. 4. WESS. — In Vers. lat. pro nudo verbo susci-

piat, scriptum ultro suscipiat volueram, quo vocabulo ultro vis graeci verbi ὑπάρχειν exprimeretur. Vallae latina haec erant, caveat nefanda facinora perpetrare in Graecos. Loco verbi perpetrare Gronovius inchoare posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ὅσα μὲν ποιεῖν) Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illo Hectore in Thucydidis lib. I. 132. Redi tamen ad Nostri lib. V. 32. Proximum ex mssis ψυχρῶς τε τῇσι τῶνδε [lin. 13.] aliorum arbitrio relinquitur. WESS. — At haud cunctanter recipi τῇσι debuerat. S.

15 seq. σὺ μέντοι ἔτι ἔχων λόγον τοιόνδε μήτε προσέλθης ἔμοιγε) Ore Ionico pronunciata, atque in speciem leniasima, gravem tamen continent comminationem; illis simillima, quae Alexandro Macedoni dixisse feruntur Athenienses VIII. 143. σὺ τε τοῦ λοιποῦ λόγους ἔχων τοιούτῳ μὴ ἐπιφθάνῃς Ἀθηναίοισι, μηδὲ δοκέων χρηστὰ ὑπουργεῖν ἀθέμιστα ἔρδειν παραινῇσι. Iuxta Lycurgum c. Leocr. p. 156, 42. Alexandrum Athenienses μικροῦ δεῖν κατέλευσαν: secundum Aristidem T. I. p. 250. illi dixerunt qualia Medae Creon Euripidis vs. 352. si te secundo lumine hic offendero, Moriere. Lamponis istius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit Pausanias III. [c. 4.] p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. κλίνας τε ἐπιχρύσεους) Non fuerunt ὀλόχρυσοι καὶ ὀλόαργυροι, quales in Philon. Iud. de Somn. p. 1115. E., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. WESS.

15. ἅτε ἰόντα χαλκὸν δῆθεν) Quasi vero aes foret. Rudi simplicitate Helotarum, aurum atque aes vix internoscendum, abusi Aeginetae sunt. Quid victo ad Gransonium Carolo Audace, Burgundiae dace, vasis eius argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam vilissima scruta abiecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissime Ph. Comineus Memor. lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τρικλήνου ὄφιος) Durabat in tempora Pausaniae, aureo tripode dudum a Phocensibus interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero Cel. Gronovius ex Whelero adposuit tricipitis colubri figuram, eam huius videri, ab Ampl. Cupero veritati respondere negatur,

Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amamus, unus hic draco et triceps describitur, δράκων χαλκοῦς Pausaniae; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime confortiplucatos: dubium praeterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Iovis Olympii ex aere statuum copiosius Pausanias expingit lib. V. c. 23. WESS.

CAP. LXXXII. 2 seqq. ὡς Ξέρξης Φεύγων etc.) Quae hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quaedam vulgatis leguntur meliora. Pro ἀρτοκόπους, [lin. 6.] ἀρτοποιὸς praebet Athen., quae duo saepe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀρτοκόποι et ὀψοποιοί: multa notantur ad Thom. Mag. in Ἀρτοκόπος: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulgatorum loco [lin. 17 seq.] forte cui non displicebit Athenaei lectio, ἐς ἑκατέρου τῶν δειπνῶν τὴν παρασκευὴν. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenaeus τοῦ Μήδων ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisset τοῦ Μήδων βασιλῆος, quum supra tradiderit, ὡς Ξέρξης Φεύγων ἐκ τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν καταλῖπει τὴν ἑαυτοῦ: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, ὅς, τοιήνδε διαίταν ἔχων, ἦλθε ἐς ἡμᾶς. οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιρησόμενος: in quibus ὡς ἡμᾶς legisse suspicor Sophistam, [Athenaeum,] qui voci Ionicae οἰζυρὴν vulgarem substituit ταλαίπωρον. VALCK. — Quod pro κατασκευὴν lin. 4 seq. σκηνὴν scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto, futuri sunt qui improbent. Quis enim feret τὴν κατασκευὴν χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu coniurarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευὴν exhibentes. S.

15. ἢν πολλὸν τὸ μέσον) Amplum discrimen. Supra lib. I. 126. οἱ δὲ ἴφασαν, πολλὸν εἶναι αὐτίων τὸ μέσον, in simili negotio. Euripides Alcest. vs. 914. οἴμοι πολὺ γὰρ τὸ μέσον. Io. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. c. πολλὸν δὲ τὸ μέσον ταύτων καίναίνον. Alii, uti Heliodorus Aeth.

Herodot. T. VI. P. II.

T

VII. p. 318. *ἐν γὰρ μικρῇ τῇ μέσῃ.* Adde *Abreschii* *Lectio.* *Aristaenet.* p. 249. *WESS.*

20. τοῦ Μήδων ἡγεμόνος) *Placeret* τοῦ Μήδου ἡγεμόνος *ex Arch.*, modo plures iuberent libri. Alterum dubio caret. *Mardonii* delicias et superfluum adparatum *Pausanias*, non absentis *Persarum* regis, perstringit et taxat. Additum αὐτῷ οἰζυρὴν ἔχοντας διαίταν, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent, *Carolo Audaci* testati de se suaeque regionis habitu *Helvetii* fuerunt, eodem *Comineo* lib. V. c. 1. *Memor.* perhibente. *WESS.*

CAP. LXXXIII. [3. θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου) *Θήκῃ*, *thecam*, III. 130, 20. *repositorium* sive *pateram* intellexeram, et in *Adnot.* dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem *θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου* *paterae aureae et argenteae* intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et *aliarum rerum pretiosarum*, satis declarant, *θήκας* hic *loculos*, ut erat in *Vallae* latinis, aut *arculas* dici. *S.*]

6 seq. κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα βαφὴν οὐδεμίαν) *Pollucis* aut alius exemplo respexisse haec *Theophilum Protospatharium* (de *Fabrica Corpor. Hum.* lib. IV. 4. in *Fabricii Bibl. Gr. T. XII.* p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀβάφους, sine omni sutura, inter ossa praeliis deiectionum et computrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μονοθυίας [lin. 9.] *Pyrrho*, *Epirotarum* regi, et *Prusiae*, *Bithyni* regis filio cognomini, tribuit *Valerius Maxim.* lib. I. 8. *Exter.* 12. et *Festus* in *Monodos*. Illud autem paullo ineditius et salubrosius, [lin. 4.] ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὑστερον ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν. Si esset ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὑστερον ἐπὶ τούτων, τῶν νεκρῶν περιφλωθέντων τὰς σάρκας: tum, postea demum, nudatis carnis cadaveribus, adparuisse τόδε, nempe id, quod de *cranio* iussutura et de *maxilla* proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus *Abreschius*. *VALCK.* — Commode post τὸδε minori puncto distingueretur oratio, verbaque ista συνθεόμενα --- ἡῶρον parentheses notis interciperentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιφλωθέντων τὰς σάρκας, εὐφάνη κεφαλὴ etc. *S.*

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης) Ita et *Pausanias* lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσιοδώρου* *Historici* titulo.

Unde vero *Pausanias*, Artonten multa huius Ephesio elargitum ob patrem contumulatum acceperit, nescio. WESS.
— At hoc ipsum *Herodotus* noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. Ἰθά μὲν τοὺς ἱεῖρας ἱθαΐαν) Acquiesco in elegantissima Cl. *Valckenarii*, ἱεῖρας; sive ἱεῖρας; corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Ἀλέξανδρος *Herodotum* collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de *Pauw*, sic commentanti: *Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum.* Scribe, et scribe emendatione certissima, Ἰθά μὲν τοὺς εἰεῖρας ἱθαΐαν, et similiter statim post, ἐν μὲν --- ἔσαν οἱ εἰεῖρας; *Plutarchus* audiendus est in *Vita Lycurgi* (p. 50 D.) quo nemo melius εἰεῖρας nobis depinxit. Εἰεῖρας δὲ καλοῦσι, [inquit,] τοὺς ἑταῖρους ἢ δὲ δεύτερον ἐν παίδων γυμνάσις, --- οὗτας οὖν ὁ εἰεῖρας, εἰσεῖρας ἔτη γυμνάσις, ἀρχὴ τῶν ὑπερταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquam-ne certius aut accommodatius? Εἰεῖρας erant ordinum ductores; hos in uno tumulto tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis pluscula; placuit describere, ut confidentiae et dictionis genus viri iuvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ἱεῖρας) Suum etiam in expeditionibus habebant μάστιγιν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatum memorantur ἱεῖρας, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est *Herod.* aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quaenam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in *Glossis Herod.* Εἰεῖρας. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice ἱεῖρας; et paulo post ἱεῖρας. Coniecturam memorare dignatus est *Celeberr. Wess.* in *Diss. Herod.* p. 206. et removit difficultatem, quae opponi posset. Neutrum fortasse, nec ἱεῖρας, neque ἱεῖρας, sed scripsisse potius alicui videbitur *Herod.* τοὺς ἱεῖρας, et οἱ ἱεῖρας; quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. τριπλόσιοι Σπαρτιῶν λογάδες, --- ἀπὸς ἱεῖρας καλόμενοι. VALCK.

[4. Ποσειδάωνος etc.) De his conf. c. 71, 10 seq. et de *Amomphareto* sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. ὡς ἐν τῷ πυνθάνομαι) Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam ὡς, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admonitum ibi. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat ἀπαισχυνομένους, sanequam intolerabile, atque *Plutarcho* multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, *Abreschius* Dilucidat. *Thucidid.* p. 6. Multo quoque χώματα χῶσαι κεινὰ [lin. 14.] plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra caesorum cadavera habebant recondita, erantque adeo τάφῳ πλήρεις. Contra ea, κενὰ, vacua et inania, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo *cenotaphia*. Atque, haec Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orvillio ad *Charit.* p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu haesitaret? WESS.

13. ἀπαισχυνομένους) Non alibi repertum hinc etiam eicietur, restituto *Herodoteo* ἐπαισχυνομένους. Pro τῇ ἀπειστοῖ fortasse suo more scribendi posnerat τῇ ἀπειστοῖ: vid. supra notata p. 42. [Adn. ad I. 85, 3.] Paulo post [lin. 14.] ex Codicibus et *Plutarcho* χώματα restituentur κεινὰ, quod patet ex *Diss. Herod.* p. 63. VALCK.

18. χῶσαι Κλειάδην) Eos non audio, qui Ἀλειάδην obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios contra venit *Plutarch.* *Malign.* p. 873. A. ubi Κλειάδας ὁ Πλαταιεύς. Χῶσαι in tumultis terrā congestis, tritum. *Euripides* *Iphigen.* *Taur.* vs. 703. Τύμβον τε χῶσον: et *Aulid.* vs. 1443. ἐπεὶ μοι τύμβος οὐ χωσθήσεται etc. WESS.

CAP. LXXXVI. 3. ἐξαιτίαν αὐτίων τοὺς μηδίσαντες) Quia mox sequitur, ἐν πρώτοις δὲ αὐτίων, vere mihi *Koenius* correxisse videtur, ἐξαιτίαν ἀστίων τοὺς μηδ. Ἀστίων Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis saepe sublatum, velut a *Leopardo* *Em.* I. cap. 16. Is. *Vossio* ad *Melam* II. c. 3. Io. *Piersono* *Verisim.* p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. *Orat. Isaci* apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 176, 28. scribendum: ὅτι ἡ μήτηρ ἀστὴ τέ ἐστι, καὶ ὁ πατήρ: et vs. 39. ἢ οὗτοι ὁμολογοῦσιν ἀστὴν εἶναι, pro vulgatis αὐτὴ et αὐτήν. In *Epicharmi* loco apud *Diogenem Laërt.* III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, ἀνδάνων ἀστροῖσιν ἀστρούς. Reliquit men-

dam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobaei Eclog. p. 147. Αὕτη δ' ἐπυργάζαντο: urbes postulare sententiam Poëtae, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, Ἄσκη δ' ἐπυργάζαντο, καὶ περισπαιεῖς Ἐρεξαν αἶκους. VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin vulgatum teneretur. conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus αὐτίων duplici modo accipi, sive ut intelligas τοὺς μηδίζοντας αὐτίων, sive ut ἐξ αὐτίων αὐτῶν idem valeat ac ἐξ αὐτίων ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 4 seq. μὴ πρότερον ἀπαναστ. πο-
λομένους ἢ ἐξέλωσι) Tale superius [c. 86, 6.] μὴ ἀπανίστασθαι
ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξέλωσι: et cap. 16. πρότερον ἢ γενέσθαι
ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruen-
ter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανίστη -- πρὶν ἢ
σφείας ὑποχωρεῖν ἐποιήσατο. Iunge Gronovio observata lib. V.
118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ [lin. 7.] laudabilis
opera. WESS. — Πλῶ μὴ ἀναπλήσῃ [lin. 7.] intellige
πλῶ κακῶ, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 11. S.

8. χρήματά σφι δῶμεν ἐν τοῦ κοινοῦ) Acquisissima postula-
tio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et
dolum reipublicae consulunt, inpune illis esse debet,
quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum,
quem praestare non possunt, plectere, quamquam tristes
istiusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando,
ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae
ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II.
2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et
caussa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppres-
serant dominatu, invitamque in factionem compulerant.
Haec fide Pausaniae: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σφείειν οὐ μέτε-
στι, ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις ὀλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πάτριος πολιτεία,
τῇκαῦτα ἴσχυεν, lib. IX. 6. WESS.

CAP. CXXXVIII. [5 seq. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας
τοὺς ἐξέδοσαν οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἰδόντες) Si οἱ μὲν intelliguntur
iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακολούθια quae-
dam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam
οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

7. χρήμασι ἐπιποθέσαν) Divinationem Aem. Porti, au-
dacter abs Genevensi Editore insertam contextui, veram
schedae praestant. Itaque de Aldino et nupero ἐπιτίθειαι.

alibi invisitato, commentabor nihil. [Vide Var. Lect.] Pausaniae potius humanissimam et aequissimam declarationem, qua Attagini liberos insontes dimisit, praedicabo. Φάς, optime omnium, τοῦ μηδισμαῦ παιδὸς οὐδὲν εἶναι μετὰ-
-πλοῦς. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: Ferret-ne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. III. 8. WESS.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀρτάβαζος - - - Φεύγων etc.) Sna hinc sumsisse videtur Polyaeus VII. c. 33, 3. Ἀρτά-
-βαζος Φαρνάκου Φεύγων ἐκ Πλαταιέων προῆλθεν εἰς Θεσσαλίαν, quaeque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur Artabazus: Μαρδόνιος δὲ νενικηκώς ἔπεται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐ-
-τὸς ἀπαγγελεῖ: prout scribendum vidit doctiss. Koenius, qui Herodotum infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὑμῖν Μαρ-
-δόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθύς [lin. 15. ubi οὗτος edd. et mssti] κατὰ πόδας ἡμεῦ ἐλαύνων προσδόνιμός ἐστι. VALCK.

12. ἐλῶν ἐς Θρηάκην) Laudatore Gronovio recte hoc glo-
-riatur. Ἐξ οὗτου βασιλεὺς Καμβύσης ἤλασε ἐς Αἴγυπτον lib. III. 63. Artem, qua Artabazus suae exercitusque salutē apud Thessalos consuluit, Polyaeus hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud Ask. [lin. 7.] ὥστὸς τι κινδυνεύσει sine dicto praeterierat. Ionum, vice αὐτὸς, adfirmant esse Co-
-vinthus et Phavorinus: αὐτὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς Ἴωνες φασί. Et tale iudicant, συμφέρεται αὐτὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loco αὐτὸς alibi. Nonnihil addubito. WESS. — Equidem haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librarios, si qui illorum rationi favent, censeo. Ἐωυτοῦ, ἔωυτῶ etc. io-
-nicæ sunt formæ, pro ἰαυτοῦ, ἰαυτῶ: item αὐτὸς, pro ὁ αὐτὸς: non αὐτὸς aut αὐτὸς, pro simplici αὐτὸς. S.

23 seq. λιμῶ συστάντας καὶ καμάτῳ) Persimiles Persici exercitus aerumnæ lib. VIII. 115.; quales, neglecto ad-
-paratu, nulla congesta annona, frequentissimæ. Conse-
-quens διέβη πλοίοις germanum agnoscit χρῆν πλοῖον διαβα-
-ειν lib. I. 186. Auctor vitæ Homeri c. 19. ἔχρηζεν αὐτοῦ
-συνεξινεῖν αὐτῶ πλοῖον, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χίον διαβαίη. Nolo
-plura, uti nec Latina, de quibus Cl. P. Burmannus in Declam. VI. 21. Quinctiliani. WESS. — Λιμῶ συστάντας
-vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi

verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, 9. notata. S.

CAP. XC. [3 seqq. 'Ἐπεὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δῆλῳ etc.) Vide lib. VIII. cap. 130-132. S.]

9. Θεομήτορος) In suo Cod. Valla reperit Θεομήτορος: in Med. Gronovius, Θεομήτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεομήτωρ, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post [lin. 12.] scribendum puto, ὡς, ἂν μόνον ἴδωται αὐτοὺς οἱ Ἴωνες, ἀποστήσονται ἀπὸ Περσίων: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὡς οἱ βαρβαροὶ οὐκ ὑπομείνουσι. VALCK.

12. ἀποστήσονται ἀπὸ Περσίων) Ecce iterum negligentiae specimen. [Vide Var. Lect.] Veritatem, quam sollicitissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insecuti neglexerunt omnes. Tantum-ne molestiae eos inspicere? Praesertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia. WESS.

CAP. XCI. 7. Δίκομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἡγησίστράτου) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δίχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Σευῶ, stabilire τὸν Ἡγησίστρατον Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bonum omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: Eutyches homini, bestiae Nikon erat nomen, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adsciscebant, quibus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. WESS.

Ibid. δίκομαι τὸν οἰωνὸν) Non, quod vulgatur τὸν Ἡγησίστράτου, sed τὸν Ἡγησίστρατον Galeus exhibet ex Arch., neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adiecit, scripsisset potius me iudice, δίκομαι οἰωνὸν τὸν Ἡγησίστρατον, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, οἰωνὸν τὸ οὖνεμα ποιούμενος. In Plauti Pseud. II. iv. 22. Χαρίνον οἰωνὸν ποιῶ. Euripid. Phoen. vs. 865. Οἰωνὸν ἰθὺμιν καλλίνικα σά στίφῃ. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adiectum Hegesistrati, ab Herodoto autem scriptum Δίκομαι τὸν οἰωνὸν, ὃ ξεῖνι Σάμῃ. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Graecis simpliciter dici: δίκομαι τὸν οἰωνὸν, αἰνέ τὸν ὄρνιν τὴν κληρόνα· τὸ μάντιμα· τὸ χρησθῆν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seq. Ταῦτά τε ἅμα ηὔρεται καὶ τὸ ἔργον προσηγῆ) Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat

forsan ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., ταῦτά τε ἅμα ἠγέρεται, καὶ ἐπιμπε ἐπὶ τὴν νόα τὴν Ἀδελμάντου: ut c. 97., ταῦτά τε ἅμα -- ἐποίησε καὶ ἐπιμπε. VALCK. — Pro eo quod lin. 2. scribitur καὶ τὸ ἔργον προσῆγε, suspicatus eram προσῆγε oportuisse, verbo neutraliter sumto, et procedebat opus: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo adquiescendum; intelligendumque, et sermoni rem ipsam adiecit, i. e. et rem ipsam praestitit. S.

9. Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ) Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Menepolemus ἐξ Ἀπολλωνίης τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ. De Orico, [CAP. XCIII. 5.] ad eundem Ionium sinum, Steph. Byz., πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Adiunge Cononis Narrat. xxx., cui Euenius est Πειθῆνιος. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labebatur, Strabo Ἀάκμων adpellat lib. VII. p. 486. [p. 316. ed. Cas.] Ἀάκμωναι tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege Casaubono observata. WESS.

CAP. XCIII. 1. κατέλαβεν Εὐένιον) Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πειθῆνιον dici vidit Koenius. Istius erat is Apolloniae civis, quae Nostro ἢ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ dicitur: τὸν ἐνὶ πόντῳ Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀνεσθενόμας, apud Pausan. V. [c. 22.] p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et ποταμός Ἀῶς διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων dicitur ἐμβαλλεῖν εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Iuxta Herodotum [lin. 4 seq.] flumen ῥέει διὰ τῆς Ἀπολλωνίης χώρας εἰς θάλασσαν, παρ' Ὀρικὸν λεμένα. Portum Oricum hinc attigit Eustathius in Dionys. vs. 398. conf. Strabo VII. p. 486: s. VALCK.

7. φυλάσσουσι ἐνιαυτὸν ἕκαστοι) Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum essent electi, civium opibus et genere potentissimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἐπιφανῶν ἦν ὁ Πειθῆνιος, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτων τὴν ἐπιμέλειαν. VALCK.

11. Qui somno sopitus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur κατακοιμίσας τὴν φυλακὴν: nam pro κατακοιμήσαντος recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ κατὰ αὐτοῦ κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν, et deinceps, ὡς τὴν φυλακὴν κατακοιμίσαντα. Idem illud, vel hinc sumtum, vel ex ipso Hecataeo, praebet Aelianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λέγει μὲν Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος Ἀμφιάρεων τὸν Ὀρί-

αἰὲς κατακοιμίσαι τὴν Φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμελήσαντες τούτου, αὐτῶν (τῶν ἱερῶν τοῦ ἡλίου προβάτων) ἐξήκοντα λύκοι διασπάρξαν: ut apud Nostrum, λύκοι -- διέφθιραν τῶν προβάτων ὡς ἐξήκοντα. VALCK.

Ibid. κατακοιμήσαντος τὴν Φυλακὴν) Consentient exempla exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio κατακοιμίσαντος τὴν Φυλακὴν: id enim, ubi vigiliae dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Aelian. de Animal. III. 13. Grues ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν Φυλακὴν, ἵστᾷσι μὲν ἀσκηλιάζουσαι, ne vigiliae tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. περισσότερον τρεφῆς καὶ πρεσβύτερον τὸ μὴ κατακοιμίσαι τὴν Φυλακὴν: quod alibi τὴν Φρουρὰν οὐ κατανοτάζειν scribit. WESS. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam altera verbi forma uti; quum praesertim aliquin etiam idem valeat κατακοιμᾶν atque κατακοιμίζειν. S.

16. ὑπαγαγόντες μικρὸν ὑπὸ δικαστήριον). Herodotei moris est: Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 188. [p. 263 seq. ed. sec.] WESS. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς δικαστήριον, ut hīc olim legebatur εἰς τὸ δικαστήριον: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ δικαστήριον, quippe Herodoteum. ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθεὶς extat lib. VI. c. 72., et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον ἰδίῳκε. Pro ἀπῆγον scribendum ὑπῆγον θανάτου in Xenophontis Ἑλλην. lib. V. p. 533, 27. VALCK. — Similiter latine dicimus, sub iudice lis est. S.

20 seq. πρόφαντα δὲ σφι ---- ἐγένετο) Pecora vertebat Valla, expresso, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend. VII. 1. et Palmerius indicarunt. Ego vero dubito, an ἱερὰ ἡλίου πρόβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. E. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. [p. 302 seq. ed. Franz.] Mox [lin. 22.] ἐπὶ τῇ ἐπιμνήσει, posteaquam consuluerant, correctio Reiskii

postulat. WESS. — Conf. *Var. Lect. Vallae* Latina Gronovius sic reſinxit: *Erant autem illis praedicta et in Dodona et in Delphis. Interrogati mox prophetae de causa mali praesentis, responderunt etc.* quae Wesselingius etiam tenuit, quamvis impedita. Nam πρόφανα, quae dicit Scriptor, vix alia intelligi possunt, nisi responsa illa prophetarum, quae mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario πρόφανρον praedictum significat, verum etiam quodlibet oraculi responsum, effatum, λόγιον, θεοπρόπιον, ut ait Hesychius. Sic sane apud ipsum Herodot. V. 63, 6, πρόφανρον non praedictum aliquod est, sed tale effatum quo nil aliud nisi iussum et praeceptum quoddam continebatur. S.

[25. αὐτοὶ γὰρ ἐπομῆσαι τοὺς λόκους) Loquuntur prophetae, sed uterque dei nomine, cuius propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur Iupiter Dodonaeus et Apollo Delphicus. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν θώκῳ) Lib. VI. 63, 5. ἐν θώκῳ cum doctis Interpretibus in consessu reddidimus: hic satis fuit in sella, in sedili. conf. l. 181, 14. S.]

6. ταύτῃ δὲ ὑπάγοντες) Intellige simulatum dolorem, quo Euenium callide illexerunt et sefellerunt, sive, uti Cyprianus, τήνῃ ἱλασάμενοι. Notus in talibus verbi usus ex Euripid. Androm. vs. 428. ᾧ σ' ὑπήγαγον, h. e. ἰδὲλέασα καὶ ἐκπαύσασα καὶ προστρεφάμενη, ex Scholiastae doctrina. Appianus Civil. III. [c. 37.] p. 894. ᾧ δὲ μάλιστα ὑπαχθέντες, quare maxime deliniti. Errorem Vallae intactum Abreschius Diluc. Thucydid. p. 526. noluit. WESS. — Plutarch. Solon. p. 82, 2. ὑπαχθέντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὀφεί, hac specie decepti Megarenses. Confer Nostrum infra l. 19. S.

21. ἔμφυτον μαντικὴν εἶχεν) Divinitus insitam, ut ille Homeri gloriator, Θεὸς δὲ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας Παντοίας ἐνέφυσεν, Odyss. x. 348. Alia Demosthenis ἔμφυτος αἰσχρονέρδεια καὶ πορνεία, penitissime animo ex toto vitae genere haerens, iuxta Dinarchi criminationem, Orat. in Demosth. p. 104. Alia Demetrii Phalerei ἔμφυτος ἀνρασία in fragmento Duriidis apud Athen. lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. Διήφορος) Διήφορος eligebatur ex Poëta, qui Herodoto nihil praescribit. WESS. — Quis Διήφορος h. l. maluerit, incompertum mihi. Libri quidem omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἐπιβατέων τοῦ Εὐνήλου οὐνόματος ἐξελάμβανει ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι ἔργα) De usu isto verbi ἐπιβατέων dictum est lib. III. 63. Loci instam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*, assecutus est. Nulla Deiphono in Graecia molestia ex in-vaso Eueii nomine; operas vaticinandi contra Graeciam conduxerat: hoc verba volunt, neque aut Reiskium aut Abreschium Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior in-super ἐπὶ τῶν τῇ Ἑλλάδι, Graeciam οβιδης, ex suspitione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit *Valla* rarior verbi potestas, qua Plutarch. T. II. pag. 396. E. ἐκλαβὼν γὰρ ἔκπον ἀλινδούμενον γράφαι, cum pingere equum semet volutantem conduxisset: et in Pelopida p. 291. B. ἐκλαβὼν πηρὶ τῆς πόλεως πίνακα γράφαι μάχης ἱστίας. WESS. — Nempe, ut ἐκδιδίαι dicunt Graeci, opus faciendum elocare, sic ἐκλαμβάνειν ἔργον dicitur qui opus faciendum conducit: sive, quod eodem redit, ἐκδοῖ is, qui alterius operam conduit; ἐκλαμβάνει, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab au-ctoris mente *Vallae* versionem, Deiphono negotium in Graecia fuisse exhibitum, tenuerat Gronovius, eandemque in contextu intactam Wesselingius reliquit, in subiecta Nota corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλάμους) Hoc, sive πρὸς Λαμύραις Arch., alii eruent. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. S.

4. παρεσκευάζοντο εἰς ναυμαχίην) Exterminavi ὡς, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97., Codicum conspirante imperio: non item ἀπέπλειον [lib. 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid prae se inconmodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98, 5.] ἐπέπλειον lenissimā fingi medicinā. Geminum lib. VIII. 74. ὡς εἰς τὴν Πηλοπόννησον χρεὼν εἶη ἀποπλῶιν. WESS.

Ibid. ὡς εἰς ναυμαχίην) Omissam in Med. voculam ὡς si praebent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime haeret: παρεσκευάζοντο ὡς εἰς ναυμαχίην: ut Xenoph. Ἑλλ. II. p. 267, 33. πάντα παρασκευασάμενος ὡς εἰς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὡς εἰς πολιορκίαν παρασκευάζειν τὴν πόλιν. Thucyd. VI. c. 67., παρεσκευάζοντο ὡς εἰς μάχην: idem saepe dicitur, ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. VALCK.

CAP. XCVII. {3. εἰς Γαίωνα τε καὶ Σιολοπέοντα) Γαίων fluvius, ex Ephoro notus apud Athen. VI. p. 311, c.

Gessus apud *Plin.* V. xxix, 31. *Gaesus Melae* I. 17. Συλλογίς, aliunde non cognitus, ex hac *Herodoti* loco colligitur amnis fuisse, in *Gaesum* haud procul ab ostio aquas suas exonerans. S.]

4 seq. Φίλιστος - - Νήλεω τῷ Κόδρου ἐκπομπέμενος) De migratione Ionica et condita *Mileto*, sociisque expeditionis, nulla tamen *Philisti* mentione, *Pausanias* lib. VII. c. 2. etc. *Strabo* lib. XIV. p. 939. [pag. 633. ed. Cas.] quorum huic *Codri* filius *Νηλεὺς*, illi *Νηλεὺς*, sicuti *Nostro*. Ista *Strabonis* aliorumque scribendi ratio *Clar. Perizonio* unice ad *Aelian.* Var. VIII. 5. ob *Marmor Arundel.* probatur; atque causa tamen, siquidem in laceris eius tabulis ΝΕ... ΕΤΕΩΙΚΙΣ., unde *Νηλεὺς* ὥκει formatur tantum. Hoc leve, neque ab eruditissimo *H. Valesio* ad *Ammian.* lib. XXVIII. 1. contemptum. Ionicam vocem κτιστὺν, quam κτίσιν ad *Dionys.* explicuit *Eustathius*, optime docti viri illustrarunt. WESS.

6. ἐπὶ Μιλήτου κτιστὺν) Ἐπὶ τὴν Μιλήτου πτίσιν, velut *Herodoteum*, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 823., qui sinceram nobis formam κτιστὺν servavit ad *Hom.* Ἰλ. γ'. p. 1245, 40. quam illinc *Herodoto* iam restituit *Portus*: alia huius moduli supra prostant pag. 42. [Adnot. ad I. 85, 3.] Ad κτιστὺν accedit *Hesychii* Δωμητὺς κατωπικῆ. Eidem *Φραστὺς* est σκέψις, ἔννοια: apud *Saidam* Ἀφραστὺς sunt ἀσυνεσίαι. Ad *Hesych.* quaedam notata sunt in Ἀπιδαστὺς. σωφρονιστὺς miror apud *Platonem* reperiri T. II. pag. 933. v. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ἀπορίη τε εἶχοντο) Praepositio [ἐν], quam schedae offerunt, locum recipere poterit: τέλος Δαρειός τε ἐν ἀπορίῃσι εἶχοντο, lib. IV. 131. Alibi tamen abest; vide lib. III. 129. Ἀποβάθρας, [lin. 7.] paratas in pugnae navalis usum, tabulata expresserat *Valla*, merito desertus. *Scalae* fuerunt ad descensum nauticae. *Thucydides* IV. 12. *Brasidas* ἔχωρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν καὶ περιμένους ἀποβαίνειν, ἀνέκοπη: ubi docte *Dukerus*, sicuti *Ti. Hemsterhusius* in *Luciani* Dial. Mort. X. 10. WESS. — Latium nomen scala graeco adposuit *Pollux* I. 93. ἀποβάθρα καὶ διαβάθρα ἦν σκάλαν καλοῦσι: ubi commodè *Iungermannus*: „Videtur autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille qui a nautis in litus vel ripam elicitur, inserviens tam

conascendendae navi quam exscendendae. "Potuerat adii-
cere, usos etiam esse similibus pontibus ad transscenden-
dum suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex
hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

12. πρῶτον μὲν ἐν τῇ γῇ etc.) Duas literas male repetitas
legendumque suspicor, πρῶτον μὲν τῇ γῇ παραπλίων, ἐγχερίμ-
ψας τῷ αἰγιαλῷ τὰ μάλιστα Λευτυχ. VALCK.

Ibid. ἐγχερίμψας) Nihil quidem interest, ἐγχερίμψας scri-
batur an ἐγχερίψας, prius tamen tanquam suavius posuis-
se videtur, ut II. 60. ἐγχερίμψαντες τὴν θάλαμιν τῇ γῇ: ubi non va-
riant Codices. VALCK. — Contra se, tanquam in acie,
Colices consistunt scripti: partis prioris ἐγχερίψας vinceret,
si vetustatis ratio duceretur, quod antea lib. II. 60. animad-
versum. Praeconis μεγαλοφωνοτάτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ voce ad
lonas usum Leutyichiden, auctor Diodorus est lib. XI. 34.,
nonnulla eius ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

13. Percultum ὑπὸ κήρυκος προηγόρου, voce praeconis.
Tale Theophrasti in Stobaei Serm. XLII. p. 280. οἱ μὲν ὑπὸ
κήρυκος κελύουσιν πωλεῖν. Xenophontis Laced. Republ. pag.
286. c. ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος. In Aeschyli Choeph. vs. 838. au-
dax videtur ὑπάγγελος, vice ὑπ' ἀγγέλου. WESS.

21 seqq. Per praeconem Ionibus ista Leutyehides eadem
dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themisto-
cles similia lapidibus incidi curaverat: ἡ γὰρ δὴ λαθόντα
τοῖς ῥήματα τοὺς βαρβάρους ἔμιλλε τοὺς Ἴωνας πείσειν, ἡ ἔπειτα
ἀνενειχθέντα ἐς τοὺς βαρβάρους ποιήσειν ἀπίστους τοῖσι Ἕλλησι:
in quibus scribi mallet Koenius ἐπεὶ τε ἀνενειχθῇ, prout
supra legitur lib. VIII. c. 22. VALCK. — At, cur mu-
tata h. l. malimus vulgata verba, ἔπειτα ἀνενειχθέντα, nul-
lam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 17 seq. τοῖσι καὶ κατεδόκειν νεοχμὸν
ἂν τι ποιέειν, δυνάμις ἐπιλαβομένοις) Cuncta Persas
cum spectent, de sermonis adsuetudine expectasses, τοὺς
καὶ κατεδόκειν - - ἐπιλαβομένους: quam etiam in sen-
tentiam Diodorus XI. 33. ac Polyaeus VII. 35. abierunt.
Valla ad lonas, res novas animo agitanter, adplicuit, quasi
τοῖσι καὶ κατεδόκει, quibus videbatur; sequacemque Cl. Pa-
vium inpetravit. Equidem Valckenario calculum adposue-
rim, mancam arbitrato structuram, ope quidem ingenii,
sed ob Mæstorum taciturnitatem dubia, sanandam. Nol-

lem vero νόχμον ἂν τι hīceo colore et eap. 103. fingi, quod νοχμός semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea Riccii erat sententia.] Adease mutaturo debuerat βασιλὺς χώρας Κρίων ὁ Μυραϊνός νοχμός, h. e. νέας, νεωτερί καταστάσεις, ut Critici in Sophoclis Antig. vs. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ καταδόκειν etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsam excidit vox ob praecedentis similem terminationem. Dici, mi fallor, potuit, τοῖσι καὶ καταδόκειν ἐν ὃν νοχμὸν ἂν τι ποίειν διὰ μὲς ἐπιλαβομένοισι: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Persae τὰ τῆς Μικᾶλης ἄκρα φυλάττειν, Polyaeu. VIII. c. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hic communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκεῖν alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοῦν, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγελᾷ τινός, et κατακρίνειν τινός vulgo dicitur, καταγελᾷ τινί usurpat Noster III. 37, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνειν τινί VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII. 10, 71.) sic et καταδοκεῖν τινί usurpavit. S. [19 seq. συνεφέρησαν τὰ γέγρα] Conf. supra, c. 61, 13. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγῃς) Verissime Eustathius, ἐν αὐτῇ, ἐνθα τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Graevius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. καθήμενον ἐπὶ τῆς κυματώγῃς, et c. 34. ἐνωμαῖο ἐπὶ τῆς κυματώγῃς αἰδονάτης ἔχων describit, censebimus? Nonne mortalium in stupidiis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione aestus marini? cum citra maris ad-

sperginem in sicco liceret. Vera atque elegans Democriton est observatio apud *Sextum Empir.* lib. VII. contra Mathem. p. 395. non aves duntaxat, quales columbae et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ὄρνι πάρεστι ἐπὶ τοῖς τῶν κοσκινυομένων σπέρματων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυματογαῖς ψηφίδων: ubi fluctuationes maris si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi iucundissimo placidi maris et elegantissimo congestarum concharum et caleulorum in littoris crepidine adspectu. Quid multa? Redi ad lib. IV. 196., nec dubitabis. WESS. — Quid sit κυματογή, docuit Wess. in Diss. Herod. p. 207. VALCK. — De accentu vocabuli vide in Var. Lect. notata. S.

4. ἡ δὲ φήμη διήλθε σφί) Famam de victoria ad Plataeas a Graecis reportata, quam divinitus ortam censuit Herodotus, a Leutychide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. *Diodorus Sic.* XI. c. 35. οἱ περὶ τὸν Λεωτυχίδην, οὕτω μὲν πεπεισμένοι περὶ τῆς νίκης, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ πλάττοντες τὴν εὐημερίαν, ἐφάνησαν στρατηγήματος ἕνεκεν τοῦτο πεποιημένοι. vid. *Casaubon.* ad *Polyaenum*, Spartiatæ strategema commemorantem lib. I. cap. 33. VALCK.

7 seq. τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτουσης τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι etc.) Inconcinna et impedita videntur. Quid quaeso ἡμέρης συμπίπτουσης, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non equidem obli- viscor libri VIII. 15. συνίπαιπτε δὲ ὥστε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 100. [c. 101, 1.] *Portus*, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitratu accessiones adiunxit, quae fastidium movent. Iustior eiusdem admonitio, *Vallam* συμπύπτοντος aut συμπετόντος legisse videri: vertisse quippe, etsi tunc eodem die contigit utraque clades, ea, quae ad Plataeas etc. Idem ego ambabus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρης, συμπίπτοντος τοῦ τε -- καὶ τοῦ ἐν Μυκ. μέλλοντος ἴσσεσθαι τρώματος, φήμη τοῖσι etc. decurrent, atque ad Plataeas acceptam et ad Mycalen futuram Perserum cladem, utramque eodem die, iungent. Qua loci in medela, sive malis coniectura, suffragatores viros doctissimos *Pavium* et *Reiskium* produco. Res autem ipsa suadet, neque *Diodorus* lib. XI. 35., aut *Polyaenus* lib. I. 33. infitiantur, *Leotychidae* in sparso de parta ad Plataeas victoria rumore imperatoriam eminauisse fraudem. WESS.

— Ferendam videri consentientem librorum omnium scripturam monui in *Var. Lect.* Quod si αὐτῆς abesset, neminem turbatura erat haec locutio, *coincidente die utriusque cladis*. Ferenda vero etiam videtur vocis αὐτῆς abundantia: est enim, quasi dixisset *in eundem diem utraque clades cecidit*. S.

CAP. CI. 3 seq. In istis, παρ' αὐτὸ τὸ Δημήτριον, οὐ ἔγιντο - - ἡ μάχη, mihi quoque vocula οὐ ex syllaba videtur praecedente nata, et delenda cum Reiskio et Koenio. VALCK.

10. μηνός τε τοῦ αὐτοῦ) Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste *Plutarcho* in Camillo pag. 138. A. et de *Glor. Ath.* p. 348. F., nec sibi tamen constante in *Aristid.* pag. 330. F. *Aeliani* in sexto Thargelionis die error *Var. lib. II.* 25. dudum castigatus est. WESS.

14. ἡ κληδὼν αὐτῇ σφίσειπτατο) In praecedentibus ἰσοῦσι σφί Φήμη τε ἰσειπτατο. Eadem ergo Φήμη ac κληδὼν, sive omen, sicuti lib. III. 153. et V. 72. Pertinent huc, admotaque sunt a doctissimo *Berglero*, ex *Procopii Sophistae* *Epist. III.* οὐ γὰρ δὴ μόνον Ἡρόδοτος θεὸν αὐτὴν ἀνυμνεῖ, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι, τὴν ἐν Μυκᾷ λη μάχην αὐθημερὸν ἔγνωότες, οὐκ ἀνεκτὸν ἔφασκε, εἰ μὴ θεὸν ἠγοῖντο τὴν Φήμην: valde tamen miraculum augent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalen reportata fuit, cognitam produnt. Deam Attica superstitione habitam; Φήμη δημοσίᾳ θύομεν ὡς θεῶ, testis *Aeschines* περὶ *Παραπρ.* p. 47. WESS.

CAP. CII. 1. καὶ τοῖσι προσεχίεσι etc.) Vir doctus: aut προσεχίως legendum, aut delendum est τεταγμένοισι. Nimis pro imperio. Amo lenia in adfectis remedia, si qua opus. Tale hic nihil: omnia enim *Herodotei* moris et obvia. Mox μέχρι κου ex schedis bene *Gronovius*. μάλιστα κου lib. VII. 21. et consimilia non latent. WESS.

[6. ἔτι καὶ δὴ) Vide *Var. Lect.* Quaenam vis particulae ἔτι, insit necdum potui exputare. Commode superioribus intertexta fuisset, ἐν ᾧ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔτι περιήσαν, οὕτω etc. S.]

17. συνεισέπιπτον) Quod praebuit *Med. Codex*, aliis etiam usitato more scribendi posuerat *Herod.* sive συνεισέπιπτον ἰς τὸ τεῖχος: ut III. cap. 78. οἱ συνεισέπιπτον, nempe ἰς τὸν ἀνδρῶνα. Plura dedit Cl. *Abresch.* in *Dilucid. The-*

cyd. p. 656. Hic ante vulgatum [scil. ante Gron. vulgatum συνέπιπτον] ter in eundem sensum reperitur apud Polyaeum: II. cap. 35., οἱ δὲ κατόπιν ἐπόμενοι συμπεσόντες τῆς πόλεως ἐκράτησαν. III. c. 9, 45. συνηκολούθησεν αὐτοῖς καὶ συνέπεσεν εἰς τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. εἰσέδραμε πρὸς τὴν μητέρα, et duo tresque αὐτῷ συνέπεσον: hic συνεισέπεσον, Casaubonus; primo loco συνεισπεσόντες, corrigebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb. IV. 71, 12. συνέπιπον (sc. εἰς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πύλης. Idem verbum frequentavit Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

[20. κατ' ὀλίγους γινόμενοι, i. q. ὀλίγοι γινόμενοι. Vide Wess. ad VIII. 113, 14. S.]

20 seq. Ubi Persae ἰμάχοντο τοῖσι αἰεὶ εἰς τὸ τιγχεῖς ἐσπίπτουσι Ἑλλήνων, eleganter adhibetur αἰεὶ, ut saepius apud veteres. Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.] VALCK.

CAP. CIII. 5. Περίλειος) Galeo probatum dabunt forte Codices Περίλειος: id ipsum Valla reperit, cui Sicyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

8. ἱεραλκία τὴν μάχην) Nequidquam Codices quidam innovant. Vertitur pertinacior. Praeferrem, Stephano monitore; in alteram partem inclinantem, qualis Ἄρης ἱεραλκῆς, sive νικοφόρος, uti scholia Aeschyli Pers. vs. 956. Sed relege observata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. 11. WESS.

CAP. CIV. 1 seq. προσετίτακτο μὲν τῶν Περσίων) Superius c. 98. [cap. 99, 14.] Persae τὰς διόδους - - - προσταύσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex composito verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque διόδους Περσίων quis iunxerit? WESS. — In istis, Μιλησίοις δὲ προσετίτακτο μὲν τῶν Περσίων τὰς διόδους τηρεῖν, a praepositione verbi προσετίτακτο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων: nisi scripserit, quo modo saepe solet, προσετίτακτο μὲν ἐκ τῶν Περσίων. Milesiis iniunctum fuerat a Persis. Supra cap. 98. τὰς διόδους τὰς εἰς κερυφαῖς τῆς Μυκάλης φερούσας προσταύσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. VALCK. — Genitivus τῶν Περσίων a verbo προσετίτακτο pendere, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut προσετίτ. ἐκ (aut πρὸς) Περσίων corrigendum suspicemur. Proprie

dicturus erat Scriptor, τοῖς Πέρσῃσι τὰς διόδους τηρεῖν: sed, quoniam alius adest dativus Μιλησίοις, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσῶν τὰς διόδους, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persae recipere possent. S.

CAP. CV. 2. Ἐρμόλαος ὁ Εὐθύνοῦ) Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εὐθύνοῦ, sed obscuri hominis, meminit *Aristoteles*, *Rhetor.* II. 19. p. 92. Διὸν εἶναι, inquit *Isocrates*, εἰ ὁ μὲν Εὐθύνοϋς ἔμαθεν, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται εὐρεῖν. Neque ignotus Εὐθύνοϋς ex vetere responso, Εὐθύνοϋς καίται μοιριδῶν θανάτῳ i. e. *Cicerone* interpretante, *Euthynous* potitur, *fatorum numine, letho*, *Disp. Tuscul.* I. 49. *Hermolycum πεγκρατιαστὴν* non *Pausanias* lib. I. 23. ignorat. WESS.

CAP. CVI. 8 seq. ὅπῃ χριὼν εἶη) Dederunt plures manu exarati ὅπῃ lib. V. 87., pessum absque caussa a viro Celeberrimo datum. Iustum et ego κατοικίσαι iudico, iustissimum ἀπιῖναι. Quid autem προκηρῆσθαι, [lin. 11.] apertum ex lib. VIII. 36. WESS.

15. τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι) Nemo de scripturae veritate dubitabit in posterum. Οἱ ἐν τέλει, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. τῶναι τὰ κρία τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἔοντας, singulos civium magistratus. *Ismene* in *Sophoclis Antig.* vs. 66. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι: et *Philoct.* vs. 384. Οὐκ αἰτιῶμαι καὶν ὡς τοὺς ἐν τέλει. Sed abstineo. Vide tamen *Schol.* ad *Gregorii Nazianz. Stelit.* I. p. 13. WESS. — Scripsisse videtur, ut est in *Med. Cod.*, Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι, Principibus civitatum Peloponnesii. In Editione *Gronovii* memorati magistratus Peloponnesii nulli fuerunt: [nempe sic perperam scriptum in *Gronovii* Latinis, Peloponnesium, et mox iterum Peloponneses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In eiusdem *Gronovii* Graecis temere servatum erat τέλει, et omissum verbum ἰούσι: de quibus corrigendis erratis in *Notis* monuit *Editor.*] magistratus Lacedaemoniorum Vallae nitebantur verbis *Schol. Thucyd.* p. 40, 97. [ad lib. I. c. 58.] quibus etiam plus semel abusus est *Meursius*: vere monuit *Clar. Duker.*, non Lacedaemoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus τῶν fuisse dictos. Magistratus autem et viri principes, οἱ ἐν ἀξιώματι, saepius etiam dicuntur αἱ ἐν

τίλει ὄντες. Meminit *Thucyd.* V. 27. τῶν ἐν τέλει ὄντων Ἀργείων Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν τέλει ὄντες apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur ἄρχοντες. Hinc *Philoni Iudaeo* inter Aegyptios et Persas viri principes sunt Ἀθυσταῖοι οἱ ἐν τέλει, et οἱ ἐν τέλει Περσῶν, pag. 363. n. et pag. 778. n. Ut *Herodoto* Πελοποννησίων τοῖσι ἐν τέλει, sic *Aeschylus* apud *Stobaeum* p. 63, 31., Κλέειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. *Sophocl.* Phil. vs. 922, τῶν ἐν τέλει κλέειν. VALCK.

[18. οὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικισίων βουλευέιν) Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίοισι neminem interpretum adhaesisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum, ea sententia, ut in *Var. Lect.* monui, Graecis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πελοποννησίοισι intercidiase verbum κατήκειν, ἐξῆναι, aliud-ve simile, statueremus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλευέιν, ex pervulgato Graecorum usu, verbum δέον subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίοισι defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios, hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοῖς ἐν τέλει ὄνσι, unde haec prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium consultare. At huic interpretationi duo obstare momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie *Herodotus* fuisset τοῖσι ἄλλοις Πελοποννησίοις: alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli οἱ ἐν τέλει ὄντες, interfuisse videantur. S.]

[23. πῶς τι καταλαβόντες) Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἐμμενεῖν aut ἐμμενέειν ob adiunctum μὴ ἀποστήσθαι aequius melius; quod *Portum* haud praeteriit. WESS. — Amat vero etiam Noster, ut formas, sic et tempora variare verborum. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. CVII. 9. δέννος μέγιστός ἐστι) Explicatur ab *Eustathio* [ad *Iliad.* p. 537 extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.] et Criticis ad *Sophoclis* *Aiac.* vs. 243., *Lycophronisque* *Alex.* vs. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. huius Musae, et recentiorum eorundem abs *Theophylacto*

Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgilianus obliviscitur, *O vere Phrygiae, neque enim Phryges*, Aeneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerda egregie. WESS.

12. καὶ μὴ ἐπιθίοντα φρασθεὶς etc.) Pristinum φθὰς sententiae congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, iussus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. φρασθεὶς, advertens: φράζεσθαι et ἐπιφράζεσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀρπάζειν μέσον [lin. 13 seq.] Livii respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μετώρον ἐξαρκάσας, sublimein rapiens. WESS.

12. ἐπιθίοντα φθὰς) Irruentem cernens, Valla: non ille φθὰς, sed legit in suo Cod. φρασθεὶς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. φρασθεὶς, ἐπιφρασθεὶς, et καταφρασθεὶς Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum φθὰς hinc alienum est, haec etiam usurpatum structura: vid. ad Phoen. Eurip. v. 982. φθὰς si qui dant Codices, videri forte poterit utramque posuisse Herodotum καὶ μὴ, ἐπιθίοντα φρασθεὶς, φθὰς Ξεναγόρης - - - ἀρπάζει μέσον, καὶ ἐξήρας παiei ἐς τὴν γῆν: quem, cum accurrentem cerneret, praewertens Xenagoras - - - medium arripit, et sublatum in terram statuit: ut apud Terentium, subliem medium arriperem, et capite pronum in terram statuerem. συναρκάσας ἐξῆρε est in Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 35, 340. Ἄρας μετώρον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ, Aristoph. Eq. 1359. VALCK.

19 seq. πορευομένων, οὐδὲν ἔτι etc.) Dedi schedis Gronovioque, et βαρβαρῶν vocem in exilium egi; necessariam minime esse, praecedentia conmonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius lib. VI. 42. Verissimum [lin. 22.] ἐξ Ἀθηνέων. WESS.

CAP. CVIII. 2 seq. ὡς δὲ οἱ προσπέμποντι) Quo huius sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clat. in Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγους προσπέμπειν, sic προσεγγεῖν λόγους περὶ συνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παιδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. [Dial. Deor. VI. 2.] p. 217., ubi τὸ πειρᾶν, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chiliad. II. vs. 6. Errat, ut saepius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes

ἐπὶ Ἀμπεστριν ἤξεν τὴν τοῦ παιδὸς γαμιντήν: errorem correxerunt D. Heins. et Io. Davis., quo vocat *Amestrin*, quae *Artaynte* fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

4. βίην προσεφίετο) Praestabilius videtur προσέφερε, uti in duobus Msstis; sic sane ἀναγκαίην προσφέρειν lib. VII. 172. Tzetzes haec ad Lycophron. excerpens p. 142. Xerxes, ait, εἰς ἔρωτα τῆς Μασίστιδος ἰμπύπτωκε γυναῖκός, confundens inperite Masistium et Masisten, regis fratrem, qui idem error Chiliad. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προσεφίετο erat: quod quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in προσέφερε ab eodem fuisse mutatum. S.

7. πρήσσει τὸν γάμον τοῦτον etc.) Haec salebrosa doctis viris. Reiskius addit distinguitque πρήσσει τὸν γάμον τούτων τῷ παιδί - - Δαρεῖω μνίσται θυγατέρα. Abreschius vero, πρήσσει τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει τῷ παιδί - - θυγατέρος τῆς γυναῖκός ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, θυγατέρα τῆς γυναῖκός per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. Mazimi Tyrii (Orat. XXVI. pag. 317.) memoriae in his lapsum D. Heinsius et Davisius fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7 seq. τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἴδεις etc.) Ex vetere Aldi scriptura formabatur, τὴν δὲ, κακῶς - - - εἶπαι. Reccepta probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῶς γὰρ ἴδεις - - - εἶπει, fingatur. In formulae enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat Herodotus, cuius in sermone τῇ δὲ κακῶς γὰρ - - - πρὸς ταῦτα εἶπει, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ πανοικίῃ ἴδεις κακῶς γινέσθαι) πρὸς ταῦτα εἶπει. S.

CAP. CX. 6 seqq. βασιλῆιον δεῖπνον etc.) Hinc attigit Athenaeus IV. pag. 146. B. describens Herodotea quae sequuntur; ubi similiter οὖνομα τῷ δείπνῳ Περσιστὶ fuisse dicitur τυκτὰ, Ἑλληνιστὶ δὲ τέλειον. VALCK.

8. ἡμέρῃ τῇ ἐγένετο βασιλεὺς) Intererit parum, sive praepositio [in] accedat, seu tacita relinquatur. Vallae Latina, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta Cl. Relandi (Dissert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originationis vocis ΤΥΚΤΑ, quasi coenae ἰδρυσιμοῦ, inque memoriam regiae inaugurationis celebratae.

Nisi errore, quod nolim, in devium exed, *regis natalis* est *die s.* Viam monstrat *Noster* lib. I. 135. quando de Persis, Ἡμέρην δὲ ἀπασιῶν μάλιστα ἐκείνην τιμᾶν νομίζουσι, τῇ ἑκάστοις ἐγένετο, qua eorum quisque natus fuit: tum *Plato*, *Alcibiad.* I. p. 121., exposito natali die, eoque festo, regii principis, ἴτα, adiungens, εἰς τὸ ἄλλον χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια πᾶσα θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία: quibus adprime adconmodis nihil adstruo. ΤΥΚΤΑ explicent, qui poterunt. WESS.

10. τὴν κεφαλὴν σμᾶται) Habet et σμᾶται *Athenaeus*: noster forte scripserat σμίται. Si in nullo Codice legitur κοσμίται, neque legisse videbitur illud *Valla*; cuius ornatur eam mihi moverat superius [Adnot. ad III. 148, 5.] memoratam coniecturam. *Casaubonum* σμᾶται hic explanantem sequitur *Gronovius*. VALCK. — Omnes ita; [nempe σμᾶται:] nec *Vallam* suspicor, etsi laxius expresserit, aliud ob oculos habuisse. Magnum *Athenaei* Animadversorem laudo vehementer, de smegmate, nisi fragrantius oleum praetulervis, quo regium caput fuerit delibutum et deinde defricum, coniectantem. Omnium aptissima sunt, a *Cl. Gronovio* itidem signata, haec de lib. IV. 73., ubi *Scythae*, a funere recentes, σμῆσάμενοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλυνάμενοι, utique capita, sive foedati antea, seu quomodocunque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor *Strabonis* verba, ὅταν δὲ βασιλεὺς, *Indorum rex*, λούῃ τὸν τριχὰ, μεγάλην ἑορτὴν ἄγουσι, καὶ μεγάλα δῶρα πέμπουσι, lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. Cas.] habent certe quidem adfine aliquid. Porro [lin. 12.] δέεται τοῦ Ἑρῆου Codicis *Arch.* minime futile: plures idem si praeberent, in maiore versaretur honore. WESS. — Nunc, quum unus hic codex δέεται pro χρήζει habet, videtur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 14. κελύων με γυναῖκα etc.) Proxime consequens ταύτην με κελύεις hoc ad sanitatem revocat. Absentia vocis τρεῖς [lin. 15.] in tot bonae notae membranis considerationem meretur, siquidem sine ea filum sermonis cohaeret, et filiarum quoque nullus finitur numerus. Superat eius tamen praesentia scribarum captum, videturque adeo adprobanda. Rediit [lin. 18.] μετέγνα, cui dialectus favet, et *Calliope* c. 61. WESS. — Probatorum

complurium codicum reprobata consensu (quibuscum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τρεῖς a lectore quodam olim margini adiecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absum ut abilciendam censeam. S.

19. μέγα μὲν ποιῶμαι) Ne hac in dictione Scriptor a se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. WESS.

Ibid. μεγάλα μὲν ποιῶμαι) Hic certe placet lectio Arch. μέγα μὲν ποιῶμαι. In istiusmodi formulis μέγα ferme tantum reperitur; eadem qua hic structurā positum in Xenophontis Κυρ. Παιδ. V. p. 76., ἐγὼ μέγα ποιῶμαι φίλον τοῦτο τὸ χωρίον τοῖς ἐνθάδε συμμαχοῖς καταλιπὼν, ut est in Cod. MS., pro καταλιπεῖν. Ut μέγα ποιῶμαι, frequentatur et μέγα ἡγοῦμαι, et μέγα τίθεμαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr, probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μέγα ποιούμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγάλα ποιούμενος ταῦτα. VALCK. — Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42, 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, μεγάλα hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hic a cunctis aliis discedentes, μέγα pro illorum μεγάλα dant, eosdem lib. III. 42. μεγάλα dare, ubi reliqui omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive librarium, cui multae debentur lectiones, quae commodiores videri poterant, quam hae in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco μεγάλα, quod ei insolentius visum esset, suo arbitratu in μέγα mutasse, et III. 42. quum μέγα ποιούμενος scripsisset Herodotus, μεγάλα posuisse, quod sequenti ταῦτα aptius respondere videretur. S.

CAP. CXII. 5. τοὺς τε μαζοὺς ἀποταμοῦσα) Dirum inpotentis matronae facinus! Geminum aliud, ex inopia eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, adeo effraenata rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum haud pauci reginam Estheram esse, regis Ahasueri consortem tori (nominis quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censeant.

Istud illi viderint; eam enim in causam nunc non descendendo: tu τοὺς τε μαστοὺς ubi volueris, aderit e scriptis facultas, modo ne adscripta lib. IV. 202. flocci feceris. WESS.

CAP. CXIII. 8 seq. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν.) Formulae veterem cultum membranae reddunt. Eadem lib. IV. 168., aliisque locis. Ἐμοὶ δοκεῖν *Sophocles, Thucydides, Philostratus* etc. Adi *Abreschium, Dilucid. Thucydid.* p. 5. WESS.

14. τὴν στρατιὴν τὴν ἐκείνου) Suspicio vocem στρατιῆς, ex proximis inhaerentem memoriae scribentis, alterius vice male fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum liberis, καὶ δῆκου τισὶ καὶ ἄλλοισι, quique necdum pervenerat ad suam praefecturam, is minus commode dici poterat iam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse αὐτόν τε ἐκείνον, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν θερᾶ πηλὴν τὴν ἐκείνου, si hoc alicunde firmamentum acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. περὶ Λεκτόν) *Idae* 'promontorium, contra insulam *Lesbon*, in *Scholiis* ad *Nicandri Alexiph.* vs. 40. et elegantissima correctione *Casauboni* apud *Athen.* lib. XIII. p. 598. c. Saepe illic navigaturos adversi morabantur venti. *Eumenes* rex --- adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare *Lecton* promontorium non potuisset etc. apud *Livium* lib. XXXVII. 37. In proximis, de abitu *Spartanorum*, et *Atheniensium* pertinace ad *Persas* insequendos perseverantia, nihil fere *Thucydides* lib. I. 89. discordat. WESS. — *Lectus* promontorium saepe *Straboni* memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur Λεκτός, quemadmodum Λεκτόν acute pingitur in *Herodoti* libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adiectivo verbali λεκτός distinguatur, penacutē scribitur apud eundem *Strabonem* lib. XIII. pag. 604. a. 606. c. etc. ed. *Casaub.* et sic etiam apud *Athenaeum* l. c. correxit *Casaubonus*, βίον εἶσιδε Λεκτόν, ubi mendose Λεκτρὸν olim. S.

10. ἐκ τῆς Ἀβύδου διαβάαντες) Διαβαλόντες, quod ex *Arch.* memorat *Galeus*, probarem ut aliquoties adhibitum *Herodoto* VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum διαβάλλειν posuit *Thucydid.* II. 83. VI. cap. 30. *Aristides* T.

HI. p. 577., εἰς Φίλας δέβαλον. *Eunapius* in *Proaeres*. p. 129., δέβαλον ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, verbum διαβαλόντες h. l. cum *Arch.* nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim; denuo inspicens optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διαβάιντες scriptum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. *Wess.* Adn. ad IX. 89, 24. Quum verbum διαβάλλειν traiciendi notione aliàs frequentet *Herodotus*, scriptura *Arch.* διαβαλόντας h. l. eiusdem docti olim hominis industriae deberi videtur, cui multa alia, quae ille codex (et qui eum presse sequitur *Vind.*) propria habet, accepta ferenda esse et saepius aliàs monui et proxime etiam ante observavi. S.

CAP. CXVI. 5. ἐξ Ἐλαίουντος ὑφελόμενος) Quum Xerxen circumvenit Artayctes, nondum dici poterat Protesilai τὰ χρήματα ὑφελόμενος: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab *Herodoto* autem scriptum αἰτήσας, *Vallae* lectum, dat *Arch.* Nomen urbis Chersonesi Thraciae diverse scribitur Ἐλεῦς et Ἐλαίους, docente *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* XIII. c. 39. Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαίουντος. Prope Elaeunta, atque huius templi Protesilai reliquias, scenam constituit suorum Heroicorum *Philostratus*, de *Artaycte* nostro narrata respiciens p. 672., ubi templum memorat, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδος ἔθριζε: iuxta *Herod.* spoliato templo quum Elaeunta veniret Artayctes, ἐν τῷ αὐτῷ γυναιξὶ ἐμίσητο. conf. VII. c. 33. VALCK. — De Aoristorum usu praeci- piens *Hermannus*, quem in *Var. Lect.* etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὑφελόμενος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto *Arch.* eius- que sequacibus *Vind.* et *Vallae* exemplari, consentiant, horum αἰτήσας ex correctione parum necessaria eiusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit prognatum. S.

19. καὶ τοῦ αἰνὶ βασιλεύοντος) Indicatum superius ad lib. I. 4. Hinc audax fluxit et inopportunum Artaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cedere Imp. Alexandrum Romanosque omni Asia debere, εἶσαι δὲ ἄρχειν Πέρσας μέχρις Ἰωνίας τε καὶ Καρίας --- εἶναι γὰρ

αὐτὰ Περσῶν προγονικὰ κτήματα : esse enim Persarum hereditarias atque a maioribus acceptas possessiones, in Herodiani lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τέμενος ἔσκεψε, [lin. 20 seq.] fanumque sevit, obscurius versum; nisi fanum, locum effatum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τέμενος, ager exemtus et consecratus iuxta Prote-silai sepulchrum, sicuti Noster in praecedentibus. Inpendit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit. WESS.

24. ἀφύκτως δὲ πως αὐτῷ ἐπίπεσον). Litem primae voci schedae movent. Age, intueamur. Ἀφύκτον omne, quod evitari quitum non est. Ἀφύκτος θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. B., ἄφύκτος ἀνάγκη Philosopho de Pythagorae schola apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 8., τὸ πεπρωμένον ἄφύκτον Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Artayctes, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex improviso, uti Val-la, ἀφύλακτῳ (non ἀφυλάκτως) membranae Arch. et Vind., supervenerunt. Simile Polyaeni VIII. 36. ἐπρόσθαι τοῖς πολέμοις -- κητεύδουσι καὶ ἀφύλακτοῖς. Plutarchi T. II. p. 262. c. καὶ τὸν Ἀριστόδημον ἄοπλον καὶ ἀφύλακτον παρισπεσόντες διαφθείρουσι. Herodiani VI. 5. οὕτω γὰρ ᾤτο -- ἀφύλακτως καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπελεύσεται. Quae cuncta ut vetustis libris paria faciam, a me inpetrant: alia opinatis praescribitur nihil. WESS. — Habet etiam ἀφυλάκτως διακίεσθαι Polybius IV. 36, 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφυλάκτῳ videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum ἀφύκτως possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quae ibi adiecta est interpretatio ἀνεξαλείπτως, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφύκτως reperiatur, tamen, ut ἄφύκτον dicitur quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus

ἀφύκτως αὐτῷ ἐπένειον dixisse Herodotum credamus, ita de improvviso cum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eandem a continente ita circumsederunt, ut effugere nemo posset. Atque haec lectio etiam significantior est: nam, ἀφύλακτον fuisse eum ab hostibus invasum satis iam superioribus verbis, οὔτε παρεσκευασμένος ἐς τὸν πόλεμον, οὔτε προσδεκόμενος τοῦ Ἑλλήνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ἱστῶν τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Στέργει μὲν τὰ παρόντα, ζητεῖ δὲ τὰ βελτίω, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Graec. Ling. T. III. p. 1014. E. postquam Isocratis dictum adposuit στέργει τὰ παρόντα, praesentibus acquiesce, statim adiicit, verbum στέργειν hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui iungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cumulata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῷ τείχεϊ ἐς πᾶν ἤδη etc.) Interposita ἀμφὶ τὸν Ἀσταύχτια, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insiticiū glossema. Porro τόνοι τῶν κλινῶν nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem X. 37. WESS.

7. οἱ Χερσώνησιται etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat haec in Χερρόνησος, sed latuerunt eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πολίτην (Hecataeus) Χερρόνησιόν Φησιν. Ἀψινθίοισι πρὸς μισημβρίαν ὁμοφροῦσι Χερρόνησιται, ἀπὸ τῶν πύργων ἐσημῆναντο τοῖσιν Ἀθηναίοισι τὸ γεγινός: quae minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi scripseris, Ἀψινθίοισι -- ὁμοφροῦσι Χερρόνησιοι. Χερρόνησιται ἀπὸ τῶν πύργων etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Deerit mentio Herodoti, quae

liberque eius IX. adiicietur commode. Ille quaedam aliter exarata hic animadvertit, *Χερσωνησίται* tamen Nostro VI. 39., et cap. 119. Calliopes: [IX. 120, 2.] nam *Χερσωνησιωτίων* vox exerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. ἔθυσαν Πλειστῶρι ἐπιχωρίῳ θεῷ) *Barbarum et crudele numen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde ὄλγος ἰόντες, quave auctoritate, in postremam venerint editionem. An de Vallae Latinis? nam de Arch. scriptura viro Celeb. notitia nulla. Pristinum ὄλγον ἰόντες ad viciniam Aegos fluminis, paulumque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum fuisse, qui fugerunt, liquido haud paret. Satiuserit, illibatum illud servare. Omnium praeclarissime ὑπὲρ Αἰγὸς ποταμῶν, quo de egregie prorsus Oudendorpius ad Frontin. II. 1, 18. WESS.*

CAP. CXX. 4. καὶ ἔσπαιρον) *Pati possem Athenaei et Eustathii ἔσπαιρον, si quae gravis urgeret causa. Simile Apollodori, Bibl. III. 13, 6. καὶ ἀσπαίροντα τὸν Πάριον ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἰβόησι. Aeschyli Pers. vs. 983., Euripidis Iph. Aul. 1587. Sed Apollon. Rhod. IV. 874. εἰσενόητε Πάριον σπαίροντα διὰ φλογός. Iunge Valckenario observata lib. VIII. 5. Ἰχθύες νεοάλωτοι reiecti ob vocabuli raritatem videntur. Opportunum adest Dionis Cassii lib. XLIX. p. 473. ε. τῶν τε νεοαλώτων τινὲς καὶ Δαλμάται σὺν αὐτοῖς ἐπανίστησαν, de recens captis. WESS.*

3 seq. ἐπάλλοντό τε καὶ ἔσπαιρον) *Quam verbo formam induit VIII. c. 3., ἔσπαιρον hinc excitat Eustath. in Odyss. μ'. pag. 497, 30. Errorem in vicinis Vallae Io. Hartungus iam correxit, Locor. Memorab. III. cap. 7, 18. VALCK. — Quemnam Vallae in vicinis errorem correxerit Hartungus, cuius liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba οἱ τάρχητοι ἐπάλλοντο interpretatum Vallam esse offa illa salsurae resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἐπάλλοντο pro ἐφάλλοντο accipientem: cuius rationem sequens Schulzius in Indicem Graecitatis Herodoteae ex hoc ipso loco verbum Ἐπάλλεσθαι, resiliire, retulit. At ἐφάλλομαι aut ἐπάλλομαι non tam resiliire, quam insilire et irruere in aliquem significat. Iam olim autem Sylburgius in ora Herodoti latine Francof. 1595. editi monuerat, esse a verbo πάλλεσθαι, vibrare et concuti significante: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δαίματα παλλόμενοι sunt metu tremen-*

tes sive concussi. Sic apud Poëtam στήθεσι πάλλεται ἦτορ, in pectore saliens vibrat cor, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. iungit παλλόμενος καὶ τρέμων. Denique quid multa? ἰχθύς παλλόμενος perspieue memorat idem Noster. I. 141, 10. S.

8-10. Portento, quo censebatur τὸ τάριχος ἀναβιδῶναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Protesilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τινεὶ καὶ τάριχος ἰὼν δύναμιν πρὸς θεῶν ἔχει τὸν ἀδικούντα τίνεσθαι. Pro τίνεσθαι Arch. praebebat σίνεσθαι: quod lectum Eustathio huius monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτεσίλαος - - δύναται βλάψαι τὸν ἀδικούντα. Suum hic τίνυσθαι, id est τιμωρεῖσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. [c. 4.] p. 213. Πρωτεσίλαος, αἰτ', ἐν Ἑλαιούντι, οὐδὲν ἤρωσ' Ἀργεὺς Φανερώτερος, ἄνδρα Πέρσην ἐτιμωρήσατο Ἀργαύκην. VALCK. — Haereo, servem-νε τίνεσθαι, an σίνεσθαι praeoptem: hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. WESS. — Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo τίνυσθαι, sed multo etiam frequentius τίσασθαι τινα, ulcisci, poenam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam τίνεσθαι, praesentis temporis formā, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικούντα τίνεσθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in praesenti tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in σίνεσθαι aut σινέσθαι temere mutatum. S.

11. ἄποινα οἱ τὰδε ἰβέλω ἐπιθεῖναι) Vir eruditus Corn. de Pauw ἄποινα μοι τὰδε etc. quoniam τίμημα ἐπιθεῖναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter coniectandum videtur, ἄποινα. Nostro praemia esse, quae pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayctae scelere et condigna poena Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. WESS. — Sunt utique ἄποινα praemium vel pretium pro capite pensum; sed pendere aut solvere pretium Graece non ἐπιθεῖναι, puto, sonat, verum δίδοναι, aut ἐκτείνειν, ut est apud nostrum VI. 79, 6. His adde quae in Var. Lect. observavimus. S.

20 seq. σανίδα προσπασσαλεύοντες) Cl. Reiskius σα-

νίδι. Frustra. Noster lib. VII. 53. ζῶντα πρὸς σανίδα προσδόντα πασσαλεύσαν, quod geminum: considerandum enim, ἀντιπρὸς σανίδα πασσαλεύσαντες. Vide ibi. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CXXII. 6. καὶ ταύτην τρηχέην) Paria de ingenio et habitu Persicae regionis Plato de Legib. III. p. 695. A. et Herodoti assectator Arrianus Exped. Alex. lib. V. 4. καὶ γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πίντις τε ἦσαν καὶ χώρας τραχείας οἰκήτορες, nempe principio regni Cyri. In vicinis [lin. 10.] οἰκός, toties laudatum, ex Arch. remigravit. WESS.

16. μαλακούς ἄνδρας γίνεσθαι) Addita vox robur Cyri dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aër. Aq. et Loc. pag. 289.; in universum tamen fallax. Fere imperia penes eos fuere populos, qui mitiore coelo uluntur: in frigora septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ait poeta, suoque simillima coelo, dicto Senecae lib. II. de Ira c. 16. Quid olim quaeso suavius cultiusque Graecia? Quid Caesaris et Taciti aetate asperius et situ magis foedum Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit, Si modo culturae patientem sonmodet aurem, more oraculi Horatius. WESS.

17. οὐ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι) Eandem Cyri sententiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Apophthegm. pag. 172. E. ubi Persas Cyrus cupientes ἀντὶ τῆς ἑαυτῶν, οὐσης ὀρεμνῆς καὶ τραχείας, πιδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν, οὐκ εἴασεν, εἰπὼν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ βίαι ταῖς χώραις συνεξομοιοῦνται. Temporis itaque Cyri Persas velut τραχείας χώρας ἐκγόνους laudat Plato de Legib. p. 695. A. cui hac in parte convenit cum Xenophonte Κυρ. Παιδ. VII. p. 117, 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima, partim collecta Th. Gatakero ad M. Antonin. IV. 39., quorum nonnulla dederat et Andr. Dounaeus in Demosth. pag. 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Fertillissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio; et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt. Herodoti Cyrus, Φιλίην inquit, ἐκ τῶν μαλακῶν χώρων μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι. Herodotea non pauca Livius expressit imitando. VALCK.

AD LIBELLUM
DE VITA HOMERI
ADNOTATIONES WESSELINGII

QUIBUS NOSTRAE NONNULLAE ADSPERSAE.

(Quae vel huiusmodi uncis [] intercepta sunt, vel literâ S. in fine distincta, ea nos adiecimus: reliqua omnia WESSELINGIUM habent auctorem.)

CAP. I. 1. ἩΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλικαρνασσεύς) *Herodoto*, cuius *Musas* hactenus iucundissime versavimus, Ἐξηγή-
ται hanc eruditissimi Viri *Io. Ger. Vossius*, *Tan. Faber*,
Th. Rykius, *Io. Ionsius*, *Ez. Spanhemius*, *Steph. Berglerus*,
aliique abiudicant; contra illi maximopere asserentes ni-
tuntur *Io. Alb. Fabricius*, *Io. Barnesius*, *Bouherius*, quique
eam ante hos decem annos Londini eleganter descriptam
publicavit, *Io. Reinoldius*. Me, in partem cum sit eun-
dum, priores trahunt. Dictionis sane tenor et filum vo-
cabulaque complura Herodotea non sunt. Abest Ionismi
perpetua suavitas, nec de sola scribarum culpa; quod
Berglerus in Praefatione ad *Homeri Odysseam* bene docuit,
atque Herodoti studiosos fugere non potest. Adsunt opi-
niones praeterea, Herodoteis valide pugnantes. Et quis ve-
terum, qualium de *Homeri* origine, patria, satis, carmi-
nibusque commemorantium magna utique corona, *Hero-*
doto contribuit unquam? Non nescio, sollertissimum *Fa-*
bricium in medium collocasse *Tatianum*, *Orat. ad Graec. c.*
48. tradentem, περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου, γένους τε αὐτοῦ,
καὶ χρόνου, καὶ ὅν ἤμασι sedulo *Theagenem Rheginum*,
Stesimbrotum Thasium, *Antimachum Colophonium*, *He-*
rodotumque Halicarnassensem investigasse. At quid *Tatia-*
nus contra tam pertinax priscorum et aequalium scripto-
rum silentium? Immo verba eius, ubi penitus inspexe-
ris, tantummodo requirunt, ut *Herodotus* de *Homeri*
aetate et tempore, quo vixerit, commentatus fuerit; quod

eum in Euterpe c. 53. sedulo factitasse novimus. Primus, nisi valde fallor, *Vitam Homeri* obiter *Herodoto* attribuit *Stephanus Byzantinus*, tum *Suidas*, *Eustathius*, *Tzetzes*, omnes nimis seri. Laudant, fateor, suavem exordii huius simplicitatem et cum *Clionis* principio contendunt *Celeb. Fabricius* asseclaeque: sed aemulatio mera est, neque perfecta tamen. *Herodotus*, bene viri morem si teneo, [lin. 2.] τὰδε ἀπηγέτατο, ἱστορήσας ἐπεξελεῖν, quem et *Vitae Auctor* alibi amplectitur, inaluisset. Ubi vero in *Musis* οὐ πολὺ φορτὸς, [quod hic, lin. 7.] homo fortunae non amplae? *Memini* πολὺ φορτὸν multa sarcina gravem, qualis *Moschi* πολὺ φορτὸς ἀπήνη: item ὀλκάδα μυρὶς φορτὸν *Libanii* T. II. p. 154. v. Si οὐ πολὺ φορτὰ - - - ἔχων optaveris ex manu scripto et naves intellexeris, nexus sermonis oberit. Ut ut est, libello addidi varietates scripturae ex *Codice Barocciano* a *Cl. Reinoldio* diligentissime excerptas, praeterea ex *Palatino Iungermanni* et *Amstelodamensi*. — Haec *WESS*.

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex *Cod. Reg. Paris. mmmxx*, ab eodem *Georgiade*, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota *Pg.* insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem *Florentinam*, anno mccccclxxxviii. cum *Iliade* et *Odyssea* typis excusam, passim consului, earumque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, enotavi. *Borheckii* quidem novationes, omnia ad *Ionicae dialecti* normam praeter librorum auctoritatem refingentis, negligendas duxi. De *Barnesii* editione, qui hunc libellum *Homero* suo praefixit, monendus est Lector, quas ille discrepantes lectiones *Henr. Stephano* tribuit, non *Stephani* esse, sed *Iungermanni*; qui eas, e *codice Palatino* excerptas, in ora sui *Herodoti* exhibuit, unde deinde in editione *Londinensi*, quae *Galei* nomen praefert, repetitae sunt. Caeterum, quamquam et in *Graeco* huius libelli exemplo, praeceuntibus codicibus mssis, nonnihil passim aut mutandum aut adiiciendum censeam, et in *Latina* versione multa commodius efferri potuerint; tamen et *Graeca* et *Latina*, qualia a *Wesselingio* edita sunt, nihil mutans, repraesentavi. *Graecorum* versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem *Latinam* paullo commodiorem, soluta oratione comprehensam, dedit *Ernesti* in ed. *Homer.* Vol. V. p. 113

aeq. cum Adnotationibus haud spernendis, cum quibus conferenda Addenda, in fine eiusdem voluminis pag. 48. Quod ad quaestionem de *Auctore libelli* adtinet, perspecto *Wesselingii* iudicio adiciam duorum non minus magnorum Virorum auctoritatem. *Hemsterhusius*, ad *Thomam* Mag. voc. *Ἐπίτηξ*. p. 357. in mentionem auctoris huius libelli incidens, ait: *Herodotus*, quicumque demum (non certe, ut quidem arbitror, *Halicarnassensis*) de *Vita Homeri*. Apertius etiam *Valckenarius*, de eodem commentariolo loquens, (ad *Theocriti* *Adoniaz*. p. 247.) *Nugax libellus*, ait, de *Vita Homeri*, sub *Herodoti* nomine vulgatus; sed, mea quidem sententiâ, a *Sophista* quodam pauperculo scriptus ingenii exercendi causâ. Quorum illustrium Virorum in partes paucos hodie viros doctos esse puto qui non ultro concedant. S.

CAP. II. 11. ἡ δὲ Θητυς ἦν) *Io. Meursium* vide, *Thes.* cap. 1. ac iunge ista *Isidori*, *Orig.* lib. XV. 1. *Theseus* vero *Smyrnam* construxit, quae *Homero* poëtae patria existit, et *Smyrna* vocata est, quod eius campos *Ermus* fluvius secat; quae ridicula nominis inpositi ratio.

CAP. III. 3. ἥδη ἐπίτοκος οὖσα) *Ienium* est ἥδη ἐπίτρεξ ἰούσα, *Musae* primae c. 108. et 111.

CAP. IV. 3. ὡν μονότροπος) ἰὼν μονότροπος, in quo multisque aliis dialecti forma spernitur. Bene solitarius interpreti. *Euripides* *Androm.* vs. 281. βοτῆρά τ' αἰμὼι μονότροπον νεανίαν. Alibi asper et inmitis, σκληρὸς καὶ δυσπειθής in *Casauboni* *Animadv.* in *Athen.* lib. VI. 12. *WESS.* — *Animadv.* T. III. p. 466. nostrae editionis. Conf. *Ruhnck.* ad *Hymn.* in *Cer.* p. 35. Interpretationem istam, quum esset solitarius, ex margine *H. Steph.* recepit *Gronov.* ubi ille posuerat quum vitam solitariam degeret. Olim ex *Heresbachii* versione erat, quum citra uxorem viveret; ne id quidem male. S.

6. πολλῶν κοσμίῳ) πολλῶν κόσμων *Clar. de Pauw.* Praeferrem *πικρῶ τῷ κοσμίῳ*. *Sophocles* *Electr.* 873. τὸ κόσμιον μετρίῳ σὺν τάχει μολεῖν.

CAP. V. 11. ἑμπορίῳ γὰρ ἦν) *Prodigiosum* urbis intra octodecim annos, nisi colonos in eam, habitatam prius, *Cumaei* deduxerint, incrementum! In proximis αὐτόθι *Herodot.* T. VI. P. II.

Pavius maluit; [quod praefert noster cod. Pg.] alioqui αὐτόθι et ἐς αὐτὴν aptanda per redundantiam erunt.

CAP. VI. 9 seq. καταλύσας δὲ τὴν διδασκαλίαν) Varius in dictionis huius usu Scriptor videtur. Ludum literarium et sponte quidem desertum innuit; institutum vero, διδασκαλίην κατισκινύσαστο c. 16. At c. 24. διδασκαλείον κατασκευασάμενος. Aliis, qui artem desinit, simpliciter καταλύει: uti meretricula καταλύσαι θίλω in Poëtae fragmento apud Stobaeum Serm. VI. p. 80. et Athenaeo XIII. p. 581. c. Luëllius: πύκτης ὧν κατέλυσε Κλέμβροτος, Anthol. lib. II. pag. 183. et p. 190. etc.

CAP. VII. 5. καταλείπειν ὁ Μίντης) Fluctuat structura. Aut καταλείπει oportuerat, aut certe κατέλειπεν, neque doctiores latuit. Licebit credo de maritimo hoc itinere ex Hispaniae, Italiae, Epirique vicinia in Ioniam addubitare. Herodoto alia stabat sententia lib. I. 163. et VIII. 132.

12. ἐξιστορήσαι καὶ πυνθίσθαι) Copulam Codices adstruunt: ceteroqui de Pavii voluntate ἐξιστορήσαντι πυνθίσθαι. Supra Scriptor, καὶ ἱστορίων ἐπυνθάνετο. Herodotus autem VII. 195. τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἰβυόλοντο πυνθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξεω στρατιῆς; etc.

CAP. IX. 1. ἄπορος ἰὼν τοῦ βίου) Summopere *Ios. Barnesium*, recusantem [in Append. ad Odyss. p. 88.] diditam latissime de Homeri paupertate famam, stupeo, et hunc tamen libellum, tanquam Herodoti foetum, amplexantem. [in Prolegom. ad Homer. pag. 1.] Insequens epigramma, cui talia adposuit, istiusmodi professionem redarguit, tum, ut plura silentio premam, ἰνδῆς γὰρ ἦν τῶν ἀναγκαίων cap. 16. Quanto satius fuerat auctoritatem huic commentario deminuere, quam Herodotum mendacis fabellae auctorem ferre!

8. Κύμην Ἐριώπιδα κούρην) Idem *Barnesius* Ἐρατώπιδα κούρην, contra tabulas. Haec autem ad Neoteichenses poëta accinens, quomodo recentem eorum urbem Κύμην Ἐριώπιδα κούρην adpellare potuit? Namque in Νέον τεῖχος omnia quadrare, eiusdem positio ad montem Sardenen et amnem Hermum manifesto declarat. Cultissime doctissimus de Ραυῶ, Κύμης ἐριώπιδα κούρην, Cumae formosam filiam; quippe matris eius coloniam, quemadmodum Massilia, Graium

filia apud *Paullinum Nolanum*, et *Tyrus* ἸΤΥΣ ΤΥ, *filia* *Sidonis*, in summi divinique vatis *Elaiae* c. xxiii, 12.

15. αἰτίοντα τυφλόν) Sic melius. Cetera quae Codices liberali manu adspargunt, nec prava sunt, neque admodum necessaria, excepto *Barocc. μῆτις*, quod Ionum. WESS. — Sed quum peropportuna huic loco sint verba, a tribus codd. mssis oblata, non video cur ea damnemus. S.

CAP. X. 3. οἱ Νιοτιχίης) *Stephanus Byz.* Τὰ ἱππικὸν Νιοτιχίης, ὡς Χωλοτιχίης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὀμηρῷ βίη. Ergone eius hic tempore Νιοτιχίται? Non puto. Optime *L. Holstenius* mutila *Stephani* farsit, ὡς Χωλοτιχίης καὶ Νιοτιχίης, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 11. ἀνηέντων πενθιῶν αὐτοῦ) In ficto *Homeri* et *Hesiodi* Certamine τοῦ βασιλέως παῖδες, Ἐάνθος καὶ Γόργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem *Plato*, *Dio Chrysostomus*, *Longinus*, *Sextus Philosophus*,) auctorem eius *Homerum* non nominant. *Diogenes Laërt.* Iocuplete *Simonidis* testimonio vindicat *Cleobulo Lindio*: cui *Barnesius* frigida rescripsit, meliora *Bouherius* Diss. *Herodot.* c. 8. pag. 84., praecipue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γε μέωσιν) Haec manu exarati libri et priscorum plures non norant. Addita a *Iungermanno*, sed versus modulum post habente, videntur. [Primus adiecit *H. Steph.* ut in *Var. Lect.* monui.] In *Diogene*, καὶ ποταμοὶ γε μέωσιν. Apud alios καὶ ποταμοὶ πλάθωσιν, *Barnesio* probante. [in *Append.* ad *Odysseam*, p. 89.] Sequor *Diogenem*.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ παρήνεν) Ad aures ingrata accidunt ob vicina καὶ αὐτοὶ ἔφασαν: quam insuavitatem *Pavus* scribendo καὶ αὐτῷ παρήνιον inminutum ivit. Quo vero modo ἰλέων ἐπὶ τὸ βουλευῖον excusabitur? *Βουλευῖον* de senatoria dignitate dextre *H. Valesius* ad *Harpocrat.* p. 105. illustravit. Ubi quaeso *Βουλευῖον* pro curia et senatorum concessu in *Herodoto*?

CAP. XIII. [5. τῇ χρίμῃ) Hoc vocab. quod alibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud *Suidam*, *Archilochi* vindicatum ivit *Abresch.* Dilige. *Thucyd.* p. 778. laudante *Iacobs* ad *Anthol.* Vol. I. p. 160.

Sed videndum, ne apud Stobaeum, qui illam Archilochi eclogam Serm. CIII. servavit, veram scripturam $\chi\epsilon\tilde{\rho}\tilde{\iota}\omega\tilde{\nu}$, quam ex coniectura Gesnerus commendaverat, firmet optimus codex Parisiensis, quem olim Brunckius cum Grotii Florilegio diligenter contulit. Certe in Brunckii collatione, quam ab illo mihi dono datam ob oculos habeo, ad verbum $\chi\epsilon\tilde{\rho}\tilde{\iota}\omega\tilde{\nu}$, quod Grotius in hac ecloga posuit pag. 437. nihil adnotatum video, licet alioquin multae manifestae etiam vitiosae lectiones ex illo codice ab eodem Brunckio adnotatae sint. S.]

CAP. XIV. 3. $\delta\ \epsilon\pi\iota\sigma\tau\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$) Ex officio admissionis, $\delta\ \epsilon\pi\iota\ \tau\tilde{\eta}\ \tau\iota\mu\tilde{\eta}\ \tau\acute{\alpha}\upsilon\tau\eta\ \kappa\alpha\theta\epsilon\sigma\tau\acute{\omega}\varsigma$, ut in senatum admitti cupidos duceret c. 12. Nota iterum mihi egregium vocabulorum novatorem, qui $\tau\eta\tilde{\nu}\ \chi\epsilon\tilde{\rho}\tilde{\iota}\mu\eta\tilde{\nu}$ et $\sigma\upsilon\mu\phi\omicron\rho\alpha\iota\tilde{\nu}\epsilon\iota\tilde{\nu}$ ne recentissimae quidem Graeciae adprobare valuit.

9. $\eta\tilde{\nu}\ \pi\omicron\tau'\ \epsilon\tilde{\iota}\pi\tilde{\iota}\rho\gamma\omega\sigma\alpha\tilde{\nu}$) Vexat ista Leo Allatius, de Patria Homeri c. 12. Quae enim erant $\epsilon\tilde{\iota}\lambda\lambda\alpha\ \gamma\omicron\upsilon\tilde{\nu}\alpha\tau\alpha\ \mu\eta\tau\epsilon\rho\acute{\varsigma}\ \alpha\iota\delta\acute{\omicron}\iota\kappa\acute{\iota}\varsigma$, genua matris reverendae; in quibus Iuppiter $\acute{\alpha}\tau\alpha\lambda\lambda\epsilon$, nutriebat; quibus postea inconcinna sententia addit, $\eta\tilde{\nu}\ \pi\omicron\tau'\ \epsilon\tilde{\iota}\pi\tilde{\iota}\rho\gamma\omega\sigma\alpha\tilde{\nu}\ \lambda\alpha\omicron\iota\ \Phi\tilde{\rho}\iota\kappa\omega\tilde{\nu}\varsigma$, quam populi Phriconis aedificaverunt. Sane, quid sibi velit Auctor, non capio: quid debuisset dicere, iam percipio. Hactenus ille. Vexatio cessabit fortasse leni medicina, $\eta\tilde{\nu}\ \pi\omicron\tau'\ \epsilon\tilde{\iota}\pi\tilde{\iota}\rho\gamma\omega\sigma\alpha\tilde{\nu}$, ubi olim condiderunt, formando. $\lambda\alpha\omicron\iota\ \Phi\tilde{\rho}\iota\kappa\omega\tilde{\nu}\varsigma$ Cumani, ex Locrensi monte Phricio, $\Phi\tilde{\rho}\iota\kappa\tilde{\iota}\omega$, (Poëta $\Phi\tilde{\rho}\iota\kappa\omega\tilde{\nu}\iota$ vocat,) prope Thermopylas, olim in Asiam progressi apud Strabonem XIII. p. 922. A. [pag. 621. A. ed. Casaub.] Consule L. Holstenium ad Stephani Byz. in $\Phi\tilde{\rho}\iota\kappa\iota\omega\tilde{\nu}$.

[18. $\delta\varsigma\ \sigma\phi\tilde{\iota}\nu$ etc.) „Hunc versum, ait Ernestius, (Homer. Vol. V. p. 115.) nec ipse intelligo; nec quisquam intelligat. Nec sine libris medela speranda.“ S.]

20. $\tau\lambda\eta\sigma\omicron\mu\alpha\iota\ \acute{\alpha}\kappa\tilde{\rho}\alpha\tilde{\iota}\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha\ \phi\tilde{\iota}\rho\omega\tilde{\nu}$) Optime. $\acute{\alpha}\kappa\tilde{\rho}\alpha\tilde{\iota}\alpha\tilde{\nu}\tau\omega\tilde{\nu}$ versus modum iugulabat, quod Pavius Barnesiumque fugere non potuit. Praestat etiam prae vulgato $\delta\tilde{\eta}\mu\omega\tilde{\nu}\ \epsilon\tilde{\iota}\varsigma\ \acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\delta\alpha\pi\omega\tilde{\nu}$. Barnesiana inspicere ad Iliad. Ω' . 481.

CAP. XVI. 4. $\tilde{\iota}\lambda\alpha\delta\alpha\ \tau\eta\tilde{\nu}\ \epsilon\lambda\acute{\alpha}\tau\tau\omega$) Iliadem, quae nostris in manibus, $\tau\eta\tilde{\nu}\ \mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\eta\tilde{\nu}$ vocat c. 28. Huius frequentior appellatio $\tilde{\iota}\lambda\alpha\delta\epsilon\varsigma\ \tau\tilde{\eta}\varsigma\ \mu\iota\kappa\tilde{\rho}\alpha\varsigma$. Fuerit-ne vero Homeri, atque eadem ac $\tau\alpha\ \kappa\tilde{\upsilon}\pi\tilde{\rho}\iota\alpha$, magnum olim certamen Herodotus $\kappa\tilde{\upsilon}\pi\tilde{\rho}\iota\alpha$ ista Poëtae abiudicat lib. II. 117., itidem

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt Th. Ryckii in Dissertatione [adiecta Holstenii Notis ad Steph. Byz.] de Prim. Ital. Colon. c. 10. p. 446. et Ti. Hemsterhusii ad Polluc. X. 85.

8. τὴν τι Φωκαίδα) Si Cl. Io. Alb. Fabricius Bibl. Gr. lib. II. 2. scripserit, Φωκαῖς Herodoto c. 16., sive legendum Φωκαῖς ex Ovidio IV. ex Ponto, (quam illi coniecturam Eminentiss. Cardinalis Quirini criminatio Primord. Corcyr. c. 3. inputat) coniectandq aberravit. Ego coniectionem istam adhuc quaero. De Phaeacide Tuticani praeclare N. Heinsius in lib. IV. Ep. ex Ponto xvi, 27.

CAP. XVII. 1. ἄνδρες Χίδι ἔμποροι) Erunt fortasse, quibus ἔμπειροι arridebunt. Sed enim Iungermannnum adi ad Polluc. VII. 7. commentantem. Sequens Barbocciani ὠφέλημα κάρτα πολλόν, Barnesius ὠφέλημα καὶ κάρτα etc. Reinoldius ὠφέλημα κάρτα πολλόν καὶ ἔπαινον ordinant atque augment. Equidem posteriori, modo accessione locus indigeret, calculum adponerem.

10. ἐπὶ ξύλον) Melius ἐπὶ ξύλον, uti c. 6. καταπιπλευκὸς ἐπὶ σῆτον. Vise Cl. Valckenarii scripta ad Polymn. c. 193.

CAP. XVIII. 2. τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐποιήσατο) Herodoti Musae dictionem aversantur. Praestabiliior tamen est prae olim recepta. Maximus Philosophus περὶ Καταρχῶν vs. 343. Ἡ καὶ ἐν τιμένει κρυφίην ποιεύμενος αὐλὴν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲν ἦν ἀπόστολον) Aliis πλοῖον adiungere mos est. Confer Clar. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 31. [p. 43. ed. sec.]

8. πτωχάδιν αἰθνήσι) Pavidī mergi sunt, πτωκάδεις, non utique πτωχάδεις sive mendici. Consimilis in scriptione, sicuti Küsterus animadvertit, variatio in Sophoclis Philoct. vs. 1121. WESS. — Vide Scholia Graeca ad l. c. qui est vs. 1093. ed. Brunck. Fortasse vero utraq notione perinde et πτωχὰς et πτωχὰς dicebatur: ab eodem fonte certe utrumque ducitur vocabulum. At πλωάδιν, natabilibus, apud Nostrum corrigendum censuit Ernesti, probante Brunckio, qui simillimam medelam Sophocli adhibere non dubitavit. S.

10. μὲρ' ὅπεις) Ineptum nullique rei μέρους. Belle Pavius, Barnesius, Reinoldiusque disiunxerunt, μὲρ' ὅπεις, μέτα vicem verbi μέρους fungente. Küsteri institutus ad Sui-

dam labor nimius est et exorbitat. WESS. — Equidem, μέγ' ὅπως utique probans, voculam μέγ' ex μετά decurtatam, et pro μετά ταῦτα vel μετόπισθεν (quod ex glossa Suidas habet) accipiendam censeam. S.

15. Ὑμᾶς, ὧ ξῖνοι) Pedestri sermone ne *Homerus* loqueretur, fingere *Barnesio* libuit:

Ὑμέας, ὧ ξῖνοι, ἄνεμος λάβεν ἀντίος ἰλθών·

ἀλλ' ἐμὲ νῦν δέξασθε, καὶ ὁ πλὸς ἔσσεται ὕμῶν.

Quos ego versus illi redono. Vitae Auctori non illa fuit sapientia.

CAP. XX. 5 seq. ἐν δὲ μετεξέτεροι στρόβιλον) Prodit recentiorem aetatem Scriptor Ionica aemulatus. Prisci Graecorum pini fructum sive nucem constanter κῶνον, seriores στρόβιλοι nuncuparunt. Testis isto in genere gravis *Galenus* Comment. IV. in *Hippocrat.* de Ration. Vict. Sect. 53. Ὁ μὲν γὰρ κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενος, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὀνομάζεται, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἱατρῶν σχεδὸν ἀπάντων στρόβιλος. Et lib. II. de Aliment. Facult. c. 17. καλοῦσιν οἱ νῦν Ἕλληνες οὐ κῶνους, ἀλλὰ στρόβιλους αὐτούς. Quae quidem *Galenus* illustris *Ex Spanhemius* Diss. VI. de Us. et Praest. Numism. pag. 309. significans, verissime adiunxit, ut vel inde, etsi non alia id arguerent, longe recentiorem, quam vulgo etiam creditur, existisse liqueat Vitae illius (*Homeri*) Scriptorem etc. WESS. — Conf. *Athenaeum* lib. II. cap. 49. S.

12. τὰ δὲ Κεβρήνια) Legenda *Holstenii* observatio in *Steph. Byz.* Κεβρήνια. Quid fiet autem *Idaeis* Dactylis, ferri repertoribus, si conditis demum *Cebreniis* ferrum ex *Ida* monte erui coeptum fuerit? Puto ex *Ephoro*, quem de hac *Cumanorum* colonia scripsisse *Harpocratio* testatur, haec propagata.

CAP. XXI. 4. ἐπιδραμεν ὀτραλῆς) *Pavius*, quo niti-dior sermo procederet, ἐπιδραμὼν ὀτραλῆς. Quem in modum si plura huius ἐξηγήσεως, male apta, concinnanda forent, quis finis? Ὀτραλῆς *Homeri* sibi Scriptor habeat, *Herodotus* usurpare noluit.

CAP. XXII. 4. Γλαῦκε πέπων, ἐπιὼν τὸ ἔπος) Maluit ob Codicem Lipsiensem Cl. *Berglerus* ἐπιὼν τοι ἔπος τι ἐν φρεσὶ δῆσω. Aliis alia placuerunt. Praeferrem ex *Suida*, praeclare a *Kiistero* adiuto, Γλαῦκε, βοτῶν ἐπίοπτα, ἔπος τοῦ

ἐν φρεσὶ θήσω. [Recepit hoc Ern.] Erat enim Glaucus caprarum custos. Barnesius non dissentit.

CAP. XXIII. 6. πλησίον τοῦ χωρίου τούτου) Pavius πλησίον τοῦ Χίου τοῦτο, quod Bolissus haud procul Chio; me invito et minime laudante. Χωρίον praedium est; ubi Glaucus pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς ἀναπήρους δεχομένου) Coecos, qualis Homeerus. Atqui veteribus ἀνάπηρος plerumque ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος in Pollucis II. 61. Multa Io. Iac. Wetstenius de voce ad S. Lucae Euang. c. xiv, 13.

CAP. XXIV. 7 seq. παῖδες ἐν ἡλικίᾳ) Pueri admodum et plane impuberes; quos prisca Graecia τοὺς τῆς ἡλικίης ἐντὸς γεγονότας dictitabat: namque οἱ ἐν ἡλικίᾳ adulti sunt atque in aetate στρατευσίμῳ, de iusta Taylorii doctrina ad Lysiae ἐπιτάφ. p. 55.

[10. καὶ Ἐπικυλίδας) Duorum poematum titulos, καὶ Φαρομαχίην, καὶ Ἑπταπακτικὴν, quos h. l. ante καὶ Ἐπικυλ. insertos habet noster optimus Codex Parisiensis, eosdem in suo exemplo huius libelli repererat Suidas, quem vide in voc. Ὅμηρος, T. II. pag. 686. ed. Küst. ubi quidem alterius titulum Ἑπταπόκιον dant hodie Suidae libri: quo de poematio consulendi Fabric. et Harles. in Bibl. Graec. lib. II. c. 2. §. xxiv. n°. 10. et 11. S.]

11. ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ) Paria hīs Ephorus apud Ethnographum in Βολισσός. Non nunc attingo τὰ Παλγνια, quae dicuntur, Homeri. Abunde sollers Cl. Io. Alb. Fabricii (Bibl. Gr. II. 2.) diligentia cupidis satisfaciet. At enim socors Scriptoris negligentia ac taciturnitas est tangenda. Dubitabat Herodotus, essent-ne Ἑπύγονοι Homeri poëtae? Ἔστι δὲ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἑπύγονοις, εἰ δὴ τῷ ἰόντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπια ἐποίησε: lib. IV. 32. Homo noster, si vir et bonae fuisset fidei, dubitationem istam amputare litemque dirimere in Ἐξγησίσι rerum et poematum Homeri, occasione praesertim oblata ultro, debuerat.

CAP. XXVI. 14. Φημί, ὅς ἐστι πολλόν) Prae vulgato hoc arrisit. Unde versum autem Vitae auctor mutatus fuerit, non dixero. Magis Ios. Barnesium demiror, Homero Odyss. A'. 154. inculcantem, tanquam genuinum, sed reapse nexum conturbantem. Cur porro καὶ πάλιν, cum versus iste praescriptis artissime adhaereat?

CAP. XXVII. 3. καὶ οἰκίαν δὲ ἐν τῇ Χίῳ) Videntur absolute posita. Quis vero proxima [CAP. XXVIII. lin. 3. et 14.] laudibus feret, ἐμποιεῖ ἐς τὴν πείσιν, ἐς μὲν Ἰλιάδα τὴν μεγάλην, τὴν ἐν Νεῶν καταλόγῳ? Censuit-ne lectores ignoraturos, Νεῶν καταλόγον partem Iliados absolvere? Prudentius et simplicius post pauca, Σαλαμινίους ἐν Νεῶν καταλόγῳ ἔταξεν. Herodotus semel duntaxat, neque absque disputatione ad eum modum, ἐπιμέμνηται δὲ αὐτοῦ ἐν Διομήδεος ἀρσείῃ: lib. II. 116., ubi Cl. Valckenarius.

CAP. XXVIII. 11. τῶν αὐτῶν ἡγεμόνευ' υἱὸς) Reinoldius ἡγεμόνευεν Barocciani et priscorum editorum excellentius decernit. Receptum servo, quod et in Poëta.

17. στήτι δ' ἄγων) Solonis commento, ut Salaminem civibus suis in nobili lite cum Megarensibus super insulae possessione vindicaret, versum παρεμβεβλημένον haud pauci prodiderunt, neque adeo Homereum esse. Rem declarant Clarkii notae ad Iliad. β'. 557. et L. Küsteri Histor. Crit. Homeri p. 104.

21. καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας) Haud reminiscor, qua ex ἐκδόσει ista fluxerint. Nostra aliter, nihil varietatis Eustathio adferente, Odyss. η'. 81. In vicinis, Creophyli Samii, quem Homeri amicum et hospitem Callimachi epigramma celebrat, expectasses mentionem. Videndus Strabo est lib. XIV. p. 946. A. [p. 638. D. ed. Cas.] WESS. — Quod in Var. Lect. ait Wesselingius, ἐς deesse Heresbachio; usus ille erat (ut ex eiusdem Praefat. ad Herodot. intellexi) editione Latina Herodoti, quae anno 1537. prodiit. Est vero mihi ad manus editio Paris. 1528, in qua legitur hoc loco ἐς, ut in ed. Flor. et in aliis omnibus edd. et mssis. Nempe in utraque istarum editionum, latine conversis versibus adiecti sunt graeci.

[CAP. XXX. 1. Κουροτρόφῳ) Κουροτρόφον Apollinem interpretatus est Ernesti. Rectius, puto, Deae, non Dei cognomen h. l. intelligetur. Nota est Κουροτρόφος Γῆ, Alma Tellus: estque et Cereris et Dianae cognomen. Spanhemius (in Notis ad Callim. H. in Delum vs. 2.) Venerem hoc nomine in versiculis, qui mox adponuntur, invocari censuit: cui Clarkius suffragatus est. Larcherus cum Alex. Politio eandem deam intelligit, quam Lucinam Romani appellarunt. S.]

4. ἐς θυμὸν τε ἔβαλε τὸ ἥθην) Non inprobo. Herodotus ἐς θυμὸν ἔβαλετο mavult lib. VII. 51. VIII. 68. etc.

11. ὧν ὥρη μὲν ἀπάμβλυνται) Ita verius, nisi ἀπὸ ἀμβλυνται praeponatur. Pristinum syllabae penultimaе modulus recusat. Suidae vero et Eustathii ὧν οὐραὶ, quorum caudae salaces, διπτογραφίαν sistunt; sicuti ὧν ἰσχυς, uti Athenaei Codices, glossam. Fuisse olim, qui Sophoclis, admodum senis, epigramma perhiberent, esse tamen ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων, ex eodem Athenaeo discimus.

CAP. XXXI. 6. ἵπποι δ' ἐν πιδίῳ) Minime absurdum in Certam. Homeri et Hesiodi, ἵπποι δ' αὖ πιδίου κόσμος. Statim οἶκον ἀΐξει ex schedis adscivi. Par Barnesii institutum.

[9. Post illum versum,

Αἰδομένου δὲ πυρὸς γεραῶτερος οἶκος ιδίσθαι :

Barnesius ex Certam. Hom. et Hesiod. hunc adiciendum putavit,

ἤματι χειμερίῳ, ὅπότεν νίφῃσι Κρονίων.

At apud fabulatorem nostrum nunc non de hyeme agitur, sed de epulo; nec frigebat Homerus, sed esuriebat. Itaque domum laudat in qua est mensa bene instructa, lautasque celebrat epulas; et hunc dixit ignem in domo accensum. Est enim τὸ πῦρ, εὐωχίας σημεῖον: unde tenues parcaeque epulae, ἄκαπνοι dicebantur θυοίαι: et parasitus Diphili comici (apud Athenaeum VI. p. 236. c.) epularum, quas captat, lautitiam ex fumo metitur quem e camino copiose surgentem conspicit. Conf. quae et a Casaubono et a nobis ad eundem Athenaei lib. I. p. 8. e. adnotata sunt. S.]

CAP. XXXII. 3. κέραμον λεπτοῦ) Tantum-ne in camino minutae fictiles ollae? Non arbitror, neque ut putem, sequens carmen patitur. An ergo ex Poëtae illa inprecatione, Πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κέραμῃτα λεπτά ποιοῦσα? Fieri potuit. Carminis titulus infra Κάμινος est; in Polluce, qui incerti auctoris sed Hesiodo contributum monuit, Κεραμῆς. Docte isthic Hemsterhusius.

10. εὖ δὲ μελανθεῖεν) Interpres Suidae μαυρθεῖεν sequitur, non bene. Μαυρίσθαι vasis fictilibus, in fornace excoquendis, vix convenit. Μελανθεῖεν, nigrescant, ferri poterit; quanquam commodius ex Polluce περανθεῖεν, absolvantur probe. [περανθεῖεν coniecit Ruhnck. suffragante Ern.] In sequentibus variae doctorum fluctuationes. Portus μάλ

ὕψος ad Suidam, quorsum Latina vergunt: *Barnesius*, *levi* sed audace mutatione, *μαλ' εὖρω*. In vulgato acquiescunt; in versione discordes, omnia *sacra* admodum vasa, *Reinoldius*; omnia *eximia* vasa, *Pavius*. Equidem *πάντα κάρυστρα* *Pollucis* unice laudo. *Κάρυστρα*, quae docta *Hemsterhusii* ad *Pollucem* observatio, et ex vimine plectebantur, et vasa erant fictilia, forte ad canistrorum formam. Nihil certe his aptius. *WESS.* — *κάρυστρα* recepit *Ern. S.*

13. *ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφιν νοῆσαι*) *Suidae* ὥς σφιν αἰεῖσαι *Barnesio*, tanquam modestum summi Poëtae votum, arrisit. In edito intelligi cum *Reinoldio* εἶν, vel ἔστω, vel δὲς, aut istiusmodi aliud, poterit.

16. *Σύντριψ' ὁμῶς* etc.) Fornacis turbatores turbas etiamnum cient. Posset *Suidae* σύντριψαι Σμαράγρον, sine causa in *σύντριβειν* a *Barnesio* [in *Append. ad Odys.* p. 94.] conversum, placere; ni *ὁμῶς*, cui constans in schedis sedes, officeret. *Pavii* acumen *Σύντριψ' ὁμῶς*, ficto, uti *Σμαράγρου* et *Ἀσβέρου*, titulo, ex *Σύντριψ* procudit, obtritum videlicet vasa fictilia; adprime, me quidem arbitro, eleganter. [Eodem modo interpretatus est *Ern.*] Idem, sicuti his paene absolutis animadverto, in mente *Peregrini Allii* fuit, primi omnium *Ἐξηγήσεως* huius interpretis; neque dissentit *Clar. Alexander Politus*, cuius nitida *Libelli* versio *Eustathii* in *Homer. Commentario* T. II. praefixa cernitur. *Ἀσβερον Barnesius* (quandoquidem inter Centauros, ab *Hercule* caesos, *Asbolus*) *Ἀσβολον* audacter, ut lenissime dicam, fingit. Ex *σβίω*, *σβέτω*, non inconmode *Ἀσβετος* gignitur. *Suidae* *Σαβάκτρην* repudiant scripti Codices, ἡδὲ γ' *Ἀβακτρον* repraesentantes: id vero cognomentum ex *βάζω*, ad figulorum ex fornacis incendio stuporem, cum verbum proloqui nullum possent, indicandum, *Reinoldius* derivavit. In re valde obscura detestabilem infelicitate mallet. *Hesychius*, *Ἀβακτρον καὶ Ἀβυκτρον, τὸ μὴ μακαριστόν.* *Cyrelli* *Glossae* mss. *Ἀβακτρον, τὸ μὴ μακαριστόν.* Iunge *Adnotationes* *Hesychianas* *Clarissimi* et *amicissimi Io. Alberti*; cuius, dum haec scribo, mortem tristis accipio, ac vehementer, uti par est, doleo, lugebuntque boni omnes, iacturae ingentis memores, quam litterae et solidior et sine fuco *Theologia* faciunt.

19. *Πέθε πύρ' αἰθουσαν*) Perplacet *Barnesii* emendatio:

Portus [in *Lex. Ion. voc. Πείθε.*] aequè eleganter, *πρῆθε πύρ' αἰθουσάν*, ure igne atrium, laudante *Alex. Polito*. Fuit et in correctione docti viri *Πείθε πύρ' αἰθουσάν*, facili ex *πείθε* metamorphosi. At ubi *πείθειν* de igne? *WESS.*— Quod, pro olim vulgato *Πείθε*, ex *Suida Σείδαι* citatur, id operarum errore accidit, ex edit. *Aemil. Porti* in *Küsterianam* propagato. *Σείδαι* habet *Suidae* editio princeps *Mediolanensis*, neque aliter ed. *Frobeniana* quae ex *Aldina* expressa est. *S.*

28. *τύπτοιεν τὰδε ἔργα*) Ad *Suidam πίπτοιεν* *L. Küsterus*, mala caussa. Advocantur ad vasorum perniciem *Centauri*; neque incongruens *τύπτοι* δὲ κάμινον, nempe *Chiron* ipse. Habet tamen *πίπτοι* δὲ κάμινος suos sibi patronos, neque malos. [Hanc lectionem cum *H. Steph.* exhibens *Iungermanus*, nihil quidem varietatis e ms. *Palat.* adnotavit: sed nimirum ad totum hoc poemation lectiones illius codicis adnotare ille neglexit.] Consequentia, *περὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον φλεχθεῖν*, Poëtae diris respondent. Voluit τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον περιφλεχθεῖν. *Barnesius* imprudenter *περὶ τούτου πᾶν*.

CAP. XXXIII. 7. *δς μέγα μὲν δύναται*) Accusantur *ταυτολογίας* propter vicina *ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο* a *Küstero* ad *Suidam*. Absolvunt alii; et facile queunt excusari. *Suidae* αὐτῇ alia venit aut ex *ἐκδόσει* aut correctione; neque, in αὐχῇ uti abiret, opus erat.

11. *κυρβαῖη δ' αἰὶ*) *Suidas Κυρβαῖη*. Neutrum obvium aut in aperto. Succurrebat *Barnesii* explicatio, ὅτι *Κύρβειων* δίκην ἦν *τετραγώνος* maza ista, sed arcessita et arbitraria. Placuit *Cl. Polito* aut *Κυρβαῖη*, a *Cyrba*, urbe *Pamphyliae* apud *Stephanum*, ob mazarum istius loci praestantiam, qua de nemo: aut *ἐκταῖη*, ut grandis sit maza, sex choenicum, opinione fallace admodum. Ingeniosior *Clar. de Pauw* ex *Suidae* vestigiis, *Πῦρ καὶη δ' αἰὶ, κατὰ δόρυον ἔρη μάζα*; *Semper luculentus sit focus, atque ad coenam maza veniat*. Quae quidem, si non vera, vulgatum longissime exsuperat elegantia. Poterit et *ἔρπει*, scriptis volentibus, manere, ut *σπονδειῶν* sit versus. *WESS.* — Consuluisse iuvabit quae ad istum versum *Ernestius* (p. 123.) adnotavit. Apud *Suidam* post eundem legitur versus huiusmodi:

νῦν μὲν κριθαῖν ἐνώπιον σπασμόεσαν. S.

12. *κατὰ δὲ φράδα*) *κατὰ δὲ φράκα* auctoritate *Hesychii*

(*Διόφραξ, θρόνος γυναικείος*) *Barnesius*; favente quodammodo, ubi corrigatur, *Suida*. Nimum sane *Διόφρων ἐπιβήτεται* *Küsteri* abit, etsi belle idem de Graecorum prisca consuetudine ex Grammatici *Ζεύγος ἡμιονικόν*.

14. ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβαυῖα) Interpretis, Haec premat electrum pedibus, velut inconcinna, vir egregius *Io. Matth. Gesnerus* Comment. Societ. Reg. Gotting. T. III. p. 85. repudiavit: *sedentem enim in sella matronam et telam detexentem* describi, idque *βαίνω* saepiuscule dici; verissime, adfirmantque proxime iuncta.

18. Εἰ μὲν τι δώσεις) *Sudores Pavii, Barnesii*, aliorumque, ut Heroico pede versus progredierentur, quid memorem? Iambi puri sunt, atque a praecedentibus, uti factum cernis, *Valckenario* primo omnium monstratore ad *Herodoti* VIII. 62. p. 646., seiungendi. [Apud *Athen.* VIII. p. 360. c. in cantilena hirundinaria habes, Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἴσσομεν.] Quae mox ὅτε ἀγείρειεν ἐν τῇ ἰορτῇ, ex bonis Graecis mala Latina *Heresbachius* fecerat; emendavit [Gronov.] novissimus editor. *Lege* Ampl. Gish. Cuperi *Observ.* III. 4.

CAP. XXXIV. 5. ἀρξασθαι μαλακῶς ἔχειν) Plura *Herodoteo* sermoni pugnantia, ac male concinnata, ne nimum Criticus Grammaticusque censeret, illibata transmissi. Enimvero ubi *μαλακῶς ἔχειν* de graviter aegrotante? et *μαλακίη* morbus lethalis? In mollibus, effeminatis, et animi mollitiae talia apud seculum prius: recentiores aliter, etiam in gravi aegrotatione, sed parce. Nusquam *Herodotus*. Confer *Eustath.* in *Homer.* p. 1592, 22. *WESS.* — *Eustathii* locus, quem respexit *Vir doctus*, est pag. 1594. ed. Rom. ad Od. θ'. p. 305, 29 seq. ed. Bas. S.

CAP. XXXVI. 4. ἐπ' αὐτῆς ἐτάφη) Gemina his *Strabo*, quamquam ex rumore, lib. X. p. 741. n. [p. 484. c. ed. Cas.] Denuo manum iniicit ac moratur ἐν διαλογῇ ἐγγύμνο, [lin. 5 seq.] pro quo *Barnesius*, non molliens, sed sermonem asperans, ἐν διαλλαγῇ, de colloquii usu; et πρὸς πόλιν ἐξεπεπτώκει, poësis publicata fuit. Magno mercabor, ubi ea *Herodoto* asserentur.

CAP. XXXVII. 4. τῶν νομίμων, τῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις) Prave labuntur et turbide fluunt. Ne balbutirēt Scriptor, τὰ νόμιμα, τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις etc. *Pavius*; qualia iure expectasses. *Reinoldius* autem: *ellipsis est vel prae-*

positionis *ix*, vel nominis *τινά*. Iam quoniam suspicio libera est cuius, suspicor iterum, ex *Ephoro*, qui *Homerum* *Aeolensibus* suis magno conatu vindicavit, testificante praeter alios *Plutarcho*, haec adscita videri.

13. Ἐν τοῦτοις ὑπὲρ ὁμοφύας) Veritati conveniant. Validae vero sint, ad Poëtam *Smyrnaeis* et *Aeolensibus* asserendum, res est diversior. *Leo Allatius*, Chii suae studiosissimus, callide infitiatur, rationibus in speciem non insulsis depugnans, *Dissert. de Patr. Homeri* c. 7.

CAP. XXXVIII. 8. καὶ Φρικῶνις) *Herodoto*, sicuti oportebat, *Φρικωνίς* lib. I. 149. Eadem et vicina *Larissa* *Straboni* *Φρικωνίς*, lib. XIII. pag. 922. p. [pag. 621 extr. et seq. ed. Casaub.] Ex *Tzetze* quidem in *Hesiodum* pag. 143. ed. Heins. *L. Holstenius* ad *Steph. Byz.* advocavit *Κύμην*, τὴν νῦν *Φρικώτιδα* καλουμένην, verissimeque *Φρικωνίδα* descripsit. *Tzetzes* ipse *Commentarii* principio, καλεῖται δὲ νῦν *Φρικωνίς*. Idem et hic redire debet, aut *Φρικωνίτης*, quod in *Ethnicographi Κύμη*.

11. ἔτιδ' ἔστιν ἑξακόσια) Sententiam *Herodoti* de tempore, quo fuerit *Homerus* lib. II. 53., haec arietant validissime. Pugnam sedare illustr. *Scaliger* ad *Eusebii Chron. Ann. MDXLVIII.* pag. 102. scribendo ἔτιδ' ἔστι τετρακόσια ἔκοσι δύο, anni quadringenti viginti duo sunt, adnexus est. Quadrat ita numerorum ratio. Considera vero, quid consequi necesse sit. *Homerus* primam lucem anno ab *Ilia* clade *CLXVIII.* adspexit: inde ad *Xerxis* in *Graecos* expeditionem anni, si stabilis correctio manserit, *CCCCXXII.* Itaque rex *Persa* anno ab eversa *Troia* *DXC.* in *Graecos* movit: movit autem sub initium *Olympiadis* *LXXV.* Ergo prima *Olympias* *Ilia* ἀλώσει annis *CCXCVI.* posterior est. Atqui urbis eius excidium de *Apollodori*, *Eratosthenis* et aliorum calculis in *D. Petavii Doct. Temp.* IX. 29. annis ferme *cctcviii.* primam *Olympiadem* antevertit: neque istud *Vir* maximus, ad inconmoda emendationis parum attentus, negavit. Durent proinde illi annorum numeri; nec termini, a *Scriptore* constituti, moveantur. Quam quoque in partem, aliis motus caussis, *Ampl. Bouherius Diss. Herodot.* c. xi. concessit; verum talia machinatus, unde *Herodoto*, quod monitum alias, illata vis fuit. Quid vero, inquires, *Vitae Auctore*, si annis sexcentis et viginti

334 ADNOTAT. AD VITAM HOMERI.

duobus auctoritas adsit, fiet? Quid aliud? Quam temporum rationes ab Illo everso ad Xerxis transitum in Graeciam aliter, ac prisci solebant Chronologi, iniisse eum, et ab *Herodoto* in Homeri signanda aetate vehementer discrepare, neque adeo, quod et aliunde adparuit, eundem videri ac Musarum iucundissimarum parentem. Atque haec hactenus. Plura hunc in Scriptorem minatur doctissimus iuvenis *A. Kluitius*.

FINIS ADNOTATIONUM
AD LIBELLUM DE VITA HOMERI.

GLOSSAE HERODOTEAE
SIVE
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

*Ex Codice Bibliothecae S. Germani
cum PETRI WESSELINGII Adnotationibus.*

Cum Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELINGIUS] alio sermone ac reliqui Graecorum fabulentur, non illi soliers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit Ἑροδοτῶν εἰς Ἡρόδοτον Sallustii Sophistae et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in Συμμίχτοις non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quaest. Homer. VIII. haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, Ἐξηγήσεις γλωσσῶν Ἡρόδοτου indicavit et exscripsit Etymologus in Κωφός et Σοφιστής. Quae quidem ad nostram si devenissent aetatem, flocci non facerem Ἡρόδοτον Λέξεις, ob oculos hic positas; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii Λέξεις Ἡρόδοτου ἱστορικαί, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iungermannus, digestum κατὰ στοιχείων sive litterarum ordinem, cuiusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., scriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum; in quorum olim marginibus istae glossae, numerum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schædæ ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud

ipsum sibi Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsae cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille praecipue, simile Λεξικὸν usurparunt; neque eius usum recusavit Timaeus in suo Platonico, nedum praeter ceteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare: Sectiones librorum, ad quas scholia pertinere videntur, ut quaerendi labor amputaretur, adscripsi.

Haec WESSELIUS. Nobis, quoniam et in *Var. Lect.* et in *Adnotationibus* subinde ad *Glossas* hasce *Herodoteas* (quas ille *Adpendici* ad suum *Herodotum* p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco *Adnotationibus* ad *Scriptorem Nostrum* continuo subiicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Iungermanum* hoc *Lexicon*, κατὰ στοιχείων digestum, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad *Herodotum* suum anno MDCVIII. editum *Iungermannus* (sive, ut ipse nomen suum latine scribere consueverat, *Iungermanus*) *Glossas* istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΑΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. Ex ms. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi Herodoti editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus; quas olim *Iungermanus*, eodemque titulo inscriptas *Gronovius* in suo *Herodoto* pag. 745 seq. repetendas curavit. De eisdem *Glossis* idem *Iungermanus* in Praefatione ad *Herodotum* haec scripsit: „Nos adiecit *Lexicon*, uti quidem titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, *Glossas* notabiliorum in *Herodoto* vocabulorum. Misit id ad nos, ita transcriptum, quo exemplo edimus, vir nob. et cl. Melch. Haiminsfeldius Goldastus. Quod coniecturae de quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo apparet, persuasum quidem fuisse *Iungermanum*, se primum omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

quaeris, sunt eadem ipsae, quas iam anno MDLXIV. *Henr. Stephanus* in Dictionario Medico post *Erotiani* et *Galen*i Expositiones dictionum *Hippocratis*, p. 105-109. eodem titulo inscriptas, *Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτέων λέξεων*, ediderat; quas porro easdem *Barth. Eustachius* *Erotiani* et *Galen*i Glossariis, anno MDLXVI. a se editis, adiecerat latina versione illustratas. Nec vero potest ovum ovo esse similius, quam sunt Glossae a *Iungermano* editae illis, quas primus *Stephanus* in lucem emiserat: ita quidem, ut eadem prorsus fortuitae halucinationes in utroque pariter exemplo reperiantur; veluti, ἀντρίξον pro ἀντρίξον, ἀφιδίς pro ἀμφιδίς, (qui quidem error iam olim quoque in *Gregor*i libellum de Dial. ion. §. 123. est propagatus;) ἀποφον pro ἀποφορῆν, ἀχαιρεῖν pro ἀρχαιρεῖν, similiaque alia, quae quo pacto corrigenda viderentur, perspecte *Iungermanus* in margine suae editionis docuit; cuius notulas *Gronovius* etiam in inferiore sui exempli ora adposuit. Paulo post operam ab *Henr. Stephano* libello huic praestitam, *Barth. Eustachius* easdem glossas, quasi ad *Hippocratem* spectantes et ab *Herodoto* quodam congestas, *Erotiani* et *Galen*i glossariis *Hippocrateis*, Venet. MDLXVI. editis, ita adiunxit, ut Graecis vocabulis, omissa interpretatione graeca, latinam adiiceret interpretationem: unde dein easdem *Hier. Mercurialis* in Adpendice sui *Hippocratis* repetiit, hoc titulo insignitas: *Herodoti Dictionarium vocum Hippocratis*.

Haec ante *Iungermanum* gesta sicut notitiam huius viri effugerunt, sic posteriores *Hippocratis* Editores latuisse videtur opera huic libello ab eodem *Iungermano* praestita, iudiciumque prudentissimum quod ille de hoc Lexico, ut vulgo inscribebatur, tulerat. Nam et in insigni editione *Hippocratis* Genevensi, quae anno M. DC. LVII. prodit, libellus hic in Prolegomenis post *Erotiani* et *Galen*i glossaria, quasi et ipse ad *Medicae* artis patrem spectaret, exhibetur, ex *Henr. Stephani* exemplo repetitus: et in splendida *Charteriana* *Hippocratis* et *Galen*i editione, Parisiis anno M. DC. LXXIX. in lucem emissa, T. II. p. 140-144. graeca *Henr. Stephani* cum *Eustachii* latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum praefigere huiusmodi: *Ἡροδοτέων Λεξικὸν τῶν παρ' Ἱπποκράτους λέξεων τινῶν. Herodoti Herodot. T. VI. P. II.*

Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quae in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: Ἄβρις, ἄβρις, ἀγλατίειν, αἰγίς, etc. Caeterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, ἀφιδίαις, ἀποφρήν, ἀχαριστίη etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Iungermano commendatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno M. DCC. LXXX. Franzius Erotiani et Galeni Glossariis rursus eandem hasce Glossas, quasi *Herodoti cuiusdam Dictionarium vocum Hippocratis*, ita adiunxit, ut non modo Iungermani, sed et Wesselingii operam illis praestitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ulla quidem notulâ adiectâ.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commemoravi, *Editiones* harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum; operae pretium facturum videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro Codici F. adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nonae Musae continetur, inscripta; et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae supersunt, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀνέληχ' χρῆσις: quia ibi lacerum folium, non comparet. Proxima est Ἀνδριῶν μέγας οἶκος ἀνδρῶν: quae abest H. Stephano, habet

autem eandem *Wess.* ex lib. I. 34. omissâ tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξυρίδας ex I. 71. desunt (ut apud *Stephanum*) verba ἢ τὰ νῦν βραχέα λεγόμενα, quae habet *Wess.* Succedit Αὐλός· εἶδος ἀκολάστου σχήματος: quae glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ salutationem, *Herod.* VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχηματῖα lin. 14. codex *Arch.* ex simili scholio ἑρχήματα σχηματῖα legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex *Sangerman.* recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, Ἐμμίλειαν χορικὴν ὄρχησιν. Sed vide deinde *Wesselingii* notata ad voc. Πικρίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀνίγνωσιν ex I. 86. habet eod. F. ἀντίγνωσιν, pro ἀνέπεισιν: utrum vero ἰδίδαξιν habuerit cum *Steph.* an ἀνεδίδαξιν cum *Wess.* in lacera folii parte haud adparet. Ἀντίξοον recte scribit F. non Ἀντίξον, ut *Steph.* Ἀρδὶς Φαρέτρας scribit F. ut *Wess.* ex I. 215. non Φαρίτρα, ut *Steph.* Ignorat autem verba καὶ τὸ βίλος, quae adiecit *Steph.* Post Ἀρδὶς habet codex noster Αἰασιδὰ· τὸ ἐκ χαλίκων ἀποδομημένον ἀντὶ πηλοῦ τεύχλον, ut *Wess.* ex I. 180. quam glossam ignorat *Steph.* Ἀμφιδίας utrum recte scriptum fuerit, an mendose Ἀφιδίας, in lacero folio non adparet. Sed recte Ἀποφορὴν habet F. sicut *Wess.* ex II. 109. non Ἀποφρὴν, ut *Steph.* Ἀπληκίστετα scribit F. pro Ἀπληκίστερον, ex III. 14. Ἀνδρόσφυγγας scribit F. non Ἀνδρόσφυγγα ut *Steph.* et *Wess.* deinde vero habet σύνθετον σῶμα --- γερονός, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον ἄνθρωπος καὶ σφίγξ δημιούργημα, ut *Steph.* Sequitur Ἀτιμωρητί· ὅλον (ubi ἦγον habet *Steph.*) καταφρονήτας: quae quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit *Wesselingius* in Adnot. ad glossam Οὐ προῖξισθαι ex libro tertio. Adnotavit adverbium Ἀτιμωρητὶ *H. Stephanus*, *Thes.* T. III. p. 1577. e. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in F. glossa, Αἰγυπτιῶν γυπῶν: deest *Steph.* sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum Αἰγυπτιῶν, sed posterius γυπῶν perspicue adhuc comparet. Tum Ἀνδρόγυνος· ἄν' ἀνδρὸς καὶ ἑρμαφρόδιτος, habet F. ut *Wess.* ex IV. 67. Duo verba ἀνάνδρος καὶ desunt *Steph.* Hanc excipit illa, cuius evanidum quidem primum vocab. (Ἀρδιν) ἀκίνα (sic F. pro ἀκίδα) βέλους ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα, quam ignorat *Steph.* habet autem

Wess. ex IV. 81. In Αἰγίς ex IV. 189. scribitur φορέουσι in F. ubi φοροῦσι *Steph.* et *Wess.* In Ἀγλατίειν desunt codici nostro verba φυγαδιεύειν et ἐπιτάττειν, quae habent *Steph.* et *Wess.* ex V. 72. Ἀρθμία· Φιλία: F. ut *Steph.* non Ἀρθμία· Φιλία: ut *Wess.* ex VI. 83. Post Ἀναίρεομ. est gl. Ἀναχωρήσαντες· ἀναχωρήσαντες: quae deest *Steph.* sed agnoscit *Wess.* ex VI. 116. Hanc excipit Ἀκανθόπληξ· ὁ πλησσομένος: quam eandem *Steph.* habet, sed ignorat cod. *Sangerm.* Vide *Wess.* in fine Glossarum ex nona Musa. Proximè sequitur (Ἄβιος· evanuit quidem hoc nomen, sed adsunt reliqua haec:) ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένος, ὥτπερ ἄξυλον τὸ πολύξυλον: ubi *Steph.* sic habet: Ἄβιος· ὁ πολύβιος· ὡς ἄξυλος, τὸ πολύξυλος. Eam glossam ignorat cod. *Sangerm.* sed mentionem eius fecit *Wess.* in fine glossarum ex libro IX. Tum Βαλανάγρας· κλεῖς: cod. F. sicut *Wess.* ex III. 115. non Βαλανάγρα· κλεῖς: ut *Steph.* Glossae ex lit. Γ. in cod. F. incipiunt a verbo Γνωσιμαχίην, ubi τὴν ἑαυτοῦ, non τὴν αὐτοῦ, ut apud *Steph.* et *Wess.* ex III. 25. Sequitur Γαυλοί· (sic male pro Γαυλός·) πλοῖον Φοινίκιον, ut *Steph.* pro quo rectius Φοινικιόν *Wess.* ex III. 136. Et desunt F. verba καὶ Φρίατος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον, quae sunt in ed. *Steph.* quorum loco apud *Wess.* ex VI. 119. est Γαῦλος· Φρίατος ἀντλητήρ. Proximè succedit Γεργύρη, ubi δισμωτ. ὑπόγειον F. ut *Wess.* ex III. 145. non ὑπόγειον, ut *Steph.* Mox in gl. Γυμνοπαίδια perperam abest vox χοροῦς, quam recte exhibet *Steph.* et *Wess.* ex VI. 67. Mox recte Δημοσεργοί scribit F. ut *Wess.* ex VII. 31. ubi perperam Δημοσεργοί ed. *Steph.* et sequaces. Postrema glossa, in qua desinit noster Codex, ista est: Διφοφορευμένοις· Φορεῖσι Φερεμένοις.

His praemissis ipsas subiicimus ἩΡΟΔΟΤΕΙΟΤΣ ΑΞΕΙΣ, sive *GLOSSAS HERODOTEAS*, secundum *Literarum seriem digestas*, ex *Codice Manuscripto Bibliothecae S. Germani a WESSELINGIO editas. cum eiusdem Wesselingii Adnotationibus.*

Ἱστορίας Α'.

Ἀνέλη, χρήση. ^a Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, ^b αὐλός. εἶδος ἀκολά-
στου σχήματος. 17.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ἐπιλοισι καὶ στολή. 24.

Ἐδῶλοισιν. ὑποστρώμασι νηὸς, ζυγαῖς, ^c καθέδραις.
24.

Ὅρθιον νόμον Θαμύρα. ^d ὁ καθαρωδικὸς τρόπος τῆς
μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ρυθμὸν ὠρι-
μένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὄρθιος. 24.

^a χρήση) χρήσει apud Sui-
dam aberrat. — [χρήση re-
cte H. Steph. dedit, quod et
alii tenuere. Nihilominus,
quasi χρήσει esset, Usui inter-
pretatus est Eustachius, id-
que et Mercurialis repetiit et
Franzius nullā adiectā ob-
servatione. S.]

^b ψαλτήριον, αὐλός etc.) Se-
paratum sibi locum αὐλός et
πηκτίς in priore Lexico occu-
pabant. In Cod. S. German.
ferme cohaerent. Itaque om-
nia artissime aptavi, motus
auctoritate Scholiastae Ari-
stophanis Thesmophor. vs.
1321., ubi Πηκτίδας, εἶδος ὄρ-
γάνου καθαρωδικοῦ, ἢ ἀκολάστου
σχήματος. Gemina Suidas in
Πηκτίς. — [Conf. quae de

ista glossa, Αὐλός. εἶδος etc.
paulo ante notavimus. S.]

^c ζυγαῖς) Haec disiuncta
quoque in eodem collocan-
tur. Explicant, quod Suidas
et Etymologus indicant, τὰ
ἰδῶλια, quo illi modo et prae-
stantiores Herodoti MSS. vo-
cem pingunt. Alibi Suidas,
Ζυγαί· παρ' Ἡροδότῳ αἱ καθέδραι.

^d Ὅρθιον νόμον Θαμύρα) Sui-
das in Voc. Νόμος et Ὅρθιος
descripsit, verum de Thamy-
ra nihil. Amplius scholion,
unde hae reliquiae in sche-
dis S. German., Thamyryn si-
ve Thamyram, celebrem olim
in Thracibus Musicum apud
Diodor. lib. III. 66., nomi-
Ὅρθιον inventorem, non Ter-
pandrum, ut ceteri solent,

Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, Φυλακτικῶς. 24.

Ξενίην συνεθήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον *e* ἰδωρήματα.
27.

Ἐπιστρεφείως. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.

Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.

Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.

Χρήματος. πράγματος. 33.

Ἀνδρεῶν. μέγας οἶκος. 34. *ee*

Ἐπίστιος. ἐποικός. 35. et 44.

Ἐξηγούμενοι. κατεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.

Ἠμεκτέων. *f* δυσφορῶν. 44.

Ἐταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίν. 44.

Συνηλίζοντο. συνηροίζοντο. 62.

Μετεξέτεροι. ἔνιοι, τινές. 63.

Ἐνωμοτία. *g* τάξις τῆς παρὰ Ἀττικοῖς. 65.

perhibuisse videtur. Legendus Plutarch. de Music. pag. 1132. B. D. et Pollux IV. 65. ubi septem illi modi.

e ὡς ξένιον) Sic et Suidas. Olim ξενίην, aut ξένον, ut MS. S. Remigii. Valde exorbitat Corinthus, cum ἀντὶ τοῦ ξενίην ἰδωρήματα, ξενίην συνεθήκατο Ionum perhibet esse in sermone.

[*ee* Paulo plenius ms. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

f Ἠμεκτέων) Conpositum περιημεκτέων ibi in Musa. Nec iusta tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse.

Estin glossatorum more simplex deponere, ubi conpositum in ipsa oratione. Tale χορδεύων lib. VI. 75. et αἰωρηθέντες ibid. 116., pluraque alia.

g Ἐνωμοτία) In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοσία, τάξις παρὰ Ἀττικοῖς, ubi postrema Herodotum si explanant, sicuti debent, absurda. Et ita tamen tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτις, immo Ἐνωμοτία, τάξις τῆς στρατιωτικῆς παρὰ Λακεδαιμονίους. Priores ergo, nisi si παρὰ τοῖς Τακτικοῖς

Τριηκάδας. δειπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν. *ibidem*.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.

Ἐνωάσας. διανοηθείς. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθέα καὶ βασιλικά ἢ τῶν ὑποδήματων, ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν. ἢ καλὸν, αὐθάδες, σεμνὸν, τρυφερόν. *ibidem*.

Ἀναισιμοῦν. δαπανᾷν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἴλῃ. συστροφῇ, τάξις ὄχλου ἱππικῇ. i 73.

Εὐεστῶ. εὐημερία, εὐετηρία. ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἀνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

cum Clar. Ruhnkenio ad Timaeum p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηκάδας παρ' Ἡροδότῳ, δειπνα, ἢ δῆμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia praeteream, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λέγουσι δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν Δειπνα. I nunc et fide istiusmodi λογοθήραις. — [Commode Steph. καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'. S.]

ἢ καὶ βασιλικά) Eodem Hesychii explicatio tendit in Ἀναξυρίδες. Suidas autem et Etymologus καὶ ἄβατα ὑποδήματα: quae hinc propagata facile instaurabuntur. Ἀβα-

τα ὑποδήματα equidem non recorder. Confer Salmasium ad Lampridii Alex. Sever. c. 40.

[ἢ Ἀβρόν) Recte Ἀβρόν membr. F. Spiritum non adposuit Stephan. Mox αὐθάδες scribit etiam F. sed αὐθαδες Steph. S.]

i. ὄχλου ἱππικῇ) In Suida ὄχλου ἱππικοῦ: cui accedo. [H. Steph. τάξις ἱππικῇ, συστροφῇ. S.] Vicina Εὐεστῶ, εὐετηρία etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod nunc prostat, ex codice S. Remig. venit: antea εὐεστή' [sic Steph. et al.] εὐημερία εὐετηρία. Diogenianus [Grammaticus aetate Hadriani Imp.] vocabulo operam occasione Antiphontis Ἀμειστῶ inpendisse videtur. Harpocrationem adi illa in voce et

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπεικον, ἀνεδίδαξεν. ii 86.

Ἐπίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάφος. ἄκανθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὀροθεσία. 93.

Πισσοί. Ψῆφοι, ἐν αἷς ἔπαζον. 94.

Φαρμάκωσι. βαφαῖς. 98.

Ἐλόχισεν. ^k εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεα. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.

Εὐτυκτα, ἔτοιμα, ῥάδια, εἰργασμένα. *kk* 119.

Ἐπιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τὶ περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.

Πρυτανεῖον. Θεσμοθέσιον, ^l θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου θήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτῆσις, ^m ἀλλ' ἐπιπόλαιος. ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Favorini Εὐεστά. Proximum
Ἐπίδοξα liber S. Germ. non
novit.

ii ἀνεδίδαξεν) ἐδίδαξεν F. et
Stéph. S.]

^k Ἐλόχισεν) Pauci Hero-
doti Codd. et Suidas ἐλοχήσε.
Idem κατὰ τέλια iunctim re-
censet et scholiastae nostri
verbis interpretatur. Agno-
scit et Hesychius in Τέλια,
cuius καὶ τὸ συντέμνειν τάγμα
ad nostri praescriptum re-
formandum. Explicatur λο-
χίζειν κατὰ τέλια, cetera ab
Herodoti mente et sententia
longissime deflectunt.

[*kk* ῥάδια εἰργασμένα) ῥαδίως
εἰργασμένα Steph. S.]

^l Θεσμοθέσιον) Eum in mo-
dum schedae: in Suida [et
apud Steph.] Θεσμοθέτιον, ubi
L. Kiisterus pronuntiat, hoc
nihil ad rem; cui consentio.
Scholiastes docere voluit,
nonnunquam in Prytaneo le-
gum et plebiscitorum tabu-
las asservari solitas. Multa
ill. Spanhemius in Diatriba
de Vesta et Prytan. p. 697.
ed. Graev. Nihil tamen ac-
commodatius verbis Plutar-
chi Sympos. vii. pag. 714. c.
ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθαδε πρυ-
τανεῖον καὶ Θεσμοθέσιον.

^m ἐγγαία κτῆσις) Vulgo
erat ἡ μὴ βιβλαία κτῆσις. Sui-

Ἡβια. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχους. τὸ ἀποσπῆσαι. 160.

Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 165.

Ἐμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρόραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγίζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοχομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. mm 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος, ἢ μετὰ ἀκολασίας. 172.

Ἀντίξουν. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασιά ο ἓν ἢ ἐξήραινεν τὴν πλίνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριον. 180.

Αἵμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ἀποδομημένον ἄνευ πηλεῦ τειχίον, ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν. p ibidem.

dae ἰγνίως, quod Küsterus rectissime explicuit, Msto accedit. Bona sunt mobilia. Conmode Isaeus de Agn. Heredit. pag. 88. Κατέλιπεν ἑπιπλά, πρόβατα, κριθάς, οἶνον, ὀπώρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[mm Postrema ἢ τὸ διὰ etc. non novit Steph. S.]

n μετὰ ἰσχύος) Suidae in Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, hinc vitiose traductum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliora dabit Cl. L. Bos Observ. cap. 6. Quod [apud Steph. et sequaces] adhaerebat ὀρχηδόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum

enim. Ὀρχηδόν ἢβηδόν alibi sese offeret.

ο τρασιά) Optime sic Ms. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, τρασιά. Mendam et Scholiastae errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. Τρασιά craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

p ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσι) Voluit ἐρμακίας. Hesychius, Ἐρμακίαι, αἱ ὕφαλοι πέτραι, ἢ αἱ μακίαι: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. vs. 150. — [Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba ὃ νῦν etc. desunt F.]

Λαῦραι ῥύμαι, ἄμφοδα. 180.

Ἐλυτρον. σκέπη, q θήκη, δέρμα. 185.

Συμψήσας. συντρίψας. 189.

Καταγωγή. πανδοκείον. 181.

Σχοινοτενές. μακρόν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψῆνες. κωνωπεῖα τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις ὧ γινόμενα. 193.

Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.

Σαγάρεις. πελέκεις, τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 215.

Ἄρδις. Φαρέτρας, βέλη. *ibidem*.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β'.

Κνυζημάτων. τῶν γοεῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γεωπεῖναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.

Ἀπίσας. ἱκανώσας. * 7.

Μυχροί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, ἢ κοιλό-
τητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

q Ἐλυτρον, σκέπη) Absur-
de Suidas: Σκέπη παρ' Ἡροδό-
τῳ θήκη, δέρμα. Praetervidit
τὸ Ἐλυτρον, cui explicando
ista erant admota. Probior
Hesychius in Ἐλυτρον. Confer
Th. Gatakerum ad Antonin.
lib. IX. 3. p. 266. — [Vocem
θήκη non habet Steph. S.]

r ἐν τοῖς ὀλύνθοις) Addunt
Δίξεις [ab H. Steph. et aliis]
editae τοῖς ἄρσι, quae duo
Cod. S. Germ., Suidas et He-
sychius non adiungunt.

s Ἀπίσας, ἱκανώσας) Mira
in prioris scriptura adparet

discordia. Ἀπίσας Cod. S. Re-
mig., ἀπόσας habet Montfaucon.,
ἀπώσας in excerptis S. Germ.
et Corintho. Propositum ve-
nit ex Goldasti Lexico. [Sic
vero et Steph. et membr. F.]
Videtur ad lib. II. 7., sicut
ibi monitum, referendum.

t τὰ ἔνδον, λιμένες) In sche-
dis haec disiungebantur ita,
ac si et Μυχροί et Λιμένες expo-
nerentur. Iunxi artius, ut
Hesychius et Grammatico-
rum alii nectunt. Iuvandus
Suidas est, cum Μυχροί παρὰ
Ἡροδότῳ, καταδύσεις τὰ ἔνδον.

Ἐπιεικεστάτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος. 35.

Πεσσομένα. ὀπτάμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. ἢ ἡ λέξις σημαίνει καὶ τείχη καὶ πύργον, καὶ μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλὰς, καὶ στοὰς μεγάλας. 41.

Ὅσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχεῖψαι. ἐμπεσεῖν, ἢ προσπελάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώκρος. μετὰ τοῦ Σ' ἢ ὁ δούλος. 64.

Μελεδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. αἰλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ἐρνεον δυσσοιωνιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαΐζειν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

77.

Λίνον. ἀδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσηθήσαντες. ὑλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, nisi Μύχοι καταδύσεις. S.]

ἢ ἡ λέξις σημαίνει etc.) Haec ex Cod. Passion., in quo καὶ σφύρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat.

ἢ προσπελάσαι) Liber S. Germ. παραπιλάσαι, unde inquinatum Suidae παραπολαῦσαι in Ἐγχεμφεῖται. Idem ἐγ-

χεῖψαι: [ut Steph.] Codex S. Germ. ἐγχεμφαι, quae et in Herodoto varietas.

ἢ μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt a Suida et codice scripto, [habet autem Steph.] neque vera perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. [pag. 502. ed. Bas.] consulendus est.

Κάπτοντες. γ ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥιπίς. z πλέγμα. 96.

Καινοῦν. χρήσασθαι καινῷ λόγῳ. 100.

Ἀποφορῆν. τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαῖν. a λάχανον σελίνῳ ἑοικὸς, ἡ βρώμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. 125.

Ἐνηθητήρια· ἐνεωχητήρια. 133.

Ποινή. ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους. ὀβελούς μεγάλους. aa 135.

Ἀμυρταίου. εἰμαρτοῦ. b 140.

Ὀχانا. ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δεσμοί. 141.

Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τρίφωνοι. 156.

Ἀπεματαῖσεν. ἐματαίολόγησεν, ἐμῶρανεν. 162.

γ Κάπτοντες) Corinthus Al-
dinus κάμπτοντες et liber S.
Remig. Uberior Hesychii glos-
sa: Κάπτει, καταπίση, fuisse olim
καταπίει videtur. Hemsterhu-
sui Nostri eadem divinatio ad
Comici Plut. p. 315. Hic au-
tem iterum simplex verbum
vice ἀνακάπτουσι, quomodo
Euterpe.

z Ῥιπίς) Haud Suidas ali-
ter in Ῥιπίς. Lexicon Golda-
sti, [H. Steph.] Reg. Paris.
et S. Remig. Ῥηπίς. Omnes
prave. Confer G. Arnaldi
Animadv. c. 30.

a Συρμαῖν) Perperam Co-

rinthus συρμένην, Hesychius Σύρ-
μιον, λάχανόν τι σελίνῳ ἑοικὸς,
antea in Συρμαῖαν verum am-
plexus.

[aa Rectius sic scribetur:
Βουπόρους ὀβελούς μεγάλους. S.]
b εἰμαρτοῦ) Quid commu-
ne huic cum proprio Ἀμυρ-
ταίου regis nomine? Est-ne
eius veriloquium? An re-
conditum aliquid vetere fuit
in scholiō, quale Ἀμυρτὸν,
ἰμάτιον· Κρητὶς Hesychii? —
[Forsan nil aliud est εἰμαρ-
τοῦ, nisi depravatam ipsius
Ἀμυρταίου nomen, in ora ve-
teris alicuius codicis olim
reperitum. S.]

Ἀποτιμωτέρους. αἰτίμους. 167.

Ἀνδρόσφυγγας. ^c σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφυγγὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. Γ'.

Ἀπηλικέστερον. πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπαίιστος. Φανερός. 15

Εὐλέων. σκολήκων. 16.

Φρενῆρης. σώφρων. ^d 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν. τὸ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπρόϊζεσθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητὶ, ^e οἷον καταφρονήσας. 36.

Παταίκοισι. Θεοὶ οἱ Παταίκοι Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἰδρύμενοι. 37.

Ἐπίλαμπτος. ^f καταφανής. 69.

^c Ἀνδρόσφυγγας) Sedabunt fortasse haec fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδροφῆτες^c σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, ciebunt: manarunt enim hoc fonte. In MS. S. Germ. γεγονός legebatur. — [De hac glossa paullo ante nonnihil praefatus sum. S.]

^d σώφρων) Adstruit his Corinthus, λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ἰωάννης ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ut videlicet παράφρων sit, sicuti praeter Suidam voluit Etymologus. Si οὐ φρενῆρης, uti in Herodoto, ponatur, probe: alioquin fallent isti Grammatici.

^e ἀτιμωρητὶ) Suam sibi et

distinctam sedem in Goldasti Lexico et aliis possidebat vocab. Ἀτιμωρητὶ: continuatur a S. Germ. schedis, quas duces optavi. Consentunt Hesychius et Suidas. — [Uterque in voc. Καταπρόϊζεται. Stephanus nonnisi haec pauca habet: Οὐ καταπρόϊζεσθαι (rectius καταπρόϊζεται Iungerm.) προῖκα ποιῆσαι. S.]

^f Ἐπίλαμπτος) Ex discordē ἐπίλαμπος et ἐπίλαπτος in membranis scriptura hoc effinxi. Herodotus atque ad eum adposita excusabunt audaciam. — [Ἐπίλαμπος habet Steph. S.]

Αἰγυπῶν. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. 8 ἐλκαῦν, ξέειν. *ibidem*.

Φριμάξασθαι. Φριάξασθαι, Φυῆσαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

ΔιασΦάγεις. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φαινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ῥάβδοις. *ibidem*.

Γοργύρη. ἡ δεσμοτήριον ὑπόγαλιον. 145.

Διφοφορευμένους. Φορεῖους Φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπροΐζεται. προΐκτης. ἡ πρὸς, ἀντὶ τῆς παρὰ
παρὰ τὸ προΐκνῆσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἔξοθαι,
ὅ ἐστι ἰ δωρεάν τι λαβεῖν. Ἀρχίλοχος· Ἐμεῦ δ'
ἐκεῖνος οὐ καταπροΐζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπι-
μερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω Φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχίλο-
χος· Προτείνω χεῖρα καὶ προϊύσομαι. 156.

g ταράσσειν) Verum est
Iungermannii σκαράσσειν. [Sic
nempe pro ταράσσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat Iun-
germ. in ora suae editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέειν, σκα-
ράσσειν. Suidas tamen, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταράσσειν. Loco pro-
ximi Φυῆσαι ille πεφυῆσθαι
in voc. Φριμάξασθαι.

h Γοργύρη) Cod. S. Germ.
Γοργύνη. Hinc Suidae Γοργύνη·
δεσμοτήριον ὑπόγειον. Mox ta-

men veriorum scripturam
amans. — [Recte Γοργύρη
membr. F. cum Steph. S.]

i ὅ ἐστι δωρεάν τι λαβεῖν) In
scripto ὡς ἐστι δωρεάν τι tan-
tum: defectum ex Suida et
Critici ad Comici Equit. v. 433.,
qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in Archi-
lochi fragmento Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος.
Adi eruditam Valckenarū ad-
notationem in lib. III. Hero-
doti, c. 36. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ἱστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν, κ μερισμὸν, κλῆρον. IV. 21.

Πλαάθας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς ἰ πλάσματα.
κυρίως δὲ ἡ τῶν συκῶν ἐπάλληλος θείσις. 23.

Ὀργίσας. ^m μαλάξας. 64.

Ἀνδρόγυνος. ἄνθρωπος, ἔρμαΦρόδιτος. 67.

Ἐνάριες. ⁿ οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον. ^o τὸ τρῆμα καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σῶστρα. σωτήρια, μῆνυτρα, λύτρα. P 9.

Σώχουσι. τρίβουσι. 75.

Ἄρδιν. αἰκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 81.

κ Λάξιν, λῆξιν) Suidas, Λάξιν, μίξιν, μερισμὸν, Ἡρόδοτος, ex scripto glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum [λῆξιν, quod dedit Steph.] bonum esse Clar. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 14. commonefecit. Ceterum in Msto S. Germ. haec et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

ἰ καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα) L. Küsterus ad Suidae Παλάθαι coniicit τὰ ἐκ τρυγῶ: cui valde obstant haec scholia, a Suida descripta. [τρυγὸς agnoscit etiam Steph.] Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus p. 27. et L. Bos Animadvers. c. 44.

^m Ὀργίσας) Sicomnes. At ὀργίσας, μαλάξας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum ex Ὀργίσας nasci potuit.

ⁿ Ἐνάριες) Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Graecorum ἐνάροις et ἐναρίζειν frustra accessiverunt.

^o Τόρμον) Plerique τόρμιον. In S. Germ. schedis τόρνον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρνος - - τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. Praescriptum habet Herodotus, et τόρνον diversiore notione alibi cap. 36. — [Mendosum Τόρμιον habet Iungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἵσως Τόρμον. IV. 72. S.]

^p λύτρα) Membranae S. Germ. μέτρα, absurde: verius aliae [et Steph.] cum Suida. Sequens σῶχουσι frustra

Σισύρα. βαρβαρικὸς χιτῶν. 109.

Εὐμάρεια. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος. PP 113.

Υβρίζοντες. σκιρτῶντες. 129.

Κομιδή. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

Οἴσπη. ἡ ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια. 187.

Διγίς. ἢ Λιβυες φοροῦσι δοράν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων.
εἰσὶ δὲ εὐθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολεῖς. ᾧ οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος
ἡ ψίαθος.

Περιφορητά. ἀκτά. 190.

Στρόφος. * τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν
ἐρεοῦν. 60.

Κυματώγη. ὑπαγωγή, αἰγιαλός. 196.

quaeretur: Κατασώχουσι Scrip-
tor.

[pp Pro καὶ ἀπόπατος, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est εὐκολία in ed.
Steph. S.]

ἡ Οἴσπη) Ita cum Suida
codex S. Germ.; in aliis Οἰσύ-
πη, οἰσίπη, οἰστίπη. Corinthus
de suo adiunxit, καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ προβάτου. Adi et
Hesychii Οἰσυνπος et Suidam in
Οἰσυνπρός. — [Οἰσύνπη habet
Steph. Dein idem ῥυπαρά,
melius quam ῥυπαρῶν. S.]

† Σχοίνου συμβολεῖς) Eadem
omnia Suidas et Corinthus. At
frustrantur nos et circum-
scribunt; nihil enim istius-
modi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachis
congruit, quibus tegetes sive
ψιᾶθους per otium texere sol-
lemne erat. Vide Du Can-
gium in Lexic. Med. ad Ψιά-
θιον et Σχοινοπλόκιον. Hoc cre-
do in uberiore scholio, oc-
casione σχοίνου c. 190. fuerat
notatum: manserunt reli-
quiae, Herodoto nihil lucis
adferentes, ut saepissime
aliae parum prosunt. — [In
ed. Steph. nil aliud est, nisi
σχοίνου συμβολεῖς: οἱ ψιαθοπλό-
κοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigen-
dum monuit Eustachius, et
sic edidit Iungerm. S.]

* Στρόφος) Et hoc alienum.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, quod ad IV. 60, 5.

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινήσαι. ι 19.

Σπαδίξας. ἐκδείρας. υ σπάδιξ γὰρ, Φλοιὸς ῥίζης
πρινίνης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ
οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κιθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

Παχέων. τῶν πλουσίων. ibidem et 77.

Ἐφεδρον. ἐπίκληρον. υ 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον. x
κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excerp-
ptum. S.] In schedis S. Germ.
huic praescribebatur voca-
bulo et sequentibus Ἱστορίας
Δ'. [conf. supra, not. k.] quod
re postulante inmutavi.

(νεωστὶ κινήσαι) Voluisse
primum glossae auctorem
videtur opinor. Suidas vulga-
tum descripsit: Corinthus
νεωστὶ κινήσαι τι.

(υ σπαδίξας. ἐκδείρας. etc.)
Nihil horum in S. Germ.
[Habet vero Steph.] Egre-
gium scholium Cl. Salmasius
illuminavit, Hesychiumque
in mendoso Σπαῖ eadem vo-
luisse bene docuit ad Solin.
p. 291. Σπάδιξ Musicum in-
strumentum a Polluce IV.
59. non praeteritur.

(υ ἐπίκληρον) Quid voluerit,
intenderitque Scholïastes, ex
Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet: Ἐφεδρος,
ταβλιστής, τρίτος ἐνεδρεύων, καὶ ὁ
ὑφ' ἡμῶν ἐπίκληρος. Nimi-
rum aleae lusorem, victis suc-
cedaneum, aut gladiatorem,
secutoremque, qui sorte vi-
ctis sufficiebatur et cum vi-
ctoribus comparabatur. Hoc
vero quid ad Herodotum? —
[Nempe V. 41, 3. Ἐφεδρος βα-
σιλεὺς dicitur designatus re-
gni successor. S.]

(x ὁδοῦ μέτρον etc.) Vene-
runt ex Goldasti, [Steph.] et
Codd. aliis. [Sed his absunt
praecedentia verba, στρατιω-
τικὴ κατάλυσις.] Suidas et S.
Germ. non adiungunt. Au-
ctius etiam vicinum Ἀγλα-
τίειν, διώκειν est: siquidem ac-
cessoria Corinthus et S. Germ.
reticent. — [Glossam Λήμα
ignorat Steph. et sequaces. S.]

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατίειν. διώκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. ἀξία καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργούς. 77.

Σινάμωρον. κακόςχολον. 92, 7.

ΚρησΦύγετον. καταΦυγή, ὀχύρωμα. 124.

Ἰστορ. στ'.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ Φροντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη. γ τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιῆσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλλουσαν. 61.

Ἐκνιζεν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πόας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένος. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

Γυμνοπαιδία. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἣ γυμνοὶ χοροὺς ἱστᾶσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων. ἢ τέμνων. 75.

γ Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. [quem usum illius verbi Harpocration ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. E. S.] Ambitiosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via,

sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.] Sequens Ψῶσαν Herodotus καταΨῶσαν scripsit. ἢ Χορδεύων) Καταχορδεύων

Καταγινέων. καταλύων. 75.

Ἄρθμια. Φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς ξένους. *a* 109.

Ἄφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

Ἀναιρέόμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀνακωχεύσαντες. *b* ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. Φρέατος ἀντλήτης. 119.

Ἑμμέλειαν. χορικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζάκορος. νεωκόρος, ἱερεὺς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

Ἰστόρ. *z*'.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημιοεργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31.

Ὀνος. *c* τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα παλύπου καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξεστός λίθος. 37.

Erato. Proximum Καταγινέων, καταλύων, Suidae haud est ignotum. Ambo verius κατάγων explicuissent. Confer Hesychii κατάγειν.

a Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο etc.) *Suidas eadem. At illa muneris Polemarchi exilis pars. Meliora in Lysiae Or. adv. Panceleonem, et Harpocratonis Πολέμαρχος cum Valesii adnotatis.*

b Ἀνακωχεύσαντες) *Hesychius ἀνακωχίσαντες, nullo nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa. ad id Lexicon accessio.*

c Ὀνος: τὸ περὶ etc.) *Illis ipsis verbis Suidas et Hesychius, quanquam hic καὶ συστρεφόμενον ὡς κύαμος, sine ullo ad Herodotum emolumento.*

Ῥηχίης. d Φραγμός, ἡ δεσμοὶ τῶν Φραγμάτων.
ibidem.

Σαυρωτήρ. ξυστόν, e δόρυ, ἡ στύραξ, ὃν ἔνιοι κα-
λοῦσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά. f μίτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη,
πορφυροῦν ἔνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρος. νεὺς εἶδος. 97.

Ἰστία. g δεῖπνα. 135.

Ῥῆχος. Φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἡ βηδόν. 144.

Καλλιερεῖσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134.
167.

Τέμπεα. τὰ στενὰ τῶν ὁρῶν, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι.
173.

d Ῥηχίης.) Apud Suidam
Ῥαχίας, Φραγμός ἡ δέσμαι τῶν
Φραγμάτων. Codices Goldast.
[Steph.] S. Remig. et Reg.
Φραγμοῦ ἡ δέσμη τῶν Φρ. Am-
plexus sum quod in S. Germ.
Interpretamentum insulsum
est, Ῥῆχος, cui suus mox lo-
cus, illustrans. Ineptit et
Scholiastes *Passion.*, cui lib.
II. 11. Ῥηχίη, αὐχμός, ξηρότης.
e ξυστόν, δόρυ) Membranae
S. Germ. ξυστόν δόρυ. Ceteri
cum Suida ad editum belle
conspirant.

f Ζειρά) Olim ex Gold. Εἴ-
ρα. Verissime libri alii; in
eo plerique pravi, quod haec
tres in portiones divulgaverint,
ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία ex-

ponendae forent. Recte S.
Germ. connectit vocabula,
τὴν ζειράν duntaxat explican-
tia. Liquida res est ex *Ety-
mologo* in Ζειρά et *Hesychio*,
ubi erudite Cl. Io. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη. πορφυροῦν
ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed decep-
tus. — [Lungerm. cum Steph.
Εἰρά (non Εἰρα) μίτρα, ζώνη:
nil amplius ubi perspete
Lungerm. monuit, Ζειρά scrip-
tum oportuisse ex *Herodot.*
VII. 69. et 75. S.]

g Ἰστία. δεῖπνα) Omnes ma-
gno consensu. *Herodoti Mssti*
ὅς σφας, ξείνια προσέμενος, ἰστία
h. e. ἐδείπνιστ. Boni viri ex
verbo nomen substantivum
procuderunt.

Ναυλόχιον. ἢ λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσούς. ταρσὸς κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κωπῶν ὅμοιος σχηματισμός.

VIII. 12.

Ἐπαμεινάμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, Φλυαροῦσι. i 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν. ἢ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἑκτῷ μελείρην. Ἐφηβεύει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ιδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ [τὸ Steph. et Iung.]

h. Ναυλόχιον) Hoc adscripserunt ad Herodoti ναυλοχῶντες. Suidas invenit ναύλοχος, in quo παρὰ δὲ Ἡρόδοτῳ λιμὴν ἢ εὐδία fuit et esse debet.

i Ἰακχάζουσιν) Quod additur Φλυαροῦσι, est in Gold. [Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Suidas φυλάττονσι. Membrana S. Germ. φυλλολογοῦσι. Hinc Hesychianum Ἰακχάζει φυλλολογεῖ, καταβοᾷ. Quae omnia, ut Ἰακχάζειν cognoscatur, incertissimum dimitunt, sicuti suo loco admonitum, lectorem.

h. Εἰρήν) Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem notabile hoc, quod in aliis [et in ed. Steph.] ob-

vium negligere non debui, scholium. Praeposui Ἱστορίας Θ', arbitratus ad lib. IX. 85. applicandum videri. Infan-tem autem subrumum ῥωβίδαν Spartanorum fuisse dialecto, et secundi anni προκομιζόμενον, an alibi reperia-tur, dubito. Si liceret, [et quidni liceat, immo cum plausu accipiatur?] προμικιζόμενος et μικιζόμενος ex Dorico μικρός, h. e. μικρός, mallem; quomodo πρόπαις et παῖς, quarti quintique anni puel-li. Μελείρην, verius μελλείρην erit. Plutarchus Lyeurg. pag. 50. d. Εἰρένας δὲ καλεῖται, τοὺς ἔτος ἥδη δεύτερον ἐκ παιδων γεγε-νότας. Μελλείρενας δὲ, τῶν

μελείρη, ὥσπερ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχὴν, ὑψαύχην.

Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσύμενος. ¹

Ἀβιος. π ὁ πολύβιος. ὡς ἄξυλος, ὁ πολύξυλος.

Ερμῖς. ὁ κλινόπους.

παίδων τοὺς πρεσβυτάτους. Quae his longe meliora sentio. Küsteri ad *Suidam* eadem sententia.

Ἰ Ἀκανθοπλήξ. πλησσύμενος.) His quoque et sequentibus *S. German.* codex caret; nec divino, ubi sedem haberint. Γνάφος lib. I. 92. de Scholiastae sententia ἄκανθα, ἔλκουσα ἱμάτια. An in uberiore supplicii eius descriptione insertum ἀκανθοπλήξ olim? an ad Ulyssem spectat, fabulā Sophoclis Ἀκανθοπλήγα celebratum? Ex Eustathii *Msto.*, citato a *I. Iac. Wetst.* nio ad *S. Lucae* Evang. cap. XIII, 9., Σοφοκλῆς ἐν Ἀγαθοπλήγῃ prave: dederat Ἀκανθοπλήγῃ: plenius Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλήγῃ semel iterumque apud *Hesychium*. Hoc certum, cetera in coniecturis.

— [Ἀκανθόπληξ penacutē in membr. F. scribitur. S.]

π Ἀβιος.) Haud scio, adscriptum-ne fuerit libro IV. 46., ubi de Scytharum natione et moribus. Ad *Scythas* enim *Homeri Iliad.* N. 6. Ἀβίους adplicabant et varie interpretabantur, ut *Nicolaus Damascenus* in *Stobaei*

Serm. V. p. 70., cui *Harpocratonem* in Ἀβιος iunge. — [Conf. *Villoisoni Adnot.* ad *Apollonii Lexicon Homeric.*

Quae vero *Harpocratonem* habet: ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένου ἔταξεν. ὥσπερ Ὀμηρος ἄξυλον ἔλχην λέγει τὴν πολύξυλον: eadem (ut supra vidimus) in membr. nostra F. verbote-nus descripta leguntur, nisi quod ibi omissa est Auctorum mentio. Caeterum quod apud *Hesychium* scribitur, Ἀβιος πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείᾳ, immerito videtur *Henr. Valesius* suspectam vocem πλούσιος habuisse, πολύβιος legendum censens. Perapte sane vox πλούσιος exprimit notionem quam isti ἄβιος *Antiphon* subiecerat: nisi fortasse utrumque vocabulum adposuerat *Lexicographus*, πολύβιος, πλούσιος: ut posterius explicaret quo sensu πολύβιος diceretur. Denique videndum, ne *Glossa* ista, quae inter *Herodotaeas* legitur, ducta sit ex uberiore quodam scholio, quod ad verba τοῦ βίου ἐν ἡμεῖς I. 50, 22. olim spectarit.

APPENDIX ADNOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostrae ad Herodoti Musas iam ad finem erant perductae, typisque descriptae, quum Vir clarissimus FRID. HENR. BOTHE (idem cuius Emendationes nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cursu commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad Herodotum*, Manhemii nuperrime impressas, quae in Ipsius *Opusculis Criticis et Poëticis*, hoc ipso anno M. DCCC. XVI. Berolini in publicum emittendis, primum occupant locum. Quo in scripto quum alia multa et erudite et ingeniose observata aut coniectata insunt, tum haud pauca, in quibus mecum sentientem videre gravisus sum doctissimum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posteriore genere, si ex caeterarum numero Animadversionum notabiliores quasdam, in brevius quidem contractas, huc adposuero, et gratiam mihi visus sum initurus a lectoribus nostri Herodoti, neque ingratum factururus erudito Animadversori.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso, ubi equidem veterem lectionem ὧς δὴ ὦν revocavi, Bothius πρὸς δὴ τῶν legit, et dein ἰμοί γε, hanc in sententiam, *His vero (aliis populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.*

I. 68, 19. Inepte legi videtur Bothio τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis coniunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adiectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sicut in oraculo c. 67, 17. ubi τύπος ἀντίτυπος.

III. 109, 16. καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἢ κατὰ τοῦτο legendum censeat, nusquam alibi quam illic.

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat, ut lin. 6. legatur Αἰτίους δὲ τοῦτον ἤδη πάντας etc. istaque omnia, usque στρατηγίας, proxime subiiciantur illis lin. 2. ἀνα χράνον ἱκανοῦσθαι.

V. 43, 3. pro ἐκ τῶν Λαίου χρησµῶν malit ἐκ παλαιῶν χρησµῶν.

V. 44, 14 seq. pro ὧν οὗτοι, ut iam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc οἰκότα corrigit, monetque scripturam codicum Brit. οὐκ οὕτως, ex οἰκότως esse natam, glossemate illo quidem τοῦ οἰκότα.

VI. 35, 2. pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur ἀτάρ ἰδυνάστειδ' τε καὶ Μιλτιάδης, commodè ἰδυνάστειδ' τε corrigit.

Eiusdem libri VI. caput 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum ἐκλυθῆ non venerat intelligendum, sed redierat.

Ad VI. 60, 5. ait: Nisi gravius subest ulcus, reponendum certe οὐδὲ κατὰ etc.

VI. 86, 25. pro καὶ διότι --- τοὺς αὐτοὺς, legit καὶ διότι --- τοὺς ἀστούς.

VII. 32, 5. pro ἐπὶ γῆς αἵτησιν corrigit ἐπὶ τὴν αἵτησιν, scil. γῆς τε καὶ ὕδατος, quae paulo ante memorantur.

VII. 89 extr. pro ἰσταλάδατο legit ἰττάλατο, ΔΑ natum censens ex syllaba ΔΑ male repetita.

VII. 140, 15. sic legit et distinguit: — κέχυνται. Προῖδον κακότητος ἀνάγκας. Praevidi (atque adeo praedixi vobis) miseries fatales.

VII. 141, 15. Eiusdem Emendationem πεδήσας, pro πιλᾶσας, iam ipse in Var. Lect. commendavi. Lin. 22. corrigit εἰ τοί ποτε ἀντὶος ἔστη, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obvius factus fuerit.

VII. 145, 6. malit καὶ ἄλλοις ἐγκυχημένοι, ut utraeque partes belligerantes indicentur.

Eod. cap. extr. levatam difficultatem censet commate post Ἑλληνικῶν interposito, et intelligendo οὐδαμῶν ὄντως Ἑλληνικῶν.

VIII. 73, 12. pro δοκέουσι μόνον εἶναι Ἴωνες coniecit oportuisse δοκέουσι μὲν ὧν ἐξ αἰῶνος. Μοῦνοι, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel prae caeteris.

VIII. 77, 3. pro πρήματα, (inquit) quod alienum, lege προρήματα.

Cap. 77, 8. coniecit ἅμα πάντα πατεῖσθαι.

VIII. 108, 15. Frigida Bothio videtur locutio illa, περιφύτο ἂν ἡσυχίην μὴ ἄγιν: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid lucremur si deletis cum Viro docto tribus verbis ἡσυχίην καὶ

ἄγειν, sic distinguamus orationem, εἰ γὰρ --- ὁ Πέρσης, μένειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιῆτο ἄν: exputare equidem non potui.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλημμ. adscripsisset.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censet τὸ μὲν δεῖσαι κάρτα ἀνδρώπειον ἦν, deletis mediis; ut a pronunciato generali ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem nunc dici ἀνδρώπειον, nunc αἰσχροῖον.

IX. 2, 8. corrigit ὥσπερ καὶ πάρος ταῦτα ἐγίνωσκον, sicut et antea hoc intellexerent Persae.

IX. 6, 5. praefert Aldinum ἐς τὴν Βοιωτίην ἐλέγετο εἶναι.

Caput 16. libri IX. ab Herodoto conscriptum esse, non adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Graeculi, eloquentiam ostentantis, affectationem minime Herodoteam.

IX. 41, 18. μηδὲ ἀνακινδυνεύειν συμβ. mecum ad Graecos refert Bothius, itaque ἀνακινδυνεύσειν corrigit, quod et ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui.

IV. 58, 10-13. διέδεξαν --- ὅτι --- ἐναπεδεικνύατο. Quis ita balbutientem, inquit, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi ἐναπεδεικνύατο curatius expenderit Vir doctissimus, (prae caeteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur.

IX. 71, 4. ὡς ὑπερβέβλοντο legendum censet, et post Λακεδαιμόνιοι levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, ἀσύνδετον subinde orationem amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννήσιαισι, ait, intelligi quidem utcumque σύν posse, praestare tamen Πελοποννησίους: nempe id ipsum quod nos, nostra de coniectura, in contextu posuimus.

IX. 111 extr. legit οὐ δὴ καὶ οὐ με ἀπολέσεις: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar.

CORRIGENDA NONNULA ET ADDENDA.

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis cura et a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, caveri tamen non potuit, quin passim aut typothetae aliquod sphalma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observationem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et, qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua aequus eruditusque Lector ultro corriget. Paucae easque breves interseram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17, 3. scribe τρέψω. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto εἶχε irrepsit; corrige εἶπε. 82, 8. scr. χαῖη. 91, 20. scr. Κύρου. 150, 10. pingē ἰνδικα. 173, 18. scr. μητίρων.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τεταμένον. 28, 20 seq. dele διὰ ante δίνας, et repone dein οἷα δὲ ἐμβαλλ. Vide Adnott. 30, 11. scr. Ἀραβίων τε καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. subiecta; pro Εἶπεν ὧν, corr. Εἶπον ὧν. 33, 15. in ora est 10, ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φινίκων. 63, 8. sic interpunge, ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ etc. 75, 3. corr. χορίον, ubi male χωρίων. 78, 4. sic distingue, καὶ ἔργῳ μέγιστος etc. 100, 11. dele comma post περιμηκας. 116, 19. comma intersere post μαιμιγμένα. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δημοῖ pro δῆλον, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταύτης restitue ταύτη. conf. Adnot. p. 354 med. 139, 3. corr. ἰδόντα. 144, 7. post τοῦτεν comma intersere. 148, 3. scribe maiusculā initio literā Κροκοδείλων.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παρελθόντων. 19, 14. corr. Αἴγυπτον. 38, 3. corr. ἀνθρώποισι. 50, 16. pro περὶ scr. περί. 58, 1. Τοῦτον oportebat, maiusculā literā. 63, 13. corr. ἐπιβήμενον. 65, 27. corr. οἰκηώσάτων. 72, 29. pro δεικνύσθω scr. διαδεικνύσθω. 74, 13. corr. ποιήσιν; et lin. 17. πῦργον ἀγορεύσαι. 84, 9. ἐξαίρετα scr. loco pravi ἐξαίρεται. 105, 12 seq. scr. Πέρσαι Φασί. et dele comma post χώρη. 113, 12. πλάτος. 116, 2. πολλὰ τι, non τι. 148, 5. οἱ μὲν θιγῆκπ.

LIB. IV. CAP. 35, 2. pone comma post παρβένους, et dele post Ὑπερβ. 41, 6. ἰούσα. 43, 33. corr. κατίσχε. 45, 1. scr. Ἡ δὲ δὴ Εὐρώπη. 50, 17. dele comma post Ἰστρυ. 55, 2. corr. ὀμαῖται. 61, 4. scr. ἔχοντες λίβητας, et dele ἐς. 65, 2. ἀποπρίσας. 76, 6. lege πλέον δι' Ἑλλήσπ. absque δι, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post καί. 165, 8. ἰδωκε.

LIB. V. CAP. 17, 7. ἐξ αὐ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίης. 33, 11. dele comma post δῆσαι. 49, 23. sic distingue: τὰ, θυμῷ βουλομ. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 5. post ἀγωνίζεσθαι. 87, 16. ἄλλω scribe, pro ἄλλο. 123, 3. dele comma post Ἰωνίην.

LIB. VI. CAP. 13, 3. dele comma post Συλοσῶντος. 15, 10. corr. ἀπίβαλον τῶν. 31, 5. οἱ βάρεβαροι, ἰσχυ. 40, 5. scr. Σκύθας ἔφευγε, non ἐκφεύγει. 126, 15. corr. παλαίστην.

LIB. VII. CAP. 30, 10. corr. Κροίσου. 50, 12. in brevi nota sub contextu scr. Libri omnes κῶς χρεὶ τὸ βιβ. 60, 1. et 2. pone comma post πλήθος, et dele post ἀριθμὸν. 75, 4. corr. πίδαλα. 100, 10. dele ὡς post ὁμοίας: et lin. 12. corr. αἰγιάλου. 112, 2. ἱέρω. 136, 11. τίσοντας. "Λέγουσι etc. Sic refinge τίσοντας" λέγουσι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponenda distinctio: ἀνθρώπων ὁμως δὲ etc. 140, 2. corr. ἱοῖμοι. 140, 13. scr. οἱ που νῦν ἰδῶντι etc. 170, 4. pro σφ, rectius σφ: reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adiiici poterat: „Inde et Hesych. Σφί· αὐτοὺς, αὐτάς, αὐτά.“ 184, 6. pro ὁμιλον, ἰόντα τισσ. rescribe ἰόντα ὁμίλον τισσ. 219, 3. pro ἔπιτειν scr. ἐπὶ δὲ. 225, 6. corr. σὺν Ἐπιάλτῃ.

LIB. VIII. CAP. 11, 5. post στόμα dele punctum, et scr. κατὰ στόμα ἐνταῦθα etc. 15, 6. pro τὰς ναυμ. scribe τὰς τι ναυμαχίας. 26, 9. scr. οἱ δ' εἶπον τῆς ἰλαίης -- στίφονον deletis illis notis „et“ 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „LXVIII. 25. οὔτε αὐτοὺς. Verum fuerit οὔτε αὐτοῦ.“ 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λέγουσι.

LIB. IX. CAP. 10, 6. scr. εἰλῶτων. 14, 5. repone ἰβουλεύετο, θίλων, ἢ κως etc. 29, 4. corr. ἑκατοντάδες. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ἵνα δὴ μιν οἱ πολέμιοι, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως, μετακινήσῃ etc. 111, 23. corr. ἐμὶ τι.

In Versione Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

insidentem. p. 61, 10. *Pelasgicus.* p. 62. l. 4 *fin.* scr. *quae sunt alia Pelasgica oppida.* p. 117, 8. pro *populi* pone *plebis.* p. 137, 11. pro *istis*, *quum per totum diem parturisset*, haec pone, *cuius partus in dies singulos exspectabatur.* p. 152, 7. *Te vero manente Rege*, corr. *Ex quo tu vero auspicatus es regnum.* 169, 4-6. nam similiter - - *commissam exercet: versionem* corrige ad *Adnot. ad h. l.* p. 179. l. 6 *fin.* *Cratis* corr. *Crathis.* p. 196. post l. 3. omitta adiecta verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed (longis) penteconteris.* p. 246, 6 *seq.* pro *quorum plerique* corr. *qui ut plurimum, vel, qui longe plurima ex parte.*

LIB. II. pag. 275, 7. corr. *utrimque*, ubi prave *utrique.* 332, 4. pro *in templis* scr. *ex victimis.* 364, 2. pro *calice* scr. *calyce.* p. 377, 10. post *Colchorum.* omitta adiecta haec verba: *Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colchos de exercitu Sesostris.* p. 393, 2. corr. *Menelaus.* p. 458 extr. pro *e-vestigio* pone *palam.*

LIB. III. pag. 138, 6. *frontibus*, corr. *frondibus.* p. 173 penult. pro *exercitumque contraxit* pone *traicereque exercitum paravit.* p. 182, 7. pro *uzoribus* scr. *mulieribus.*

LIB. IV. p. 208, 2. post *persecuti*, adde, *dones Mediam sunt ingressi.* pag. 221. l. 5 *fin.* pro *quo* scr. *quod.* p. 227, 8. sic verba distingue: *atque Opin virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* p. 230, 5. corr. *Myriandrico.* p. 260, 1. corr. *temone.* p. 337, l. 4 *fin.* corr. *Tisameni.* p. 339, 2. *habitaturus.* p. 348, 4 *fin.* ante *incubuit* adde *denuo.* p. 375, 8. post *exurat* adiecta atque *perdat.* p. 393 extr. pro *Batti filia*, scribe *Batti uxor.*

LIB. V. pag. 415, 9 *seq.* pro *multi sunt remiges*, scribe *multum est ligni conficiendis remis idonei.* pag. 462, 7 *seq.* scribe: *quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit.* p. 501 penult. pro *profecto* scr. *reieto,* p. 502, 7. corr. *decertaverant.*

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. *ut et ego.* p. 194 extr. corr. *naves.* p. 210, 4 *seq.* scribe: *Magnae enim res - - confici possunt.* p. 265, 6. *absumto*, corr. *adsumto.* p. 341, 10. pro *naves obliquas nactus*, scr. *naves in alto nactus.* p. 356, 4 *seq.* pro *cum delectis - - viris*, scribe *cum delecto a se legitimo trecentorum virorum numero, et quidem quibus domi etc.* p. 389. l. 5 *fin.* post *memoravi.* adiecta: *Resciverant autem mirabili quadam ratione.*

LIB. VIII. pag. 20, 7. *magnum discrimen, scr. maximum discr.* p. 66, 2. *illius sententiâ, scr. illius iudicio.* p. 112. l. 3 *fin.* pro *At Carystii etc.* scribe: *At non idcirco dilata est Carystiorum calamitas.* p. 226. l. 6 *fin.* dele verba et *loricâ.* p. 228 *ult.* scribe: *omnes quocumque ipsum et quo citò gradu vidissent etc.* p. 242, 2. scribe *ultra suscipiat.*

In Varietate Lectionis.

LIB. I. Cap. 2, 13. paullo post mediam pag. 10. tria foeda vitia tres deinceps lineas deformant. *Vuldo* ubi *Vulgo* oportuisse quisque videt: τὸν Κόλχον βασ. Pa. F. ubi Κόλχων legendum: denique *verbum*, ubi *verum.* cap. 73, 13. κίησι. Corr. κεινῆσι nostri omnes. Paulo post, pro *conf.* III. 87. corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post *conf.* c. 110. adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 14. ubi *πισπαισι* Arch. scr. Ask. pro Arch. pag. 96 *ult.* pro Pass. scr. Arch. pag. 101. l. 6 *fin.* post Pb. Pd. adde: *conf.* VIII. 67, 11. pag. 128. l. 9. corr. ἦα, ἦας, ἦε. pag. 131. l. 6 *fin.* et *seqq.* dele verba, mihi vero --- reperitur: et vide Adnot. ad I. 186, 22. pag. 133 *med.* pro *ἰβέλησε* corr. ἐλαύνησι.

LIB. II. pag. 158. l. 5 *fin.* corrige: In F. διετῆς a pr. m. dein adiectus etiam accentus super ε. In Pf. est ὡς δὲ pro ὡς γάρ. pag. 164. l. 15. ubi *τεταμμένος* ex Arch. corrige *τεταμμένον.* pag. 167 *penult.* pro οἶμοι scr. οἶμαι. pag. 173. cap. 19, 10. ubi est Med. Ask: Arch. pone Med. Ask. Pass. pag. 181 *med.* pro qui casu an --- caussam. scribe: qui *Wesselingii* monitum secuti sunt. pag. 189. versus *med.* pro II. 41, 6. oportebat III. 41, 6. pag. 197 *med.* scribe: *Vulgo* οὐ μέντοι γε οἱ τε. pag. 198. lin. 10. corrige ἀναγκάη. pag. 200. post *medium*, ubi *ἰώθει* Arch. corrige *ἰώθει* Arch. pag. 208, 4. corrige *ἐπεζωσμένοι* et *ἐπεζωσμένοι.* pag. 227. CAP. LXVII. corrige CAP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 *sub fin.* pro *δεδισμένοι* Pb. oportebat *δεδοσμημένοι* Pb. pag. 34 *med.* post *Vind. Arch.* Rem. adde *margo Steph.* Et paullo post, pro istis Et *ἀλλήτων* delevit *Schaef.* scribe: *θύλακον*, a Gronov. receptum, abiicit rursus *Schaef.* pag. 46. l. 13 *fin.* In Edd. μὴ μὲν. corrige: In Edd. μὴ μὲν. pag. 58, 2. *συγκρύψ.* Arch. corr. *συγκρίψ.* Arch. pag. 71, 7. *τούτοις.* corr. *τούτοις.* pag. 72, 9. corr. *Aristoph.* pag. 84. l. 12 *fin.* dele importuna verba: *Vulgo* c. 14.

LIB. IV. pag. 106. l. 14 *fin.* Corrige *ἀντικαθίζόμενοι* Ald.

pag. 107. versus med. scribe: lin. 12. ἐς τὴν Σαυθ.) ἐς τὴν τὴν Σαυθ. Arch. Vind. Ibid. καὶ τῶν) Sic Arch. pag. 108, 12. scribe: Perperam ~~κατακαμίνου~~ Pb. Pd. pag. 123, 11. corrige: ἐστ Λαοδόκῃς. pag. 130. cap. 48, 4 seq. πόλλων. Corr. πολλῶν utique etc. pag. 139, 2. dele punctum post λέγεται. pag. 143 med. dele verba: Puto et Paris. Et paulo post corrige: dein Σκύλης ed. Wess. pag. 158 extr. pro l. 11. scribe l. 10. pag. 168, 4 seq. post desunt Arch. adde: et Vind. pag. 188 med. scribe: Recte vero ὁ πλον mss. F. etc. pag. 196. post med. ubi κίε Med., corrige: κίεα Med. pag. 137. l. 4 fin. ubi Mirab. c. 159. scribe c. 169.

LIB. V. pag. 228 med. corrige: simplicissima.

LIB. VI. pag. 39. l. 8 fin. ubi Athen. lib. V., corrige: Athen. lib. X. pag. 58, 5. post Ask. adde Pass.

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: F. puto et Paris. pag. 80, 15. pro utique male, scribe: utique non male. pag. 84, 5. μάθῃτ· Corrige μάθῃτ. Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista: quod vitiosum - - intellexerat. pag. 102, 7. ubi πῶς χεῖ, corrige πῶς. pag. 114 ult. ubi coll. c. 122. corrige coll. c. 121 extr. pag. 115, 1. pro Ald. scr. Arch. pag. 157. l. 14 fin. dele ista: contra quam - - Editor. pag. 158. post med. dele verba: (nescio quid spectans). pag. 175. l. 10 fin. post Ἥγιος F. adde: quod et ex Med. citat Gronov. in Notis. pag. 178. ad cap. 109, 25. scribe: Sic margo Steph. Pass. Ask. etc. pag. 181. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post Valla, adde: Ibid. ἰπεῖται) Sic Schaef. ex coniect. ἰπεῖ δὲ edd. ante Schaef. cum Mssis: pro quo ἰπεῖ δὲ corrigendum recte monuerat Valek. Vide Adnot. ad h. l. pag. 184. l. 8 fin. scribe: [immo Paris. omnes, et F.] pag. 185. cap. 225, 4. ubi ὑπεξέριψαν Med. etc. Corrige ὑπεξεξέριψαν Med. et post Paris. A. adde: et sic ed. Wess. cum Gron. Dein, pro ὑπεξεξέριψαν F. scribe ὑπεξεξέριψαν F. pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24. scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post Vindob. adde: Ibid. τὰς ναυμαχίας) Commodissime τὰς τε ναυμ. Arch. pag. 46, 3. Strabo IV. Corrige: Strabo IX. pag. 55. l. 8 fin. dele ista: Puto autem ἀναγῆν hos debuisse. pag. 70, 4. corrige: „l. 11. ἀντίον) Sic ed. Schaef. ex emend. Valek. Anted. αἰτίον edd. cum mssis.“ pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p. 261. et 263. pag. 95. post med. ubi tuetur Paris. omnes. Corrige tuentur. pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. ἐβόλουμι)

ἔλοιμι Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi Et ἐγένετο, corrige: *Εὐ*
 ἐγένετο. pag. 135, 13. dele ista verba: quod etiam noster co-
 dex F. tuetur. Ibid. l. 11 fin. ubi ἐκπατήσας, corrige ἐκπατήσας.

In Adnotationibus.

Adnot. ad LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 3 fin. pro per *Wes-*
selingium corrige ad *Wess.*

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post *relinquamus*. adde: *Caeterum*
conf. Valckenar. ad IV. 70, 1.

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrige II. 28.

Ad I. 179, 11. post *continuat*. adde: Sed, ut apud *Plu-*
tarch. de Pueror. Educ. cap. 9 extr. (aliis II. 7.) μονόκωλος λό-
 γος idem est ac μονῶδός et οὐ ποικίλος, sic h. l. μονόκωλα οἰκή-
 ματα dici videntur domunculæ uniformes, simillimam cunctæ
 frontem præferentes.

I. 191, 33. p. 191 med. pro nona c. 101. corr. nona c. 102.

Adnot. ad LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin. post πληρώ-
 σας. adde: *conf. IV. 181, 21.*

II. 46. p. 263. l. 4 fin. ante *Est præterea* etc. adde: In
 bovino genere τὸ πόλον γένος memoravit Noster IV. 29, 1.
 ubi vide *Wess.*

II. 86. p. 308. l. 7 fin. post *consentaneum est*. adde: *conf.*
omnino IV. 72, 7 seqq.

Adnot. ad LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post *ωμᾶν*.
WESS. haec adde: — *Vallae* latina, paucis mutatis, te-
 nens *Gronovius* locum istum sic converterat: *At ipsorum*
illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Persas,
sed assidue commeatu erepto insidias tendere. Distributis igitur
illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quæ decreta erant
exequiebantur. Equidem, Wesselingii interpretationem se-
quutus, tamen in dictionis illius significato, σῖτα ἀναιρεῖ-
σθαι, haeseram aliquantisper. Nuperrime mihi Vir cele-
berr. Ioh. Henr. Voss, is cui Homerum Germania debet
germanico ore carmina canentem, per literas significavit,
tractari a se in Notis ad Homericum hymnum in Cererem
hunc Herodoti locum; in eoque quum σῖτα ἀναιρεσμένους
(fere ut Valla et Gronov.) cibaria auferentes, et ωμᾶν (cum
eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba
ista, ωμῶντες — — — τοὺς Δαρείου, nempe in hunc modum
refingenda, ωμῶντος ὧν σῖτα ἀναιρεσμένους τοῦ Δαρείου,
hac sententia: quum Darius distribueret (passim dimitteret)

homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, perpensis denuo Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quae illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persas, sed frumentantes, cibaria avehentes, asportantes, de improvise adgredi Scythae statuerant. Quae interpretatio, ut aliqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam cibum sumere, cibum capere, graece dicitur σῖτον αἰεῖσθαι, non ἀναγεῖσθαι: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulae ἀν, si diviso verbo cum Abreschio ἀν αἰετομ. legere velles, ea voculae ἀν notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 12. locum habere vidimus; quae ipsa notio h. l. voce ἐκδοτορι disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen αἰεῖσθαι σῖτα graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine cibaria (aut frumentum) capere, pro cibum capere diceres: sunt enim σῖτα, frumentum, et cibaria quaelibet, annona, commeatus, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum νομῶντες spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est observandi, et abunde firmatus citatis a Wesselingio testimoniis; quibus, si opus esset, adiacere poterat illud Euripidis, quod Schneiderus in Lexico crit. adposuit ex Phoeniss. vs. 1262. ed. Barn. (1271. ed. Pors.) ubi ἐνώμων veteres Grammatici παρηγήων et ἐκδόπων interpretantur.

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: ὑπὸ δὲ, Φαρετρώνας ἐκρέμαντο) In latinis posui: A tergo suspensas habebant pharetras: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret ὀπισθεν δὲ etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: ἀντι δὲ ἀσπίδων γέβη· ὑπὸ δὲ, scil. ὑπὸ τοῖς γέβησι. Quare recte Valla dederat: pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetrae sub gerris erant.

F I N I S.